

Trọn Đời Trọn Kiếp

Contents

Trọn Đời Trọn Kiếp	1
1. Dẫn Truyện	2
2. Chương 01	4
3. Chương 02	14
4. Chương 03	25
5. Chương 04	36
6. Chương 05	47
7. Chương 06	55
8. Chương 07	68
9. Chương 08	81
10. Chương 09	94
11. Chương 10	106
12. Chương 11	118
13. Chương 12	131
14. Chương 13	142
15. Chương 14	154
16. Chương 15	166
17. Chương 16	178
18. Phần Kết	187
19. Phiên Ngoại – Hoàn	194

Trọn Đời Trọn Kiếp

Giới thiệu

“Trình Mịch Dương tôi, trước mười bốn tuổi chỉ tin Phật, sau mười bốn tuổi chỉ tin cô ấy!” 6 đại gia t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-tron-kiep>

1. Dẫn Truyện

Dẫn truyện

Ngày Mười tháng Hai.

Quốc lộ E40 nước Bỉ, tuyết rơi dày, xe ô tô nhích chậm chạp.

Cô mở trang web, đã có tin tức mới về hậu quả của trận bão tuyết, hàng dài xe ô tô bị tắc đến hơn 900 km, quả thực chẳng biết chuyện này bao giờ mới chấm dứt.

Hơn 900km? Nếu bây giờ có tấm ảnh chụp từ trên cao xuống, chắc chắn sẽ là tư liệu lịch sử chấn động thế giới.

Cô ấn tay lên trên cửa sổ xe, dầu tay vừa xinh in trên lớp hơi nước. Xe không rộng lắm, chỉ riêng phía sau đã chen chúc bốn con người. Họ đều không phải bạn học thân thiết với cô, đặc biệt là anh chàng bên cạnh, cô chỉ mới gặp qua ba, bốn lần. Hắn mặc bộ đồ leo núi màu đen trắng, gương mặt trắng bóc, đôi mắt nâu nhạt, trông khá hướng nội. Cô chỉ nhớ người này học khác khoa mình, nếu không phải bạn cùng phòng nhiệt tình mời lên xe, thì dù thế nào cô cũng sẽ không chen chúc ở đây ngồi cùng một ghế với hắn. Hai người ngồi phía bên kia hắn mới là bạn học cùng khoa cô.

Bởi vì đường tắc quá lâu, xe nhích vô cùng chậm, hai người kia đã ôm rịt lấy nhau, vừa thì thầm trò chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha, vừa từ tốn hôn môi, giọng nói trầm thấp.

Cô mơ màng ngủ một lát, lúc tỉnh dậy phát hiện ra xe đã hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Anh chàng bên cạnh đang dùng tư thế hết sức kỳ quặc để tránh né cặp tình nhân ngồi cùng ghế, một tay đặt lên chỗ dựa của Nam Bắc, tay còn lại đặt lên đầu gối mình, nhưng vì chân quá dài, bắt buộc phải nghiêng qua áp sát cô.

Tư thế kiểu này, đương nhiên cô hoàn toàn bị tầm mắt của hắn chiếu tướng.

Cô thông cảm cười cười với hắn, hỏi nhỏ: “Biết nói tiếng Trung không?”

“Muốn nói gì.” Hắn mỉm cười, giọng trong trẻo.

“Cứ nói đại đi.” Cô mệt mỏi nhìn hắn, “Dù sao chúng ta tán gẫu thế này, họ cũng nghe không hiểu. Anh tên gì? Tên tiếng Trung ấy.”

“Trình Mục.”

“Nam Bắc.” Cô dịch về phía sau nhường cho hắn chút không gian. “Nam trong Đông Tây Nam Bắc, Bắc trong Bắc Nam Tây Đông.”

“Nam Bắc?”

“Ừ.”

“Nam Bắc.”

“Hử?”

“Không có gì, tôi từng hỏi tất cả bạn học của em, chẳng ai biết tên tiếng Trung của em cả, nào ngờ nó đơn giản thế.”

“Tên dễ nhớ nhỉ?” Cô cười thầm.

“Họ của em rất đặc biệt, tên cũng độc đáo, quả thực nghe một lần là nhớ.”

Hai người trò chuyện một lát, nhưng cô càng ngày càng lạnh, vì không biết sẽ tắc đường đến khi nào nên máy sưởi sớm đã bị tắt đi. Vào ngày rét mướt băng tuyết ngập trời thế này, ngay cả đôi tình nhân ngồi ghế trước phụ trách lái xe cũng bắt đầu tán tỉnh nhau để sưởi ấm.

Bên cạnh là một cặp, đằng trước là một đôi.

Chàng trai vừa áp sát cũng đang nhìn cô, cô cũng quan sát hắn, trong không gian thế này, đúng là rất dễ dàng cảm dỗ con người ta phạm tội.

Cô khẽ nói: “Hơn 900 km, nghe rõ nản.”

Trình Mục lấy ra một chai rượu nhỏ từ trên người, gõ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Đường quốc lộ này tổng cộng dài hơn 8000 km, em cứ nghĩ như thế có phải sẽ cảm thấy con số 900 chẳng đáng nhắc tới không?”

Cô cầm chai rượu xinh xắn qua, vặn nắp hỏi: “Rất mạnh?”

“Cực kỳ.”

Cô cúi đầu, nhấp một ngụm nhỏ xíu, cay xè đến tê lưỡi: “Anh uống còn đây à?”

“Nếu đã uống rồi thì uống thêm mấy ngụm đi.” Giọng hắn thản nhiên.

“Nếu say thì sao?”

“Tôi sẽ đưa em về nhà.”

Họ cách nhau rất gần, đến nỗi cô cảm thấy chỉ cần nói thêm một chữ nữa thôi, môi hai người sẽ chạm phải nhau. Cô bật cười, vội mở cửa xe, suốt hai năm trời không ngờ lúc thật sự phải rời khỏi nơi này trở về nhà, lại có cuộc gặp gỡ thú vị như vậy. Trong đôi mắt kia hiện lên sự đồng cảm và cả ánh nhìn mê hoặc.

Vừa nãy hắn và cô đối diện nhau, suýt chút nữa cô đã theo đà tiến tới.

Gió tuyết bên ngoài quả thật rất mạnh, nhưng vẫn có nhiều người đứng trên đường hay bên cạnh xe, sốt ruột chờ bão ngừng.

Mái tóc ngắn của Nam Bắc bị gió thổi rối bù làm che mất tầm mắt. Cô còn chưa thoát khỏi cảm xúc ban nãy, bỗng có tiếng súng vang lên xé trời, viên đạn lướt qua người, cô lập tức ôm đầu ngồi thụp xuống theo bản năng.

Gì thế này? Sao ở đây lại có dấu súng?

Còn đang phân vân không rõ chuyện gì, cánh tay phải đột nhiên nhói đau, cả người bị kéo về phía sau bánh xe: “Không được cử động, bất cứ hành động nào cũng không được.” Tiếng kêu gào tứ phía, bao gồm cả tiếng hét cuồng loạn trong xe xuyên qua màng nhĩ cô.

Nam Bắc đau đến nỗi hai mắt tối sầm, chỉ mong chết quách đi cho xong.

Hai mươi mấy năm sống trên đời này, cô thực sự không biết trúng đạn lại đau như vậy...

Khi tỉnh lại cũng là vì đau, cô tưởng mình ở trong bệnh viện, không ngờ vẫn xui xẻo phải ngồi ghế sau xe, tắc nghẽn trong đại quân kẹt xe hơn 900 km này.

May mà cánh tay đã được băng bó, chắc có bác sĩ tới đây rồi.

Nhưng tới rồi mà sao không đưa tôi đi bệnh viện?

Trình Mục không biết nên thuyết phục bốn người kia như thế nào, liền ở một mình với cô trên xe: “Em sao rồi?”

Cô đau đến nỗi dùng cánh tay còn lại, nắm chặt cánh tay bị thương: “Tính ra Chủ nghĩa xã hội vẫn là nhất... Quốc gia có giấy phép sử dụng súng hợp pháp kiểu này, chỉ riêng số được đăng ký trên sổ sách đã là bảy, tám mươi nghìn khẩu, thực tế chắc phải hơn hai triệu, tắc đường cũng có thể gặp cuộc độ súng đẳng cấp Hollywood...”

Ra sức nói chuyện để phân tâm cũng chẳng ích gì, nước mắt nóng hổi vẫn không ngừng trào ra.

Từ trước đến giờ cô chẳng ngờ trúng đạn đau đến thế, không chỉ đau mỗi vết thương, mà toàn thân trên dưới đều đau tuốt, cứ như từng thớ thịt bị tách khỏi người vậy. Cuối cùng không biết là vì đau hay vì mệt, cô cuộn tròn người lại, tóc tai bù xù, ánh mắt hỗn loạn, mặt cắt không còn giọt máu.

“Em vẫn ổn chứ?” Có giọng nói mơ hồ hỏi cô. Nhưng ý thức của cô sớm đã sang thế giới khác rồi.

2. Chương 01

Chương 1: Trình Mục Dương họ Trình

Đài Châu, Trung Quốc.

Sau khi Nam Bắc nghỉ học giữa chừng ở Bỉ để về nước, đã bốn năm Nam Bắc chưa rời khỏi Vân Nam.

Nếu không phải người nhìn thấy cô trưởng thành từ tấm bé là ông Thẩm về quê cúng tế tổ tiên, cô cũng sẽ không đến Đài Châu cùng ông thăm nom quê nhà.

Lần này vì ông Thẩm đến Đài Châu tế tổ, con cháu họ Thẩm từ Âu Mỹ, Indonesia, Mexico và các thành phố trong nước về đây tổng cộng có đến một trăm bảy mươi người, nhưng chỉ có ông Thẩm và hai con trai sống trong ngôi nhà cũ. Nam Bắc cũng đã ở đây cùng họ được một tuần, hằng ngày ngoài gặp các trưởng bối, tiểu bối ra, thì cô thường đến tiệm bán ngọc gần đó.

Tiệm ngọc thuộc sở hữu tư nhân, thường được chính quyền địa phương dùng để triển lãm, tiếp đãi khách quý, sẽ không có quá nhiều người không phận sự tự do ra vào.

Thời tiết chiều ngày hôm nay có chút ngột ngạt. Ông Thẩm đang có cuộc phỏng vấn với truyền thông Đài Loan, dù sao cô cũng rảnh rỗi, liền ra ngoài bằng lối cửa sau của ngôi nhà cũ, men theo con đường nhỏ đi đến tiệm ngọc. Cô đẩy cửa bước vào, mùi đàn hương ngào ngạt hòa lẫn với gió lạnh của điều hòa phả vào mặt. Sau tấm bình phong lưu ly đối diện cửa chính, có giọng ca tử hí(1) Đài Loan cất lên, nhịp điệu rất chuẩn, tinh tế tỉ mỉ theo phong cách cổ điển.

(1) Ca tử hí: Là một loại kịch địa phương ở Đài Loan và Phúc Kiến.

Bên ngoài trời nóng như đổ lửa, bỗng nhiên được hưởng thụ luồng gió mát lạnh từ điều hòa, cô liền mãn nguyện nhắm mắt lại thở hắt ra một hơi, vừa định mở miệng gọi trà lạnh, cô chợt sững người tại chỗ. Gian chính diện có hai, ba người khách, trong đó một người hết sức nổi bật.

Là Trình Mục.

Cô vẫn nhớ dáng vẻ hần lúc tạm biệt trước đây. Lúc đó hần là một chàng trai trẻ tuổi, cao gầy, mái tóc ngắn màu đen, riêng đôi mắt màu nâu đẹp vô cùng, như mắt mèo Ba Tư. Nhưng, người đang sờ sờ trước mặt cô bây giờ không còn là chàng trai năm xưa nữa, mà đã trở thành một người đàn ông thực thụ.

Nam Bắc làm động tác tay ra hiệu im lặng với cô bé nhìn thấy mình trong gian chính, rồi nhẹ nhàng đi qua gian sau, cẩn thận quan sát hần từ xa.

Trình Mục mặc chiếc áo sơ mi màu đen, ngoài chiếc đồng hồ trên cổ tay ra, cả người từ trên xuống dưới không còn bất kì phụ kiện nào khác. Hần chỉ ngồi như vậy, một tay đặt trên mép bàn, quan sát cô gái bên cạnh chọn vòng. Hai người thỉnh thoảng trao đổi gì đó, đều dùng tiếng Quảng Đông để nói chuyện, ngôn ngữ vùng này đúng là điểm cộng không ít cho các cô gái có chất giọng cao.

Nơi này là tiệm đồ ngọc thuộc sở hữu tư nhân, ngày đầu tiên đến, ông Thẩm đã từng nói với cô, phàm là người được tới đây đều có quan hệ với gia tộc của ông. Lẽ nào, hần cũng có quan hệ với nhà họ Thẩm?

Nam Bắc không dám tin vào chuyện đó.

“Chiếc này được không?” Cô gái giơ tay lên nhìn hần.

“Không tồi.” Hần kiệm lời vàng ngọc.

Đối với cô, Trình Mục là sinh viên xuất sắc khoa vật lý, hần và cô từng có một quãng thời gian qua lại, nhưng mối quan hệ gần như đã bị đóng băng. Còn đối với hần, chắc cô chỉ là người từng học nửa kỳ cùng trường, sau đó đã buộc bị thôi học, chẳng có chút quan hệ gì hơn thế. Cho nên, tại đây, tại Đài Châu, trong tiệm ngọc tư nhân của nhà họ Thẩm, cô và hần lại gặp mặt, nên làm gì đây?

Cô không đi ra cửa mà bước vào trong gian chính, thăm trải sàn vừa dày vừa nặng, bước bên trên cảm giác thật mềm mại. Cô tiến tới gần, hai người đều nhìn qua phía cô.

Nam Bắc mỉm cười nói: “Phỉ thúy tốt nhất ở đây chắc vẫn chưa mang ra hết.”

“Thật thế sao?” Trong mắt cô gái kia tỏ rõ sự vui mừng.

“Nếu vậy, làm phiền mang hết ra đây.” Trình Mục nhìn cô, quan sát tỉ mỉ cổ nhân lâu ngày không gặp.

“Đợi một chút.”

Giọng cô trầm xuống, nghiêng đầu nói mấy câu với nhân viên quen thuộc ở bên cạnh, rất nhanh đã có người đem tới những chiếc vòng “rất tốt” mà cô nói.

Cô gái kia chắc là người rất am hiểu những thứ này, trong đôi mắt ngập tràn thích thú, cúi đầu ngắm kỹ từng chiếc một. Cô đứng phía trái cô gái đó, lặng lẽ phóng tầm mắt qua bên cạnh, dùng khẩu hình hỏi hẩn: “Bạn gái?”

Trình Mục chống khuỷu tay cạnh mép bàn gỗ tử đàn, hẩn chỉ nhìn cô, trong mắt hình như có ý cười nhưng chẳng hề thể hiện trên gương mặt: “Những thứ này xem ra không tồi, có gì đặc biệt đáng sưu tầm không?”

Hẩn hoàn toàn không chú ý đến câu hỏi của cô.

“Có.” Cô khẽ nhếch khóe môi, bảo nhân viên mang chìa khóa ra, đi đến trước tủ kính trưng bày cỡ lớn rồi mở khóa.

Tủ trưng bày lớn như thế mà chỉ có hai chiếc vòng ngọc, đủ thấy được giá trị của món đồ bên trong. Cô chẳng hề do dự, lấy cả hai chiếc vòng ngọc sáng đôi ra, chọn chiếc nhỏ nhất, quay người đeo thử cho cô gái kia. Cô nắm nhẹ cổ tay cô gái, xỏ chiếc vòng ngọc qua năm ngón tay khum lại, đến phần lòng bàn tay chỗ ngón cái, kích cỡ rất vừa vặn: “Nên sưu tầm chiếc này, lớn hay nhỏ đều rất thích hợp với tiểu thư đây.”

“Sao không đeo hẩn vào?” Trình Mục khá hứng thú, liếc nhìn chiếc vòng ngọc trong tay cô.

“Vòng có kích cỡ vừa vặn, đeo vào rồi sẽ rất khó tháo ra, hơn nữa vòng ngọc vừa vặn giống như nó đã chọn chủ nhân vậy, miễn cưỡng tháo xuống cũng không tốt.” Nam Bắc nói đầu ra đây, “Đây là bảo bối dùng để trấn giữ tiệm, có lẽ tiên sinh và tiểu thư đây nên suy nghĩ kỹ rồi hăng đeo thử.”

Hai nhân viên nữ sau lưng cố gắng nhịn không dám cười.

Câu này tuy nói ra để dọa người, nhưng lời lẽ chẳng hề chuyên nghiệp, cứ như bọn bịp bợm giang hồ. Nếu không phải ông Thẩm có lời dặn từ trước, bất luận vị đại tiểu thư này làm gì cũng tùy ý cô ấy, thì thực tình họ không dám để Nam Bắc trực tiếp lấy ra như vậy.

Song, câu nói quả có lý, mặc dù trong tiệm có kem bôi tay dùng để tháo vòng ngọc, nhưng kích cỡ vừa vặn như vậy nếu đeo vào rồi mà lại lấy ra, hẩn sẽ có chút vất vả đây.

Cô vốn chỉ muốn thử hù dọa hẩn.

Ai ngờ Trình Mục thực sự cầm lấy bộ vòng, lập tức đeo cho cô gái kia.

Nam Bắc giương mắt nhìn vòng ngọc quý như vậy đã là của người khác, khẽ thở dài, ra hiệu cho nhân viên nữ có thể thanh toán. Nhân viên nữ nhếch miệng mỉm cười, chưa chịu đi về phía quầy hàng, thậm chí còn khom mình dẫn hai người đi ra sau bình phong.

“Là khách quen sao?”

“Không ạ, lúc ông Thẩm sai người đưa họ đến đã dặn, bất luận họ chọn cái gì cũng coi như quà tặng cho hậu bối.” Nhân viên giọng thốn thức, phụ lòng họ giấu những món phỉ thúy tốt nhất này đi để tiết kiệm tiền cho ông chủ, không ngờ bị Nam Bắc phá ngang.

Ngày hôm sau tất cả mọi người đều biết chuyện này, nói đùa rằng trong khoảnh khắc hồ đồ, Nam Bắc đã tặng mất chiếc vòng ngọc trị giá bảy mươi triệu nhân dân tệ. Tiệm ngọc này vốn thuộc sở hữu tư nhân và là nơi chính quyền địa phương dùng làm triển lãm, coi như nhà họ Thẩm góp chút thành tích chính trị cho quê cũ, vậy nên bớt đi cái gì, nhiều thêm cái gì, đều sẽ chẳng có ai thật sự đem ra tính toán.

“Không sao, chẳng qua là thứ lão thái giám Lý Liên Anh[2] lén trộm khỏi cung, sau bị bán ra nước ngoài, ít nhất tặng cho vị kia, chiếc vòng vẫn được ở lại lâu dài trong lãnh thổ Trung Quốc, coi như giữ gìn quốc bảo.” Chỉ có Thẩm Gia Minh lớn lên cùng cô từ nhỏ nói chuyện có phần châm biếm, “Hề gì chứ, cứ ghi nợ cho anh trai của em là được rồi. Nhưng mà Bắc Bắc này, sao em hào phóng với Trình Mục Dương thế?”

[2] Lý Liên Anh là một thái giám trong triều đình nhà Thanh thế kỉ XIX, người thân cận và tâm phúc của Từ Hy Thái hậu.

Cô ngơ ngác trong giây lát: “Anh vừa nói là Trình Mục Dương?”

“Ừ, cháu trai thứ tư của ông chủ Trình, Trình Mục Dương.” Thẩm Gia Minh đứng dậy, ngẩng nhìn con vẹt trong lồng trước cửa sổ, “Xưa nay nhà họ Trình đều chọn người tài không chọn người thân, từ khi ông Trình bắt đầu bước sang tuổi bảy mươi, Trình Mục Dương này ngày càng xuất hiện nhiều hơn, nghiêm nhiên trở thành ông chủ nhỏ của gia tộc.”

Cô “ồ” một tiếng: “Lúc em quen anh ta, không biết anh ta là người của nhà họ Trình.”

Thẩm Gia Minh hơi bất ngờ, không để ý sự lợi hại của chú vẹt đuôi dài, suýt nữa bị nó cắn đứt ngón tay. Nhưng khi chú vẹt điên cuồng xô vào chiếc lồng, anh vẫn nhìn cô không chút cảm xúc: “Khéo thật.”

“Ồ phải... khéo thật.”

Trình Mục Dương, thì ra hần là Trình Mục Dương.

Hồng trà trong tay hần tỏa ra hơi nóng lượn lờ.

Giang Tô và Chiết Giang vừa bước vào mùa mưa dầm, thời tiết như ở vùng Vân Nam mưa nhiều, đều là khí hậu quen thuộc nên hần cũng không cảm thấy nơi này cách xa nhà lắm. Bây giờ nghĩ lại, hình như trước giờ mình toàn sống ở những nơi mưa nhiều. Mấy năm ở Bỉ cũng mưa rả rích thế này, nhưng khí hậu vô cùng dễ chịu, nhiệt độ cao nhất mùa hè không vượt quá 28 độ, đêm khuya mùa đông thấp nhất chỉ khoảng 0 độ.

Tuy mưa tuyết rơi nhiều, nhưng đa phần là mưa phùn dày đặc và tuyết nhỏ vừa chạm đất đã tan.

Trận bão tuyết gây kẹt xe 900 km kia, mười mấy năm mới gặp một lần.

Hồi đó cô được đưa tới bệnh viện, bác sĩ nói tiếng Pháp theo kiểu tiếng Bỉ không ngừng tra hỏi, rốt cuộc là ai lấy đạn ra? Cuối cùng khi Trình Mục thừa nhận là mình, cô hết sức ngạc nhiên bởi sự gan dạ của anh chàng này. Có điều trong tay hần chẳng có vật gì ra hồn để lấy đạn, làm vết thương trông thật khó coi.

Sau này dù chữa chạy thế nào, trên cánh tay phải của cô vẫn in một vết sẹo rõ ràng. Mấy bạn học đều hoảng hồn khiếp vía, nhưng người trúng đạn là cô đây và cả người xử lý vết thương vụng về kia đều rất bình tĩnh. Hồi nhỏ, cô từng trải qua một cuộc đọ súng thật sự tại Vân Nam nên ngoài việc thấy đau cũng chẳng có cảm xúc tiêu cực nào. Nhưng từ khi cảnh sát ghi chép lời khai đến tận khi vào bệnh viện, Trình Mục cũng không có biểu hiện gì bất thường, quả thực khiến cô phải giật mình.

Khi đó cô tưởng vì hần học vật lý, cấu tạo não bộ khác với người thường. Nhưng đến giờ phút này cô đã có đáp án. Nhà họ Trình phát triển chủ yếu dựa vào buôn bán vũ khí, hần sợ mới là lạ.

Chẳng trách từ đầu chí cuối hần chỉ hỏi cô đúng một câu: “Em vẫn ổn chứ?”

Đúng là... tên trời đánh.

Hồi ấy thời tiết ẩm ướt nên vết thương khó khăn lắm mới lành được.

Sau khi trở về trường, rất nhiều bạn học đều phát hiện ra bên cạnh cô có thêm một anh chàng người lai đẹp trai kiêu bảo mẫu. Lúc đó Nam Bắc ở cùng phòng với một cô bạn người Nga, tên con trai như hần ra vào đương nhiên có chút bất tiện, nhưng không ngờ cô bạn cùng phòng lại bằng lòng giúp người khác toại nguyện.

Buổi tối nào đó, cô vui đầu làm bài tập giải tích, cô bạn kia mới hỏi, được anh chàng ấy yêu thầm lâu như vậy, cô có suy nghĩ gì? Cô hơi ngỡ ngàng, mỹ nữ người Nga mặc chiếc quần ngắn cùn, lắc lư trước mặt cô nói, anh chàng tên Trình Mục kia từ khi cô nhập học đã bắt đầu để ý rồi.

Chuyện trước đó Nam Bắc thật sự không biết. Nhưng cô sớm đã cảm nhận được hần có tình cảm với mình.

Nhưng vì bối cảnh đặc biệt của bản thân làm cô không dám nghĩ quá xa, và lại hình như cô vẫn thiếu chút xíu cảm giác với hắn.

Huống hồ sinh viên xuất sắc khoa vật lý như Trình Mục phải đi theo con đường khoa học, sau này thuận lợi làm việc trong phòng thí nghiệm mới đúng.

Căn bản cô và hắn không nên có bất cứ liên quan gì.

Chỉ có một lần, duy nhất một lần đó, cô thử thăm dò hắn.

“Anh nghĩ sao về mấy việc như buôn bán vũ khí? Anh muốn sống cuộc sống kiểu đó không?” Cô tựa người lên ghế, tay cầm sách của mình, nhưng mắt lại lặng lẽ quan sát hắn.

Cô thực sự rất hào hứng với cuộc chất vấn bằng tiếng Trung một đối một này.

Ngữ điệu của hắn rất tiêu chuẩn, so với người âm mũi trước sau bất phân như cô, đúng là một trời một vực.

Trình Mục liếc nhìn cô một cái, gõ nhẹ đầu bút lên mặt bàn, trong nháy mắt, hắn cười như một con hồ ly xảo quyệt: “Nghe có vẻ em rất khao khát cuộc sống đó?”

“Sao có thể chứ.” Cô lắc đầu nguây nguẩy, khịt mũi cười trừ.

Chiều hôm đó, bên ngoài vẫn là những ngày mưa dầm thường thấy ở Bỉ, hắn ngồi cách cô rất gần, quần áo trên người đều là tự sấy khô, có vị nhàn nhạt, âm ẩm, đồ trên người cô cũng vậy.

Mà buộc phải thừa nhận, sau đó cô chưa từng có “bảo mẫu” nào thân thiết đến thế.

Nam Bắc hoàn toàn không phải con cháu nhà họ Thắm nên đến ngày tế tổ chính thức, đương nhiên cô là người nhàn nhã nhất.

Ở Giang Nam, họ Thắm đã kế tục đến hai mươi sáu đời, mấy trăm năm nay đứng sừng sững không đổ, vốn dĩ rất được chú ý. Lần này lại là lần đầu tiên ông Thắm về quê hương tế tổ sau hai mươi mấy năm, dĩ nhiên có không ít phương tiện truyền thông theo sát sự kiện này, khiến việc nhà trở thành việc tuyên truyền phô trương thanh thế.

Lúc trời tờ mờ sáng, lễ tế tổ đã bắt đầu.

Nam Bắc lẫn trong đám phóng viên, đi theo hơn một trăm người nhà họ Thắm từ phía xa. Truyền thông có mặt ngày hôm nay đa số là do chính quyền địa phương mời đến tuyên truyền thành tích chính trị, có điều những ngày này nhiều nhất cũng chỉ cho phép chụp ảnh, tuyệt đối không tiếp nhận phỏng vấn chính thức.

Mọi người tham quan từ đường rồi đến nhà chính thấp hương, cuối cùng vào mộ tổ, tới nơi, họ bắt đầu cúi mình dâng hương theo thứ bậc tôn ti trong dòng họ.

Tùng hàng hoa cúc trắng xuất hiện, mỗi người tiến lên trước đều khom lưng dâng thêm một cành.

Hai phóng viên đứng trước cô khó khăn lắm mới lách vào được trung tâm, bỗng bỏ máy ảnh xuống bắt đầu thì thầm buôn chuyện.

“Người đang dâng hoa là Thắm Khanh Thu, năm nay tranh cử ghế Bộ trưởng Tài chính của Mexico, không ngờ thứ bậc của ông ấy lại thấp như vậy.”

“Đại gia tộc kiểu này là thế đó, anh nhìn thằng bé đứng trước mặt ông ấy mà xem, nhìn vị trí là biết thứ bậc nó còn lớn hơn ông ấy, mà trông cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi chứ mấy?”

...

Chuyện buôn dưa lê bán dưa chuột này đương nhiên có giả có thật.

Cô nghe khá vui tai, cũng tạm coi đó là trò tiêu khiển.

Đến sát giờ cơm trưa, lễ tế tổ cuối cùng đã tạm thời kết thúc, nhà họ Thắm sắp xếp cho các phóng viên truyền thông trong và ngoài nước dùng bữa, địa điểm chính tại ngôi nhà cũ, có đầu bếp được đặc biệt mời tới làm món ăn chay. Mấy người quanh năm sống tại Đài Châu sẽ chịu trách nhiệm tiếp đãi truyền thông và những lãnh đạo địa phương kia.

Nam Bắc từ đầu đến cuối chỉ theo sát bên cạnh Thẩm Gia Minh, bởi vẻ ngoài quá nổi bật nên lọt vào không ít ống kính máy ảnh. Gương mặt cô nhỏ nhắn, khóe mắt hơi hất lên, hầu như không thích cười, song thỉnh thoảng lúc nói chuyện với Thẩm Gia Minh, cô toàn bị anh chọc, người không biết còn tưởng đây thật sự là một đôi trai tài gái sắc.

Nhưng nếu có ai nghe được cuộc đối thoại của hai người, chắc chắn sẽ phát hiện mình sai.

Mà lại còn sai triệt để.

“Nào, cười tươi lên chút.” Thẩm Gia Minh nghiêng đầu, cười rất quy chuẩn, “Trên tờ ‘United Evening News’ ngày mai chắc chắn sẽ có hình em đấy.”

Cô thừa biết ý đồ của anh, quyết không thêm phối hợp: “Có phải đạo này cô tiểu thư kia của anh muốn hai người tái hợp không?”

“Tiểu thư?” Thẩm Gia Minh bất giác vờ vờ ngón trỏ của mình, hôm qua bị con vẹt đuôi dài cắn suýt đứt mất miếng thịt, bây giờ nghĩ đến vẫn còn thấy đau rụng rời, “Chuyện từ ba đời trước rồi giờ còn đào lên làm gì?”

Nam Bắc “ồ” một tiếng, dựng thẳng ngón giữa, lắc lư trước mặt Thẩm Gia Minh: “Ngại ghê, ba đời trước nhà em là thổ phỉ.” Thẩm Gia Minh không kìm nổi liền cười thành tiếng, nắm lấy ngón giữa của cô: “Có người nhìn đấy.”

“Thật á?” Cô giả bộ sửa tóc, giúp tiểu công tử này diễn kịch, “Trông thế này ổn chưa? Ăn ảnh không? Anh nói xem tại sao những phóng viên kia đều theo đến đây nhỉ?”

“Ổn rồi, ổn hết sảy.”

Thẩm Gia Minh cười tươi như hoa, ôm chặt vai cô, xoay cả người cô sang hướng đông nam.

Có người đi tới.

Cô nhìn hẩn đầy bất ngờ. Hình như hẩn cao và gầy hơn so với hôm trước cô nhìn thấy, nhưng dáng đi chẳng hề thay đổi. Khi hai người họ lướt qua nhau, Trình Mục Dương rõ ràng đã mỉm cười, một nụ cười thật khó đoán.

Cô tưởng Trình Mục Dương sẽ đi về phía này, không ngờ hẩn lại vòng vào con đường nhỏ cạnh hòn non bộ, loáng một cái đã đi xa tít.

“Rốt cuộc em quen hẩn kiểu gì thế?” Thẩm Gia Minh ngồi lên lan can gỗ bên hành lang gấp khúc, “Ồ Vân Nam? Quý Châu? Tứ Xuyên? Hay là vùng Tây Tạng?”

“Ồ Bỉ, em quen hẩn lúc học ở Bỉ.”

Thẩm Gia Minh nhắm tính thời gian: “Sau đó không hề gặp nhau?”

Cô ngằm thừa nhận.

“Khoảng hai năm trước, tân phó thị trưởng thành phố Moscow lên nắm quyền đã dốc sức nâng đỡ bằng nhóm xã hội đen đứng sau lưng ông ta, khiến việc kinh doanh của nhà họ Trình giảm sút khá nhiều. Người có tiếng tăm nhất nhà họ Trình khi đó không phải hẩn mà là anh họ của hẩn – Trình Mục Vân. Người này mọi mặt đều tốt, mỗi tội chỉ thấy cái lợi trước mắt, thích dùng biện pháp cực đoan, muốn trực tiếp ám sát phó thị trưởng này.”

“Chuyện người khác đi ám sát mà anh cũng biết?”

“Sau này anh mới biết thôi. Nhà họ Trình có thể tồn tại ở biên giới Trung Nga nhiều năm như vậy chính bởi họ thông minh, làm việc kín đáo. Cho dù thời cận đại hay hiện đại có thay đổi thế nào, họ trước sau đều tách mình khỏi bộ máy nhà nước. Em biết đấy, một khi cán cân chính trị mất thăng bằng thì sẽ nổ ra sự đàn áp mang tính hủy diệt. Nhà họ Trình suy cho cùng vẫn là người làm ăn, cũng chẳng phải loạn đảng, đương nhiên sẽ không làm vậy.”

Cô chăm chú lắng nghe.

Chuyện biên giới Trung Nga luôn khiến người ta cảm thấy như đang xem bộ phim Âu Mỹ cũ.

Nơi đó và Vân Nam tuy đều có xã hội đen hoành hành, nhưng không hề liên quan đến nhau, cứ như hai thế giới hoàn toàn khác vậy.

Lúc ở Bỉ, người bạn Nga cùng phòng cô cũng từng than phiền, từ khi Liên Bang Xô Viết tan rã, nước Nga sớm đã là thiên hạ của xã hội đen. Bọn chúng khổng chế kinh tế, chiếm hơn 20% tổng giá trị của nền kinh tế quốc gia, thậm chí tới 30%

Trong khu vực này bất cứ quan chức chính phủ nào cũng không thể thoát khỏi ràng buộc của các mối quan hệ, kể ra đây đúng là thánh địa mafia.

“Nhà họ Trình vì chuyện này mà có một lần xảy ra biến động lớn. Và rồi, hấn xuất hiện.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Thẩm Gia Minh cười cười, chuyển chủ đề, “Anh nhớ sau khi em từ Bỉ về thì không được xuất cảnh nữa. Quanh năm sống tại Vân Nam, liệu có cảm thấy rất nhàm chán?”

Cô lắc đầu: “Cũng không đến nỗi ‘rất nhàm chán’, nếu anh có cơ hội đến Vân Nam, em sẽ đưa anh đi xem bộ phim xã hội đen 3D phiên bản sống.”

Thẩm Gia Minh nhìn cô kính nể: “Anh không đi đâu, người anh sợ nhất chính là ông anh Nam Hoài của em.”

Nam Bắc ném cho Thẩm Gia Minh một ánh nhìn khinh thường.

Mấy ngày sau, chẳng thấy Trình Mục Dương xuất hiện.

Đương lúc cô tưởng rằng từ nay sẽ không gặp hấn nữa, bỗng nhiên ông Thẩm báo cho cô lịch trình có sự thay đổi, phải đi bằng đường biển trở về. Trong câu nói của ông ẩn chứa hàm ý gì đó, nhưng ông không chịu giải thích rõ ràng, chỉ bảo rằng mình phải ở lại Đài Châu đợi lễ trao tặng, nhưng sẽ có “bạn đồng hành” với cô.

Không hiểu sao cô cứ linh cảm rằng, “bạn đồng hành” kia có lẽ chính là Trình Mục Dương.

Trời tối mịt, Nam Bắc xách vali đứng ngoài cổng chính của ngôi nhà cũ đợi người đến đón.

Mưa rất lớn, dù cô đứng trú dưới cổng nhà cũng không tránh nổi mấy giọt nước bắn lên tung tóe. Ngôi nhà cũ không phải ở nơi dân cư đông đúc, quanh đây cũng không có người qua lại, càng chẳng thấy bóng dáng xe cộ đâu.

Chỉ có tiếng mưa rơi ào ào mà thôi.

Khoảng mười phút sau, từ phía xa xuất hiện đèn xe trắng lóa chiếu tới.

Từng chiếc Mercedes S600 Pullman Guard không ngừng chạy qua trước mặt, kiểu dáng màu sắc giống hệt nhau, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là biển số xe. Cô hứng thú quan sát, ban đầu còn đếm số lượng xe, sau đó cũng không rõ là chiếc thứ mấy nữa, cuối cùng có một chiếc xe tách khỏi đoàn, dừng êm trước bậc thềm đá xanh.

Có người từ ghế phụ phía trước cầm ô chạy xuống.

Nam Bắc giao hành lý cho người đó rồi núp dưới ô, hai ba bước đã vào xe.

Trình Mục Dương ngồi trong quan sát cô.

Hấn mặc trang phục thường ngày, quần đen áo trắng đơn giản, ánh đèn vàng làm nổi bật từng đường nét rõ ràng trên gương mặt hấn, cứ như chúng được tô vẽ bởi những gam màu đậm, trong không gian thiếu sáng, đôi mắt hấn càng trở nên sâu thẳm.

Câu đầu tiên cô thốt ra là: “Có dép không?”

Trình Mục Dương mở cửa kính cách âm, bảo người ngồi phía trước đưa cho cô đôi dép màu trắng.

“Cám ơn.” Nam Bắc cúi đầu cởi đôi giày ướt sũng ra rồi xỏ dép vào, cuối cùng mới cảm thấy thoải mái. Lúc cô nhìn lên, phát hiện hấn vẫn đang quan sát mình. Đôi mắt hai người rất sáng vì được ánh đèn chiếu rọi.

Ba bốn giây sau, cô đột nhiên bật cười.

Bạn cũ tương phùng, lúc này mới coi như chính thức nhận nhau.

“Mưa to lắm à?” Hấn hỏi cô, giọng hơi trầm.

“Ừ.”

“Cần khoảng năm, sáu tiếng để đến nơi dừng chân đêm nay.” Hấn nói, “Đường hơi xa một chút, ngồi xe chắc không được thoải mái, cứ chuẩn bị sẵn tinh thần.”

“Đi đâu thế?” Cô nhìn qua cửa kính ngó đoàn xe phía sau, “Bọn anh có tổng cộng mấy xe?”

“Hồ Thiên Đảo[3]. Lần này chắc có khoảng bốn mươi chiếc xe đến.”

[3] Hồ Thiên Đảo nằm ở huyện Thuần An, tỉnh Chiết Giang, có khoảng 1078 hòn đảo phân bố rải rác trong hồ nên mang tên là Hồ Thiên Đảo.

Bốn mươi chiếc?

Cô cười khổ: “Như vậy đi trên đường liệu có kẹt xe không nhỉ?”

Lần đầu tiên cô nhìn thấy có người đi xa mà cẩn thận đến mức này.

“Chắc không đâu.” Từ nãy đến giờ hấn vẫn ngồi nghiêng người, một tay gác trên lưng ghế, tay kia đặt trên đầu gối của mình, “Mỗi chiếc xe ở đây khi chạy trên đường đều cách nhau năm mươi mét, không đi quá gần nhau.”

Khoảng cách rất thích hợp, cho dù có bị tập kích cũng sẽ không liên lụy đến những xe còn lại.

“Nhưng nếu có người theo dõi, nhớ được anh đã lên xe nào thì sao?”

Hấn cười thành tiếng: “Cứ mười phút, chiếc xe cuối cùng trong đoàn sẽ tăng tốc chạy lên vị trí trên cùng của đoàn xe.”

Cô ngẫm nghĩ tỉ mỉ theo lời hấn nói.

Bốn mươi chiếc xe giống y hệt nhau, duy trì khoảng cách không xa không gần, cứ mười phút lại lạng lẽ dịch chuyển một vị trí phía sau, e rằng ngay cả bản thân tài xế cũng không biết rốt cuộc mình là chiếc xe thứ mấy.

Nếu có người muốn biết Trình Mục Dương ngồi trong xe nào, khả năng gần như là con số không.

Nhưng dù rơi vào xác suất một phần vạn đi chăng nữa, những chiếc xe kiểu này cũng rất khó đột phá trong giây lát.

Cô nhớ loại Mercedes S600 Pullman Guard này là xe chống đạn, đã đạt đến đẳng cấp an toàn cao nhất của NATO VR7. Cho dù nửa tá lựu đạn M51 đồng thời công phá thì dòng xe này cũng chẳng hề hấn chi.

Có điều ở đây dấu sao vẫn là lãnh thổ Trung Quốc, còn an toàn chán.

Trình Mục Dương thấy cô không hỏi thêm gì bèn tựa người trở lại ghế bằng một tư thế rất thoải mái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người này từ mấy năm trước đã bắt đầu xuất hiện nhiều lần trước mặt cô lúc ở kí túc xá, lớp học và thư viện. Hai người từ không quen biết dần dà trở nên hiểu nhau, quen thuộc với nhau, cứ như vậy suốt mấy tháng.

Cùng đường với người quen thế này nên cô chẳng hề thấy ngại ngùng, cứ ngả người vào ghế tự nhiên, ấn một dấu tay lên cửa kính.

Qua dấu tay hấn rõ kia, cô có thể nhìn thấy con đường bên ngoài.

Chắc đang chạy trên quốc lộ cao tốc, chỉ có một loại ánh đèn duy nhất không ngừng kéo dài đến nơi xa tít cuối tầm mắt.

“Bạn gái anh đâu?”

Cô bỗng nhớ ra cô gái đeo vòng ngọc kia.

“Cô ấy không phải bạn gái tôi.” Trong giọng hần có chút nuối tiếc, “Là cô vợ góa của một người anh họ.”

Cô vội nói lời xin lỗi.

“Đó cũng là chị họ tôi.”

Hai câu này cứ quanh quẩn mãi trong đầu Nam Bắc, chắc không phải kết hôn cận huyết chứ?

Hôm đó vì Đài Châu mưa to, nửa chặng đầu xe đi cũng không nhanh lắm, khi hành trình được bốn tiếng, xe mới từ từ tăng tốc. Lúc đến hồ Thiên Đảo đã gần năm giờ, chậm hơn đúng hai tiếng so với hần dự đoán.

Thời gian ngồi xe lâu như vậy nên khi xuống xe, hai chân cô đã hơi sưng phù.

Nơi dừng chân là nhà ở tư nhân, chỉ có cô và Trình Mục Dương, còn có tài xế xe của họ và chàng trai từ đầu đến giờ luôn ngồi trên ghế phụ phía trước, bốn người cùng tiến vào sân.

Cả tòa nhà chỉ có hai phụ nữ lớn tuổi, ngoài hai bộ sườn xám đen, trắng khác biệt, còn lại họ giống nhau đến hoàn toàn, ngay cả cách búi tóc cũng y xì nhau.

Họ không gọi Trình Mục Dương là “cậu chủ” như những người kia, mà dùng ngôn ngữ địa phương gọi hần là “Trình Trình”.

Lúc vừa mới nghe cô thấy cái tên này rất nữ tính, sau đó khi tắm dưới vòi hoa sen mới ngộ ra, Trình Trình, Trình Trình, không phải chính là đại tiểu thư Phùng Trình Trình trong phim “Bến Thượng Hải”[4] để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người xem đó sao? Cô nhớ hồi đi học, mình còn đặc biệt bảo người ta mang tới bản quốc ngữ của bộ phim truyền hình này, trong phim có anh diễn viên điển trai nổi tiếng đóng vai ông trùm xã hội đen.

[4] “Bến Thượng Hải” là bộ phim lấy bối cảnh Thượng Hải thời Trung Hoa Dân Quốc trước Thế chiến thứ Hai với câu chuyện về các mối quan hệ ân oán, bạn thù của Hứa Văn Cường và Đinh Lực trong thế giới xã hội đen. Bến Thượng Hải cũng đề cập đến mối tình tay ba đau khổ giữa ba người Hứa – Đinh và Phùng Trình Trình.

Bởi nội dung quá mơ mộng nên cô chỉ thưởng thức nó như phim thần tượng Nhật Bản, Hàn Quốc.

Ấn tượng sâu sắc nhất là đại ca xã hội đen kia lúc nào cũng thích ngậm điếu thuốc để tô vẽ thêm cho hình tượng nhân vật. Điều này làm cô bất giác nghĩ đến ông anh Nam Hoài của mình, và cả Trình Mục Dương, hình như cả hai đều là người không thích thuốc lá.

Cô tắm xong liền bước ra ngoài, đang là lúc rạng sáng, bầu trời phía xa ứng màu hồng nhạt, Trình Mục Dương ngồi ở phòng khách của buồng trong gọi điện thoại. Cô ngạc nhiên nhìn hần, vừa nãy bước vào mới phát hiện ra đây là hai phòng ngủ, cô cứ tưởng một phòng chắc chắn bỏ không, lẽ nào hần cũng ở đây?

Trình Mục Dương thấy cô bước ra, bèn tỏ ý không cần để ý đến hần, mau về phòng nghỉ ngơi.

Nam Bắc thấy trời đã sáng, không muốn ngủ tiếp, dứt khoát đi về phía hần, ngồi xuống chiếc sofa đơn bên cạnh.

Hần đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Nga, cô từng nghe cô bạn cùng phòng người Nga phát âm, nhưng không cảm thấy hay lắm.

Trình Mục Dương thì ngược lại, hần nói rất thành thạo, âm rung rất rõ ràng, thỉnh thoảng hần ngừng đôi chút, lát sau mới tiếp tục nói mấy câu. Vì hần nói chậm nên thể hiện rõ cả sự lạnh lùng lẫn mềm mại trong ngữ điệu.

Cuối cùng cô đã tin một câu nói của Kachiusa: tiếng Nga hợp với đàn ông đẹp trai hơn ngôn ngữ phương Tây. Nó có thể khá đơn thuần, có thể hơi điệu đà, nhưng tuyệt đối sẽ không làm mất đi sự nam tính cần có của người đàn ông.

Cô nghe một lát, đột nhiên thốt ra câu nói bằng tiếng Trung: “Ngày trước lúc Kachiusa gọi điện thoại, có phải anh cũng nghe hiểu không?”

Hồi đó bạn cùng phòng cô đành nhìn hai người không hiểu tiếng Nga nên lúc gọi điện chẳng thèm tránh đi.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn quả là biết giả vờ.

“Cũng sơ sơ, nhưng anh không chú ý nghe lắm.” Hấn dùng tiếng Trung trả lời cô, điện thoại vẫn chưa dập, ai biết người ở đầu dây bên kia là ai? Mà dù có là ai, hẳn cũng thản nhiên dặn dò vài câu rồi cúp máy: “Còn chưa đi ngủ?”

Nam Bắc hơi cau mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

“Em muốn nói gì?” Hấn hỏi cô.

“Mấy ngày sắp tới anh đều ở cùng phòng với em?”

“Anh toàn ở phòng này nên quen rồi.”

“Vậy em đổi sang phòng cho khách nhé?”

Hấn mỉm cười: “Nếu anh nói với em rằng luôn có người thứ ba ở tại căn phòng này, liệu em có cảm thấy ở cùng một chỗ với anh chẳng hề khó xử đến vậy?”

Trình Mục Dương vừa dứt lời, trên chiếc ghế bập bênh bằng gỗ mây ngoài sân bỗng có một bàn tay thò ra.

Bàn tay lắc lắc rồi thu về.

Chàng trai đó cuộn tròn trên ghế ngủ ngon lành, nếu Trình Mục Dương không nói, cô quả thực cũng không chú ý tới.

Hấn đứng dậy: “Lúc ở Bỉ, chúng ta từng cùng ngủ trên một chiếc xe, vừa nãy trên đường, em cũng đã ngủ bên cạnh anh. Em cứ nhớ lại những việc đó thì sẽ cảm thấy mình ngủ cùng một phòng cũng dễ chấp nhận thôi, phải không?”

“Được.” Cô khẽ nói, đứng dậy đi qua trước mặt hắn, “Trí nhớ tốt thật đấy.”

Đây không phải câu hỏi, mà là một câu cô buột miệng nói ra.

Cô vừa mới đi được hai ba bước, đã bị Trình Mục Dương nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn. Nam Bắc quay đầu lại, hắn nói: “Bắc Bắc, trí nhớ của anh lúc nào cũng tốt, ở đây...” Hắn giơ tay phải lên trong ánh nắng ban mai, dùng hai ngón tay gõ gõ lên thái dương của mình, “Luôn nhớ về em.”

Khoảng cách thế này khiến cô có thể cảm nhận rõ ràng hương bạc hà trên người hắn.

Gần quá rồi! Cô nhìn vào mắt hắn, không biết nên phản ứng ra sao. Im lặng một lát, cuối cùng cô nở một nụ cười: “Anh không cảm thấy, em mà anh từng quen và anh trong kí ức của em, tất cả chỉ là giả dối thôi sao?”

Trình Mục của ngày xưa cũng thích mặc áo trắng quần đen thoải mái mềm mại, nói chuyện luôn ung dung chậm rãi, có lúc đầu óc như trên mây, có lúc lại tập trung vô cùng, là một chàng trai đi trong sân trường đại học hay ngủ trong thư viện cũng có các em gái lén cầm đi động chụp ảnh trộm.

Còn người tên Trình Mục Dương của hiện tại thì hoàn toàn khác hẳn.

Khóe miệng hắn bỗng động đậy, hình như hắn đang cười: “Nam Bắc?”

“Hử?”

“Nam Bắc?” Hấn cười, nụ cười như làn nước trong vắt.

“...”

“Nam trong Đông Tây Nam Bắc, Bắc trong Bắc Nam Tây Đông. Họ của em rất đặc biệt, tên cũng độc đáo, quả thực nghe một lần là nhớ.”

Trình Mục Dương nhắc lại từng câu từng chữ trong cuộc đối thoại năm xưa.

Cô ghen hòng một lần nữa.

May mà hắn chỉ nói như vậy, cuối cùng đã chịu thả tay cho cô đi ngủ.

Đúng lúc Nam Bắc đóng cửa phòng, chàng trai ngủ ngoài sân lặng lẽ thò đầu ra, ngó nhìn Trình Mục Dương một cái, trông hết sức vui mừng.

Theo sự sắp xếp của Trình Mục Dương, cô và hắn sẽ ở đây hai, ba ngày, đợi sau khi việc của nhà họ Thẩm kết thúc sẽ cùng rời bến. Lúc cô tỉnh ngủ đã là hơn hai giờ chiều, xuống tầng dưới chỉ thấy hai người phụ nữ lớn tuổi đang ngồi trong sân thì thầm trò chuyện. Cô lịch sự gật đầu chào hỏi qua tấm kính, một người mở cửa, dẫn cô ra sân.

Người còn lại bưng một bát cơm lên.

Hình như là rau cải xào với thịt xông khói, mùi rất kì lạ. Cô cầm đũa, suy nghĩ một lát xem là vị gì, chần chừ mãi chưa ăn. Người phụ nữ mặc sườn xám đen tươi cười: “Bé mau ăn đi, ngon lắm, hồi nhỏ Trình Trình rất thích ăn đó, món này gọi là cơm cải.” Cô gật gù đầu, và ăn một miếng, không tồi.

Vị rau cải và thịt xông khói trộn cùng cơm thật dân dã bình dị.

“Không phải món gì mới mẻ lắm, ngày trước đây là món ăn của người dưới quê. Nhưng Trình Trình rất kì lạ, nó cực kì thích ăn những món này. Cái gì nó thích ăn nhất định hai dì phải cho cháu nếm thử.” Giọng nói của người phụ nữ mặc sườn xám trắng càng thêm sôi nổi, tiếng phổ thông cũng không sôi lắm, “Lần này thời gian gấp gáp, lần sau đến dì sẽ dạy cách làm, mai này Trình Trình đến Nga thì lúc nào cũng có thể ăn món nó thích rồi.”

Câu này của bà hình như đã thật sự coi cô như người trong nhà.

Nam Bắc muốn giải thích, nhưng nghĩ lại dù sao cũng chẳng có cơ hội gặp nữa, thôi thì cứ mặc họ hiểu nhầm.

Hai dì cười híp mắt ngắm cô ăn, vừa dùng tiếng phổ thông xen lẫn tiếng địa phương kể cho cô nghe chuyện ngày xưa.

“Cụ ông bên ngoại của Trình Trình hồi đó là chủ ngân hàng nổi tiếng ở Thượng Hải, cụ kết hôn với một phụ nữ ngoại quốc, nên cháu trông, đôi mắt của nó đẹp thế kia cơ mà. Nó hồi nhỏ á, da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun mềm mại vòng sau tai, giống như con búp bê vải của phương Tây vậy.”

Búp bê vải phương Tây?

Nam Bắc không nhin nổi, liền bật cười.

“Đó, đó, thiếu nữ cười lên mới xinh.” Người phụ nữ mặc sườn xám đen vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Lúc cháu không cười cũng xinh, tiếc là đuôi mắt nhếch lên hơi nghiêm nghị. Cháu cười vẫn hay hơn, mắt cong cong này, giống hệt như...”

“Như búp bê vải Trung Quốc, đúng không ạ?” Nam Bắc bắt chước lời họ, dí dỏm trên đùa.

Hai người già cùng gật gù: “Kể ra cũng giống thật.”

Cô lập tức cười khúc khích.

Người nhà họ Nam ở vùng biên giới Trung Việt được thiên hạ truyền tai nhau rằng dám ăn thịt người, và người nhà họ Trình ở biên giới Trung Nga dám đối đầu với một thánh địa mafia, dưới con mắt của hai người già lại trở thành búp bê xinh đẹp trong tủ kính.

Cô cùng hai người phụ nữ đang trò chuyện vui vẻ, chàng trai theo sát Trình Mục Dương như hình với bóng kia bỗng đi ra sân dùng tay ra hiệu. Người phụ nữ mặc sườn xám trắng liền mỉm cười đứng dậy: “Trình Trình cho người đến đón cháu rồi.”

Nam Bắc đứng dậy, chàng trai lại dùng tay ra hiệu, người phụ nữ ấy cũng lập tức ngằm hiểu, bảo Nam Bắc thay bộ quần áo ngắn gọn nhẹ. Nam Bắc nghe lời vào phòng thay đồ rồi đi ra, chàng trai đã đứng bên đường mở cửa xe giúp cô, cô định hỏi anh ta điều gì đó, nhưng anh ta cười cười, chỉ vào miệng mình rồi lắc đầu.

Cô đã hiểu ý anh ta.

Tòa nhà thuộc sở hữu tư nhân này nằm ngay gần hồ, xe chạy dọc bờ, phong cảnh nên thơ khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi. Địa điểm dừng xe sau cùng cũng không có mấy ai, chỉ có một chiếc ca nô và vài người trên đó cười đùa tán gẫu.

Trình Mục Dương ngồi trong số đó, hắn đeo kính râm, đội mũ phớt màu đen, tay phải cầm chai rượu nhỏ bằng bạc trông vô cùng quen mắt, đang uống từng ngụm nhỏ một. Mặt trời chói chang rọi xuống chàng hiện rõ làn da trắng của hắn. hắn nghe thấy tiếng xe liền bỏ kính râm xuống, nhìn về phía cô.

Nam Bắc đến gần, tất cả mọi người bỗng đứng dậy.

Chỉ có hắn vẫn ngồi yên đó, lưng tựa vào lan can bằng kim loại, tiếp tục nhìn cô: “Anh nhớ em từng nói mình biết lặn?”

“Từng học một thời gian.” Nam Bắc liếc nhìn mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng, hơi bất ngờ, “Anh muốn lặn ở đây?”

Người biết lặn đều hiểu, sở dĩ những hòn đảo luôn được yêu thích chính bởi khúc xạ ánh sáng của nước biển rất tốt, cho dù là san hô hay cá biển đều quan sát được rõ ràng, còn có thể nhìn thấy sinh vật biển trong suốt trôi nổi trong làn nước. Nhưng ngoài các nhà khảo cổ ra, ai sẽ lặn xuống đáy hồ đây? Cô ngằm mặt hồ phía xa, thấy tầm nhìn rất kém.

Nhiều nhất chỉ xuống được năm mét dưới nước, chắc chắn ở đó tối om như mực.

“Anh đưa em đi ngắm một số cảnh đẹp.” Hắn không hề phủ nhận, “Có thể là những thứ trước đây em chưa từng nhìn thấy.”

Dứt lời, hắn đứng dậy, bắt đầu mặc đồ lặn và đeo dụng cụ hỗ trợ chuyên nghiệp.

Mọi người đều mỉm cười nhìn Nam Bắc.

Cô vừa nói mình biết lặn, không thể cự tuyệt lòng tốt của Trình Mục Dương ngay trước mặt mọi người, đành tiến tới, mặc đồ lặn dưới sự giúp đỡ của hắn. Cô vừa mặc nhưng không quên hỏi: “Nước ở đây sâu bao nhiêu? Có phải trang phục lặn chống áp lực không? Có giữ ấm không?”

Cô hỏi mãi hỏi mãi, đột nhiên cảm thấy trán mình lạnh ngắt.

Trình Mục Dương dùng chai rượu nhỏ gõ gõ lên trán cô: “Cô bé rắc rối, ngày trước anh không phát hiện ra em ham học hỏi như thế này đấy?” Nói xong, hắn vặn nắp chai, đưa đến sát miệng cô: “Em có thể uống ngụm rượu lấy thêm can đảm.”

Cô quá rõ hàm lượng cồn trong chai rượu này, chẳng thèm ngửi, nói với hắn: “Bỏ đi.”

3. Chương 02

Chương 2: Nam Bắc họ Nam

Bên cạnh họ có một người lạ cùng lúc mặc xong đồ lặn, phần da để lộ ra ngoài của người này rõ ràng đen và thô hơn một chút so với những người xung quanh, chắc là hướng dẫn của Trình Mục Dương. Chiếc ca nô đón gió vượt sóng, chạy một mạch khá lâu, cuối cùng dừng lại ở nơi có thả phao màu vàng. Anh hướng dẫn chẳng nói chẳng rằng, lật người lao thẳng xuống nước.

Trình Mục Dương ra hiệu bảo cô nhảy xuống trước.

Cô ngồi ở mép thuyền, lưng đối diện mặt nước, ngửa người về phía sau.

Bỗng chốc áp lực nước ập đến từ xung quanh, cô chìm xuống khoảng hai, ba mét, bắt đầu dang rộng tứ chi và thả lỏng cơ thể. Trong tầm mắt của họ, chỗ đáy nước sâu hơn kia có ánh đèn luôn thường trực đang đợi cô và Trình Mục Dương.

Độ sâu của nước vượt quá tám mét, tầm nhìn đã rất ngắn.

Tuy kính lặn có tác dụng nhìn ban đêm, nhưng đáy hồ kiểu này, ngoài đàn cá bơi qua bơi lại không ngớt ra thì chẳng có gì đặc biệt.

Độ sâu vượt quá ba mươi mét, Trình Mục Dương thể hiện rõ sức cân bằng dưới nước đáng kinh ngạc, phần lớn thời gian hần đều đợi cô điều chỉnh trạng thái lặn của mình. Cô quay đầu, nhìn Trình Mục Dương ở sau lưng, không hiểu “cảnh đẹp trước đây chưa từng nhìn thấy” là gì.

Ba, bốn phút sau, cô đã có một đáp án hoàn mỹ.

Tòa thành cổ xưa ẩn sâu dưới đáy nước tối tăm.

Trong vùng nước này lại có sự tồn tại kì lạ như vậy. Đặc biệt là dưới tác dụng của kính nhìn ban đêm, cả tòa thành cổ như được phác họa đơn sắc, hư hư thực thực như một ảo ảnh.

Cô yên lặng bồng bềnh trong làn nước, cảm giác như mình đang từ trên “vùng trời” của tòa thành cổ liếc nhìn xuống đường phố, nhà cửa, thậm chí còn có cả những dãy tường gạch sứ mẻ. Dưới đáy nước sâu mấy chục mét, lại tồn tại thành phố cổ xưa như thế, gạch ngói vẫn còn đó, kiến trúc cũng chưa bị phá hủy. Nó vẫn đứng sừng sững nguyên vẹn, cũng đang trầm mặc, lặng lẽ quan sát bạn.

Nước sâu thế này tuy hơi tốn sức, cô vẫn gắng bơi đến phía trên miếu thờ “Hiếu Tiết” cao bốn, năm lầu. Cô chạm tay vào hoa văn điêu khắc sư tử đá trên đó, mặc dù cách lớp gang tay lặn dày, nhưng vẫn có thể cảm giác được những đường nét tinh xảo.

Bỗng có một bàn tay vơi tới nắm chặt bàn tay cô đang đặt trên điêu khắc đá.

Cô biết đó là Trình Mục Dương, song không biết hần lại định làm gì. Sau đó hần dùng bàn tay đeo gang tay lặn màu đen mở lòng bàn tay cô ra, ngón tay hần chậm chậm viết vào giữa: “Like?”

Hơi thở gấp gáp, quả thực Nam Bắc thích quang cảnh nơi này vô cùng. Cô lập tức nắm chặt tay hần, cũng dùng cách tương tự mở rộng lòng bàn tay hần ra. Cô nhấc ngón tay nhẹ nhàng viết chữ “A”, ngay cạnh đó lại viết tiếp một chữ “a” nhỏ.

Cô bạn cùng phòng ngày xưa từng dạy cô một số từ tiếng Nga đơn giản, cô đã quên kha khá, chỉ có từ này khá thú vị nên khó quên. Trong tiếng Nga nó có nghĩa là “yes”, viết là “ ” quả thật rất giống với “Aa”.

Nếu Trình Mục Dương tinh thông tiếng Nga, thì dù cô viết không chính xác lắm hần nhất định sẽ đoán ra.

Phòng trường hợp hần không hiểu, Nam Bắc còn cố viết lại hai lần.

Họ nhìn nhau qua kính lặn, cô ra sức muốn bày tỏ mình thật sự rất vui. Đáng tiếc ở nơi như thế này chẳng có cách nào thể hiện. Song hình như Trình Mục Dương vẫn cảm nhận được tâm trạng của cô.

Hần liền buông tay cô ra, lòng bàn tay phải đặt nhẹ lên trước ngực trái của mình, cúi chào như một quý ông.

Vì áp lực nước nên động tác không được chuẩn xác lắm, nhưng vẫn làm cô bật cười.

Hai người xuyên qua đường phố, bia đá, theo hướng dẫn viên bơi khắp thành cổ. Lúc lên khỏi mặt nước, cô mệt đến mỗi cả cánh tay và đùi đều bắt đầu mỗi nhừ, chiếc ca nô trước khi xuống nước nay đã biến thành hai chiếc.

Chàng trai thường gặp suốt mấy hôm nay lái chiếc ca nô đơn chở hai người họ rời đi.

Vì mặc trang phục lặn giữ nhiệt trong thời gian dài, thêm cả mười mấy phút sau khi ra khỏi nước, lúc Trình Mục Dương cởi đồ lặn, trên má hần đã lấm tấm mồ hôi. Chàng trai bên cạnh đưa cho hần một xô nước

khoảng. Hắn đứng trên mạn thuyền, một tay cầm xô nước, đưa người ra rồi trực tiếp dùng nước trong xô tráng tóc.

Cả vệt nước ào xuống mặt hồ, bọt nước bắn tung tóe.

“Sao anh biết dưới đó có thành cổ?” Cô không ngừng dấm bóp đùi mình, tránh việc ngày mai bị nhức mõi, “Với em mà nói, đây chính là nơi bắt nguồn của ‘NongFu Spring ngọt ngào tinh khiết’(1) đó.”

(1) NongFu Spring là tên một nhãn hiệu nước khoáng nổi tiếng ở Trung Quốc, câu nói của Nam Bắc là câu quảng cáo kinh điển của nhãn hiệu này. Theo NongFu Spring, nước tinh khiết của nhãn hiệu này được lấy từ dòng suối ngầm thuộc hồ Thiên Đảo.

“Thành cổ khi nãy em nhìn thấy là Sư Thành, xa hơn một chút còn có Hạ Thành.” Hắn đặt xô nước xuống bên cạnh chàng trai phụ trách lái ca nô, “Tiểu Phong, xin lỗi nhé, dùng hết nước uống của cậu rồi.”

Chàng trai khua khua nắm đấm, lấy chiếc cốc nhựa bọ dí từ trong túi quần ra, dùng hai ngón tay xòe căng chiếc cốc, mức chỗ nước còn sót lại trong xô rồi uống sạch trơn.

“Trước giải phóng nơi này là làng Thiên Hương, sau vì xây hồ chứa nước đã di tán tất cả cư dân đến các tỉnh thành trong lục địa, để nước nhấn chìm hai tòa thành cổ nghìn năm này.” Trình Mục Dương nhìn thấy Nam Bắc bị ánh mặt trời làm chói mắt, liền đội mũ phớt của mình lên đầu cô, “Hai dì tiếp đón em là người ở đây.”

“Thành cổ nghìn năm ư?” Cô nhắm tịt triều đại, “Vậy chẳng phải khắp nơi toàn cổ vật à?”

“Cũng gần vậy.”

“Tiếc quá.” Cô duỗi hai chân, không màng đến ánh nắng gay gắt, chỉ cảm thấy ngồi như thế này là việc hưởng thụ nhất trên đời, “Hay ngày mai lại xuống nước lần nữa? Em đi lấy vài miếng gạch ngói thời Tống về làm kỉ niệm.”

Hắn cười: “Không vấn đề. Em không sợ gặp thủy quái à?”

“Chẳng cần anh dọa em cũng sợ rồi.” Cô chun mũi, có chút nuối tiếc, “Em thà gặp thủy quái ở Scotland còn hơn thấy thủy quái ở đây. Anh biết đó, các loại thủy quái trong truyền thuyết Trung Quốc toàn có vẻ ngoài xấu xí, nhưng ở Scotland, thủy quái có thể là chú ngựa vô cùng phong độ, cũng có thể là thiếu niên cực kì anh tuấn, sẽ làm mình yêu nó, sau đó cam tâm tình nguyện chìm xuống nắm mồ nước.”

Trên tóc hắn còn dính nước, dưới ánh mặt trời bụi nước phản chiếu những tia sáng lấp lánh.

Cô ngẩng đầu nhìn, cười tủm tỉm nói: “Kết thúc của truyền thuyết mách với các cô gái rằng, nếu muốn phân biệt đó là quý ông hay là thủy quái, hãy nhìn tóc của hắn, bình thường tóc của thủy quái đều ướt.”

Trình Mục Dương có vẻ không để ý đến lời này của Nam Bắc.

Trái lại, hắn còn nửa đứng nửa ngồi, giơ tay phải của mình ra trước mặt cô: “Vậy thì, vị tiểu thư xinh đẹp này, nàng có đồng ý đi cùng ta không? Hm?”

“Hoàn toàn đồng ý.” Cô cười híp mắt đập vào lòng bàn tay hắn một cái, rồi nhanh chóng thu tay của mình về, “Bao ăn bao ở thôi miễn cho anh, có nước uống là được. Trình Mục Dương, anh đừng bảo em trên chiếc ca nô này không có lấy một giọt nước nhé?”

Chàng trai tên Tiểu Phong kia vẫn đang gặm cốc nhựa, nghe thấy câu này lập tức trở nên vui vẻ.

Nơi này khói sóng mịt mù, gần trăm kilomet vuông xung quanh là cả ngàn hòn đảo rải rác khắp nơi. Đáng tiếc, bên cạnh lại chẳng có lấy một giọt nước uống.

Trình Mục Dương nhìn cô, quay người phóng tầm mắt về phía xa, bảo Tiểu Phong xuyên qua giữa hai ngọn núi, tiếp cận thuyền đánh cá gần nhất.

Ca nô lướt như bay trên mặt nước, sóng nước bị xẻ ra bắn tóe hơn ba mét, tầm nhìn lúc này cũng tăng lên không ít, tối thiểu có thể thấy gần bảy tám mét dưới nước.

Năm sáu chiếc thuyền đánh cá phân bố tản mạn trên mặt hồ.

Cô nhìn thấy ánh lửa nhân gian, bỗng cảm thấy thật huyền diệu, đáy hồ có thành cổ nghìn năm tồn tại ở đó từ nửa thế kỉ trước, con cháu thời ấy đã tản đi khắp nơi như thân bèo trôi dạt. Còn bây giờ cư dân sống ở quanh hồ lại không phải người ở đây.

Làng Thiên Hương khi xưa, nay đã là hồ Thiên Đảo.

Khi ca nô tới gần thuyền đánh cá, Tiểu Phong bỗng rẽ ngoặt, chậm chậm dừng lại cách thuyền đánh cá một mét.

Sóng nước bắn lên tận ba bốn mét làm hai người trung niên đang thu lưới trên thuyền giật mình, một cặp trai gái mặt đỏ bừng vì nắng gắt, mắt mở trừng trừng nhìn Trình Mục Dương nhảy từ ca nô sang thuyền gỗ của mình.

Ngư dân gầm lên mấy câu, thái độ hết sức bất mãn.

Trình Mục Dương quay về phía họ, dùng tiếng địa phương trả lời, nhanh chóng xua tan sự bức tức của họ do chiếc ca nô “hết hồn” mang đến. Người phụ nữ bưng ra bát nước từ trong khoang thuyền, đưa cho Trình Mục Dương, dịu dàng trò chuyện một lát.

Nam Bắc đón lấy bát nước từ tay hắn, đưa miệng bát lên uống một ngụm lớn, hài lòng thốt lên: “Quả nhiên là ngọt ngào tinh khiết.”

Vì ánh nắng quá chói chang, trên sống mũi cô lấm tấm mồ hôi.

Trình Mục Dương nhìn cô tiếp tục uống nước, xem ta đúng là khát lắm rồi. Tiếng cười nói khe khẽ của hai người trung niên vọng đến bên tai: Quả nhiên là vì cô gái kia muốn uống nước.

Bữa tối là thủy sản ăn ở ven sông. Lúc về nhà tắm rửa xong, Nam Bắc phát hiện lưng mình đã bị cháy nắng. Hồi học đại học, các bạn Âu Mỹ thường đổ kị với cô vì làn da này. Trong mắt họ, chất da mịn màng của người châu Á quả là thứ mỏng manh dễ vỡ.

Nhưng cô cũng từng rất căm ghét nó, hồi nhỏ cô chỉ cần ngủ một tiếng trên nhà cây là chắc chắn sẽ bị côn trùng cắn. Cho dù anh trai cô ngắt lấy bao nhiêu cỏ đuổi côn trùng cũng chẳng ăn thua gì. Trường hợp xấu nhất, anh sẽ dùng con dao bé xíu, cứa một hình chữ thập lên chỗ sưng tấy, nặn ra hết phần bị sưng mủ.

Bây giờ nghĩ lại cô vẫn thấy đau buốt đến tận óc.

Thoạt đầu cô còn khóc, cho đến một lần nhìn thấy anh trai xử lí vết thương bị rạn nứt của mình, để ngăn nọc độc lan ra, anh đã trực tiếp nung dao trên lửa đến khi đỏ lên, sau đó xuyên vào vết thương trên cánh tay, bỏng rộp cả miếng thịt, lúc đó quả thực cô sợ tới mức đần người.

Từ đó về sau, cô không hề nhỏ một giọt nước mắt.

Mà hình như cũng không đúng, hồi trúng đạn ở Bỉ, đúng là cô khóc đến nỗi như sắp tắt thở.

Hai dì trông thấy lưng cô bị cháy nắng, chuyện bé xé ra to lấy thuốc mỡ nghe lời nói được chế theo công thức bí mật, cẩn thận bôi cho cô, rồi dặn cô nhất định phải ngủ trong tư thế nằm sấp. Nam Bắc không muốn nằm cực khổ, nhưng cũng không có lí do làm trái lời, nên sau mười một giờ đành ngoan ngoãn về phòng nằm sấp ngủ.

Trình Mục Dương hình như đặc biệt thích đồ mây tre đan, toàn bộ đồ đạc trong nhà đều là chất liệu này. Dưới ánh sáng âm u của đèn tường, cô có thể nhìn thấy mọi thứ nếu không phải màu xanh lá thì là màu cổ úa.

Thậm chí lúc nửa mơ nửa tỉnh cô cũng gặp ảo giác nơi này có mùi “rừng rậm”.

Khi tỉnh dậy, trời vẫn tối như mực, hình như thuốc bôi đã ngấm, lưng cô ngứa kinh khủng. Vì xưa nay cô không quen bật điều hòa đi ngủ nên ngoài cảm giác đau ngứa ra, trên người đã thấm ướt một lớp mồ hôi.

Nam Bắc lôi chiếc áo hai dây thoáng mát ra mặc, đi chân đất ra khỏi phòng, trong khoảnh khắc cửa bị đẩy ra, mùi gió lạnh của điều hòa trộn lẫn với mùi thuốc súng ập vào mặt cô.

Đột nhiên, một âm thanh khe vang lên. Là âm thanh vỏ đạn rơi xuống đất.

Hành động của cô từ từ ngừng lại.

Sau khi âm thanh khê vang lên là một sự yên tĩnh khiến người ta nghệt thở.

Không có âm thanh của vật nặng nào gục xuống đất. Bàn tay cô lần mò vách tường, dùng mắt tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Chỉ mới ở một ngày một đêm ngắn ngủi tại đây nên cô hoàn toàn không quen thuộc với đồ đạc trong căn phòng này, bởi vậy đối với cô, đâu đâu cũng lạ lẫm và nguy hiểm.

Lòng bàn tay cô áp sát mặt tường.

Thậm chí cô có thể cảm nhận được từng đường vân mây tre đan tinh xảo trên lớp bề mặt.

Đột nhiên, lại vang lên tiếng lách cách.

Là tiếng nập đạn?

Giây phút trong đầu cô xuất hiện suy nghĩ này, tay cô cũng lập tức bị người khác đè lên tường, đồng thời có một cơ thể cao lớn áp sát tới, lặng lẽ ép chặt người cô.

“Chỗ này là góc an toàn.” Trình Mục Dương đang lên tiếng, bên tai cô có hơi thở ấm nóng khê lướt qua, “Bắc Bắc, không được động đây.”

Dù cô muốn động đây cũng chẳng có cơ hội.

Hai người kề sát nhau không một kẽ hở, tất cả khớp cánh tay và hai chân đã bị hấn khống chế. Thậm chí cô cảm thấy mạch máu của mình bị kim loại đè lên, nhịp đập dồn dập, chắc là đồng hồ đeo tay của hấn.

Trước giờ cô không biết rằng, nếu muốn không là tổn thương mà vẫn có thể khống chế hoàn toàn một người... thì phải dùng cách này.

Dù đã qua bộ lọc khử âm, vẫn có thể nghe thấy tiếng của đầu đạn đang xé gió lao đi trong không khí.

Sau đó lại là tiếng tháo vỏ đạn, rồi tiếng nập đạn.

Chắc chỉ là tay bắn tĩa nào đó đang bổ sung số lượng nạn nhân, hoặc chỉ là hai ba con mèo hoang quấy nhiễu?

Cô không thể ngẩng đầu, cũng không thể cúi đầu.

Chóp mũi chạm phải áo sơ mi của hấn, cô nhân nhượng hấn đến mức này rồi, bị kẹp giữa hấn và bức tường, không tài nào nhúc nhích được.

Vết cháy nắng trên lưng bị tường mây ép vào, làm giảm bớt phần nào cảm giác ngứa ngáy khiến người ta bực bội, tuy hơi đau nhưng khá thoải mái. Từ nhỏ đến lớn, người từng dùng cơ thể chính mình che chở cho cô trước nguy hiểm chỉ mới có hai người.

Và đêm nay, Trình Mục Dương trở thành người thứ ba.

Không có cách đo thời gian chuẩn xác, cô chẳng thể đoán được màn khống chế này diễn ra trong bao lâu.

“Được rồi.” Cuối cùng, Trình Mục Dương mở rộng khoảng cách giữa hấn và cô: “Kết thúc.”

Giọng nói bình thản dịu dàng vang lên, như có ma lực trấn tĩnh lòng người.

Cô nghe tiếng vật thể va vào kính, liếc nhìn thấy Tiểu Phong một tay cầm súng bắn tĩa, đặt ba vỏ đạn kim loại gọn gàng trên bàn kính. Hết như đứa bé chơi bi ve xong liền giao lại cho bố mẹ.

Đôi mắt lấp lánh liếc qua phía này rồi lập tức thu về, Tiểu Phong lặng lẽ cầm súng, âm thầm quay về sân hiên, đóng cửa sổ lại, đỡ người lên ghế mây, cuộn tròn người tiếp tục ngủ.

“Toát mồ hôi rồi?” Trình Mục Dương với tay nhẹ nhàng gạt tóc mái trên trán cô, “Điều hòa trong phòng hỏng à?”

Ngón tay hấn có mùi đặc trưng, hình như cô có thể nhận biết được mùi này là gì.

Ban này có tiếng vỏ đạn rơi xuống, chắc là hấn đang tháo vỏ đạn chứ không phải Tiểu Phong.

“Em không chịu được gió lạnh của điều hòa, nhất là lúc ngủ.”

Nam Bắc vừa nói xong câu này, ngoài cửa sổ bỗng có ánh sáng lóa mắt xẹt qua.

Hắn quay đầu nhìn ra, trong giây lát, chỉ có ánh sáng màu đỏ thoáng ánh lên trên gương mặt hắn, may mà trông hắn không tỉnh táo lắm. Bộ dạng này khiến người ta cảm giác như thời gian nghỉ ngơi của hắn bị người khác làm gián đoạn, và hắn chỉ đi đến cửa sổ ngắm pháo hoa mà thôi.

Cô bị ánh sáng làm chói liên nheo mắt lại: “Là ông chủ mà cũng không được yên ổn, nếu đã dự đoán được trước chuyện này sao còn ở đây?”

“Nơi này rất an toàn, cả toàn nhà đều được bảo vệ tối đa.” Trình Mục Dương nói, “Nếu không phải em bỗng nhiên tỉnh dậy, có lẽ sẽ ngủ một mạch đến sáng, chẳng biết chuyện gì xảy ra.”

Cô ngửa mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt gần trong gang tấc: “Vậy anh đang làm gì đây? Đánh mèo hoang à?”

“Anh? Anh đang tỏ ra yếu thế một cách thích hợp.” Hắn lấy ví dụ đơn giản cho cô, “Em nghĩ xem, Trình Mục Dương mang theo nhiều người bên cạnh như thế này mà lúc nào cũng phòng bị, phải chăng người bên cạnh hắn có vấn đề? Hay là thật sự có cơ hội dồn hắn vào chỗ chết?”

Cô cười nhạo: “Tình hình bất ổn mà vẫn còn tự lấy làm thích thú.”

Lúc này hai người mới tách nhau ra, hắn đi đến cạnh bàn, rút viên đạn mà Tiểu Phong để lại vào thùng rác.

“Anh làm em nhớ đến chuyện bắt khỉ hồi nhỏ. Biết con khỉ đuôi lợn không? Thuộc dòng khỉ Macaque, là một loài động vật vô cùng thông minh.” Cô chợt nhớ đến câu chuyện thú vị hồi nhỏ, “Ngày trước em đến Vân Nam, là hồi em còn bé xíu, lúc nào cũng muốn bắt cho bằng được khỉ đuôi lợn trộm đồ của mình. Em dùng rất nhiều cách, thậm chí học cả phương pháp giao tiếp của bọn chúng, nheo mắt, bĩu môi gì gì đó, để trêu nó nhưng đều không thành công.”

Hắn chăm chú nghe, mở tủ tường, lấy khăn giấy ướp lạnh.

Ánh xanh nhạt của tủ lạnh trở thành nguồn sáng duy nhất trong phòng, phản chiếu bóng hắn in trên tường. Trình Mục Dương lau sạch tay, tiếp tục nói nhưng không nhìn cô: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, dùng cách tỏ ra yếu thế mới tóm được nó.” Bây giờ nghĩ đến con khỉ nhỏ kia, cô vẫn thấy rất nhớ nó, “Có điều em bắt nó để dụ nó chơi với mình, không giống anh, bắt để tiêu diệt gọn.”

Đôi tay này, trong kí ức của cô rất sạch sẽ. Xưa nay móng tay đều được cắt sửa cẩn thận tỉ mỉ, thích cầm bút nước đen viết ra những công thức khiến người ra hoa mày chóng mặt, là đôi tay của chàng trai vừa lạnh lùng, vừa hài hước, đôi lúc lại hơi trầm tư suy nghĩ.

Trong cuộc sống của cô, hồi bé là khu rừng bí mật ẩm ướt rất nhiều côn trùng độc, sau này là thôn trang bình yên được vô số súng đạn bảo vệ. Đối với cô mà nói, chỉ có mấy năm đó mới thật đáng quý.

Và hắn cũng là một nhân tố không thể thiếu, được cô cất vào nơi sâu thẳm trong kí ức.

Bây giờ chàng trai này đột nhiên bước ra từ quá khứ, xuất hiện với một cái tên khó hiểu, khiến cuộc hành trình ngẫu nhiên tại Đài Châu càng ngày vượt quá tầm kiểm soát...

Trở về phòng, lưng cô ngứa không thể chịu nổi, đang lúc không biết xử lí ra sao, bỗng nhiên một trong hai người phụ nữ mặc sườn xám bước đến, tay cầm thuốc mỡ. Cô nằm sấp trên giường, để mặc dì dùng cọ trang điểm bôi thuốc ỉnh. Cô nghe thấy dì ấy bảo Trình Trình xuống nhà, xin bọn cô hãy để ý một chút, có phải thuốc mỡ đã trôi sạch vì cô không ngoan ngoãn ngủ đúng tư thế hay không?

Cô vùi mặt vào đệm, cười tủm tỉm không nói năng gì.

Chẳng trách Tiểu Phong phải ngoan ngoãn thu dọn sạch sẽ vỏ đạn, như vậy mới không kinh động đến người ngoài cuộc đang ngon giấc.

“Trình Trình của chúng ta ấy à, thương người thì thương thật, nhưng không biết cách nói chuyện.” Tay dì ấy được chăm sóc rất tốt, ngón tay vẫn mềm mại, bôi thuốc xong bèn dùng lòng bàn tay chậm chậm thoa lại một lần cho cô. Ngón tay luôn là loại chổi xoa thuốc hữu hiệu nhất, chỉ có nhiệt độ làn da của con người mới có thể làm mềm hết thuốc mỡ, thấm vào vết thương.

Hình như dì ấy hỏi cô câu gì đó.

Cô ép mình tỉnh dậy: “Sao ạ?”

“Ta hỏi là, nhà bé ở đâu?”

“Vân Nam ạ.” Giọng cô hơi mơ hồ, chắc buồn ngủ thật rồi, “Trần Uyển Đình, thành phố Thụy Lệ.”

Có vẻ dì ấy rất hứng thú: “Cũng là thánh địa du lịch đúng không?”

“Du khách không đông lắm ạ.” Giọng Nam Bắc mệt mỏi, cô nói trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, “Thành phố Thụy Lệ ba mặt đều tiếp giáp với Myanmar, Uyển Đình cũng coi như biên giới phía Tây Nam, đi về phía Tây Bắc chính là vùng biên giới Trung Ấn. Có núi, có sông, có rừng mưa nhiệt đới, có cả cửa khẩu biên giới của quốc gia nhỏ nhất, rất nhiều người Đông Nam Á, là thị trường tiêu thụ rộng lớn.”

“Rất nhiều người Đông Nam Á?”

“Nhiều lắm ạ, có khi ở một làng khoảng năm, sáu chục hộ, hơn nửa đều là hôn nhân xuyên quốc gia.”

“Vậy bé của chúng ta cũng là con lai à?”

“Chắc không đâu ạ.” Thật ra bản thân cô cũng không dám chắc, biết đâu tổ tiên nhà cô lại kết hôn với thiếu nữ xinh đẹp người Đông Nam Á nào ấy chứ.

Dì ấy càng nghe càng thích thú, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Cuối cùng cô cũng không biết mình đã nói bao nhiêu.

Chỉ là có những điều tuyệt đối không được nói ra.

Ví dụ như, Uyển Đình nổi liền lục địa Trung Quốc, là con đường trọng yếu giữa Trung Quốc – Myanmar và Trung Quốc – Ấn Độ, nổi tiếng nhất nơi đó hoàn toàn không phải thị trường tiêu thụ gì kia, mà là thành phố ngăm của các tổ chức xã hội đen lớn nhất Đông Nam Á với vũ khí, phi thủy, gỗ quý, động vật hoang dã và ma túy là mặt hàng buôn bán chủ yếu.

Tất cả mọi người đều tưởng nhà họ Nam là dòng họ không thể động vào ở vùng biên giới Trung Việt, nhưng khi thật sự đi vào thành phố, sẽ phát hiện sức ảnh hưởng của họ không chỉ dừng lại ở vùng biên giới Trung Việt, mà còn cả Myanmar và Lào, thậm chí là Ấn Độ.

Thực ra họ cũng là dân kinh doanh. Chỉ có điều, hoạt động chính trị mạnh mẽ hơn một chút.

Lấy gỗ quý làm ví dụ, các mặt hàng nóng nhất trong giới sưu tầm gần mười năm nay như gỗ sưa Hải Nam, gỗ tử đàn Đông Nam Á, khi lưu thông đều phải qua tay nhà họ Nam. Cuối đời Thanh, gỗ sưa Hải Nam gần như tuyệt chủng, số lượng thuộc sở hữu tư còn lại trên thế giới không quá mười nghìn món. Còn hiện tại những cây gỗ sưa đang trong thời kỳ sinh trưởng, còn phải đợi mấy trăm năm nữa mới có thể dùng được.

Mấy trăm năm? Nhà sưu tầm nào có thể đợi nổi mấy trăm năm?

So với kim cương đồ bị mười mấy quốc gia liên kết đẩy giá lên cao, đây mới thật sự là mặt hàng “vừa quý vừa hiếm”.

Người dám sưu tầm hầu như đều để bổ sung cho bộ sưu tập cá nhân của mình. Thương phẩm số lượng giới hạn tuyệt đối không thể dùng tiền bạc để quyết định, mà phải dùng thân phận. Cho nên, nếu nói nhà họ Nam kinh doanh buôn bán, đúng hơn phải nói là họ làm chính trị.

Nhưng dù vậy, cô cũng từng phải sống lang bạt nay đây mai đó.

Khi một gia tộc rối loạn, dù dòng họ có vẻ vang tới đâu cũng vô dụng, muốn thật sự được an toàn, thì phải có một người mạnh mẽ xuất hiện, đứng trên đỉnh cao nhất của gia tộc, thống trị bằng sự hà khắc.

Nam Hoài đã làm được. Nếu không cô vĩnh viễn phải rời xa Uyển Đình, không thể quay về cố hương.

Bởi vậy, cô mới có thể một thân một mình tới Đài Châu như du khách. Chỉ riêng cái họ này cũng đủ bảo vệ cô bình an vô sự.

Chuyện đêm nay khiến cô nhớ đến anh trai mình.

Rốt cuộc là kẻ nào lại có gan khiêu khích Trình Mục Dương?

Tinh mơ cô tỉnh dậy vì cuộc điện thoại của anh trai.

Đại ý chỉ hỏi lộ trình của cô, bao giờ về đến Vân Nam. Cô nói sơ qua chuyện ông Thẩm đột ngột thay đổi lộ trình, phải đi đường biển về, Nam Hoài bất ngờ im lặng mấy giây rồi chợt hỏi cô: “Còn có chuyện gì đặc biệt nữa không?”

Cô nghĩ một lát, không nhắc đến Trình Mục Dương.

Nhưng cô nhớ ra mình làm lỗi của nhà họ Thẩm chiếc vòng ngọc, liền nũng nịu nói: “Anh trai yêu quý à, dạo này anh có nhìn thấy món phỉ thúy nào quý không?”

Nam Hoài cười: “Sao em tự nhiên thích đồ của mấy bà già thế?”

Đây là câu xem thường cô từng nói ra, hồi đó anh trai cố tình mời về cho cô một thầy giáo dạy giám định ngọc ngà phỉ thúy, cô học hành vất vả nên đã nói lời oán hận kia, không ngờ Nam Hoài thường ngày độ lượng lại nhớ chuyện vặt vãnh này.

Cô bất đắc dĩ đành thật thà: “Em tặng một chiếc vòng ngọc đắt tiền của nhà họ Thẩm cho người ta rồi, muốn bù cái khác để tạ tội.”

Người đàn ông đầu dây bên kia đồng ý thay cô trả ân tình này.

Trước khi Nam Hoài cúp máy, nói với cô: “Đằng sau lộ trình lần này của nhà họ Thẩm là một vụ làm ăn rất hấp dẫn, ghi nhớ lời anh, em chỉ cần an toàn mạnh khỏe trở về, những chuyện khác không cần tham gia.”

Khi kết thúc cuộc điện thoại là năm giờ mười bảy phút.

Trời sắp sáng. Cô đẩy cửa kính phòng mình bước ra.

Trên mặt hồ phía xa có ánh đèn thuyền chài nhỏ li ti chưa tắt, không khí còn mùi ẩm ướt, dường như vừa nãy mới có trận mưa rào. May mà thiết kế tránh mưa của sân hiên khá tốt nên không có nước đọng làm bẩn quần áo.

Giờ phút tối tăm nhất trước bình minh càng làm nổi bật ánh sáng của đèn tường.

Trình Mục Dương mặc bộ quần áo thường ngày đơn giản, chân đi dép màu trắng, ngồi trên ghế mây tựa lưng cao, đang lật xem tờ báo trong tay. Trên bàn mây tre thấp có một ấm trà.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, không ngẩng đầu, “roạt” một tiếng, lật trang báo, nói: “Trời còn chưa sáng, sao đã tỉnh ngủ rồi?”

“Bị cuộc điện thoại của anh trai đánh thức.” Chỗ cô và hắn ngồi tách hẳn nhau ra, có thể coi như ngồi hai phòng mà nhìn nhau, không đi qua được, “Anh không ngủ à? Đang xem gì đấy?”

“Báo ‘Tin tức mới’ của Nga ngày hôm qua.”

Cô “ồ” một tiếng: “Tờ báo của chính phủ như vậy, đừng bảo em nó cũng viết hôm nay có vụ mua bán vũ khí ở đâu nhé.”

“Không có những thứ ấy đâu.” Hắn liếc nhìn cô, cười như một con hồ ly xảo quyệt, “Toàn là tin tiêu khiển. Ví dụ như thị trường Moscow tranh cử, bỏ phiếu, trong mắt em chính là một vở kịch thôi. Đơn giản mà nói, chỉ là bỗng nhiên có người không còn được tổng thống yêu quý, hoặc là thế lực xã hội đen sau lưng ông ta đang có chiến tranh nội bộ? Hoặc là ông ta đầu tư vào thị trường nào đó thất bại? Cũng giống như khi em biết rõ lịch sử như thế này, nhưng trong sách giáo khoa lại viết như thế khác, em không cảm thấy thú vị sao?”

Cô nghĩ một lát, liền bật cười.

Những lời Trình Mục Dương nói hầu như là về vị thị trưởng Moscow tiền nhiệm đen đủi kia, phải lưỡng lự giữa hai tổng thống nhiệm kỳ mới và cũ, cuối cùng không thể trở thành cổ đầu tường gió chiều nào xuôi chiều ấy, trái lại còn thành vật hi sinh dưới thế lực kim kẹp.

Lúc ngồi máy bay đến Vân Nam, vừa hay cô cũng nghe thấy ba người cùng khoang bàn luận, không ngờ Trình Mục Dương cũng chú ý tới việc này.

Hai người tán gẫu một lúc, Tiểu Phong loạng choạng bò dậy từ ghế bập bênh, cậu ta dụi dụi mắt một lát rồi ra dấu vài động tác với Trình Mục Dương. Trình Mục Dương thì thầm nói với cậu ta điều gì đó bằng tiếng Nga. Tiểu Phong nhếch miệng nhìn về phía Nam Bắc.

Cuối cùng Trình Mục Dương cong ngón tay, búng mạnh lên trán Tiểu Phong, trầm giọng nói nhanh một câu.

Nam Bắc hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể đứng cách lan can, đợi hần giải thích ỉnh.

“Tiểu Phong nói, em làm cậu ta tỉnh ngủ.” Trình Mục Dương quăng tờ báo lên mặt bàn, đi đến gần cô, “Cậu ta còn nói, bình thường phụ nữ muốn xin lỗi đàn ông, cách tốt nhất là lấy thân báo đáp.”

Nam Bắc nghe xong dở khóc dở cười: “Tư tưởng gì vậy?”

“Cậu ta từ nhỏ lớn lên ở Nga, em biết đấy, nơi đó tỉ lệ 1 nam 3 nữ, đàn ông là của hiếm, đương nhiên họ khá gia trưởng.” Hần mỉm cười, đưa tay cho cô, “Nhảy sang đây.”

Nam Bắc nắm lấy tay hần, nhảy thẳng qua lan can cao ngang thắt lưng. Đối với một người sống trong rừng nhiệt đới nguyên thủy từ nhỏ, chướng ngại vật và khoảng cách này quả thực không đáng nhắc đến.

“Đàn ông Nga không có ý thức trách nhiệm, thích uống rượu, tính tình nóng nảy.” Hần đỡ cánh tay cô cho đến khi cô tiếp đất an toàn, “Còn phụ nữ toàn là bấu vật trần gian, số lượng đông đảo, có thể nói nơi đó chính là thiên đường của đàn ông.”

“Cho nên cậu ta mới bị nhiễm thói hư tật xấu?” Cô hào hứng nghe chuyện.

“Cũng gần như vậy.” Trình Mục Dương nở nụ cười mơ hồ, “Em biết không, hầu hết thời gian Tiểu Phong và anh ở Moscow đều có siêu mẫu vây quanh cậu ta, hiển thân cũng là chuyện hết sức bình thường.”

Cô nhếch miệng cười khúc khích: “Sau đó thì sao? Anh lại nói gì với Tiểu Phong?”

“Anh á?” Trình Mục Dương nhắc lại một lần câu tiếng Nga mà cô nghe không hiểu, sau đó, hần thì thầm phiên dịch cho cô, “Anh bảo với cậu ta, cô gái này phải ‘xin lỗi’ tôi trước.”

Cô “ồ” một tiếng.

Bầu trời phía xa bắt đầu hửng sáng nhưng vẫn còn mờ mịt. Từ chỗ này quan sát mặt hồ chỉ thấy mây mù vẩn vút, không thấy rõ mặt nước.

Bỗng nhiên có tiếng sấm vang lên, như thể bị nén trong tầng mây nên sắc âm trầm thấp.

Trong tiếng sấm, cô nói: “Xin lỗi.”

“Không sao.”

“Hồi đó vì rất nhiều nguyên nhân, em buộc phải rời đi.”

Nếu hồi đó biết hần cũng như mình, là thế hệ sinh ra trong gia đình phức tạp như vậy, có lẽ cô sẽ có lựa chọn khác. Ít nhất, cô sẽ nói với hần lý do tại sao mình bắt buộc phải quay về Uyển Đình.

“Không sao hết.” Hần nhắc lại lần nữa.

Cô nhìn hần.

Hần cũng đang nhìn cô, bàn tay tối qua từng tháo đạn, nạp đạn, bóp cò một cách thành thục lúc này gõ gõ lên lan can bằng gỗ.

Âm thanh chậm chậm nhưng không mất đi tiết tấu.

Trình Mục Dương đột nhiên nói một câu, lại là ngôn ngữ cô không hiểu nổi.

Cô hỏi hần: “Anh nói gì thế?”

“Không có gì.” Hấn chống khuỷu tay lên lan can, nghiêng người tựa vào đó, “Anh đang nói chuyện với Tiểu Phong.”

Chưa nói dứt lời, Tiểu Phong đã đứng bật dậy khỏi ghế mây bập bênh, kéo cửa kính sân hiên ra. Có làn gió ẩm ướt thổi qua mặt hồ, trong khoảnh khắc cửa kính mở ra, làn gió ấy khua vào rèm cửa hai bên tạo nên âm thanh lao xao.

Cô nhìn sang bóng chàng thiếu niên, thử đoán vừa nãy hấn nói gì.

Trình Mục Dương như cảm giác được sự tò mò của cô: “Muốn biết vừa nãy anh nói gì à?”

Cô mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến.

“Anh nói là...” Hấn vén tóc mái trên trán cô lên, nhìn vào đôi mắt đen láy lấp lánh của cô, nói: “Tiểu Phong, tốt nhất cậu nên đổi sang ngủ chỗ khác đi, ngay bây giờ, tôi muốn hôn cô gái này.”

Hấn dứt lời, bàn tay đã chạm lên má, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da cô. Còn đôi mắt kia của hấn cũng không còn sắc nâu đậm trong đêm khuya nữa, mà lấp lánh thứ ánh sáng mờ ảo, đẹp đến nỗi khiến người ta phải chăm chú ngắm nhìn.

Cô mỉm cười tránh né bàn tay hấn, ra sức phá vỡ bầu không khí quá mờ ám này: “Vậy nên, ở Moscow, anh đã quyến rũ phụ nữ như thế này sao?”

“Anh á?” Hấn cũng mỉm cười, thu tay về, “Lúc ở Moscow, bình thường anh toàn là người bị quyến rũ.”

Nam Bắc nhếch miệng, đẩy đẩy hấn: “Tĩnh táo lại đi, ông chủ Trình, nơi này là Chiết Giang.”

Trình Mục Dương thuận thế lùi ra, quay về ngồi xuống cạnh ghế mây, quăng tờ báo vào chiếc sọt nhỏ bằng trúc.

Tiếng sấm càng ngày càng lớn.

Nam Bắc vẫn tựa vào lan can, che giấu nhịp tim khó có thể bình ổn của mình.

“Ở đây giờ là mùa mưa dầm, đã hơn một tuần rồi em chưa nhìn thấy mặt trời mọc.” Cô vươn vai, “Anh biết không, trong một ngày chỉ có lúc mặt trời mọc anh mới có thể nhìn thẳng mặt trời mà mắt không bị tổn thương, hơn nữa còn có thể tăng cường thị lực.”

Trình Mục Dương cầm lên một chiếc lá bạc hà từ trong đĩa sứ trên bàn: “Em đang nói về ‘vọng nhật công’?”

Cô cười: “Anh biết võ Muay Thái à?”

“Biết một chút.” Hấn cắn chiếc lá giữa hàm răng, mỉm cười như có như không.

“Em cũng biết một chút xiu, là anh trai em dạy cho.” Cô nhắc đến Nam Hoài, lúc nào cũng cười rất dịu dàng, như một bé gái được cưng chiều, được yêu thương hết mực như vậy, “Bắt đầu từ khi anh ấy bảy, tám tuổi, đã nhìn mặt trời mọc hằng ngày, luyện ‘vọng nhật công’.”

“Những người luyện một thời gian dài như vậy, thị lực đều rất tốt.” Hấn tiếp lời cô, “Không những phù hợp khi cận chiến mà còn hữu dụng khi đánh xạ kích. Đúng không?” Trình Mục Dương hứng thú hỏi ngược lại cô, vì đang nhai lá bạc hà, lời nói không rõ ràng lắm, nghe giống như lần hấn gọi điện thoại giữa đêm khuya kia.

Hơi ứ ải, lại thờ ơ, nhưng nội dung khiến người ta không thể xem nhẹ.

Nam Bắc xoay người, nhìn hấn từ trên xuống dưới. Trình Mục Dương mặc cho cô quan sát, chân hấn rất dài, ung dung ngồi đó, tay đặt lên đầu gối, mắt nhìn cô, như vậy đã đủ sức thu hút rồi.

Nhưng thật ra, thứ cô muốn nhìn là bàn tay hấn.

Khớp xương mu bàn tay trơn nhẵn, lúc cong lại đường nét rất đẹp. Đây là dấu vết lưu lại do luyện quyền, nếu không luyện mười năm trở lên sẽ không có vết tích thế này. Nếu ngày xưa chỉ cần cô hơi nghi ngờ thân phận của hấn, cô sẽ không bỏ qua dấu vết rõ ràng như vậy.

Có điều cũng không nên tính toán chuyện này làm gì.

Theo lời Nam Hoài nói: Bị lừa ư? Không nên trách người khác, đó chỉ vì bản thân quá ngốc.

Bảy giờ rưỡi, bữa sáng kết thúc, Nam Bắc tưởng Trình Mục Dương nhất định sẽ biến mất như hai hôm trước. Nào ngờ hắn rất rảnh rỗi, lúc cô ngồi tại phòng khách dưới tầng trò chuyện cùng hai dì, hắn ngồi trên mèo ở bên ngoài cửa kính suốt từ đầu đến cuối.

Hai dì đều cả đời không xuất giá, nuôi những bảy tám con mèo.

Khi trời đẹp hầu như không nhìn thấy bóng dáng chúng đâu, song những ngày mưa âm u thế này chắc đều lười chạy đi chơi, chỉ ngồi hoặc nằm, hoặc bò trườn trên đùi Trình Mục Dương, vô cùng yên tĩnh.

“Trình Trình nói các cháu từng là bạn học lúc ở Bỉ?” Người phụ nữ mặc sườn xám đen tươi cười gãi cằm cho chú mèo trắng trong lòng, thuận miệng hỏi, “Hồi đó bé học gì?”

“Toán ạ.” Nam Bắc nhắc đến chuyên ngành mà mình học nửa đường đứt gánh, vẫn thấy khá căng thẳng, “Khó học lắm, nhức đầu vô cùng.”

“Toán? Hình như Trình Trình học vật lý?” Dì ấy cảm thấy khá thú vị, nghĩ ngợi một lát, gật gù, “Vây cũng tốt, vậy cũng tốt, học giỏi toán lý hóa, đi khắp thiên hạ cũng không sợ.”

Khẩu hiệu những năm tám mươi của thế kỉ trước này phát ra từ miệng dì ấy quả thật khiến người ta muốn nín cười cũng khó. Cô cảm thấy hai người phụ nữ này cực kỳ đáng yêu, chỉ có điều luôn thích truy hỏi cuộc sống khi ở Bỉ của cô và Trình Mục Dương. Cô tránh nhắc đến vụ độ sủng khiến hai người chính thức quen biết kia, chỉ nhạt nhạch vài chuyện thú vị để kể.

Đến lúc hai người đã chịu tha ình, Nam Bắc phát hiện Trình Mục Dương vẫn đang chơi với mèo.

Chơi vui quá nhỉ!

Cô kéo cửa kính ra, tiếng mưa ầm ầm vang lên ngay lập tức: “Ban nãy hai dì nói với em, anh mua nhà ở đây rồi sửa sang lại là vì họ?” Lúc cô hỏi hắn, chú mèo đen bé nhất lặng lẽ chạy qua dẫm lấy chân cô, không ngừng lẩn qua lẩn lại làm nũng.

Động vật ngây thơ đáng yêu lắm, xưa nay cô không có khả năng kháng cự lại chúng.

Cô liền ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu, nựng nựng nó.

“Hồi anh còn nhỏ, họ thường nhắc đến làng Thiên Hương.” Trình Mục Dương cũng đưa ngón tay lại gần, chú mèo con rất nhanh liền há miệng, nửa cắn nửa ngậm ngón tay hắn, “Tiếc rằng nơi này đã bị chìm trong nước từ năm 1959, họ chẳng còn nhà để quay về, chẳng còn đất để chôn thân, cuối cùng anh đành quay sang nơi cạnh đó, xây cho họ một ngôi nhà cạnh hồ Thiên Đảo. Đến khi nào họ qua đời, anh sẽ chôn họ trên một ngọn núi nào đó ở đây, coi như lá rụng về cội.”

Mèo con cắn tay hắn thỏa thích, hắn định rút tay lại, nhưng không ngờ hai chân trước của mèo con ôm chặt lấy, bị hắn nhắc bổng lên. Hai người quan sát chú mèo ngoan cố, rồi nhìn sang nhau, không nhịn được đều bật cười.

“Trình Mục Dương?”

“Ừ?”

“Hồi anh một chuyện nhỏ nhé?”

Hắn ừ một tiếng, tiếp tục chậm rãi đùa giỡn chú mèo búng bình.

“Lộ trình lần này của nhà họ Thẩm có mục đích gì khác không?” Giọng cô rất thoải mái, như thể đang hỏi cơn mưa này rốt cuộc bao giờ sẽ tạnh.

“Em muốn biết?” Hắn im lặng một lát, chợt trầm giọng nói, “Chỉ bằng chúng ta đánh cược đi, nếu em thắng anh sẽ nói cho em đáp án. Nếu em thua... thì phải học theo anh nói một câu tiếng Nga.”

Cô bị bất ngờ, hắn có thể đồng ý thoải mái vậy sao: “Được, nhưng phải cho em biết trước, anh muốn em nói gì?”

Trình Mục Dương chậm rãi nói câu đó cho cô nghe, vì hắn nói chậm nên làm nổi bật sự lạnh lùng và mềm mại trong ngữ điệu.

Nam Bắc men theo trí nhớ, hồi tưởng lại ngày trước không có việc gì làm, cô từng hỏi Kachiusa những câu như là “em yêu anh” gì gì đó, nhưng câu nói của hắn hoàn toàn khác. Đương nhiên, cô cũng tin Trình Mục Dương không nhạt nhẽo như thế nên chỉ xem đây là một trò chơi, bèn đồng ý ngay tắp lự.

Hai người đánh cược với nhau, chú mèo có thể kiên trì mấy giây.

Cô nhìn mèo con vẫn bám chặt cứng, ung dung cược: “Chắc là một phút.”

Trình Mục Dương xem đồng hồ của mình, nói: “Chỉ trong ba mươi giây.”

“Anh chắc chắn vậy sao?”

Hắn mỉm cười bí hiểm, lập tức rung rung tay, mèo con oán hận kêu meo meo, trượt xuống khỏi cánh tay hắn: “Hai mươi ba giây.”

...

Nam Bắc ban đầu sững người, sau đó lại dở khóc dở cười oán trách: “Anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?”

Nhưng vụ cá cược này vốn đã nhiều sơ hở, có trách thì trách cô dễ dàng chấp nhận mà thôi. Dám cược đương nhiên dám chịu, cô ngoan ngoãn học theo Trình Mục Dương nói câu tiếng Nga kia, sau khi nhắc lại ba bốn lần, cuối cùng cô đã nhớ rõ cách phát âm.

Sau đó, cô rành mạch đọc lại cho hắn.

Cuối cùng mới nhớ ra hỏi: “Câu này nghĩa là gì?”

“Từ đầu tiên ‘ ’, là tên của anh.”

Cô “ồ” một tiếng, ngắn gọn quá, dễ nhớ thật.

“Ý nghĩa hoàn chỉnh của câu này là...” Trong nụ cười của hắn có chút gì đó tinh nghịch, “Trình Mục Dương là người đàn ông tốt.”

4. Chương 03

Chương 3: Phi vụ hấp dẫn

“Thật không?” Cô cảm thấy có gì đó khác thường.

“Thật.” Trình Mục Dương nở nụ cười vô hại.

Trông bộ dạng hắn lúc này, cho dù cô cảm thấy có gì đó bất thường, cũng không hỏi được nguyên nhân. Nam Bắc đành bỏ cuộc, tiếp tục chơi với mèo. Trên ngón giữa và ngón áp út của cô có hình xăm rất đặc biệt, mèo con không biết đó là cái gì, nó tò mò ngấm ngĩa hồi lâu, rồi thè chiếc lưỡi xinh xinh màu hồng nhạt ra, nhẹ nhàng liếm mấy cái.

Mèo con liếm làm cô thấy ngứa ngứa, liền rút tay lại, bất giác cười hì hì.

Hai con người vô công rồi nghề tán gẫu vô vản chuyện suốt cả buổi chiều. Nếu không phải vết sẹo do súng vẫn hằn rõ trên cơ thể cô, cô thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải mình thật sự từng quen biết người đàn ông này – người đàn ông mang dòng máu lai quen ngã vào ghế mây cao khi nói chuyện, ánh mắt lúc thì lạnh lùng, lúc lại sâu thẳm.

Người nhà nhà họ Nam đều thường vắn số.

Trong ấn tượng của cô, ngay đến gương mặt của cha mẹ cũng quá mờ nhạt, vậy nên khi Trình Mục Dương kể chuyện hồi nhỏ sống cùng ông ngoại, cô lắng nghe hết sức chăm chú.

“Có lẽ lúc anh mới từ Bỉ về nước, ông ngoại vẫn còn sống, nhưng ông cũng đã chín mươi tư tuổi rồi.” Hần mỉm cười, bản thân cũng cảm thấy hào hứng, “VẬY mà trong một buổi tối nào đó, ông lên lút kéo tay anh, bảo anh cùng đi chọn một món quà tặng cho bạn gái bé nhỏ của ông.”

Nam Bắc cười khúc khích: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à? Anh đặc biệt đến nhà thăm hỏi, tặng quà cho ‘bạn gái bé nhỏ’ mà ông kể, hóa ra cũng là một phụ nữ bảy mươi tuổi.”

“Bảy mươi tuổi?” Cô nghĩ một lát, “Đối với ông ngoại anh mà nói, kể ra cũng ‘bé nhỏ’ thật. Có điều, tuổi tác ông đã à vẫn quen bạn gái, họ làm nổi chuyện gì đây?”

Trình Mục Dương ngẫm hiểu ý tứ trong lời nói của cô, buồn cười nhưng không dám cười, liếc nhìn: “Chắc không làm nổi chuyện gì, có lẽ chỉ tìm người trò chuyện thôi, khi rảnh rỗi thì cùng nhau nghe nhạc, tán gẫu chuyện ngày xưa ở Thượng Hải.”

Cô ừ một tiếng, tỏ ý tán thành: “Nếu ông ngoại anh còn sống thì hay biết mấy, em cũng có cơ hội gặp mặt quý ông lịch lãm của Bến Thượng Hải ngày xưa.” Hai ngày nay cô đã nghe các dì kể không ít về ông ngoại của Trình Mục Dương, ông là chủ ngân hàng của Thượng Hải xưa, từng mở nhà hàng Tây chính cống đầu tiên giữa lòng Thượng Hải vì sở thích. Và rồi tuy ông dần dần già đi, nhưng vẫn nhớ tặng những món quà bất ngờ cho bạn gái bé nhỏ khiến “nàng” ngạc nhiên vui mừng.

Quả là người thú vị.

“Còn có người thú vị hơn, ở Cáp Nhĩ Tân.” Trình Mục Dương như cố tình khơi gợi hứng thú của cô, “Những năm Quang Tự(1), người Nga xây dựng trạm tàu hỏa ở một nơi, sau này nơi đó mới được gọi là Cáp Nhĩ Tân. Cho nên đây giống như Thượng Hải xưa, đều có một lượng lớn người Trung Quốc bị ‘Nga hóa’.”

(1) Quang Tự là một vị vua thời Thanh, sau Quang Tự là vua Phổ Nghi – vị vua cuối cùng của Trung Hoa. Những năm Quang Tự xảy ra nhiều biến cố trong đất nước Trung Quốc nên được lấy làm mốc thời gian.

Cô sống ở vùng biên giới phía Nam, trước giờ chẳng có khái niệm gì về những quốc gia phía Bắc trời đông tuyết phủ.

Song, nghe Trình Mục Dương nói vậy, cô bỗng liên tưởng tới gia tộc của hần, gia tộc họ Trình đã tồn tại từ hơn một thế kỷ trước: “VẬY có phải bắt đầu từ hồi đó, khi mà Liên Bang Nga vẫn còn gọi là Liên Xô, gia tộc anh đã tồn tại rồi không?”

“Là gia tộc của cha anh.” Hần đánh chính lại.

“Tiếc rằng em không chịu được nơi giá lạnh, bằng không nhất định sẽ đến gặp những người mà anh kể.”

Cô ngồi lâu mỗi chân, liền đứng dậy vươn vai ngẩng màn mưa trước nhà.

Bỗng nhiên cô nghe thấy giọng nói của Trình Mục Dương: “Sớm muộn gì cũng có ngày em phải đến đó thôi.”

Thật là...

Cô nhìn nước mưa không ngừng rơi xuống từ trên mái hiên kiểu xưa, chẳng buồn đáp lại.

Lúc chạng vạng, mưa chẳng hề báo trước bỗng chốc ngừng rơi, hồ trữ nước trước nhà đã ngập đầy.

Bữa cơm tối, hai người ăn vài món nhẹ nhàng ở trong sân, Trình Mục Dương cương quyết đòi cô nếm thử rượu lâu năm của nơi này. Ban đầu cô còn khước từ, nhưng sau khi nếm thử mùi vị, cô liền rót ỉnh đầy một cốc. Quả nhiên là nguồn nước khác nhau, thật đáng để nhâm nhi một chút.

Đến khi đặt đĩa xuống, Trình Mục Dương mới đột nhiên nói, đêm nay khởi hành lên tàu.

Theo sự sắp xếp, hần chỉ cho cô nửa tiếng thu dọn. Nam Bắc trở về phòng ngủ, nhìn thấy trên giường có một cái tráp màu ngà.

Trong tráp, một tấm thiệp mời đang nằm bình thản.

Cô cầm lên mới nhận ra sự đặc biệt của tấm thiệp này.

Nhìn nét bút và hoa văn, hình như là được in lồng màu bằng bản gỗ. Thật kỳ công, vì làm một tấm thiệp mà đi khắc riêng bản gỗ.

Cô mơ hồ dự cảm chắc có liên quan tới “lộ trình lần này của nhà họ Thẩm” mà anh trai cô nói.

Cô mở ra xem, bên trong toàn là tên các dòng họ.

Đọc từng hàng, có những dòng họ nghe nhiều nên quen tai, có những dòng họ chưa bao giờ nghe thấy. Nhưng rõ ràng bốn dòng họ lớn nhất chính là những gia tộc nắm giữ vùng tuyến biên giới trải khắp Trung Quốc đều xuất hiện ở đây, có lẽ những dòng họ chưa từng nghe thấy đều là nhân tài mới nổi của các tỉnh thành nội địa.

Châu Sinh, Thẩm, Trình, Nam.

Quan trọng nhất chính là chữ “Nam” sau cùng này.

Nghe ngữ khí của anh trai, chắc hoàn toàn không có ý định tham dự vào chuyện lần này, nhưng tại sao trên đây lại có họ Nam? Cô cầm tấm thiệp kia lên, nhẹ nhàng quạt quạt trong tay, không thể lường trước sự việc lần này sâu bao nhiêu. Nhưng nếu đã là ông Thẩm bảo mình theo Trình Mục Dương lên thuyền, chắc sẽ không xảy ra sự cố gì lớn lắm.

Khi rời khỏi hồ Thiên Đảo vẫn là hoàng hôn, trên sóng nước xanh biếc dài hàng trăm dặm như phủ một lớp sương dày đặc.

Trình Mục Dương để ý thấy cô không nở rời mắt khỏi cảnh vật nơi này, liền mở cửa sổ xe: “Lần này đến thời gian gấp rút, lần sau nhờ hai dì dẫn em đi chơi nhé. Ở đây có rất nhiều cổ mộ, vô số di chỉ từ thời Xuân Thu đến thời Tần.”

Nam Bắc thờ ơ “ừm” một tiếng: “Tấm thiệp kia, anh đã chuẩn bị sẵn cho em từ trước rồi?”

“Là sáng sớm hôm nay gửi đến.” Hần bình thản nói, “Chắc tin đồn rộ lên từ chỗ ông Thẩm, gần mấy ngày nay có người khắc bản in lại từ đầu, cố gắng thêm họ Nam vào.”

“Rốt cuộc là phi vụ làm ăn hấp dẫn tới mức nào mà người ta phải thận trọng đến vậy?”

“Người vì tham tiền mà liều chết, chim vì miếng ăn mà bỏ mạng.” Hần làm vẻ hồi hộp, “Chắc chắn là phi vụ vô cùng hấp dẫn.”

Thái độ của Trình Mục Dương làm Nam Bắc hiếu kỳ, cô dùng gót giày mảnh mai của đôi giày cao gót đang đi gõ nhẹ lên chân hần: “Em cảnh cáo anh, không được kéo em vào. Ngày trước không biết anh là ai nên em vẫn không cảm thấy có gì kì lạ, bây giờ nhớ lại trận độ súng hồi ở Bỉ, có khi chính tại anh mà em bị liên lụy.”

Trình Mục Dương mỉm cười, liếc nhìn tấm lưng hờ hững lộ ra ngoài một nửa của cô, vết cháy nắng vẫn đập vào mắt.

Tiến sâu vào phạm vi bến cảng tư nhân, Trình Mục Dương cuối cùng nói cho cô biết, bây giờ còn đang ở trong địa phận Chiết Giang, bọn họ sẽ ngồi du thuyền rời bến cảng, sau khi ra biển sẽ lên tàu du lịch.

Cô tưởng Trình Mục Dương phải xuống xe chỗ lối vào con đê dài, không ngờ bốn mươi chiếc Mercedes S600 lại tiến thẳng một mạch từ bờ sông chạy thẳng vào đường đê. Qua cửa sổ xe, cô có thể nhìn thấy bốn mươi mấy du thuyền phía xa.

Khi xe gần dừng lại, có người mở cửa cho Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương sau khi xuống xe liền đi đến phía cô mở cửa xe. Cô ngồi trong, ngẩng đầu nhìn ý cười ẩn trong ánh mắt hần, bỗng cảm giác như đang quay lại những năm tháng tươi đẹp ở Bỉ, mỗi lần đi taxi hần luôn có thói quen rất lịch lãm: Chăm sóc cho từng cô gái.

Cô nhắm chặt tay hần, cổ tình siết nhẹ, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Ván gỗ kê bấp bênh chỗ bến tàu, giày cao gót không thích hợp bước đi trên đó, vậy nên hành động diu dờ của Trình Mục Dương giúp cô khá nhiều. Sau khi cô đứng vững, tầm mắt ngay lập tức được trải rộng, nhưng đồng thời cô bỗng chú ý một cảnh tượng kì lạ.

Cuối con đường chính có hai mươi mấy người bị bịt mắt phân ra quỳ hai bên, quay đầu về phía mặt nước, bên cạnh mỗi người đều có một tay súng đứng canh. Không phải cô chưa từng chứng kiến cảnh tượng như thế này, chỉ là không biết ai đã làm, tại sao phải làm vậy, bắt buộc thủ tiêu trong hôm nay sao?

Ánh đèn hòa lẫn màn đêm, phủ lên chiếc du thuyền đang lặng lẽ cập bến một lớp nền sáng hư ảo, tô vẽ thêm những quang cảnh mơ hồ quanh hai mươi mấy người đang quỳ này.

Trên những chiếc du thuyền xa gần, trên những con đường, có không ít người đang quan sát, nhưng hình như tất cả họ đều tỏ vẻ thờ ơ. Cô chú ý đến du thuyền phía tay phải, trên đó có một người đàn ông trung niên mặc áo khoác dài cổ điển, cũng đang thích thú nhìn qua đây. Tóc mai người đó đã bạc trắng, nhưng phần tóc còn lại thì đen nhánh không lẫn sợi bạc nào, trông hết sức bắt mắt.

Theo sau người đàn ông trung niên kia toàn là nữ gia quyến.

Có hai, ba mỹ nhân luống tuổi, một thiếu nữ đôi mắt long lanh, còn có hai đứa bé.

Nam Bắc nhếch miệng cười, trong ánh sáng mờ mờ, cô nhìn thấy trên du thuyền xa nhất rõ ràng là Thẩm Gia Minh, hình như anh đang tươi cười vẫy vẫy tay với mình. Cô chưa kịp phản ứng lại đã có tiếng khởi động máy vang lên, con tàu chở Thẩm Gia Minh đã rời bến.

“Em và Tiểu Phong qua đó, lên du thuyền của anh trước đi.” Trình Mục Dương cúi đầu nói bên tai cô, hơi thở ấm áp khẽ lướt qua, “Anh sẽ theo sau ngay.” Không hiểu tại sao hình như hần cổ tình kẻ sát cô, gần vô cùng.

Cô nhú mào, không có gì.

Đúng lúc cô cùng Tiểu Phong rời đi, người đàn ông trung niên kia cũng bắt đầu nói chuyện với gia quyến đứng đằng sau. Rất nhanh, có hai người phụ nữ bế hai đứa nhỏ, sau đó tất cả bọn họ đều quay người tiến vào khoang tàu.

Đường chính bấp bênh, cô khó lòng đi nhanh nổi, Tiểu Phong đi trước mười mấy bước rồi dừng lại đợi cô, cứ như vậy lặp đi lặp lại hai lần, cuối cùng cậu ta đành chịu thua, quay người đưa tay cho cô.

Ý tứ của cậu ta rất rõ ràng: Vị đại tiểu thư này, cô chậm quá rồi đấy nhé.

Đột nhiên, có tiếng rơi xuống nước. Sau đó lại tiếp tục có tiếng vật nặng rơi xuống nước.

Nam Bắc vừa mới lên du thuyền, còn chưa kịp vào trong khoang, không nhận được liền ngoái đầu nhìn.

Chỉ còn lại ba, bốn người quỳ hai bên đường chính, còn những người còn lại chắc đều đã chìm dưới lòng sông.

Ánh đèn hai bên rực rỡ như sao, chẳng chút nề nang rơi thẳng vào những người còn sót lại, khiến cô nhớ đến một cụm từ: Ngày phán xét cuối cùng[2].

[2] Ngày phán xét cuối cùng: Ngày Chúa Trời phán xét lần cuối cùng về công và tội của toàn thể nhân loại. Thiên Chúa giáo tin rằng sẽ có một ngày “tận thế”, Trái Đất và muôn loài bị tiêu diệt hoàn toàn. Ngày đó, Thiên Chúa sẽ căn cứ vào hành vi, ý nghĩ hoặc mức độ chuộc tội (nếu có) của mỗi linh hồn để phán xử công khai về công và tội của họ. Những linh hồn phạm trọng tội phải đầy đọa vĩnh viễn trong hỏa ngục, không còn có cơ hội để chuộc tội nữa.

Không chỉ mình cô đang quan sát, các khách quý khắp du thuyền hình như đều không muốn bỏ lỡ cảnh tượng này, có người thì thầm trò chuyện, thậm chí có người đang cười. Còn Trình Mục Dương vẫn đứng cạnh xe, dưới ánh đèn trong đêm đen, nước da trắng của hần càng nổi bật, có lẽ hần cảm nhận được Nam Bắc dừng bước, liền nhìn qua đây rồi ra dấu tay bảo cô vào trong.

Đến bây giờ, cuối cùng cô đã biết cảnh tượng trên bến cảng này là do Trình Mục Dương sắp đặt.

Hắn rời mắt khỏi Nam Bắc, nhích người khỏi chiếc xe, đi đến sau lưng người gần mình nhất, hơi cúi xuống: “Trình Mục Vân ở đâu? Hả?” Người kia vẫn trầm mặc, trầm mặc đến cực điểm.

Trình Mục Dương chỉ mỉm cười, dè tay lên vai người đó, vỗ nhẹ nhẹ.

Người quỳ trên đất chỉ vì một hành động ấy của hắn, cả cơ thể bắt đầu kháng cự.

Trình Mục Dương thở dài: “Giang sơn đổi chủ, kẻ đáng thương chính là những người cũ như bọn mày.” Hắn đứng thẳng người, hình như không định hỏi gì thêm, chỉ mỉm cười lắc đầu.

Bốn xạ thủ đồng thời lên đạn, ngắm trúng sau ót của những người còn sót lại.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có người hét lên: “Ông chủ.”

Trình Mục Dương cho ngừng lại.

Một người vóc dáng gầy nhỏ đứng dậy, nhưng vì phần chân tê buốt do tuần hoàn máu không lưu thông, gồng gượng mấy lần đều vô ích. Cuối cùng chỉ có thể hoảng hốt quay về hướng tự mình phán đoán, hét to: “Trình Mục Vân đang ở Moscow!”

Người đó nói xong câu này, cơ thể vẫn cứng đờ.

Nhưng không ngờ, bầu không khí xung quanh càng thêm tĩnh lặng.

“Đối với tao, những lời này đã vô tác dụng rồi.” Trình Mục Dương nhét một tay vào túi quần, quay người rời khỏi.

Sau khi đi được mười mấy bước, hắn vẫn quay lưng về phía các xạ thủ, nhẹ nhàng vung tay phải.

Như ngầm tuyên bố với tất cả mọi người, đây chính là phán xét cuối cùng: Tuyệt đối không khoan nhượng.

Nam Bắc chưa nhìn thấy cảnh cuối cùng đó đã quay người xuống khoang tàu.

Khi du thuyền sắp áp sát tàu du lịch thì họ không còn ở trong hải phận Trung Quốc nữa rồi.

Hai người bước ra từ khoang tàu, tà váy của cô bị gió biển thổi bay lên loạt xoạt.

Trình Mục Dương đặt tay lên lan can, từ đầu đến giờ chỉ mãi nói chuyện với ống nghe điện thoại.

Hắn nói tiếng Pháp, may mà mấy năm ở Bỉ nên cô vẫn có thể nghe hiểu.

“Những đội du kích phản chính phủ này rất nhiều tiền, cứ tăng thêm 10% nữa.” Hắn vẫy tay với cô, ra hiệu bảo cô đến cạnh mình, “Đối với bạn làm ăn, chúng ta phải thân thiện một chút. Nói với họ, nếu không chấp nhận giá này, ngày mai sẽ có người tiếp tế vũ khí cho đối thủ của họ ở trong rừng. Phải, mười hai giờ trưa mai, sau mười hai giờ, giá của chúng ta sẽ tăng thêm 30%.”

Đúng là tên gian thương.

Nam Bắc lại gần, không nhin nổi liền bật cười.

Trình Mục Dương vỗ vỗ lên trán cô, ra hiệu cô không được lên tiếng: “Chỗ chúng ta có tám mươi tên lửa đạn đạo và súng phóng tên lửa xuyên thiết giáp, năm nghìn khẩu AK-47 và C4, bốn triệu viên đạn, giá hôm nay là bảy triệu đô, có hiệu lực đến trước mười hai giờ trưa mai.” Dứt lời, hắn lạnh lùng bổ sung một câu, “Bảo với họ, ý tôi nói là giờ Bắc Kinh. Làm ăn với Trình Mục Dương phải chuẩn bị sẵn một chiếc đồng hồ khác.”

Câu tiếp theo đó đã toàn là tiếng Nga.

Cô không hiểu gì nữa.

Trình Mục Dương dẫn dò ngắn gọn mấy câu, cuối cùng cúp máy.

“Người ta không mua vũ khí của anh, anh lại tặng miễn phí cho đối thủ của họ?” Cô đứng cạnh hắn tránh gió, “Gian thương trăm phần trăm.”

“Không phải miễn phí, sau khi anh tiếp tế vũ khí, tất cả sẽ tăng giá 30%.” Hấn nói với cô cách thức tính toán của mình, “Cũng có nghĩa là, giá thành những vũ khí này cũng cần họ thanh toán, còn cả hao mòn máy bay và tiêu hao xăng dầu.”

Nam Bắc nghe xong, dở khóc dở cười: “Anh đúng là không chịu thiệt bao giờ.”

Trình Mục Dương khẽ run khóe miệng, như thể hấn đang cười: “Đương nhiên không thể chịu thiệt rồi. Phải phát lương cho công nhân viên, cuối năm còn phải có thưởng. Quan trọng nhất là, tất cả công nhân viên của bọn anh đều có bảo hiểm trợ cấp trọn đời, nếu họ gặp chuyện gì bất trắc, còn phải nuôi con cái họ đến mười tám tuổi.”

Cô nghĩ một lát, cảm thấy cũng khá có lý.

Bước lên con đường này thì mãi mãi không thể quay trở lại, khoản tiền bán mạng mới có, sao chịu thua thiệt được.

Huống hồ vũ khí mà nhà họ Trình cung cấp luôn thuộc loại thượng đẳng trong giới. Xưa nay chưa bao giờ khiến người mua phải thất vọng.

Không giống với các nước buôn lậu vũ khí lớn như Việt Nam và Nga, hoàn cảnh buôn bán quyết định tất cả. Ngày xưa vũ khí tốt nhất thế giới chủ yếu tập trung ở Nga. Nhưng nay vũ khí của Nga thường giao dịch trong nước, vì vậy giới buôn bán vũ khí chỉ có nhà họ Trình nổi lên.

Đến cả Nam Hoài cũng buộc phải thừa nhận, bọn họ xứng danh “Vua chiến tranh”.

Phía xa là tàu du lịch ánh đèn rực rỡ, bóng người mờ ảo không rõ ràng lắm.

Sắp áp sát tàu rồi.

“Anh có từng muốn thoát khỏi cuộc sống kiểu này?” Cô đột nhiên hỏi hấn.

Trình Mục Dương lấy ra chai rượu nhỏ bằng bạc của mình, uống từng ngụm rượu nhỏ, dường như thứ này đối với hấn chỉ là nước giải khát. Hấn mãi mê quan sát con tàu du lịch đằng xa, đang nghĩ ngợi gì đó, mãi lâu sau mới nói với cô: “Em biết không, Trung Quốc có không ít người đi đãi vàng ở Nga, chỉ một chợ người Hoa mà có tới chục ngàn quầy hàng, hằng năm có gần trăm tỷ đô ‘tiền bẩn’ nộp cho xã hội đen.”

Nam Bắc khẽ gật đầu.

Cô thích nhìn Trình Mục Dương của lúc này.

Thần thái thiếu đứng đắn, chủ đề nói chuyện lại nghiêm túc đến bất ngờ.

“Nhưng chất lượng cuộc sống của họ rất thấp, thông thường mấy cặp vợ chồng cùng sống trong một phòng, tính mạng cũng không được đảm bảo, lúc nào cũng có thể bị người khác ép bỏ mạng.” Hấn mỉm cười, tiếp tục nói, “Trong số thanh niên Nga có bọn Đảng Đầu Trọc chuyên giết người Hoa. Với những loại này, chính phủ can thiệp cũng không thể giải quyết, người thật sự có thể đảm bảo an toàn cho họ chỉ có bọn anh.”

Nam Bắc khẽ nhướn mày, nhìn hấn bằng ánh mắt khó tin.

Nhưng trong đôi mắt đen láy của cô, có thứ gì đó từ từ tan chảy, tràn vào cả cảnh đêm trên biển.

Giây phút này, những lời hấn nói sao mà quen thuộc đến vậy.

Bốn năm trước, Nam Hoài thống trị khu chợ đen Trung Việt bằng vũ lực cũng từng nói...

Anh nói: Bắc Bắc, gia tộc của chúng ta ra đời cũng vì muốn bảo vệ người thân và quê hương của mình. Cho dù chiến tranh đói nghèo, triều đại đổi thay, nhất định phải bảo vệ được người dân nơi này.

Gió biển càng ngày càng lớn, thổi mái tóc cô bay loạn trước tầm mắt.

Nhìn từ góc độ này, có thể thấy trời sao mờ mờ sau lưng hấn, cả những ngọn sóng biển càng ngày càng rõ rệt. Hấn vẫn tựa lên lan can kim loại, mắt hướng về phía cô. Mái tóc hấn cũng bị thổi rối tung che khuất gương mặt, nhưng ánh mắt lấp lánh sáng ngời.

“Một lý do hết sức chính đáng, phải không?” Trình Mục Dương mỉm cười, vén lọn tóc dài bay phấp phới của cô vào sau tai.

“Ừ.” Giọng cô trầm xuống, “Hơn nữa, rất có sức thuyết phục.”

Trong trận bão tuyết làm tắc đường 900 km, cô chưa từng rung động. Lúc ở đất nước Bỉ mưa quanh năm suốt tháng, đã bao lần cùng nhau trên thư viện, trong giảng đường, cô cũng cảm giác khuyết thiếu một chút gì đó. Nhưng hiện tại, khi hai người sắp bước lên con tàu du lịch này, cô bỗng nhận ra, đối với mình Trình Mục Dương đã là một cái tên khác trước.

Người đàn ông này, chỉ riêng sự tồn tại của bản thân hắn đã là thứ cám dỗ. Còn cô, không cách nào cưỡng lại.

Lúc hai người lên tàu, dường như thu hút ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh.

Dù nhìn từ phía nào cũng có người đang nhỏ tiếng thì thầm, bàn tán xôn xao. Cô trông thấy ông Thẩm cách đó không xa, rồi liếc nhìn Trình Mục Dương. Trình Mục Dương mỉm cười với cô, gật đầu: “Đi đi, cũng phải trả em về địa phương rồi.”

Câu nói này trở thành câu nói cuối cùng giữa cô và hắn trong suốt ba ngày tiếp theo.

Cô tưởng đây là cuộc gặp gỡ phô trương thanh thế lấy lòng, nhưng có vẻ ngoài việc mỗi người trên con tàu này đều có thân phận đặc biệt ra, thì họ chẳng khác gì đang đi hưởng thụ kì nghỉ bình thường. Phần lớn thời gian ban ngày cô đều ở cạnh ông Thẩm, cùng ông nghe kịch thường trà, buổi tối thỉnh thoảng đến bơi ở hồ bơi trên boong tàu tầng năm.

Nước hồ bơi xanh biếc bập bênh, chỉ có cô và Thẩm Gia Minh.

Cả tầng này đều thuộc về nhà họ Thẩm, đương nhiên rất yên tĩnh thoải mái.

Thậm chí còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc ở tầng dưới, tiếng cười đùa của cả nam lẫn nữ, cứ như một thế giới khác hẳn.

Cô bơi một vòng rồi quay trở lại, Thẩm Gia Minh đã lên bờ hút thuốc.

“Trình Mục Dương mà anh biết là người như thế nào?”

Tay cô vịn thành hồ, hỏi người trên bờ.

“Em muốn nghe điều gì?” Thẩm Gia Minh ngẫm nghĩ một hồi, “Anh không rõ lắm chuyện ở Nga, nhưng lúc hắn hoạt động bên này, anh có nắm được chút tài liệu điều tra về hắn.”

“Trong đó nói gì?” Cô bồng bênh trên mặt nước, ngửa cổ nhìn người đang nửa đứng nửa ngồi bên hồ.

“Tài liệu tận những bốn trăm trang, điều làm anh ấn tượng sâu sắc chỉ có ba điểm. Thứ nhất, tên này chỉ số IQ rất cao, là thiên tài ngôn ngữ, tinh thông sáu thứ tiếng, nếu sống ở một nơi trên nửa năm hắn có thể nắm vững ngôn ngữ bản địa vùng đó.” Thẩm Gia Minh mỉm cười, “Thứ hai, hắn là một đại gian thương, câu hắn thường nói nhất là ‘Chỉ cần anh ra giá, muốn mua vũ khí gì, chỉ cần trên thế giới có, tôi sẽ bán cho anh.’”

Nam Bắc nhớ lại cuộc đối thoại cùng hắn trên du thuyền mấy ngày trước, bất giác tủm tỉm cười.

Hắn đích xác là gian thương.

“Tách” một tiếng, Thẩm Gia Minh gạt bật lửa: “Nhắc đến chuyện làm ăn, hắn quả là có khả năng thiên phú. Nhà họ Trình có hệ thống máy bay vận chuyển hàng hóa lớn nhất toàn thế giới, trong các cuộc xung đột đẫm máu ở châu Phi, Nam Mỹ, thậm chí Trung Đông, cả hai phe đều có nhu cầu mua vũ khí từ hắn, tiền tài đổ vào túi hắn như trăm sông đổ ra biển.”

Cô khẽ ừ: “Còn một điểm nữa?”

“Em không tưởng tượng nổi đâu.” Thẩm Gia Minh ngậm điếu thuốc, mập mờ nói, “Hắn thường xuyên tham gia các chương trình cứu trợ nhân đạo của Liên Hợp Quốc, trong vài cuộc chiến tranh cục bộ, hắn từng hỗ trợ vật tư, thậm chí là binh sĩ cho lực lượng gìn giữ hòa bình.”

Cô suýt sặc nước.

Ngay giây sau đó, cô nhìn thấy có người đi xuống từ cầu thang.

Thì ra là Trình Mục Dương bắt vô âm tín ba ngày trên tàu. Hắn mặc chiếc quần đơn giản màu trắng, nửa thân trên để trần, hiển nhiên là đến bơi. Đúng lúc cô nhìn thấy hắn, ánh mắt hắn cũng chạm đến cô.

Thành thực mà nói, quá dễ trông thấy vì giữa hồ nước xanh biếc này, chỉ có mình cô.

Thẩm Gia Minh thấy ánh mắt cô thay đổi liền quay đầu xem thử, cười khê: “Bắc Bắc, em phải coi chừng, hắn dẫn em đi vầy vùng ở hồ Thiên Đảo, trừng phạt nội gián trên bến cảng ngay trước mặt mọi người, lại tự mình đưa em lên tàu. Tất cả những chuyện này đều rất cường điệu, anh luôn cảm giác bên trong có gì đó đáng ngờ.”

Cô nhẹ nhàng đập nước, mỉm cười: “Thật à? Đừng có quên là ông Thẩm bảo em đi cùng hắn đó.”

“Anh cũng lấy làm lạ vì chuyện này, có điều ông nội anh thật sự rất quý hắn.”

Thẩm Gia Minh đứng dậy, bỏ điếu thuốc trên miệng xuống, tươi cười gật đầu với Trình Mục Dương coi như chào hỏi. Hai người đi lướt qua nhau, một người càng ngày càng xa cô, người còn lại dừng ngay bên hồ.

Trình Mục Dương bắt đầu cởi chiếc quần trắng, vút lên ghế dựa ở một bên, trên người chỉ còn lại chiếc quần bơi màu đen. Hắn sở hữu thân hình khá đẹp do thường xuyên luyện tập, dưới ánh đèn pha bên hồ bơi, trên phần bụng hiện rõ vài vết thương đã mờ.

Trái tim Nam Bắc hơi loạn nhịp, lúc cô định bơi đi, bỗng nhiên hắn khom lưng, vươn tay túm chặt cổ tay cô: “Sao mặt em đỏ thế? Có phải ngâm nước lâu quá nên thiếu oxy?”

Cô ngược mắt nhìn lên, đúng lúc đó, ngón tay Trình Mục Dương trượt xuống mạch đập ở cổ tay, nhẹ nhàng nói: “Tim đập cũng rất nhanh.”

Đột nhiên, từ tầng bốn vọng tới tiếng cười đùa ầm ĩ của các cô gái.

Nơi đó ồn ào náo nhiệt càng làm nổi bật sự yên tĩnh của nơi này.

“Em nên lên bờ thôi.” Cô định rút tay lại.

Trình Mục Dương không chịu thả cô ra, cơ thể hắn đã ngập trong nước, tay phải chầm chậm luồn vào mái tóc dài, nâng đầu cô lên.

Hắn quan sát đôi mắt cô như đang kiểm tìm điều gì đó. Tối nay hắn có chút kì lạ. Đôi mắt trước mặt hắn kia tỏa ra màu đen lấp lánh mà chỉ các cô gái phương Đông mới có, khỏe mắt về nên độ cong nhẹ nhẹ hiếm thấy, vô cùng xinh đẹp.

“Hồi nhỏ, người lớn trong nhà thường bảo anh có Phật duyên, thường kể những câu chuyện Phật giáo cho anh nghe. Hồi đó anh không quá tin ngưỡng, những vẫn nhớ đến một điển cố: “Người muốn thành Phật phải trải qua một trăm linh tám kiếp nạn.” Hắn cúi đầu, bắt đầu từ khóe mắt, thuận đường hôn sang tai cô, “Cả đời anh không thể hưởng thiện, chính là vì em. Chỉ mình em, đối với Trình Mục Dương đã là một trăm linh tám kiếp nạn rồi.”

Lời lẽ khó hiểu, giọng điệu mơ hồ.

Nhưng trái tim cô đã yếu mềm từ khi nào mất rồi.

Lời nói còn lại đều bị hắn ép giữa môi và răng.

Nụ hôn kiểu này đúng là độc nhất vô nhị, lại hết sức chuyên tâm, hết như chàng trai mới biết yêu đang hôn cô gái mà mình thâm thương trọng nhớ từ lâu.

Không một người phụ nữ nào có thể thoát khỏi người đàn ông cư xử dịu dàng đến vậy.

Trình Mục Dương đưa cô về phòng.

Cửa phòng mở ra, nhưng cô quay người, lùi lại hai bước, chặn hắn ngoài cửa.

“Em phải đi tắm nước nóng.” Cô nhỏ nhẹ nói.

“Đi đi.” Trình Mục Dương hơi buồn cười, cánh tay chống lên khung cửa, “Anh đợi em.”

“Không phải đợi ở đây.” Cô đẩy đẩy hắn, “Lời ra tiếng vào.”

“Được.” Giọng hắn thản nhiên, “Anh đến phòng ông Thẩm đợi em.”

Họ cách nhau rất gần, thậm chí cô cảm thấy, chỉ cần nói thêm một từ nữa thôi, môi hai người sẽ chạm phải nhau. Cô không lập tức trả lời, chỉ đặt tay lên bờ vai trần trụi của hắn, dịu dàng nói: “Xuống quầy bar ở tầng ba đợi, em tắm xong sẽ tới tìm anh.”

Lưng hắn quay về phía đèn hành lang, gương mặt bị ánh sáng phía sau hắt xuống, phác họa nên những đường nét sắc sảo, đôi mắt nâu kia như được phủ lớp sương mù, giống hệt màu hổ phách: “Được, anh đợi em.”

Khoảnh khắc phòng đóng lại, ánh sáng xuyên qua khe cửa, cô vẫn có thể thấy hắn nhìn mình không chớp mắt.

“Cạch” một tiếng, cuối cùng cô đã cách biệt với mọi thứ bên ngoài.

Trong phòng không bật đèn, cô quay người lại, chỉ cầm chiếc khăn sạch từ phòng tắm vừa lau tóc vừa gọi một cuộc điện thoại. “Alo” Giọng nói đầu bên kia không chút biểu cảm.

“Ba Đông Cáp.”

“Tư Nhân?”

“Không, tôi là Nam Bắc.”

Nhân viên trực điện thoại bên kia đầu dây đổi giọng điệu, lễ độ nói với cô tiên sinh Ba Đông Cáp đang có điện thoại trực tuyến, nội trong mười giây anh ta sẽ cúp máy và nhận điện thoại của cô ngay. Thực tế không cần đến mười giây, dường như cùng lúc đó, điện thoại của nhân viên trực liền bị ngắt đoạn.

“Đại tiểu thư, nghe nói bây giờ cô đang ở trên biển.” Tiếng cười bên kia rất phóng khoáng.

“Đúng, tôi đang ở vùng biển quốc tế, ngay sát eo biển Bashi[3].” Cô trầm giọng, nhắc chiếc gối ôm bên cạnh tay qua, nói: “Giúp tôi một việc, tôi phải tìm chút tài liệu, nhưng không thể để Nam Hoài biết.”

[3] Eo biển Bashi hay eo biển Ba Sĩ là một eo biển ở giữa đảo Y’Ami ở cực Bắc của Philippin và đảo Lan của Đài Loan. Đây là một trong các eo biển nối biển Đông với Thái Bình Dương.

Đối phương im lặng một lát, nhưng vẫn đồng ý với cô.

Nam Bắc chỉ đề cập hai vấn đề, một là lộ trình lần này của nhà họ Thẩm có mục đích gì, hai là những việc từng trải của Trình Mục Dương, phải chính xác từng mốc thời gian.

“Bảy giờ sáng mai, tôi đợi tin của anh.”

Lúc ngắt điện thoại đã là mười giờ rưỡi.

Cô chỉ cần năm phút tắm nước nóng, dưới dòng nước từ vòi hoa sen, trong đầu cô đầy rẫy những mẩu chuyện chồng chất. Khung cảnh từ khi quen biết cho đến lần gặp mặt này, và cả nụ hôn không thể né tránh vừa rồi. Ngón tay Nam Bắc chạm lên môi, cô vẫn có thể nhớ rõ từng cử chỉ dịu dàng của Trình Mục Dương đối với mình ban nãy.

Vì bản thân quá say sưa, tay phải cô vô tình gạt sang bên nước nóng.

Nhiệt độ bỗng chốc tăng vọt khiến cô như bị bỏng.

Bắt đầu từ khi Nam Hoài chấm dứt những rối loạn kéo dài suốt nửa thế kỷ của gia tộc và cô từ Bỉ quay trở về Uyển Đình, cô đã không còn là một cá thể đơn độc. Trình Mục Dương là người như thế nào, ở bên hắn sẽ phải hi sinh ra sao, cô cần phải có sự chuẩn bị đầy đủ.

Nam Bắc thay bộ váy liền màu xanh rêu đi đến quầy bar.

Trong bar tầng ba toàn thanh niên, đa số là thiếu niên. Ngoài người trẻ tuổi và người vai vế thấp ra, những người còn lại đều không thể nào xuất hiện tại đây ngay lúc này, vậy nên cô và hắn gặp nhau bây giờ tạm coi như đang hẹn hò kín đáo.

Cô không cố tình đi tìm hắn, chỉ ngồi tít trong góc lật xem menu rượu.

Ngay sau đó liền có hai cánh tay áp sát hai bên cô, chống lên mép bàn tròn: “Anh cứ tưởng phải đợi đến trời sáng cơ đấy.”

Giọng nói của Trình Mục Dương hiểm khi quyền rũ phóng thẳng thế này.

Cô cúi đầu cười, tiếp tục liếc nhìn từng hàng chữ một cách chậm rãi không chủ đích, hai ngón tay trượt xuống cứ như đang nghiêm túc xem xét thứ gì đó. Cho đến khi Trình Mục Dương nắm chặt hai ngón tay kia của cô, cô mới chịu ngẩng đầu.

Hắn khẽ sát ngón tay cô bên khóe môi, khẽ chạm vào đó: “Còn nhớ câu nói anh dạy em không?”

Nam Bắc ngẩn người, ngay lập tức nhớ đến vụ cá cược không công bằng kia. Cô tuy không có tư chất ngôn ngữ thiên phú bằng hắn, nhưng trí nhớ của cô xưa nay không tồi.

Lúc đó cô chăm chỉ học theo Trình Mục Dương nói câu tiếng Nga đó, sau khi lặp đi lặp lại ba, bốn lần, cơ bản đã nhớ rõ cách phát âm của từng từ. Vậy nên giờ hắn hỏi cô, cô vẫn có thể thuật lại dễ dàng.

Nhưng chỗ này quả thực quá ồn ào.

Nam Bắc đành kéo vạt áo sơ mi của hắn, sát đến bên tai hắn, nói cho hắn nghe.

Phát âm không chuẩn xác lắm, không hay bằng hắn nói.

Dứt lời, cuối cùng cô lại hỏi: “Bây giờ anh có thể nói cho em biết ý nghĩa thực sự của câu này chưa?”

“Từ đầu tiên ‘C’ , là tên của anh.” Hắn cố ý lặp lại lời nói lần trước.

Cô phối hợp theo hắn, “ò” một tiếng.

C , C . Lúc này cô ghi nhớ lại lần nữa, quả là có sự khác biệt lớn.

“Ý nghĩa thực sự của câu này là...” Hắn cũng áp sát bên tai cô, nói, “Trình Mục Dương là người đàn ông của tôi.”

Nam Bắc há hốc miệng, chẳng nói chẳng rằng, dưới gầm bàn, cô tàn nhẫn véo thật mạnh cánh tay còn lại của hắn. Ban đầu chỉ là để trút giận, nào ngờ hắn không hề phản ứng, cuối cùng cô cảm thấy mình quá đáng, liền buông tay ra, khi ấy trên cánh tay trắng trẻo của hắn đã hiện vết tím bầm.

“Đau không?” Cô tự nhiên thấy thương, lấy ngón tay xoa xoa cho hắn.

Hắn ừ một tiếng, ôm chặt bờ vai cô, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đem đến rượu vang đỏ.

Sau đó hai người đều uống chút rượu. Ở đây chẳng ai nhận ra họ, ánh đèn mập mờ biến ảo liên tục, âm nhạc buổi đêm không còn dữ dội khiến người ta kinh hãi, mà dần dần trở nên mềm mại nhẹ nhàng. Cô và hắn ở giáp ranh đám người trong sàn nhảy, họ bắt đầu chậm bước khiêu vũ, khi có người đi qua từ phía sau, hắn lập tức kéo cô vào lòng.

“Nam Bắc?”

“Ừ?” Ánh đèn hơi chói, cô nhắm mắt nhìn hắn.

Tiết tấu nhạc dồn dập hơn, cơ thể hai người càng ngày càng kề sát nhau, làn da trên cánh tay thỉnh thoảng cọ vào đối phương, như bao đôi tình nhân khác trong sàn nhảy. Trình Mục Dương chẳng nói chẳng rằng, cúi người xuống nhìn cô: “Em có tin không, anh đối với em thật lòng?”

Tay cô đặt lên thắt lưng hắn, chạm lên cơ thể hắn, không trả lời câu hỏi này.

Họ nhảy rất lâu, lâu tới nỗi dường như trong sàn nhảy chẳng còn ai, tới nỗi có người nói với họ, trời sắp sáng rồi. Trình Mục Dương nhỏ tiếng nói với nhân viên câu gì đó. Rất nhanh, nhân viên liền khom mình lui đi, nơi này đã hoàn toàn vắng vẻ.

Không gian chỉ của hai người họ.

Tất cả mọi thứ đều khiến người ta ngây ngất. Cô mệt mỏi vì suốt đêm không ngủ, dưới sự khơi gợi của hơi men, ngay đến ánh mắt cô cũng trở nên mơ màng. Trình Mục Dương quan sát cô này giờ, từng động tác, từng nét mặt, thậm chí cả dáng vẻ đang khép mắt mệt mỏi kia của cô cũng không lọt khỏi đôi mắt hắn.

Tiếng nhạc lảng lạng chuyển sang bài khác, là một giai điệu chỉ có hai người họ biết.

Cô liền nở nụ cười, khẽ hỏi hắn: “Anh vẫn nhớ à?”

“Trí nhớ của anh xưa nay rất tốt, đặc biệt là chuyện liên quan đến em.”

Cô mỉm cười không nói gì, cọ nhẹ má mình lên sơ mi của hắn. Cô hơi mệt vì suốt đêm không ngủ, cảm thấy đầu óc có chút mơ màng. Buộc phải thừa nhận, có những lúc Trình Mục Dương là người đàn ông cực kỳ dịu dàng.

Lần đầu tiên nghe bài hát này là vào Tết Âm Lịch của một năm nào đó.

Họ dừng bữa tại quảng trường chính phủ thành phố Huy cách thủ đô Brussels 80 km. Vì không phải ngày lễ nơi đây nên người cũng vắng, họ dẫn theo cô bạn Kachiusa người Nga, cuối cùng chọn một nhà hàng Trung Hoa tên là “Cao lương đỏ”.

Trong nhà hàng có ba, bốn bàn đều là người Trung Quốc.

Sau đó họ cùng ghép bàn lại, cười nói vui vẻ, thoát cái đã tới nửa đêm.

Lúc hết giờ kinh doanh, chủ nhà hàng đã mở ca khúc này, thậm chí còn rất nhập tâm ngân nga theo. Cô mặc áo khoác dày cộm lên, lắng nghe ca khúc Tây Ban Nha đậm chất phong tình ấy.

Khi đó, cô khẽ hỏi Trình Mục Dương, đây là bài hát của ai, tại sao trước giờ chưa từng nghe qua.

Trình Mục Dương bảo cô, đây là bài hát của Madonna từ năm 1986.

Cô đứng trước cửa nhà hàng, nghe ông chủ hát đến tận lúc ngừng lại.

Cô hỏi tên ca khúc, hắn nói tên tiếng Tây Ban Nha, là “La Isla Bonita”, còn nói cho cô nghĩa là “Hòn đảo xinh đẹp”, Kachiusa đặc biệt thích chữ “đảo” này, trên xe taxi, cô không ngừng kể về ước mơ của mình, chính là kết hôn với người nào sở hữu một hòn đảo.

Cô nghe mà cười ra nước mắt, nào ngờ Kachiusa còn lau mắt cho cô, nói, cô có ước mơ gì, muốn trở thành người như thế nào. Cô hết sức vui vẻ: “Được, ước mơ thì phải cao xa một chút, chúng ta nhất định phải kết hôn với người nào sở hữu một hòn đảo!”

Kachiusa nghe xong, lập tức kéo tay Trình Mục Dương: “Nghe thấy chưa, cố gắng phấn đấu vì mục tiêu kia nhé.”

Cô nhớ Trình Mục Dương lúc đó chỉ chiếu ánh mắt về phía cô, nửa đùa nửa thật nói: “Hòn đảo này không có dân cư, cấm du khách dạo chơi, còn nữa, bắt buộc phải có cảnh vệ bờ biển phòng người ngoài xâm nhập. Trên đảo tốt nhất nên xây căn nhà màu hồng phấn, đồng thời phải có cả biệt thự, sân quần vợt và vườn hoa trắng lè cho đồng bộ. Còn nữa...” Hắn dừng lại một lát, kể tiếp như đang hồi tưởng, “Hòn đảo này thật sự tồn tại ở Hy Lạp, trị giá khoảng hai trăm triệu bảng Anh, người nắm giữ là Athina Onassis[4].”

[4] Athina Onassis là một trong những người thừa kế giàu nhất hành tinh do mẹ cô là bà Christina Onassis – con gái “rượu” và cũng là người con duy nhất còn lại khi “vua tàu biển” Aristotle Onassis tạ thế năm 1975.

Kachiusa hào hứng lắng nghe, liên tục che miệng kêu lên.

Cô cũng cúi đầu cười khúc khích, chỉ xem như Trình Mục Dương nói đùa. Hồi đó cô vẫn đang sống lưu vong, những khung cảnh ấy, hòn đảo trị giá mấy trăm triệu bảng Anh ấy, chỉ có thể là câu nói đùa giữa những du học sinh nghèo với nhau...

Nam Bắc nhớ lại câu nói khi xưa, biếng nhác tựa lên người hắn, điệu nhảy không thành bước.

Trình Mục Dương ôm cô, liếc nhìn đồng hồ trên tay mình: “Hay là về phòng ngủ một lát?”

Cô ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Bàn tay Trình Mục Dương từ sống lưng trượt xuống, đỡ lấy eo cô, giúp cô đứng thoải mái. Chóp mũi hai người khẽ chạm, đôi môi cọ nhẹ vào nhau, rất thân mật, nhưng không có hành động nào quá trớn.

Một lát sau, cô mới nhỏ tiếng hỏi hắn: “Hòn đảo mà anh nói có phải chỉ là lời hứa suông?”

Hắn cười: “Mọi lúc mọi nơi, sẵn sàng thực hiện.”

5. Chương 04

Chương 4: Khoáng sản Tứ Xuyên

Nam Bắc không nói gì.

Đến khi bản nhạc sắp đến giai điệu cuối, hai người đã rời khỏi sàn nhảy.

Chân như bị phù lên, cô liền cởi luôn giày xách lên tay, lên boong tàu cùng hắn.

“Em muốn hỏi anh một chuyện.”

Hắn bình thản: “Ừ.”

“Lộ trình lần này của nhà họ Thẩm có mục đích gì?”

“Để làm ăn.”

Cô hất cằm, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

“Mấy chục năm trước, có người phát hiện ra mỏ khoáng sản nguyên sinh của Tellurium(1) ở Miền Dương thuộc Tứ Xuyên. Cả thế giới chỉ có mỏ khoáng sản duy nhất này ở Trung Quốc.” Hắn giải thích ngọn nguồn, “Hồi đó vì một số nguyên nhân, không ai có thể nhúng tay vào vụ này. Mỏ khoáng sản bị công ty vốn nước ngoài mua đứt với giá hời, sau đó độc lập quyền khai thác. Đến năm nay, mỏ khoáng sản đó một lần nữa sẽ bị chuyển sang tay quốc gia khác.”

(1) Tellurium là một á kim màu trắng bạc, dạng nguyên chất của nó có ánh kim. Tellurium kết tinh dễ bị nghiền vụn. Ở trạng thái nóng chảy, tellurium ăn mòn đồng, sắt và thép không rỉ.

Cô chăm chú nghe: “Rồi sao?”

“Tài nguyên của Trung Quốc đương nhiên phải nằm trong tay người Trung Quốc.” Hắn mỉm cười, thản nhiên nói, “Nhưng người muốn sở hữu nó quá đông, còn quyền khai thác chỉ có một. Vậy nên nhà họ Châu Sinh đã rút lui khỏi mối làm ăn này, mời các dòng họ khác tới, cùng quyết định xem ai sẽ nắm giữ quyền khai thác.”

Cô không rành lắm về địa chất và khoáng sản, nhưng cũng hiểu được ý nghĩa thực sự của câu “cả thế giới chỉ có mỏ khoáng sản duy nhất này”, thứ đó không giống với gỗ sưa Hải Nam, gỗ sưa còn có thể đợi hai, ba trăm năm, chỉ cần lục địa chưa biến mất thì vẫn còn cơ hội sở hữu.

Khoáng sản thì sao?

Chắc đến lúc nhân loại trải qua một chu kì diệt vong rồi tái sinh mới hình thành lần nữa?

Bây giờ nếu có người bảo rằng, cả thế giới chỉ còn lại một mỏ kim cương duy nhất. Vậy thì, tất nhiên khó tránh khỏi gió tanh mưa máu.

“Quả thực vô cùng hấp dẫn!” Cô cảm thán.

“Và cũng vô cùng nguy hiểm. Tellurium là chất chủ yếu của năng lượng hàng không vũ trụ, chắc em có thể đoán được ai đang nhắm nhe thứ này?”

Cường quốc về ngành hàng không vũ trụ chắc chỉ có Mỹ.

Cô nhìn hần, hần cũng mỉm cười nhìn lại cô.

“Năm 1976, Mỹ bắt đầu ngăn CIA ám sát ngoài lãnh thổ.” Nam Bắc bồng nói, “Từ sau vụ 11 tháng Chín, CIA đột nhiên sở hữu một danh sách. Trên danh sách có hai mươi kẻ đứng đầu phần tử khủng bố, mục tiêu của họ chính là thu thập bằng chứng, bắt giữ tội phạm trên toàn thế giới. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để giảm bớt thương vong cho dân thường, họ có thể ngầm ám sát những kẻ này.”

Trình Mục Dương không nói gì.

“Đây chính là dự án ám sát nổi tiếng thế giới, có hiệu lực dài hạn.” Cô vươn cánh tay đặt lên vai hần, từ tốn suy đoán, “CIA chủ yếu làm việc tại Trung Âu, Đông Nam Á và Bắc Phi. Còn nhà họ Trình, bao nhiêu năm nay đều cung cấp vũ khí mọi góc ngách trên thế giới, nhất định sẽ nằm trong danh sách. Trình Mục Dương, hiện tại anh nhất định không thoát được, họ vốn đang nhắm vào anh, anh còn muốn đi giành giật mỏ khoáng sản?”

Trình Mục Dương vẫn không nói gì, mãi che gió biển cho cô.

Hai người đi lên hành lang tầng năm, Nam Bắc nắm tay hần, dịu dàng nói: “Em đi đây.”

Dứt lời, cô liền đi chân đất chạy về phòng mình.

Lúc này khoảng sáu rưỡi, sau khi cô đóng cửa phòng, đứng lúc trông thấy mặt trời mọc.

Cô cúi đầu nhìn ngón chân bị ma sát sưng lên, tủm tỉm cười...

Sáu giờ năm mươi phút, điện thoại trong phòng reo trước giờ hẹn.

Cô sững lại một lát, nhắc ống nghe.

“Chưa ngủ à?” Giọng Trình Mục Dương pha chút mệt mỏi nhưng có sức hút kì lạ.

“Ừm.” Cô cũng mệt thật rồi, “Em đang đợi điện thoại.”

Hần bật cười: “Có phải chuyện liên quan đến anh không?”

“Chắc là có.” Nam Bắc cũng cười, “Em phải xem xem, anh có nói thật với em không.”

“Anh không bao giờ lừa em.” Giọng Trình Mục Dương như đang dỗ dành, “Đợi xong cuộc điện thoại kia thì mau ngủ một lát đi.”

Cô ừm một tiếng rồi cúp máy.

Điện thoại của Ba Đông Cáp rất đúng giờ.

Cô biết Trình Mục Dương sẽ không lừa mình, chỉ là từ chỗ Ba Đông Cáp, cô có thể nghe được nhận xét ở một góc độ khác. Trước vụ buôn bán khoáng sản này còn có rất nhiều việc cô không ngờ tới.

“Trình Mục Dương cực kỳ lợi hại, ba năm trước đã nắm trọn trong tay hồ Thiên Đảo mà tất cả mọi người đều mơ ước.” Ba Đông Cáp tỏ ra rất hứng thú với hần, “Theo quy tắc mà nói, làm ăn cần phải có trước có sau, nếu đã cuốn đi hồ Thiên Đảo từ ba năm trước, bây giờ cũng nên từ bỏ mỏ khoáng sản Tellurium. Tiếc rằng, tham vọng của hần vẫn rất lớn.”

“Tôi biết.” Cô dựa lưng lên sofa, nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân của mình.

Ba Đông Cáp đã đưa ra lời giải đáp vừa ý cô trong vấn đề này.

Nhưng những chuyện trước mười sáu tuổi của Trình Mục Dương, quả thực vì khi đó hần còn quá non nớt, thêm vào đó lại thường trú tại Thượng Hải, cho nên không có nhiều ghi chép.

Ba Đông Cáp cố tình ngừng lại một chút khi nói đến quãng thời gian ở Bỉ: “Hần cũng từng sống tại Bỉ.”

“Tôi biết anh muốn nói gì.” Cuộc điện thoại kéo dài hơn hai mươi phút, cô đã kiệt sức, liền nằm lên sofa, ngửa mặt nhắm mắt, nói với người đầu dây bên kia, “Tôi và hần đã quen biết từ lâu.”

Nhưng cô hoàn toàn không biết, trước khi đến Bỉ hần đã bắt đầu sự nghiệp của mình tại Đông Âu.

Tất cả mọi tài liệu sau đó đều chẳng khác gì một câu truyện hư cấu.

Trình Mục Dương.

Cái tên này đối với xã hội đen Nga mà nói, đã hoàn toàn đại diện cho từ “China”. Hắn chưa từng phát động bất kì cuộc chiến tranh nào, song lại có thể dễ dàng khiến những chính khách và thế lực ngầm ở Đông Âu đối chọi nhau, rồi ngồi không chờ hưởng lợi từ đó. Thậm chí, ở Moscow hắn còn có được “Luật im lặng”[2], bất cứ chuyện gì liên quan đến nhà họ Trình, dù là buôn lậu hay ám sát đều không có cơ quan chính phủ nào ghi chép hay truy nã.

[2] Luật im lặng: Hay còn gọi là luật Omerta, là luật danh dự của người Sicily cấm tố giác những hành động tội lỗi của những người liên quan. Tội lớn nhất đối với người Sicily là cung cấp cho chính quyền bất cứ tin tức gì về bất cứ hành động nào của Mafia. Trước bất cứ hành động nào của Mafia, người dân phải tuyệt đối im lặng.

Đây là chuyện chưa từng có tiền lệ, bởi đó là hành động người Đông Âu bạo lực dẫm máu dùng để bày tỏ sự thỏa hiệp và ngưỡng mộ với Trình Mục Dương.

Còn những người Trung Quốc vất vả kiếm tiền ở Moscow kia mà nói, hắn quả thực xứng danh “Đáng cứu thế”. Cuối cùng, trong mắt những gia tộc nắm giữ vùng biên giới rộng lớn của Trung Quốc, hắn lại là “trùm buôn vũ khí” lớn nhất người gốc Hoa.

Một kẻ gian xảo quỷ quyệt, tàn khốc vô tình.

Ba Đông Cáp đánh giá như vậy.

Nam Bắc nghe đến đây, khẽ thở dài: “Có phải người Nga căm ghét hắn đến tận xương tủy?”

“Họ yêu mến hắn từ cốt tủy thì có, hắn từng nhiều lần được công khai ca ngợi là một nhà từ thiện, là bạn hữu của nhân dân Nga.” Giọng nói của Ba Đông Cáp tỏ rõ sự tán thưởng một cách hồ hởi, “Trùm buôn vũ khí lớn nhất, chính là người ủng hộ tài lực lớn nhất, dù hắn mang quốc tịch, màu da nào đi chăng nữa, hắn luôn là vị khách tôn quý nhất của Moscow.”

“Vị khách tôn quý nhất?” Nam Bắc hí hửng, người Đông Âu thật thú vị.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, cô ngủ ngay trên sofa.

Giấc ngủ này của cô dài triền miên trễ cả giờ bữa tối.

Nghỉ ngơi được hai ngày, tối nay mới có hoạt động chính thức, đầu tiên ông Thẩm mời mọi người nghe ca tử hỉ. Tối nay có tổng cộng hai vở, một là “Tiết Bình Quý và Vương Bảo Xuyên”, hai là “Hoàng Phủ Thiểu Hoa và Mạnh Lệ Quân”.

Vì cô dậy muộn một chút nên lúc đến rạp hát kịch đã mở màn.

Đại sảnh lầu một của rạp hát ở đây là ba người một bàn, chia ra khoảng ba, bốn mươi bàn, đầu đầu cũng chật kín. Lầu hai được chia thành từng gian riêng theo kiểu không gian mở, từ lầu một nhìn lên, có thể trông thấy hình ảnh mờ ảo sau rèm châu, còn lầu ba là khu phòng VIP khép kín.

Cô men theo cầu thang đi lên lầu ba, thâm oán thán thế hệ tiền bối thật thừa hơi, khăng khăng biến xã hội hiện đại của thế kỉ Hai mươi mốt trở về thời dân quốc ngày xưa. Những trùm xã hội đen bất luận già trẻ, đàn ông đều mặc trang phục kiểu Trung Quốc không ai lệch tông, phụ nữ thì mặc sườn xám đủ màu, gắng làm ra vẻ phu nhân quyền quý. Mọi người đều lắng nghe hai vở kịch xưa.

Phong cách này không những rèn nắn phép tắc cho tiểu bối, mà còn vô hình trung tạo dựng uy phong cho họ Thẩm ở Đài Châu.

Bên dưới quả là náo nhiệt, nhưng lầu ba lại rất trống trải, sáu gian phòng chỉ có ba gian sáng đèn.

Trên đèn là tên dòng họ viết bằng bút lông, sau khi cô nhận ra chữ Thẩm, liền tiến thẳng vào trong. Bên cạnh ông Thẩm là một cô bé đang tỉ mỉ pha trà, nhìn thấy Nam Bắc, cô bé cúi người cười mỉm.

Gian phòng rất rộng, nhưng người quá ít.

Chỉ có lác đác bốn, năm người.

Ông Thẩm đang ngồi xếp bằng cạnh bàn cờ vây, cầm quân cờ trắng không hề nhúc nhích, nhưng đối diện trước mặt ông lại chẳng có ai. Song điều khiến cô bất ngờ là, Trình Mục Dương và người chị họ kia đều ở đây, đang xem kịch phía dưới lầu. Tối nay hắn mặc bộ vest mỏng bằng nhung màu xám bạc, áo sơ mi trắng, nơ trắng thắt hình thoi kim cương.

Trông giống hệt ông chủ ngân hàng mang hơi thở phương Tây của Thượng Hải xưa.

Cô chăm chú quan sát sau lưng hắn, chưa đầy mấy giây hắn chợt có linh cảm gì đó, quay đầu nhìn, ánh mắt điềm đậm lạnh lùng như một người khác hẳn.

Nam Bắc chỉ cong khóe miệng, khẽ gật đầu.

“Bắc Bắc, lại đây, ngồi chỗ này.” Ông Thẩm cười ha ha chỉ vào cạnh bàn cờ vây, chính là vị trí đối diện còn khuyết kia.

Cô ngồi xuống theo lời ông.

Cô nhận định cục diện, thoải mái nhận lấy quân đen rồi hầu cờ ông Thẩm.

Thỉnh thoảng bị phân tán, ánh mắt toàn chạm phải Trình Mục Dương cũng đang nhìn mình, ngay lập tức, cô nhanh chóng liếc sang chỗ khác.

Sau khi vở “Tiết Bình Quý và Vương Bảo Xuyến” hạ màn là đến lượt vở “Hoàng Phủ Thiếu Hoa và Mạnh Lệ Quân” mà ông Thẩm yêu thích. Ông Thẩm bỏ cô lại một mình bên bàn cờ vây, di chuyển đến trước rèm châu, ngồi vào chỗ xem kịch.

Nam Bắc vẫn chống cằm, đơn độc tiếp tục ván cờ này.

Cho đến khi Trình Mục Dương ngồi lên ghế mây bên cạnh, yên lặng xem cô tự đánh cờ một mình.

“Sao không nghe kịch nữa?” Cô khẽ hỏi hắn.

Trình Mục Dương cũng cúi đầu nói với cô: “Nghe không hiểu.”

Nam Bắc nhin không nổi, bật cười thành tiếng: “Em thấy anh ra dáng biết thưởng thức thể cơ mà, còn tưởng anh thật sự yêu thích ca tử hí. Ngày trước lúc em cùng ông Thẩm nghe kịch cũng thường xuyên ngủ quên mất.”

Hắn ung dung mỉm cười, nụ cười kết hợp với bộ âu phục này quả là mang chút phong tình của những ngày xưa cũ.

“Ca tử hí còn được gọi là Hương kịch.” Cô nhẹ nhàng giải thích cho hắn, “Không chỉ riêng tại Đài Loan, mà Tấn Giang, Hạ Môn và nơi cư trú của Hoa Kiều thuộc Đông Nam Á, các bậc tiền bối đều rất thích nghe.”

Hắn thờ ơ ừ một tiếng: “Tất cả các loại hí khúc, khi nghe anh chẳng thấy có gì khác biệt.”

Nam Bắc kẹp một quân trắng giữa hai ngón tay, mắt hướng về phía bàn cờ: “Cũng phải thôi, thể giới của anh là ở Đông Âu.”

Giọng hai người nói chuyện từ nãy đến giờ gần như tiếng thì thầm.

Người trong gian phòng này đều đang chăm chú xem kịch, còn họ chẳng hề quan tâm.

Trình Mục Dương không nói không rằng, vươn ngón tay ra chỉ vào vị trí cô định hạ cờ.

Nam Bắc hết sức ngạc nhiên, quay đầu sang nhìn hắn: “Anh cũng biết chơi cờ vây?”

“Cờ vây cũng là một nghệ thuật chiến đấu, rất thích hợp bồi dưỡng tính nhẫn nại và điều tiết đại cục.” Trình Mục Dương vẫn trầm giọng: “Đây là thể cờ trong ‘Đương Hồ thập cục’[3]. Lần đầu cờ duy nhất giữa hai đại cao thủ cờ vây thời nhà Thanh là Phạm Tây Bính và Thi Tương Hạ, chỉ mười ván cờ đã thi triển tất cả những nước cờ tuyệt diệu xưa nay. Người từng học cờ vây, chắc đều thuộc lòng từng nước đi trong mười ván cờ này.”

[3] Đường Hồ là địa danh, tên khác của Bình Hồ thuộc Chiết Giang, chỉ nơi diễn ra trận đấu cờ giữa Phạm Tây Bính và Thi Tương Hạ.

Câu trả lời của hắn luôn có khả năng nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Nam Bắc nhẹ nhàng dùng gót giày đá vào chân hắn: “Ông chủ Trình, có thật tôi từng quen ngài không?”

Hắn nhắc quân cờ đen lên, nghịch nó giữa hai ngón tay: “Em còn có rất nhiều thời gian, cứ từ từ tìm hiểu anh.”

Câu nói tuy đơn giản vậy đó, nhưng ẩn chứa sự nguy hiểm khiến người ta khó lòng kháng cự.

Hắn là kẻ gian xảo quỷ quyệt, tàn khốc vô tình.

Cô chợt nhớ lại lời nhận xét của Ba Đông Cấp.

Nhưng cô không tưởng tượng nổi, Trình Mục Dương trước mắt có thể tàn khốc vô tình đến mức nào. Gian xảo thì đúng là có một chút.

“Cạch”, Trình Mục Dương hạ cờ.

“Em nghe nói anh rất kiên quyết với vụ làm ăn này?” Nam Bắc nhắc quân cờ trắng.

“Có lẽ.”

“Người Trung Quốc trọng thể diện, kiếm được bao nhiêu tiền không hề quan trọng.” Cô khẽ nói, “Cẩn thận khiến mọi người phẫn nộ.”

Cô nói xong mới bắt đầu nhìn bàn cờ. Vì lâu rồi không động đến cờ vây, cô chỉ nhớ bảy, tám phần, cho nên luôn phải suy nghĩ kỹ nước cờ tiếp theo nên hạ tại đâu.

Đương lúc mãi suy nghĩ, Trình Mục Dương đột nhiên nắm chặt bàn tay cô, dẫn dắt ngón tay cô hạ cờ.

Tay hắn rất ấm, vì nhiệt độ trong phòng thấp mà cô chỉ mặc sườn xám mỏng manh nên tay chân đã lạnh như băng. Nhờ sự tiếp xúc da thịt đột ngột như vậy, hắn mới phát hiện cô bị lạnh thật rồi, liền siết chặt cô thêm một chút: “Còn không mau về thay bộ sườn xám dài tay đi?”

Nam Bắc liếc nhìn con trai trưởng nhà họ Thẩm – cha của Thẩm Gia Minh đứng dậy bước ra từ sau rèm châu.

“Phạm Tây Bính và Thi Tương Hạ nổi danh một đời nhưng chỉ đấu cờ một lần duy nhất.” Cô bình tĩnh rút tay lại, nhìn Trình Mục Dương nói, “Thật ra ngày xưa họ từng đấu mười ba ván cờ, còn ‘Đương Hồ thập cục’ lưu truyền đến ngày nay chỉ là một phần mà thôi.”

Có bóng người cao lớn đứng sừng sững bên cạnh cô.

Cô ngẩng đầu nhìn, ngoan ngoãn mỉm cười: “Phải vậy không bác Thẩm?”

Cha của Thẩm Gia Minh cười vang: “Mặc dù ‘Đương Hồ thập cục’ là mỗi người thắng năm ván, nhưng Tây Bính cầm quân trắng dẫn trước sáu ván nên không phù hợp quy tắc. Vì thế mới có chuyện ‘mười ba ván cờ’, chỉ tiếc là ngoài những người thời đó ra, e rằng chẳng ai biết được kết quả thắng thua của ba ván còn lại.”

Cô “ồ” một tiếng, tiếp tục nói: “Hai đại cao thủ này là đồng hương, có lẽ quan hệ giữa họ rất tốt, không thích tranh giành thắng thua.”

Cánh tay Trình Mục Dương đặt lên đầu gối, đón lấy cốc trà mà cô bé kia đưa qua, lắng nghe Nam Bắc và trưởng bối đàm đạo chuyện đánh cờ thời Thanh, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt cô.

Ván cờ sắp đến hồi kết, cuối cùng đã có vị khách mới.

Là người đàn ông trung niên quan sát Trình Mục Dương trừng phạt nội gián trên bến cảng từ đầu đến cuối ngày hôm đó, phía sau ông ta ngoài hai tùy tùng, có hai nữ gia quyến đi theo, người phụ nữ trông khá trẻ còn đang bế một đứa bé trai.

Lúc mọi người chào hỏi nhau, cô gạt đầu lễ phép, tiếp tục nhìn ván cờ của mình.

Có thể đoán được người đàn ông trung niên tóc mai bạc trắng như tuyết này chính là người của nhà họ Châu Sinh. Tiếc rằng cô chẳng có can hệ gì tới vụ làm ăn cạnh tranh quyết liệt lần này, đương nhiên cũng không cần quá nhiệt tình hỏi han.

Bốn dòng họ vốn sinh sống tại những vùng đất hoàn toàn khác nhau.

Vì quy mô và sức ảnh hưởng mà nổi danh ngang nhau, ngoài nhà họ Nam và nhà họ Thẩm do một số chuyện từ nhiều năm trước nên giao tình khá sâu. Những dòng họ còn lại thực tình không dính líu quá nhiều.

Cô không ăn cơm tối, chỉ uống mỗi cốc sữa nóng, ngồi đến bây giờ đã thấy hơi đói.

Cô thuận miệng lấy cốc rời khỏi phòng, nhưng cuối cùng người đàn ông trung niên họ Châu Sinh kia lại nở nụ cười nói một câu với cô: “Nghe nói gần đây Nam Hoài tung ra một lượng lớn gỗ tử đàn Đông Nam Á, toàn là loại lâu năm. Ta nghe được những tin này hơi muộn một chút, không biết lần sau còn có cơ hội chăng?”

Nam Bắc hết sức ngạc nhiên.

Những khách hàng mua gỗ tử đàn đều có thân phận khiến người ta phải dè chừng, họ mua những loại gỗ ấy cũng chỉ để bổ sung vào bộ sưu tập cá nhân của mình mà thôi.

Ví dụ làm ăn này, Nam Hoài còn biếu tặng kèm theo mấy chục thợ điêu khắc gỗ giỏi nhất của Đông Nam Á và nội địa Trung Quốc, nghe đâu để thu nhỏ những vật liệu gỗ này theo tỉ lệ Cổ Cung, chạm trở thành một Hoàng Thành cỡ nhỏ.

“Bác Châu Sinh nắm tin tức thật nhanh nhạy.” Nam Bắc có vẻ nghiêm túc, nghĩ một lát mới nói: “Đợt gỗ lần này được xem như loạt hàng tốt nhất. Bác biết đó, về việc thu thập loại hàng này, chỉ có cách đợi ai đó chịu bán ra mới có cơ hội sở hữu. Nhưng dạo gần đây đúng là có một khách hàng cũ muốn bán ra một số lượng lớn sản phẩm gỗ sưa Hải Nam trong gia sản của mình.”

Người đàn ông trung niên gật đầu cười: “Gỗ sưa Hải Nam ư? Mong còn không được nữa là!”

“Đúng vậy.” Cô mỉm cười, “Gỗ sưa từng qua tay nhà họ Nam, từ độ dày gỗ hay hình dạng vân gỗ da báo, đều thuộc loại quý hiếm, đáng để sưu tầm. Có điều, thứ mà khách hàng lần này muốn trao đổi là hiệp nghị ký kết của chính phủ đồng ý cho họ được gia nhập lâu dài vào thị trường xe hơi Iran.”

Người đàn ông trung niên vỗ tay cười: “Quả là suy nghĩ táo bạo, vậy khác nào muốn đến Triều Tiên bán xa xỉ phẩm?” Ông ta vừa cười vừa nghiêng đầu nhìn người phụ nữ trung niên phía sau, “Uyển Nương, thấy sao? Có cơ hội không?”

Người phụ nữ trung niên tóc vấn khế khẽ nhếch khóe miệng, dịu dàng đáp: “Thị trường Iran hơi khó nhằn một chút, nhưng có thể thử hợp tác. Tôi nhớ, tập đoàn xe hơi lớn nhất Iran là Iran Khodro, cả kỹ thuật lẫn lượng tiêu thụ đều rất thấp. Nếu chọn liên doanh chính phủ, giúp đỡ tập đoàn xe hơi nội địa này chắc sẽ có cơ hội từ từ thâm nhập thị trường Iran.”

Người đàn ông trung niên nghe đến đây, vỗ nhẹ mu bàn tay người phụ nữ, quay đầu mỉm cười nhìn Nam Bắc: “Không biết Nam Hoài có hứng thú để ta bắt mối làm ăn này hay không? Có điều, thị trường Trung Đông rộng lớn như vậy, nếu hợp tác thành công, ta cũng phải có cổ phần đấy nhé.”

“Được.” Nam Bắc cong cong đôi mắt, “Cháu sẽ ghi nhớ việc này.”

Cô dứt lời, bàn tay xoa xoa bụng mình, hồn nhiên nói với mọi người: “Tôi đói thật rồi, các vị, ông Thẩm và cả ông chủ Trình, xin cáo từ.”

Suốt này giờ, Trình Mục Dương tràn đầy hứng thú nghe cuộc đối thoại, trong mắt dường như lấp lánh ý cười, nhưng không để lộ trên gương mặt. Đến lúc này, hần nhẹ nhàng dùng hai ngón tay chạm lên môi, âm thầm tạm biệt cô.

Thật là...

Nam Bắc ra khỏi phòng, nhớ lại hành động vừa xong của hần, vẫn thấy hơi buồn cười.

Phòng vệ sinh của lầu này đều ở phía trong gian phòng, nếu cô đã ra ngoài thì cũng không cần quay lại. Cô liền men theo cầu thang đi xuống, tìm đến phòng vệ sinh ngoài gian ghé riêng theo phong cách hiện đại ở lầu hai.

Cô đẩy cửa vào, ba gian khép kín đều đang mở cửa bên trong không có người. Nam Bắc để tay sau lưng định đóng cửa lại, nhưng hình như có trở lực nào đó ngăn cản.

Ngay giây sau đó, bỗng có người ôm chặt lấy eo cô, tim cô giật thót, định đánh trả, nhưng bị ai đó cắn nhẹ lên tai: “Bắc Bắc.”

Là Trình Mục Dương.

Giọng nói dịu dàng và cả sự thân mật bất ngờ đến vậy khiến cánh tay cô lập tức mềm nhũn.

Chậm rãi, cô thu lại động tác đánh trả.

Trình Mục Dương chẳng nói chẳng rằng, giữ chặt cánh tay cô, nửa bế nửa đẩy cô vào gian phòng đầu tiên rồi khóa cửa lại. Nam Bắc chưa kịp mở miệng đã bị hấn ép lên cánh cửa gỗ, ghì chặt bằng đôi môi mình.

Một bên khuỷu tay hấn chống lên cửa, dùng cơ thể mình kìm hãm hoàn toàn mọi cử động của cô, không cho phép bất kỳ một cơ hội phản kháng nào.

Nụ hôn sâu và dai dẳng.

Cuối cùng, hai người đều bắt đầu thở gấp, hấn dùng cánh tay còn lại nhấc cả người cô lên, để cô có thể nhìn thẳng vào mình: “Sau khi chuyến này kết thúc, em về Moscow cùng anh nhé, được không?”

Lúc nói chuyện, hấn vẫn mê mải hôn lên môi cô.

Cô nhìn vào mắt hấn, cắn nhẹ đôi môi hấn, lẩm nhẩm đáp: “Em sợ lạnh.”

“Nhiệt độ trong phòng luôn duy trì hai mươi tư độ.”

Cô hít thở khó khăn: “Anh, anh định nhốt em lại chắc?”

“Được vậy thì còn gì bằng.”

Khi họ nói chuyện vẫn không chịu rời khỏi vành môi đối phương. Cô mơ hồ nghe thấy có người đẩy cửa chính của phòng vệ sinh, liền vội vàng giữ cánh tay hấn.

Trình Mục Dương nhíu đầu lông mày, có vẻ không vui vì bị người khác quấy rầy.

Phạm là phụ nữ, không thể nào tránh được đôi ba câu tán dóc trong phòng vệ sinh. Câu chuyện của mấy cô gái từ việc than phiền vở kịch nhằm chán đến phỏng đoán những gia tộc giàu có nhất trên lầu ba, chủ đề diễn biến tự nhiên, cuối cùng đều chuyển sang mấy người trẻ tuổi của các gia tộc.

“Những gia tộc ở lầu trên kia cũng chỉ có nhà họ Trình Tây hóa một chút, thật không hiểu những người cổ hủ kia nghĩ thế nào, thế kỉ Hai mươi mốt rồi còn đi xem loại kịch ấy.”

“Xem nhiều thì tốt chứ sao, đỡ cho cậu nói chuyện với Thẩm Gia Minh mà không biết phải bắt đầu từ đâu.”

“Vậy nếu nói chuyện với Trình Mục Dương, chẳng nhẽ phải tinh thông các loại súng ống đạn dược à?”

Có người cười khúc khích: “Nếu anh ấy chịu nói chuyện với mình, học thuộc lòng một chút tài liệu về súng ống đạn dược có là gì đâu?”

Nam Bắc nghe xong liền phì cười.

Trong lúc mấy thiếu nữ đang sôi nổi chuyện trò, bàn tay hấn đã đặt lên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lòng bàn tay ấm áp, hấn vết tích do dùng súng lâu ngày, tuy không quá thô ráp nhưng lại khiến trái tim cô càng loạn nhịp.

Cô nắm chặt tay hấn, không lên tiếng, nói bằng khẩu hình: Đồ lưu manh.

Trình Mục Dương cười vô cùng mờ ám, chậm chạp gặm nhấm đôi môi cô, thưởng thức hương vị say đắm lòng người, còn bàn tay vẫn chưa chịu dừng lại. Hắn mân mê làn da cô hết lần này đến lần khác, như thể đang vuốt ve mỹ ngọc Hòa Điền[4] vô giá.

[4] Hòa Điền là tên địa danh, phía Bắc Hòa Điền là sa mạc Taklamakan bạt ngàn hoang vu, phía Nam dựa lưng vào núi Côn Luân, nơi đây nổi tiếng bởi ngọc bích tuyệt đẹp và quý hiếm.

Tiếng cười nói dần bị cánh cửa ngăn cách, phòng vệ sinh lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Cuối cùng cô có thể lên tiếng: “Anh định ở Trung Quốc đến khi nào?”

Hắn bình thản trả lời: “Không biết.”

“Ông chủ Trình!” Cô nắm chặt tay hắn lần nữa, gạt ra khỏi đùi mình, “Anh đến để làm ăn hay để phong lưu một đêm thế hả?”

“Không phải một đêm phong lưu...” Trình Mục Dương mỉm cười, cách lớp áo sơ mi mỏng tang, dùng tay cảm nhận đường cong của cô, “Là đêm đêm phong lưu.”

Lời nói của hắn quả thật cảm dỗ.

Cô chợt mềm lòng, lần thứ ba kéo tay hắn ra, nhẹ nhàng nói: “Nơi này không thích hợp đâu.”

Cô hoàn toàn không đơn giản ám chỉ phòng vệ sinh, mà là cả con tàu này.

Sáng sớm nay, Ba Đông Cấp từng nhắc nhở cô một cách khó hiểu.

Còn cô, sau khi biết sự thật cũng đã vạch đường giới hạn ỳnh. Tại đây, bản thân cô đã không còn là mình nữa, mà phải đứng trên lập trường của Nam Hoài nhiều hơn. Cô nghĩ, có lẽ Trình Mục Dương hiểu được suy nghĩ của mình.

Cô mặc đồ quá mỏng, rất nhanh đã bị báo ứng.

Lúc Thẩm Gia Minh gọi điện thoại, Trình Mục Dương vẫn còn ở trong phòng cô. Cô cầm cốc trà sữa cao trong tay, giọng khàn khàn: “Em không đến sông bạc buổi tối đâu, xem chả hiểu, mà cũng chẳng liên quan tới em.”

Cô dựa người lên giường. Vì lười cầm ống nghe nên chuyển điện thoại sang chế độ loa.

“Bắc Bắc.” Thẩm Gia Minh khẽ cười, ngữ khí giễu cợt, “Ngày trước anh từng dạy em rồi mà.”

“Anh cũng nói là ngày trước nhé. Lâu quá nên bây giờ em nhìn thấy bài cửu[5] là đã quên sạch quy tắc rồi.”

[5] Bài cửu: Là quân bài giống với cờ domino, nhưng cách chơi khác với domino thông thường.

Nam Bắc đấu môi với Trình Mục Dương, chỉ vào tấm chăn mỏng sau lưng. Trình Mục Dương hiểu ý, với tay nhắc tấm chăn đơn màu trắng kia, phủ lên chân cô.

“Không sao.” Thẩm Gia Minh thích nhất là cùng Nam Bắc đấu khẩu, dùng ngữ khí hết sức ám muội nói, “Ngay bây giờ, anh lập tức, mau chóng, phi đến phòng dạy cho em.”

“Anh đến thì tốt.” Nam Bắc biết anh đang trêu mình, chẳng buồn để ý, “Cẩn thận em lây cúm sang anh, mấy ngày tiếp theo đứng trước những mỹ nữ kia mà đành lực bất tòng tâm, phải chăn đơn gối chiếu thì trần trọc khó ngủ đấy.”

Cô dứt lời, bản thân bật cười trước tiên.

Trình Mục Dương cũng nghe ra ý tứ, cong ngón tay búng yêu lên trán Nam Bắc.

“Em làm cách nào để lây sang anh?” Thẩm Gia Minh tự hỏi tự trả lời, “Giống hồi nhỏ, em một miếng anh một miếng à?”

Cô sững người, lập tức vươn tay ra cúp điện thoại.

Đáng tiếc, vẫn chậm một bước.

Bàn tay Trình Mục Dương đã trượt đến bên gương mặt Nam Bắc, muốn cười nhưng cố nén, dùng ngón tay vuốt ve đôi môi cô: “Cái gì mà em một miếng, anh một miếng?” Trong căn phòng đang bật đèn tường, đôi mắt kia hiện rõ sắc nâu đậm giữa đêm khuya, nguy hiểm nhưng vô cùng quyến rũ.

“Không có gì.” Nam Bắc che nửa khuôn mặt bằng tấm chăn mỏng, thản nhiên nói: “Còn hai mươi phút nữa canh bạc sẽ bắt đầu.”

“Trả lời câu hỏi của anh.” Trình Mục Dương nhìn vào mắt cô, “Những việc khác đều không quan trọng.”

“Rất quan trọng đằng khác, canh bạc trong ba ngày tiếp theo sẽ quyết định cuối cùng ai nắm giữ quyền khai thác.”

“Đây chỉ là một trò chơi, vụ giao dịch thật sự không nằm trên sỏi bạc.”

“Nhưng, anh không xuất hiện cũng không ổn lắm nhỉ.” Cô mỉm cười tránh né bàn tay hấn, “Còn mười tám phút.”

“Cái gì mà em một miếng, anh một miếng?”

Hắn tiếp tục hỏi lại, cười hết như một con hồ ly tuyệt đẹp đang thêm khát con mồi.

Cô nhìn hấn.

Trình Mục Dương cũng nhìn cô, vươn tay kéo tấm chăn mỏng cô dùng che mặt: “Em bị cúm rồi mà còn che kín như vậy, có khó thở không? Kể cho anh nghe nào, em và Thẩm Gia Minh là quan hệ gì?”

Nam Bắc không nhin nổi liền bật cười, nộ vũ khí đầu hàng: “Hình như từ lúc mười tuổi em đã bắt đầu sống tại nhà họ Thẩm, ở đó sáu năm. Anh biết mà, hồi đó chỉ có em và Thẩm Gia Minh chạc tuổi nên thân với nhau nhất.” Trong lúc cô nói chuyện, bàn tay Trình Mục Dương đã bắt đầu làm loạn, thuận theo cánh tay cô trượt vào trong tay áo: “Nói tiếp đi.”

“Anh ấy là bạn trai đầu tiên của em.” Cô thở dài, “Sau khi đi Bỉ thì chia tay. Em nhận ra anh ấy không hợp với mình, bởi khi ấy gia tộc em đang bị thanh trừ trên phạm vi rộng.”

Cô nhớ lúc nói muốn chia tay, Thẩm Gia Minh im lặng trước điện thoại mất bốn, năm phút, cô phải lặp lại lần nữa nói với anh. Lúc ấy, thậm chí anh còn cầu xin đừng cúp điện thoại, cô cũng hơi mềm lòng. Nhưng cô của thời niên thiếu độc đoán vậy đó, chỉ cảm thấy anh không phù hợp với mình, thế thôi.

Chàng trai tên Thẩm Gia Minh kia không giống cô.

Năm xưa nếu không phải nhà họ Thẩm rời khỏi đại lục[6] đến Đài Loan, gặp phải tổ chức phản chính phủ tại Việt Nam, được cha mẹ cô cứu giúp một lần thì họ cũng sẽ không nặng tình bằng hữu như vậy với nhà họ Nam. Cũng vì ân huệ này mà họ đã thu nhận nuôi dưỡng lúc cô còn thơ ấu.

[6] Đại lục: Chỉ vùng đất liền của Trung Quốc, dùng để phân biệt với Đài Loan.

Song cô hiểu rất rõ, cho dù nổi danh ngang nhau suốt mấy chục năm, nhưng trong số rất nhiều dòng họ, nhà họ Thẩm là gia tộc duy nhất đứng vững đến ngày hôm nay mà không chen chân vào việc buôn bán vũ khí hay ma túy. Họ tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn của mình, mở ra một con đường bằng phẳng cho đời sau.

Vì thế, quãng thời gian Nam Hoài biến mất, cô do dự không biết xoay xử ra sao, cảm thấy mình chắc chắn sẽ phải sống lưu lạc nơi đất khách quê người.

Còn Thẩm Gia Minh, anh không nên bị ràng buộc với người như cô.

Ngày đó, con người cô cố chấp như vậy.

May mà khi gặp lại anh đã đeo quân hàm, trở thành thiếu tá phong lưu phóng khoáng, quãng thời gian sáu năm hai người cùng trưởng thành đủ để chữa lành vết thương cô gây ra cho anh.

May mà, cô chưa mất một người bạn quý giá.

“Nói tiếp đi.”

“Chẳng có gì đáng nói nữa.” Cô giữ gương mặt hần, hôn nhẹ lên môi hần, “Lúc đó chỉ mười mấy tuổi, vẫn rất đơn thuần. Khi bắt đầu, thậm chí em còn tưởng hôn nhau sẽ mang thai, thế nên quả thực bọn em rất trong sáng.”

Trình Mục Dương nâng cằm cô lên, bắt cô phải nhìn mình.

Cô cười tủm tỉm né tránh hần: “Cẩn thận em lây cúm sang anh...”

Tiếc rằng hần quả thực rất kiên trì, hôn cô không chút do dự, ngang ngược quần lấy lưỡi cô. Nam Bắc không thể hít thở bằng mũi, dù nụ hôn có quyến rũ đến mức nào, suy cho cùng vẫn là sự giày vò đến cùng cực.

Sau đó lồng ngực cô cũng bắt đầu đau nhức.

Cô dốc hết sức bình sinh, đẩy hần ra một chút, thở hổn hển, ho sặc sụa: “Em không thể... không thể... thở nổi.”

Vì ho dữ dội nên mặt cô nóng bừng, trong mắt còn ngân ngấn lệ.

“Anh đúng là...” Nam Bắc oán hận cúi đầu, ngoạm vào vai hần qua lớp áo sơ mi, “Đồ ích kỉ, ở Nga có bao nhiêu thiếu nữ từng ngủ trong phòng anh, những việc đó sau này em sẽ từ từ tính sổ.”

Trình Mục Dương lắc lắc đầu.

Nam Bắc nhả vai hần ra, ngửa mặt nhìn. Hần mỉm cười, hôn lên trán cô: “Không hề, từ trước đến giờ anh chưa từng làm vậy, anh không thích bọn họ.”

“Đồ lẻo mép.” Cô bật cười.

“Ở Nga, muốn tìm cô gái nào đó để ngủ cùng, dễ dàng và thuận tiện như đi siêu thị mua bánh mì vậy. Văn hóa của họ không giống chúng ta, quen một cô gái, chỉ cần họ chưa kết hôn thì tính cách chắc chắn sẽ phóng khoáng tự do. Gene di truyền trong chủng tộc của họ khá vượt trội, chân đều dài miên man, mái tóc dưới ánh đèn ban đêm cũng đẹp mê người.”

Nam Bắc cười tủm tỉm, ra hiệu cho hần tiếp tục nói.

“Nhưng, anh không thích. Những cô gái anh vừa kể, anh đều không thích.” Đôi môi Trình Mục Dương hạ xuống môi cô, trao cho cô nụ hôn triền miên, giọng nói mang theo ý cười, “Vậy nên anh chưa từng ngủ với người khác.”

Ngón tay hần luồn vào mái tóc đen nhánh, nghiêng người đè lên cơ thể cô. Cô dường như không còn cơ hội tránh né, chiếc giường ở chỗ này lại vốn thiết kế dành cho ân ái nam nữ, vừa lớn vừa mềm mại.

“Em vui rồi chứ?” Hần hỏi, bắt đầu cởi nút áo trước ngực cô.

Nút áo bằng gỗ, không trơn tuột như những chất liệu khác, muốn cởi phải mất công một chút.

“Nghe có vẻ hoang đường, nhưng lời anh nói khiến người ta khá tin tưởng đó.” Cô khẽ cười, không ngừng hít thở bằng miệng, còn phải đối phó với hành động ngày càng quá đà của hần, “Á, Trình Mục Dương...” Bàn tay hần thuận lợi tiến vào bên trong áo sơ mi bị mở toang của cô, phủ lên một bên ngực.

Lòng bàn tay thô ráp vuốt ve gò đồng đào, cô giật mình hốt hoảng định tránh né.

“Anh muốn em.” Giọng nói của hần sượt qua tai cô.

Động tác của bàn tay vẫn không hề dừng lại.

“Không được...” Cô bị hần làm cho rối loạn, giọng nói càng ngày càng trầm xuống: “Anh vừa mới đồng ý với em...”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng cắt ngang lời cô: “Anh muốn em, ngay bây giờ, tại đây.”

Mệnh lệnh ư, hay là lời khẩn cầu? Cô không tài nào kháng cự nổi.

Trình Mục Dương nâng người cô dậy bằng tay phải, hơi mở miệng ngậm lấy nhũ hoa của cô. Hệt như mèo con bắt được chuột, hần dùng đầu lưỡi và răng, chậm chậm liếm láp thưởng thức con mồi: “Gọi tên anh đi.”

“...”

“Bắc Bắc?” Bàn tay còn lại của hắn đang vuốt ve sống lưng cô.

Nam Bắc nhỏ nhẹ đáp lại hắn một tiếng, khẽ rên rỉ, ý thức mơ màng.

Bàn tay Trình Mục Dương giầy vò mọi nơi nhạy cảm của cô, thậm chí còn lưu luyến mãi phía trong cặp chân dài. Cô không kìm chế nổi, trần trọc trước bàn tay hắn, cam chịu gọi tên hắn. Cô muốn nói Trình Mục Dương, anh là tên đại khốn kiếp, nhưng câu nói lại nghẹn trong cổ họng, tuy đơn giản như vậy nhưng không cách nào thốt ra được.

Trước giờ cô không biết rằng, cơ thể hai người lại có sức hấp dẫn đến vậy.

Là sự hấp dẫn lẫn nhau, hấp dẫn chí mạng.

Điện thoại đột nhiên vang lên, âm thanh đinh tai nhức óc. Hình như là Thẩm Gia Minh gọi tới.

Cô nghĩ mông lung, nếu tên tiểu tử đó mà âm đầu chạy tới đây thật, chắc sẽ bị Trình Mục Dương bùm một phát súng bắn bỏ luôn không biết chừng. Trình Mục Dương ngẩng đầu, khẽ hôn môi, trên đầu lưỡi hắn có vị mặn mặn, có lẽ là mồ hôi trên cơ thể cô. Cô nhíu mày, lập tức bị hắn chặn đứng nơi duy nhất còn tiếp nhận được oxy trên cơ thể.

Trong lúc hôn không ngừng, hắn cởi sạch tất cả quần áo trên người cô, dùng đầu gối khẽ tách chân cô ra. Chất liệu vải quần mềm mại cọ lên làn da mặt trong đùi cô, khiến cô bất giác run lên, cũng giúp cô lấy lại lý trí trong giây lát.

Nam Bắc đột nhiên đẩy hắn ra, vì cô hành động quá bất ngờ, cả hai đều lăn xuống thảm trải sàn. Bàn tay Trình Mục Dương đỡ sau đầu cô, nhưng cô vẫn cảm nhận được cú va đập mạnh.

Nam Bắc hơi choáng váng, ngược nhìn mắt hắn.

“Ngã đau không?” Trình Mục Dương hỏi cô.

Cô lắc đầu, lồng ngực nhấp nhô mãnh liệt, làn da dưới ánh đèn đã hiện rõ lớp mồ hôi mỏng.

Không phải cô không muốn nói chuyện, mà là cô thiếu oxy tới nỗi sắp ngạt thở rồi.

Sự kháng cự cuối cùng của cô quá dữ dội, hắn không thể nào không cảm nhận thấy.

“Được rồi, được rồi.” Trình Mục Dương nâng cô dậy, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, trầm giọng nói, “Em đang ốm, là anh sai rồi, anh quá tham lam cái lợi trước mắt. Đợi chuyện này kết thúc anh sẽ đưa em về Moscow.”

Lần này không còn là câu hỏi nữa, cũng chẳng trưng cầu ý kiến của cô.

Hắn chỉ nói cho cô biết: Tiếp theo Trình Mục Dương sẽ làm gì.

Khi Trình Mục Dương rời đi, Nam Bắc vào phòng vệ sinh, nhìn thấy trên cơ thể mình có vết tích hắn lưu lại, thậm chí trên tay vẫn còn mùi của hắn. Cô đứng đối diện trước gương, sững sờ trong giây lát, không biết mình đang làm cái gì.

Bước ra khỏi phòng vệ sinh, đập vào mắt cô là cả căn phòng hỗn loạn, quần áo vút lung tung trên giường, ga giường và chăn mỏng nhăn nhúm. Vì vừa rồi hai người lăn xuống giường nên mấy chiếc gối dựa, thậm chí điện thoại cũng bị văng xuống theo.

Con người này thật đáng sợ.

Đáng sợ nhất là, khi ở trước mặt hắn, cô quá dễ dàng bị khuất phục.

Nam Bắc đi đến nhắc điện thoại dưới sàn lên, gọi tới một dãy số rất dài.

Sau mấy lần chuyển đường dây, cô nghe thấy giọng Nam Hoài: “Bắc Bắc?”

Cô ừm một tiếng.

“Em ốm à?” Nam Hoài hỏi cô.

“Vâng, lúc chiều nghe kịch cùng ông Thẩm em mặc ít quá.” Giọng mũi của cô càng nặng nề hơn, nghe rõ là bị cúm, “Có lẽ em đã đoán được tại sao anh lại bỏ qua vụ làm ăn lần này.”

Nam Hoài cười vang: “Nhớ lời anh nói không? Em gái yêu quý của anh.”

Dĩ nhiên cô vẫn nhớ.

Lúc cô quay trở lại Uyển Đình, Nam Hoài từng bảo, nơi đó là quê hương của cô. Từ hôm ấy, cô không cần phải sống những ngày tháng ngày đây mai đó, đi khắp nơi chạy trốn những cuộc ám sát độ súng có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Từ hôm ấy, cô chỉ cần vui vẻ chọn một người mà mình vừa ý, sống cuộc sống đơn giản, đầy đủ, hạnh phúc, hay có thể là cuộc sống đấu đá hỗn loạn, chẳng cần kiêng dè ai.

“Chúng ta luôn hợp tác với lực lượng vũ trang phản chính phủ Myanmar, còn CIA bao nhiêu năm nay cũng luôn xúi giục các tổ chức phi chính phủ ở Đông Nam Á và Trung Đông.” Cô từ từ nhớ lại những chuyện này, “CIA khá tự tin bởi họ đã lật đổ chính quyền Iran, Guatemala và Chile, có thể họ sẽ lại diễn tập thêm lần nữa với Myanmar. Vậy nên, anh trai yêu quý của em, chúng ta vẫn chưa kết thúc sự hợp tác với CIA, phải không? Vì thế anh mới không đồng ý tham gia vụ buôn bán trên con tàu du lịch này.”

“Sự việc vẫn chưa phức tạp đến vậy.” Nam Hoài không phản bác, cũng không thừa nhận: “Chúng ta sẽ không làm bạn lâu dài với bất cứ ai, càng không có kẻ địch lâu dài. Tuy nhiên, nếu có khả năng, trong mười năm tới đây, anh hi vọng CIA không trở thành kẻ địch của ta.”

“Em hiểu.” Cô trầm giọng nói.

Đây cũng là nguyên nhân bốn năm trước sau khi từ Bỉ về nước, cô chưa từng bước ra ngoài địa bàn của gia tộc.

Hồi đó, Nam Hoài đang hợp tác với CIA, thanh trừ tổ chức phi chính phủ ở khu tam giác vàng^[7]. Hợp tác song phương hết sức thân thiết, nhưng không ai biết rằng, đằng sau việc hợp tác đó có bao nhiêu thế lực đang nhắm nhe xoi tái gia tộc cô, bao gồm cả đồng minh CIA cũng có khả năng trở thành kẻ địch bất cứ lúc nào.

[7] Tam giác vàng: Là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới.

Còn cô là điểm yếu duy nhất của Nam Hoài.

Bởi vậy cô hạn chế tiếp xúc, cố gắng chỉ hoạt động nội trong phạm vi mà Nam Hoài có thể khống chế.

Vụ làm ăn Nam Hoài nắm giữ trong tay, cô chỉ biết bấy, tám phần, ban đầu cũng chỉ dám đoán thử, nhưng câu trả lời của Nam Hoài lúc này khiến suy đoán của cô càng thêm xác thực: Ở góc độ nào đó mà nói, đồng minh của Nam Hoài, vừa hay có thể là kẻ địch của Trình Mục Dương.

6. Chương 05

Chương 5: Sông bạc Myanmar

Xuyên qua lớp kính, Nam Bắc có thể nhìn thấy trên mặt biển có một con tàu du lịch khác đang đi theo con tàu này với khoảng cách vừa phải.

Cô vừa ăn bữa sáng, vừa thăm cảm thán nhà họ Châu Sinh hành sự cẩn trọng, ngay đến tàu du lịch ra khơi cũng phải chuẩn bị hai chiếc.

Bên cạnh cô có mấy người, cả trai lẫn gái đang tán gẫu nãy giờ.

“Mới làm ăn suốt mấy ngày nay sắp sánh ngang tổng số của năm năm qua rồi.” Có một chàng trai trẻ, uống ngụm rượu, nói, “Thảo nào toàn phải dựa dẫm. Trên con tàu này có ba dòng họ lớn trấn giữ, bình thường

cứ che che giấu giấu nhưng đều có giá niêm yết cả rồi, mua bán mỏ khoáng sản cũng như mua bán bắp cải thối, nếu có cớm thì nhất định đám người này sẽ bị diệt gọn một mẻ.”

Nam Bắc thích thú lắng nghe.

Anh chàng này căm ghét cái ác như vậy, nhẽ ra nên đi làm tình nguyện viên xuyên biên giới mới đúng, gia nhập xã hội đen thật lãng phí.

“Đã biết người nhập cuộc cuối cùng chưa?” Chàng trai đột nhiên hỏi.

Một người đàn ông đứng đầu, tay phải chỉ còn lại ba ngón, nhưng vẫn có thể cầm dao nhanh nhẹn xắt miếng thịt bò: “Ai cũng biết là gia tộc nào. Tôi hôm đó xem kịch, ai ở trong phòng riêng trên lầu ba thì người đó chính là kẻ nhập cuộc cuối cùng.”

“Tại sao mỗi lần có thứ gì ngon đều chỉ mấy dòng họ kia chia nhau?”

Người đàn ông mỉm cười: “Vì họ có vốn. Của cải mà bốn dòng họ này nắm giữ không phải dùng tiền mà đong đếm được, khu vực chịu ảnh hưởng bởi thế lực của họ cũng không phải dùng bản đồ mà đo lường được. Cứ từ từ rồi cậu sẽ hiểu.”

Người đàn ông kia bỗng ngừng nói.

Nam Bắc nhận thấy sự khác thường, quay đầu lại nhìn.

Trong tầm mắt cô, Thẩm Gia Minh đang lách qua từ phía sau mấy cô nàng mặc bikini, tiến vào phòng ăn. Anh quét mắt nhìn xung quanh, lúc thấy Nam Bắc đang ở tít góc trong cùng liền đi thẳng qua đó, ngồi xuống sát cạnh cô: “Sao tôi qua đột nhiên cúp điện thoại?”

Vì sự xuất hiện của anh, người ngồi bên cạnh nhanh chóng đứng dậy rời khỏi.

“Lúc đó buồn ngủ không chịu được nên mơ mơ màng màng rồi cúp luôn.” Cô thuận miệng ứng phó, “Anh biết đó, em cứ cảm cúm là thích ngủ.”

Thẩm Gia Minh cười: “Anh biết, em có tật xấu gì anh đều rõ như ban ngày.”

Cô tươi cười, uống ngụm sữa bò.

Sau đó, như bất chợt nhớ ra, cô nhìn anh: “Thẩm Gia Minh, có phải anh vô cùng dễ dãi không, ừm...việc lên giường với phụ nữ ấy?”

Thẩm Gia Minh sững sờ, đúng là anh sững sờ thật.

“Chắc cũng hơi. Em muốn chứng minh điều gì?” Thẩm Gia Minh lấy thuốc lá ra, “Chứng minh rằng anh không còn thích em nữa ư?”

“Không phải.” Cô nghĩ một lát, “Chỉ là em tò mò. Ví dụ như anh trai em, anh ấy không muốn khiến người ta trở thành điểm yếu của mình nên chưa từng nghiêm túc với người phụ nữ nào. Anh thì sao?”

“Anh?” Thẩm Gia Minh ngẫm nghĩ, “Anh không phải người dễ dãi, cũng không phải người khó tính. Chủ yếu là phải xem xem lúc đó có nhu cầu hay không.”

Nam Bắc khẽ nhếch mày: “Quả nhiên, mỗi người mỗi khác.”

Thẩm Gia Minh liếc cô: “Nhưng mà, có một cô gái, anh chẳng có bất cứ đòi hỏi nào từ cô ấy, nhưng không nở nhìn cô ấy chịu khổ sở.”

“Được rồi, em biết rồi.” Nam Bắc chẳng buồn phản bác lại anh, “Ngoài anh trai em ra, thì anh tốt với em nhất. Thật đó, anh tốt với em như vậy, nếu cho em chọn lại một lần nữa, em nhất định sẽ không nòng nôi nói chia tay với anh như vậy. Nhưng Thẩm Gia Minh này, chúng ta chia tay nhau lâu như vậy rồi, anh đừng giả làm Thánh tình nữa.”

Hai người nhìn nhau, đều không nén nổi liền bật cười ha ha.

Tình cảm hồi đó thực sự là thứ tình cảm trong sáng đơn thuần nhất.

Lúc mới đến nhà họ Thẩm, cô nhớ anh trai, khóc hết đêm này đến đêm khác, Thẩm Gia Minh không biết làm sao đành ngủ cùng cô hằng đêm. Hai đứa trẻ mười tuổi, tay nắm tay say giấc nồng, thật đẹp biết mấy.

Hồi đó không biết cô nghĩ gì, cảm thấy cũng có thể tiếp nhận anh, thế là thơm nhau. Nhưng quả là trong sáng, khi hai người thơm môi nhau, bàn tay Thẩm Gia Minh còn hơi run run giữ chặt vai cô.

Nam Bắc tựa lên ghế mây, nhớ đến những chuyện đã qua, chỉ cảm thấy ảm áp vô cùng.

Cô mặc sơ mi trắng, cổ áo hơi rộng, lộ ra những vết đỏ mờ ảm ỉn hiện. Thẩm Gia Minh đang tươi cười, thoáng nhìn thấy những dấu vết không minh bạch kia, bất giác ho khan một tiếng.

Nam Bắc nhìn anh đầy nghi hoặc.

“Vấn đề vừa nãy em hỏi anh là bởi Trình Mục Dương?”

Cô gật đầu.

“Bác Bắc?”

Cô lại nhìn anh đầy nghi hoặc.

“Em biết không, Mexico và Mỹ tiếp giáp nhau chỉ 3200 km đường biên giới, mà đã có sáu băng nhóm xã hội đen lớn cai quản. Còn cả một quốc gia như Nga, tiếp giáp với Trung Quốc hơn 7000 km đường biên giới, nhưng chỉ có một mình nhà họ Trình. Họ hoàn toàn không đơn giản. Điều không đơn giản nhất là, cả phía Bắc đều thuộc địa bàn của họ, chúng ta hoàn toàn không thể nhúng tay vào.”

Thẩm Gia Minh bình thường hay cười đùa với cô nên cô không thấy có gì đáng sợ, nhưng lúc này anh bỗng nhiên nói chuyện nghiêm túc, khiến người ta không thể không nghiêm chỉnh: “Nếu có một ngày em thật sự đi Moscow với Trình Mục Dương rồi xảy ra chuyện, chẳng những anh trai em mà cả anh cũng không kịp trở tay. Vậy nên, em phải nghĩ cho kỹ, hẳn thật sự là sự lựa chọn tốt nhất của em sao?”

Nam Bắc có chút bất ngờ, không biết tại sao anh tự nhiên nói vậy.

Thẩm Gia Minh vươn tay kéo cổ áo sơ mi của cô lên: “Ăn vụng xong phải nhớ chùi mép.”

Lúc này cô mới hiểu ý của anh, cũng vươn tay gài thêm một nút trên cổ áo sơ mi, thoải mái trêu ghẹo: “Anh xem, anh ghen kìa, anh cứ ghen là lại nói chuyện đạo lý.”

Thẩm Gia Minh định mở miệng, nhưng thấy cô kết thúc cuộc đối thoại này bằng câu nói đùa như vậy, bản thân anh không biết hỏi gì thêm, đành giữ im lặng.

Nam Bắc vỗ vỗ cánh tay anh: “Đưa em đi xem đánh bạc.”

Con tàu du lịch này thuộc sở hữu tư nhân của nhà họ Châu Sinh, kết cấu khác với tàu du lịch nghỉ dưỡng thông thường,

Tầng năm thuộc về thượng khách, rất yên tĩnh, còn tầng bốn là sòng bạc, rạp hát và nhà ăn. Nhìn chung, đây là nơi duy nhất để những thế lực xã hội đen nội địa có cơ hội trông thấy người của tứ đại gia tộc.

Kiến trúc nơi này hết sức đặc biệt, cả lối vào đại sảnh phải thông qua một hành lang treo khá lạ, trên đó điêu khắc thơ từ các triều đại như rồng bay phượng múa. Đi qua hành lang, men theo cầu thang gỗ, đi qua ba lối rẽ hẹp mới là sảnh chính.

Con đường nhỏ chỉ vừa hai người tránh nhau, cả lối đi dài đều hạn chế như vậy, không hề được coi nói thêm.

Cô ra khỏi cửa, đứng một bên đại sảnh.

“Thiết kế hay thật, ai mà gây rối chỗ này có lẽ muốn trốn cũng không thoát nổi.” Nam Bắc tươi cười thì thầm với Thẩm Gia Minh, hai người tiếp tục đi, phía trên và phía dưới đều có bảo vệ canh giữ, vì vậy không gian quanh họ rất yên tĩnh.

Thẩm Gia Minh chẳng tỏ rõ ý kiến: “Gây rối? Quả thực anh không tưởng tượng nổi có ai dám gây rối ở đây đây.”

Cô vịn lan can, bước xuống bậc thềm cuối cùng, tầm mắt trở nên khoáng đạt.

Cả không gian được những tấm rèm châu ngăn tách thành từng sợi bạc. Có tiếng quát to, có tiếng đặt cược, còn có vô số tiếng xúc xắc quay cuồng lên xuống trong đĩa sứ Thanh Hoa.

Trong rèm châu, đầu đầu cũng là bóng người mờ ảo.

Ngoài rèm châu, chỉ có mấy chục cô tiếp viên bưng rượu và tinh dầu thơm đi khắp mọi nơi.

Xưa nay Nam Hoài là người coi trọng thực chất, xem nhẹ hình thức, khinh thường nhất là những thứ này.

Vậy nên trong mắt Nam Bắc, sự phô trương xa xỉ ấy đều trở nên cực kỳ mới lạ. Người của nhà họ Châu Sinh quả thật không tầm thường, từ rạp hát đến sông bạc đều khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

“Nơi này có hai phương thức, tranh chấp ngày thường mà không thể giải quyết thì tự mình mở một xới, nhà cái là nhà họ Châu Sinh chủ trì. Cho dù là về địa bàn, buôn bán, báo thù hay là phụ nữ, chỉ cần muốn giải quyết mâu thuẫn một cách ít tổn thất nhất, đều có thể coi như điều kiện để đánh bạc.” Thẩm Gia Minh cùng cô đi dạo bên ngoài rèm châu, vừa đi vừa giải thích cho cô nghe, “Một phương thức khác chính là đấu cơ trực lợi, thể đánh bạc ở chỗ này chỉ có thể trao đổi bằng hiện vật. Ví dụ như, em có một lượng lớn vàng hay ma túy, hoặc em có dự án xây dựng nào đó, chỉ cần có thể định giá thì đều có thể đổi lấy thể đánh bạc.”

“Định giá thế nào?” Cô tò mò hỏi anh, “Người lên tàu đầu thể mang nhiều đồ như vậy?”

Thẩm Gia Minh chỉ vào quầy hàng lớn tại góc hướng Tây Bắc: “Em chỉ việc tới đó xác nhận, xuống thuyền tự sẽ có người đi đổi cho em.”

Nam Bắc “ồ” một tiếng, nghĩ giây lát rồi nói: “Mau đi giúp em đổi ít thể về đây, em cũng muốn chơi.”

“Em có gì đổi được?” Thẩm Gia Minh cảm thấy khó hiểu, giễu cợt cô: “Của hồi môn à?”

Nam Bắc cười tít mắt nhìn anh: “Ở trung tâm Maija(1) thuộc Myanmar, ba sông bạc của nhà họ Nam đều đứng tên em, thế đã đủ chưa?”

(1) Trung tâm Maija là vùng phát triển kinh tế của đặc khu kinh tế thứ hai thuộc bang Kachin (hay còn gọi là bang Cảnh Pha) tại Myanmar.

“Đủ rồi, đương nhiên là đủ.” Thẩm Gia Minh gật đầu lia lịa.

Tại thánh địa cờ bạc nổi tiếng nhất trong phạm vi Tam Giác Vàng, lượng tiền lưu động mỗi phút chỉ cần nghĩ thôi đã khiến người ta máu nóng sục sôi,

“Được rồi, không trêu anh nữa.” Nam Bắc bĩu môi, “Anh có quen biết ai không, dẫn em vào xem thử.”

Thẩm Gia Minh vẫy tay gọi một cô gái, sau khi hỏi vài câu, liền dẫn cô lên đến góc Đông Nam của phòng.

Nhà cái là một cô gái hai mươi mấy tuổi, mặc bộ sườn xám thêu hoa văn xanh trắng, hai tay giữ đôi đĩa sứ Thanh Hoa, nhẹ nhàng xóc.

Tiếng xúc xắc va vào nhau khê vang lên.

Cô đứng ở một góc sợi bạc, cẩn thận lắng nghe một lát, quả thực không thấy có chiêu trò gian lận. Xem ra, nơi này đúng là sông bạc sạch hiếm thấy. Thẩm Gia Minh hãy cong châm một điếu thuốc, cô cau mày, nghiêng đầu tránh làn khói anh nhả ra, ngay lúc đó, cô bỗng bị một cánh tay ôm chặt.

Tất cả mọi người đều yên lặng, cạnh sợi bạc này toàn là người của nhà họ Thẩm, dĩ nhiên biết được thân phận của Nam Bắc bởi thỉnh thoảng cũng nghe nói đến mối quan hệ giữa cháu đích tôn nhà họ Thẩm với cô. Thẩm Gia Minh lộ vẻ mặt hết sức kì dị, ngậm điếu thuốc quan sát hai con người đang dính vào nhau kia.

Trình Mục Dương không nói năng gì, quăng thể đánh bạc vào bên cửa “Đại” trên bàn.

Một cánh tay hần ôm chặt, bàn tay đặt trên bụng dưới của cô.

Nam Bắc cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay hần, chợt nhớ lại ngón tay này đã xâm nhập vào trong cơ thể mình ra sao, khiến cô trần trọc, khó lòng thoát khỏi như thế nào. Cô gái mở đĩa sứ, hần thẳng.

Trong tiếng reo hò, mọi người lấy lại hứng thú đặt cược. Thẩm Gia Minh cũng muốn cười nhưng cố nén, lắc đầu tiếp tục xem đánh bạc.

“Đêm qua ngủ ngon không?” Trình Mục Dương trầm giọng hỏi.

Nam Bắc quay đầu nhìn hần: “Hơi chập chờn, anh thì sao?”

“Trần trọc, anh cứ nhớ em mãi.” Trình Mục Dương vẫn trầm giọng, nói rành mạch, “Nếu em có thể cho anh thêm một cơ hội, anh chắc chắn sẽ không rời khỏi phòng em.”

Cô suyt một tiếng: “Nói nhỏ chút.”

Trình Mục Dương lặng lẽ nắm lấy bàn tay buông thõng bên người cô, rồi ôm cô chặt hơn: “Vừa nãy anh nhìn thấy em, bỗng nhiên muốn biết bên trong sòng bạc ở trung tâm Maija Myanmar của em trông như thế nào?”

Nam Bắc ngạc nhiên nhìn hần: “Anh từng đến trung tâm Maija?”

Trình Mục Dương khẽ lắc đầu: “Anh chỉ nghe sơ qua. Nhà họ Ngô đầu tư ba trăm triệu đô xây dựng sòng bạc tại trung tâm Maija, chưa đầy ba năm đã bị niêm phong, thua lỗ không còn một đồng. Nhà họ Nam có lẽ cũng góp công trong chuyện này.”

Ngữ điệu của hần bình thản, như thể đang nói mấy chuyện vặt vãnh tầm phào.

Song tất cả những việc này đều liên quan tới cô. Nam Bắc thậm chí còn có cảm giác người này và mình trước giờ chưa từng xa nhau bốn năm, mà sát cánh như hình với bóng, hiểu rõ mọi thứ về mình.

Dưới tư đại gia tộc còn có chín dòng họ không thể xem thường.

Họ Ngô là một trong số đó.

Trải qua nhiều năm thăng trầm, bốn gia tộc lớn này tham gia khá nhiều vào tầng lớp chính trị cấp cao tại các quốc gia, không hứng thú lắm trước lợi ích nhỏ nhặt đến từ những thứ như sòng bạc. Thế giới rộng lớn này, họ cũng không thể kiếm hết tiền của thiên hạ, cái gì nhường được thì nên nhường.

Nhưng sòng bạc tại trung tâm Maija Myanmar là trường hợp đặc biệt.

“Hai, ba năm trước, trung tâm Maija vừa mới có sòng bạc, anh biết đó, dân cờ bạc hồi ấy rất mê tín ‘gặp đỏ’[2].” Nam Bắc nói nhỏ sát bên tai hần, “Họ tin rằng chỉ cần nhìn thấy màu đỏ là có thể tăng vận may, đại sát tứ phương[3]. Nếu hồi đó anh tới trung tâm Maija, sẽ nhìn thấy đèn ne-on lấp lánh dọc các con phố, đến đâu cũng treo biển ‘xung hỉ’, dù phòng ốc sơ sài bẩn thỉu, nhưng vẫn có người chuẩn bị sẵn thuốc phiện kém chất lượng và trinh nữ vị thành niên gầy gò ốm yếu cho anh.”

[2] Gặp đỏ: Ám chỉ việc dân cờ bạc quan hệ với trinh nữ trước khi vào sòng bạc để lấy may.

[3] Đại sát tứ phương: Ám chỉ thắng lợi triệt để trên sỏi bạc, đánh bại mọi đối thủ.

Cô không thích đi lại trên những khu vực đó, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng tà dâm vang lên sau vách tường gỗ mỏng manh, đáng sợ nhất là, không hề có bất cứ tiếng khóc kháng cự nào.

Trong tiếng lắc xúc xắc, Trình Mục Dương cúi thấp đầu thì thầm: “Anh biết em không thích.”

Bàn tay Trình Mục Dương từ nãy đến giờ vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay cô. Hình như hần cực kỳ yêu thích nó, chỉ muốn chạm vào nó hết lần này đến lần khác, xác nhận rằng nó thực sự tồn tại.

Tâm trí hai người sớm đã không còn nán lại đây nữa rồi.

Có thứ gì đó đang lặng lẽ lan tràn trong máu thịt, chỉ cần chạm vào sẽ bùng lên ngay tức khắc.

Từ một phía đại sảnh bỗng vang lên tiếng reo hò, còn cả tiếng chửi rủa, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Cùng lúc đó, trong tiếng chửi rủa âm ỉ, có một bóng người ngã nhào xuống từ thang gác chỗ cửa vào.

Sau chốc lát yên tĩnh, cô nhìn qua khe hở rèm châu, thấy rõ một người đang nằm rạp trên mặt đất.

Là một cô bé gầy gò, ăn mặc hở hang.

Xung quanh ngày càng ồn ào, chẳng ai biết người nào đã vớt cô bé xuống, nhưng tất cả đều rõ đây là hình thức giải đen bằng cách “gấp đồ” từng thịnh hành tại Đông Nam Á. Có người đã ngang nhiên làm chuyện này ngay ngày hôm nay, ngay trên con tàu này, chỉ tưởng tượng thôi đã đủ khiến tất cả mọi người tại đây sôi máu.

Nam Bắc cau mày.

Cô vươn tay vén rèm châu ra, chỉ muốn xem thử trên con tàu này, ai mà dám to gan như vậy.

Rất nhanh từ cầu thang chỗ cửa vào chợt xuất hiện một đôi chân, bước đi chậm chậm dần tiến đến. Có người nhận ra, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Nam Bắc cũng khẽ thở dài một hơi, trầm giọng lầm bầm một câu.

“Gi thế?” Trình Mục Dương hỏi cô.

“Ngày trước khi bắt nhà họ Ngô giao lại sông bạc, đây là kẻ không chịu hợp tác nhất.” Nam Bắc mỉm cười, “Em có ấn tượng sâu sắc về hắn.”

“Anh có nghe sơ qua. Cuối cùng là chính phủ Trung Quốc – Myanmar dựa vào tội đánh bạc đã niêm phong tất cả gia sản của nhà họ Ngô tại đại lục và trung tâm Maija, thi hành lệnh cưỡng chế đình chỉ hoạt động của sông bạc tại đây, một cách xử lý khá bất ngờ.” Trình Mục Dương nhìn cô, “Có điều, rất thú vị.”

“Thú vị ư?” Nam Bắc nhìn hắn tủm tỉm cười.

Trình Mục Dương gật đầu: “Anh trai em và những lực lượng vũ trang phản chính phủ kia xưng huynh gọi đệ với nhau, vậy mà người giúp em niêm phong sông bạc lại là chính phủ Myanmar.”

Cô “ừ” một tiếng: “Chính phủ và lực lượng phản chính phủ không phải hoàn toàn đối lập, cũng giống như...” Cô khẽ nói với hắn, “Cũng giống như, chính phủ và mafia tại Nga ấy, không thể tách rời như thịt liền xương vậy.”

Lúc họ đang thì thầm trao đổi, cậu ấm nhà họ Ngô đã đứng trước mặt cô gái, bảo người phía sau nhắc cô ấy lên. Cơ thể bé nhỏ bị nhắc lên bằng cách kẹp nách, yếu ớt hết như búp bê vải rách rưới.

Hai ngón tay hắn nâng gương mặt gầy phờ phạc kia lên: “Đừng có chạy, chốc nữa em sẽ thấy thoải mái.” Dứt lời, hắn với tay gọi một tiếp viên sông bạc chừng chạc hơn một chút, hỏi: “Ở đây còn phòng kín không?”

Tiếp viên không ngờ lại có người yêu cầu như vậy: “Có thì có, nhưng ở đây không cho phép...”

“Không cho phép cái gì?”

Tiếp viên tươi cười, dịu dàng nói: “Lần này ông Châu Sinh đã đặc biệt dẫn dò, vì trên tàu có khách quý kiêng kị, không cho phép có bất cứ hành vi xung hỉ nào. Chỗ này có quy tắc riêng của chúng tôi, nếu ai không chấp nhận đành mời người đó xuống tàu.”

“Hành vi xung hỉ?” Ngô Thành Phẩm cũng mỉm cười, tay phải xé chiếc váy rách của cô gái xuống, “Cô ta là bạn gái của tôi.” Tiếp sau đó là áo trên.

Vì váy quá dày, phải xé hai ba lần. Cuối cùng, tiếng rách toạc vang lên, mấy mảnh vải nằm chơ vơ trên sàn nhà.

Hắn làm một cách thần nhiên, cái cố cũng quá tài tình.

Tiếp viên của sông bạc im lặng hồi lâu, không biết phải nói gì,

Lúc này, tất cả rèm châu đều đã được mọi người mở toang, những cô gái bưng rượu và tinh dầu thơm đi qua đi lại cũng dừng bước, chuyển sự chú ý sang sự việc ầm ĩ này.

Sau khi chiếc rèm châu cuối cùng được vén lên, người đi ra chính là Nam Bắc.

Cô lên tàu là chuyện bất ngờ, tham dự vào việc lần này cũng là ngoài dự tính, mọi người đều ngầm thừa nhận họ Nam tại Uyển Đình sẽ không đến. Vậy nên khi cô và Trình Mục Dương xuất hiện tại bến cảng, ngoài những người biết rõ nội tình ra, thì ai cũng tưởng cô chỉ là người phụ nữ của Trình Mục Dương, một cô ả nào đó của “Vua chiến tranh” ở Moscow.

Nam Bắc xuyên qua từng lớp rèm châu, ánh sáng mập mờ hắt lên người thành từng vệt loang lổ. Cô đến gần, người bên cạnh Ngô Thành Phẩm đều lùi xuống. Trong tay Ngô Thành Phẩm đang cầm con dao găm màu ghi bạc, cắt từng nhát lên mảnh vải cuối cùng trên người cô bé.

Từ khuôn miệng mấp máy của cô bé ấy, tiếng Myanmar lí nhí phát ra không ngừng.

Cô không biết ở đây có người nghe hiểu ngôn ngữ này hay không, cô bé ấy đang niệm kinh văn. Cô ấy gần như khỏa thân lộ liễu trước ánh mắt của bao nhiêu người, nhưng lại đang niệm kinh văn.

“Lâu rồi không gặp, Nam đại tiểu thư.”

Ngô Thành Phẩm liếc thấy cô, cuối cùng đã chịu ngừng hành động trên tay. Hắn chẳng may may ngạc nhiên.

Xưng hô kiểu này nghe sao mà lịch sự, nhưng hành động như vậy rõ ràng đang nói: Nam Bắc, tôi đến đây chính vì cô, vì mấy trăm triệu đô bị quân đội của chính phủ Myanmar nuốt chửng.

“Mấy năm rồi nhỉ?” Nam Bắc chuyển ánh mắt qua phía hắn, “Hai năm thì phải? Hai năm trước, chúng ta từng gặp nhau tại trung tâm Maija.”

“Đại tiểu thư còn nhớ sao?”

Cổ tay Ngô Thành Phẩm khẽ động, ánh sáng bạc lóe lên trong tay hắn.

Mũi dao của hắn chĩa về phía tim cô, vươn tay ra là có thể đâm xuyên qua.

Trình Mục Dương và Thẩm Gia Minh đồng thời đứng bật dậy. Thẩm Gia Minh vẫy tay gọi người bên cạnh mình, còn Trình Mục Dương đã rút ra khẩu súng màu bạc từ dưới vạt áo, cầm chắc trong tay, ngắm trúng ấn đường của Ngô Thành Phẩm.

Cùng lúc đó, tiếng nạp đạn vang lên, cách hắn mười mấy bước chân, có hơn hai mươi người của Trình Mục Dương cũng nhất tề giương súng.

Chẳng ai biết những người này xuất hiện ra sao, vọt lên bằng cách nào.

Họ đều lặng lẽ giơ súng, ngoài việc nạp đạn và ngắm mục tiêu ra, không có bất cứ hành động dư thừa nào khác.

Nam Bắc không thèm màng đến con dao kia, giơ tay vang lên một cái tát giòn tan: “Ở trung tâm Maija, anh nên biết tôi là người như thế nào và tôi kiêng kị thứ gì.”

“Được, ha ha, được lắm! Đại tiểu thư cứ tiếp tục.”

Ngô Thành Phẩm liếm môi mình, cổ tay hắn đã lật lại, mũi dao chúi xuống.

Trong đôi mắt đen láy của cô toát lên sự bình tĩnh đến kì lạ: “Trước kia tại vùng biên giới có mười mấy gia tộc, tại sao bây giờ chỉ còn bốn?” Cô lại tiến gần hắn một bước, dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi dao của hắn, “Bởi vì người Trung Quốc luôn mê tín vào những con số như bốn, như chín, cho nên chúng ta tự loại bỏ lẫn nhau, thắng làm vua, thua là diệt, cuối cùng chỉ còn lại bốn dòng họ. Đơn giản vậy thôi.” Lời còn chưa dứt, má phải của Ngô Thành Phẩm lại nhận thêm một cú bạt tai như trời giáng, “Vậy nên đừng tưởng rằng anh có thể khiêu khích bọn tôi.”

Cái tát đầu tiên vút đến quá bất ngờ, cả kẻ bị tát là Ngô Thành Phẩm cũng không kịp trở tay.

Còn cái tát thứ hai khiến sông bạc hàng trăm mét vuông đều im lặng như tờ.

Trình Mục Dương hình như đang cười, ngón tay đã giữ chắc cò súng.

“Bắc Bắc.” Thẩm Gia Minh đang kẹp điều thuốc sắp cháy rụi, cong ngón tay gảy tro thuốc vào trong gạt tàn, “Không được giết người trên con tàu này.” Nếu có thể, tuyệt đối đừng gây ảnh hưởng đến mạng người trên tàu du lịch của nhà họ Châu Sinh, đây là phép tắc của người làm khách.

Và anh biết, Nam Bắc có thể làm được những gì.

Cô quay lại, tuy là để đáp lời Thẩm Gia Minh, nhưng lại nhìn vào mắt Trình Mục Dương: “Không được bắn.”

Thẩm Gia Minh vốn đang tươi cười, thấy cô quay người qua, mặt bỗng biến sắc.

Cơ thể cô và hai gã đang xách cô bé kia vừa khéo chặn kín mọi chỗ hiểm của Ngô Thành Phẩm. Đúng lúc Thẩm Gia Minh xông ra, Ngô Thành Phẩm đã động thủ.

Mũi dao lạnh lẻo lao thẳng về phía Nam Bắc.

Thế đứng của Nam Bắc đột nhiên trở nên kỳ lạ, cô ngửa người uốn ra sau, hai ngón tay thon dài tóm chặt họng, móng tay màu hồng nhạt đâm vào làn da màu cổ đồng của hắn. Khoảnh khắc Ngô Thành Phẩm định ám sát lại bị người ta bóp chặt huyết sống.

Con dao găm kia lơ lửng trước bụng Nam Bắc. Thêm một tắc nữa thôi là đủ lấy mạng cô.

Từng mảng ánh sáng trắng lướt qua trước mắt Ngô Thành Phẩm. Yết hầu bị người khác khống chế, chỉ cần hơi dùng lực sẽ ngạt thở.

So với sự áp chế của hai năm trước, giờ hắn mới biết cái chết không hề xa xôi như mình tưởng.

Cô định làm cho hắn gần ngạt thở, rồi tận mắt chứng kiến bộ dạng tuyệt vọng của hắn. Ngón tay vừa mới dùng lực siết chặt, bỗng cảm giác Ngô Thành Phẩm toàn thân cứng đờ, yết hầu bắt đầu chuyển động lên xuống giữa hai ngón tay cô, quẫy đạp tranh giành sự sống.

Nam Bắc khê cau mày, rất nhanh liền giãn ra.

Là Trình Mục Dương.

Lúc cô buông tay, Ngô Thành Phẩm lập tức ngã gục xuống sàn.

Viên đạn chính giữa ấn đường, không lệch một milimet.

Vì là ấn đường nên trên người cô không dính chút máu nào.

Khi Trình Mục Dương nổ súng, tất cả những người cầm súng đều bắn cùng lúc ngay sau đó. Hơn hai mươi phát bắn ra từ súng giảm thanh đã làm vang lên tiếng đạn xuyên qua thân thể vô cùng ghê rợn. Ngoài cô bé kia ra, tất cả người của nhà họ Ngô nếu không phải trúng chỗ hiểm ngã khụy xuống mặt đất thì cũng là toàn thân run rẩy, rên lên vì đau đớn.

Trình Mục Dương thu lại súng, hắn đứng phía xa, gương mặt rất bình tĩnh dưới ánh đèn màu cam, chỉ có đôi mắt đang hướng về phía Nam Bắc. Hắn vỗ vai Thẩm Gia Minh, đi đến cạnh cô.

Nam Bắc đang khom lưng nắn các khớp xương cho cô bé kia.

Cũng may, không có chỗ nào bị gãy.

Cô dịu dàng dùng tiếng Myanmar, nói: “Đừng sợ, chị là Nam Bắc.”

Đôi mắt cô bé bỗng lấp lánh tia sáng, vươn tay ra, tuy hơi run run nhưng vẫn đặt lên tay cô, lí nhí nói một câu. Không ai có thể nghe hiểu, ngoại trừ cô. Vẫn là lời nguyện cầu mà người Myanmar hay nói.

Tại quốc gia xung đột liên miên, đất đai bạc màu ấy, con người lại hết sức lạc quan vui vẻ.

Họ tin Phật Tổ sẽ phù hộ cho họ, ngay giờ phút này đây, dù đã bị bạo ngược và trải qua thương vong, họ vẫn thành kính tin tưởng như vậy.

Nhanh chóng có người chuyển thi thể và người bị thương đi, mấy cô gái mặc sườn xám ngồi nghiêng người trên mặt đất, thành thực lau rửa vết máu. Sự việc nho nhỏ phát sinh, trái lại càng khiến mọi người hứng thú đánh bạc.

Buộc phải thừa nhận, đối với dân cờ bạc mà nói, thấy máu chảy chắt chắt có thể khiến họ quên hết nhân tính, chìm đắm vào sỏi bạc mà một bên là cửa lên thiên đường, một bên là đường xuống địa ngục, chìm đắm vào con xúc xắc quay cuồng lên xuống trong cặp đĩa sứ Thanh Hoa kia.

Mấy trăm triệu đô tuy không phải con số lớn, nhưng tội đánh bạc đã khiến nhà họ Ngô bị hai quốc gia bóc lột triệt để, việc này cô cũng nghe nói. Ngô Thành Phẩm oán hận cô như vậy, xét về tình về lý cũng có thể tha thứ, ân oán giữa họ không quá phức tạp.

Nhưng cuối cùng, Trình Mục Dương đã tóm gọn toàn bộ những ân oán này vào trong tay mình.

Hắn tự tay nổ súng giết chết cậu ấm nhà họ Ngô, lại còn ngay trước mặt mọi người, coi như đã giáng một cái tát đau đặng cho nhà họ Châu Sinh. Người Trung Quốc trọng thể diện, đặc biệt là gia tộc chú trọng hình thức như họ. Cô chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy lần này khá phiền phức rồi đây.

Cô và Trình Mục Dương mở một sới bạc, hai người ngồi trong rèm châu, hắn nhìn cô, cô nhìn hắn.

Sau đó, cả hai đều mỉm cười.

Hắn ra hiệu cho nhà cái giữ cái xúc xắc bắt đầu, thuận miệng nói: “Anh luôn tưởng rằng mình rất hiểu em.”

Nam Bắc cầm lấy một thẻ đánh bạc từ trong tay hắn mang ra đặt cược: “Cuối cùng phát hiện ra cứ như anh chưa từng quen em? Còn nhớ chuyện em từng kể không, hồi nhỏ hay đi bắt khỉ đuôi lợn ấy? Người có thể bắt được khỉ, cơ thể phải mềm dẻo. Thật ra em không biết nhiều, cũng chẳng giỏi lắm.” Cô nhếch miệng, nghiêng đầu cười, “Anh trai em mới lợi hại, anh ấy chỉ cần dấm một quyền lên sống mũi anh, sẽ khiến xương cốt vỡ vụn đâm thẳng vào sọ, động tác thuần thục như một nghệ sĩ vậy.”

Trình Mục Dương bật cười, nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ lên mép bàn: “Cô bé kia nói gì với em?”

“Cô bé cảm ơn, còn nói Phật Tổ sẽ phù hộ cho em.”

“Tại sao?”

7. Chương 06

Chương 6: Kết quả của canh bạc

Canh bạc buổi tối được sắp xếp trong rạp hát rộng rãi.

Vì rắc rối lúc ban sáng kia, cô vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của một số người.

Đúng lúc Trình Mục Dương đứng dậy rời khỏi sới bạc, hắn mặc chiếc quần âu màu nâu sậm đơn giản, áo sơ mi trắng thắt nơ màu nâu, gương mặt dưới ánh đèn vàng mờ ảo hết sức anh tuấn, y như viên tướng trẻ tuổi mang hơi thở phương Tây.

Nam Bắc tựa lên lan can gỗ, nhìn hắn bằng ánh mắt dịu dàng.

Cho đến khi hắn tới bên, áp mu bàn tay lên má cô: “Còn khát không?”

“Còn.” Cô hơi cau mày, “Đau đầu nữa.”

“Chỉ đau đầu thôi?” Trình Mục Dương xem ra tâm trạng rất tốt, cánh tay chống lên tay vịn, không quên trêu đùa cô.

Nam Bắc chẳng thèm để ý đến hắn: “Thắng rồi à?”

“Thắng rồi.” Trình Mục Dương thần nhiên nói, “Đại sát tứ phương.”

Cô liếc nhìn hắn, bỗng thấy hơi đỏ mặt.

Hai người men theo cầu thang gỗ đi vòng lên lầu ba, bước vào căn phòng khép kín lớn nhất.

Hai người có giao ước ngầm luôn duy trì khoảng cách thích hợp, cho dù tất cả mọi người đều thừa hiểu quan hệ giữa họ không phải ở mức bình thường.

Điều khiến người ta bất ngờ là, tối nay ông Thẩm không có mặt.

Còn người ngồi xếp bằng cạnh bàn cờ là người đàn ông trung niên của nhà họ Châu Sinh – Châu Sinh Hành. Ông ta ngẩng đầu nhìn thấy Nam Bắc, gọi cô đến ngồi trước mặt mình: “Nào, chơi cùng ta một ván.”

Nam Bắc quét mắt, nhón lấy một quân trắng, đặt lên bàn cờ.

“Nghe nói gần đây quân phản chính phủ ở Myanmar kết thành đồng minh với nhà họ Nam, đã tuyên bố chống ma túy triệt để?” Châu Sinh Hành thuận miệng hỏi cô, nhanh nhẹn mà bình thản hạ quân cờ đen.

Nam Bắc “vâng” một tiếng, chống cằm quan sát bàn cờ. “Chuyện này vì muốn tốt cho họ. Kể cả đầu những phiên quân phản chính phủ đều nằm trong danh sách truy nã của cơ quan chống ma túy quốc tế, nếu không làm vậy thì chỉ có hai kết cục, đều chẳng có lợi gì.”

“Hai kết cục?”

“Bị Mỹ dẫn độ về nước kết án, hoặc là sau khi già yếu, bị chính phủ Myanmar giam lỏng đến chết.” Nam Bắc thản nhiên nói, “Hai người từng là trùm ma túy lớn tại Myanmar: Khun Sa và Bành tướng quân, họ đều từng có chính phủ riêng của mình, thậm chí đều từng đề nghị hòa giải với Mỹ. Đáng tiếc, làm trùm buôn bán ma túy, chung quy thân phận vẫn quá nhạy cảm nên đề nghị không được tiếp nhận.”

Châu Sinh Hành gật gù: “Myanmar là đất nước nhỏ bé, tuy có tài lực song chưa đủ khả năng gây dựng thế lực.”

“Phải ạ.” Nam Bắc đón lấy cốc trà mà cô gái đưa qua, liếc nhìn Trình Mục Dương, hắn đang tập trung xem đánh bạc sau rèm châu, “Lúc họ lớn mạnh nhất, quân đội cũng chỉ vөн vөн mấy trăm nghìn, người thì ít, đất thì chật.”

Cô quá quen thuộc Myanmar, kể chuyện đơn giản rõ ràng.

Mấy người của nhà họ Châu Sinh đều chăm chú lắng nghe.

Bé trai kia dựa lên người cô từ nãy đến giờ.

Cô không biết tại sao Châu Sinh Hành lại nhắc đến chuyện của Nam Hoài.

Thậm chí trong tiềm thức, cô cũng không muốn nói nhiều về những chuyện này, nếu đi quá sâu, ít nhiều kiểu gì cũng dính với CIA. Cô tin chắc Trình Mục Dương không phải không biết tí gì về việc hợp tác giữa nhà họ Nam và CIA.

Nhưng nếu hắn cứ giữ im lặng, vậy thì cô cũng không thể nói trước.

Nam Bắc uống ngụm trà, xoa đầu thẳng bẻ: “Thật ra những trùm ma túy kia rất cương quyết với việc chống ma túy trong nội bộ, kẻ nào hút ma túy đều nhất loạt xử bắn. Nếu người Âu Mỹ cũng quyết đoán như vậy với người dân nước mình, hà tất phải sợ tam giác vàng?” Nói xong những lời này, cô chợt nhớ ra một chuyện, liền bật cười: “Có lúc nghĩ lại, người Nga và người Mỹ đều đang chế tạo bom neutron(1), cũng chẳng cao sang hơn ma túy là bao. Vũ khí và ma túy, một bên là bị ép phải chết, một bên là tự tìm đến cái chết, không khác biệt lớn lắm.”

(1) Bom neutron (bom nơ-tron): Là một loại vũ khí hạt nhân.

Trình Mục Dương nghe cô nhắc đến “Nga”, chậm rãi quay đầu lại, mỉm cười với cô như có như không.

Hắn biết cô đang vui thích với cách ví von của mình, cảm thấy khá thú vị.

“Vậy nên...” Châu Sinh Hành hạ quân cờ đen, chuyển sang vấn đề chính, “Nhà họ Nam có thể đối xử thân thiện với quân phản chính phủ, từ kẻ địch chuyển thành đồng minh, hoàn toàn không phải kẻ đuổi cùng giết tận. Có những ân oán không cần giải quyết quá triệt để. Chuyện con trai nhà họ Ngô lúc buổi sáng, ta đã nghe người khác tường thuật, câu ‘Phải đuổi cùng giết tận bằng tất cả mọi giá’ mà tối nay ông chủ Trình thốt ra, liệu có cần suy nghĩ lại?”

Thì ra, Châu Sinh Hành nói vòng vo là muốn làm người hòa giải.

Nam Bắc hơi bất ngờ. Bất ngờ nhất là cách Trình Mục Dương đuổi cùng giết tận.

Cô nhìn sang hắn.

Đúng lúc trong sảnh có người lật át chủ bài, thắng đậm đến nỗi cả phòng reo hò.

Trình Mục Dương vẻ mặt tán thưởng, tay phải vỗ nhẹ lên lòng bàn tay trái, phát ra âm thanh đầy nhịp điệu. Một lát sau, hắn mới dừng quay lưng về phía này, nói: “Từ khi tôi bắt đầu nổ súng, chuyện này đã chẳng còn liên quan đến người khác. Nếu đã xác định có nợ máu với nhà họ Ngô, giữ lại mạng chúng chẳng hề có lợi cho tôi.” Ngữ khí của hắn vừa bình thản lại vừa cương quyết.

Những việc Trình Mục Dương làm bây giờ chỉ vì muốn diệt trừ hậu họa. Nhưng người mở miệng can gián đầu sao cũng là chủ nhân trên con tàu này.

Cốc trà trong tay người đàn ông trung niên nhẹ nhàng xoay tròn, phát ra âm thanh ma sát nho nhỏ của Tử Sa[2].

[2] Tử Sa là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàng lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà. Ấm Tử Sa là một trong bốn “tứ bảo” của Trung Quốc, ngoài ra còn có tranh thủy mặc, lụa Tô Châu, kinh kịch.

Nam Bắc bỏ mấy quân cờ trắng trong tay vào hộp, chợt than phiền mấy câu: “Hồi đó cháu từng nói với nhà họ Ngô, Myanmar là vùng đất nghèo khó, không thích hợp với họ, vậy mà họ khẳng khái không nghe lời, cuối cùng bị chính phủ niêm phong lại trách cháu. Có lúc đúng là phải nói, ai muốn lấy thì cứ lấy đi là được rồi, ngày nào cũng bắn súng qua, nhả đạn lại, tiền có phải dễ kiếm như vậy đâu.”

Đức bé thích thú nghe cô nói, cũng bắt chước lời cô: “Bắn đạn qua, nhả đạn lại, tiền có phải dễ kiếm như vậy đâu.”

“Không được học theo chị.” Nam Bắc vỗ trán nó, bật cười.

Giọng nói dễ thương của đứa bé làm giảm đi bầu không khí căng thẳng.

“Khí hậu lục đại khá tốt, trị an cũng ổn.” Trình Mục Dương tiếp lời cô, nở nụ cười hờ hững: “Nếu có người đồng ý tiếp nhận Moscow, Trình Mục Dương cũng cam tâm tình nguyện nhường bộ.”

Thằng bé nghĩ một lát, lại học vẹt theo một cách nghiêm túc: “Nếu có người đồng ý tiếp nhận Moscow, Trình Mục Dương cũng cam tâm tình nguyện nhường bộ.”

Ngay sau đó, mọi người đều cười phá lên vì sự đáng yêu của thằng bé.

Lời của Nam Bắc và Trình Mục Dương đều như ngầm tuyên bố: Họ có thể chung sống hòa bình trong suốt bao lâu nay chính bởi chẳng ai thay thế được vai trò của ai.

Không có người nào có thể thay thế địa vị của nhà họ Trình tại Moscow, cũng như không người nào có thể thay thế sức ảnh hưởng của nhà họ Nam đến giới tài chính ngầm của cả Đông Nam Á. Còn nhà họ Châu Sinh và nhà họ Thẩm đều là những gia tộc có lịch sử lâu đời, là cây đại thụ rễ sâu bần gốc.

Đây cũng giống như mafia trong mỗi thời đại đều sẽ có một gia tộc nào đó đủ lớn mạnh để đứng đầu, nhưng cũng tuyệt đối không được thôn tính diệt trừ triệt để những gia tộc còn lại. Trên một ý nghĩa nhất định, tứ đại gia tộc của họ chính là một khối cộng đồng mang lại lợi ích chung.

Chẳng việc gì phải trở mặt với nhau chỉ vì một cái họ.

“Được rồi.” Châu Sinh Hành mỉm cười, nhấp một ngụm trà: “Dù các vị muốn nhường cũng chẳng ai dám nhận. Chỉ riêng một sông bạc ở trung tâm Maija đã khiến nhà họ Ngô suy tàn, ai còn dám động vào việc làm ăn ở vùng biên giới?”

Có những chuyện nên chấm dứt tại đây là vừa.

Việc “nhà họ Ngô suy tàn”, Châu Sinh Hành sẽ không xen vào nữa.

Hôm nay sông bạc chỉ có ba sới.

Cô thu gọn những quân cờ trắng xong, đi đến một bên khán đài của căn phòng khép kín, nhìn thấy Tiểu Phong đang trong cuộc chơi. Tiểu Phong lộ rõ dáng vẻ của lính mới, nhưng ngồi đối diện trước mặt cậu ta hoàn toàn là những gương mặt lão làng. Trình Mục Dương ngồi sau hình như đã đoán được sự nghi hoặc của cô, liền nói: “Anh hơi mệt nên để Tiểu Phong chơi một ván.”

Nam Bắc nghe xong dở khóc dở cười: “Trông bộ dáng của cậu ta, e rằng đến bài cử là gì cũng không biết.”

“Cậu ta lớn lên tại Nga từ nhỏ, làm sao biết được bài cử là gì.” Trình Mục Dương cười tủm tỉm, nhìn thấy Tiểu Phong rõ ràng đã mất phương hướng, hẳn lại cảm thấy thú vị, “Nhưng cậu ta muốn thử, vậy cứ để cậu ta thử, ba ván thắng hai, thua một ván này cũng vẫn còn cơ hội.”

Giọng điệu hẳn thoải mái, như đang bàn bạc xem tối nay ăn gì.

Cô quay người lại: “Em nghe nói tối qua anh không thắng được mấy. Canh bạc diễn ra ba ngày, nếu tối nay lại thua, vậy thì làm sao còn cơ hội lật lại.” Cô không hiểu hẳn nghĩ gì, “Nếu thua thật, anh sẽ làm thế nào?”

“Em muốn biết?” Hắn im lặng một lát, đột nhiên trầm giọng nói, “Chúng ta đánh cược xem, nếu em thắng thì anh sẽ trả lời em. Nếu em thua... thì phải học theo anh nói một câu tiếng Nga nữa.”

“Lại nữa.”

Hắn cười: “Đoán thử xem ai thắng ván bạc này?”

Nam Bắc quan sát dáng vẻ tràn đầy tự tin của hắn, quay người nhìn xuống dưới lầu, có bốn người đang ngồi. Cô biết Thẩm Gia Minh chơi bài cử rất giỏi, vốn định cược Thẩm Gia Minh sẽ thắng, nhưng nghĩ một lát, liền tiện tay chỉ bừa một người khác.

Kết quả chẳng cần nói cũng biết.

Là Thẩm Gia Minh thắng.

Trình Mục Dương đứng dậy khỏi ghế mây, đi đến phía sau, hai tay chống cạnh người cô, nói: “Cố ý nhường anh?”

Hắn đúng là hồ ly thành tinh rồi.

Nam Bắc chẳng nói đúng sai, lần này hắn dạy cho cô một câu ngắn gọn đến bất ngờ. Cô chỉ nghe hai lần đã ghi nhớ tất cả, còn chưa kịp hỏi ý nghĩa, Trình Mục Dương đã giải thích: “Nghĩa là ‘Em đồng ý’, nhớ lấy nó, sau này nhất định có ngày em dùng tới.”

Em đồng ý.

Nơi cần dùng đến câu nói này không có nhiều.

Những câu bóng gió của hắn luôn có sức mạnh khiến cô mềm lòng.

Nam Bắc mỉm cười tựa người vào hắn, nhắc nhở: “Đến lượt anh rồi, ván cuối cùng.”

Trình Mục Dương chống cằm lên đầu cô, thản nhiên trêu đùa: “Bỏ quyền đấu thôi, chúng ta về phòng.”

“Được thôi, bây giờ đi luôn.”

“Tốt, bây giờ đi luôn.”

Hắn duỗi tay xắn áo sơ mi của mình lên gò găng, làm ra vẻ như định bỏ cuộc thật.

Nam Bắc không nén nổi liền bật cười, liếc nhìn hắn: “Anh biết câu ‘bài cử khuynh thành’ không?” Cô vươn tay giúp hắn chỉnh cổ áo sơ mi, ngón tay dừng trên xương quai xanh của hắn, chỗ đó có vết bầm do răng cắn, “Trong cửa sinh tử của bài cử, một đêm đã có thể khiến anh thua hết một tòa thành. Thẩm Gia Minh từ nhỏ đã thích chơi thứ này, không cần thận anh sẽ thật sự mất sạch cho anh ấy đó.”

Đang phân vân xem có nên cài cúc áo vào không, Trình Mục Dương đã vỗ vỗ lên trán cô: “Kể khích tướng này rất có hiệu quả với anh.” Hắn ra hiệu bảo cô xuống lầu cùng mình, quan sát ván bạc tại nơi gần nhất.

Nam Bắc không hề từ chối, dấu sao hôm nay cô đến chính là quan sát dáng vẻ trên sỏi bạc của hắn.

Hai người xuống lầu, cô ngồi ở vị trí cách bàn đánh bạc gần nhất, nhìn Trình Mục Dương nhập cuộc.

Hắn bước đến cạnh bàn, không biết nói những gì mà Thẩm Gia Minh liền vẫy tay với nhà cái, sau đó cô gái kia liền khom người rời đi.

Lẽ nào cần bốn người luân phiên làm nhà cái?

Cô nhận ra họ đang tham gia vào một canh bạc lớn. Mỗi người đều có bốn quân bài, lần tự do chọn hai quân, so sánh điểm cao hay thấp hơn so với nhà cái. Mỗi người có hai cơ hội, hai lần đều hơn điểm mới tính là thắng.

Vừa đơn giản nhưng cũng không đơn giản.

Quan trọng ở chỗ người chơi sẽ phân bố bốn quân bài này như thế nào.

Hiển nhiên, Trình Mục Dương càng hiểu rõ những mưu mô càng nhiều thêm trong ván bạc này. Chỉ có nhà cái mới được phụ trách quăng số bằng xúc xắc, theo thứ tự chia bài đến tay từng người.

Bài cửu khuy nh thành, sự màu nhiệm nằm trong xúc xắc và quân bài.

Tất cả những việc có liên quan đến cờ bạc, cô đều học từ Thẩm Gia Minh.

Từ việc quăng xúc xắc ra sao đến phân biệt cửa sinh tử của bài cửu.

Còn nhớ xúc xắc đầu tiên cô chơi là của Thẩm Gia Minh tận tay trao cho, hai người thường ngồi trên thảm cỏ. Ban đầu Thẩm Gia Minh toàn thắng cô để dụ dỗ cô thân thiết với mình hơn.

Sau này cô tức giận, Thẩm Gia Minh cũng không dám bắt nạt cô nữa, từ từ dạy cho cô từng chút một làm thế nào khống chế xúc xắc trong tay đến sự khác biệt của âm thanh... Và từ đó trở đi anh chưa từng thắng nổi cô một lần nữa.

Không biết là do anh cố tình nhường cô, hay vì lí do gì khác.

Từ chỗ Nam Bắc có thể nhìn thấy hai người họ rất rõ.

Hôm nay Thẩm Gia Minh ăn mặc nho nhã, đeo đôi kính có gọng màu vàng nhạt, tay phải nhẹ nhàng lắc lắc xúc xắc: “Ngại quá, ván trước tôi thắng rồi, ván này đành phải làm nhà cái trước vậy.”

“Không sao.” Trình Mục Dương ngồi tựa vào ghế gỗ tử đàn, yên lặng quan sát Thẩm Gia Minh và đĩa xúc xắc trong tay anh, “Còn nhiều thời gian, thẻ đánh bạc của chúng ta đủ chơi cả một đêm.”

Thẻ đánh bạc của chúng ta đủ chơi cả một đêm.

Câu này có hàm ý gì vậy?

Người ngồi vây quanh sới bạc đều xôn xao bàn tán. Ai cũng biết thẻ đánh bạc trên còn tàu này được chuyển đổi bằng đơn vị gì, chắc chỉ ở canh bạc sau khi màn đêm buông xuống mới có thể trông thấy người chơi bạo tay đến vậy.

Màn hình lớn phía trên đồng thời chiếu cận cảnh sới bạc.

Vì trong hành trình lần này, đây là canh bạc lớn nhất nên quả thực ai cũng nôn nóng.

Trong màn hình, ánh sáng hắt xuống Trình Mục Dương, nhấn nhá mọi góc cạnh trên gương mặt hắn. Đối lập hoàn toàn với khí chất quý tộc toát lên từ Thẩm Gia Minh, xưa nay cảm giác mà hắn đem lại cho người khác luôn giống như mặt biển phẳng lặng trước cơn giông bão. Biết rõ nó nguy hiểm, nhưng không kìm được vẫn muốn tiến đến gần, gần thêm chút nữa.

Cho dù ngay sau giây phút đó sóng nước cuộn trào như thế nào, khoảnh khắc trước đó vẫn cứ yên bình.

Sự yên bình khiến cho người ta phải thấp thỏm.

Hiệp thứ nhất nhà cái toàn thắng.

Thẩm Gia Minh trên cơ.

Cô chẳng hề hồi hộp, cũng tin chỉ cần anh làm nhà cái thì không thể nào có chuyện thua.

Đến lượt người nhà họ Châu Sinh làm nhà cái, bỗng có một người mặc quân phục ngồi xuống cạnh Nam Bắc “Còn nhớ quy tắc chơi bài cửu không?” Là cha của Thẩm Gia Minh, Nam Bắc hạ thấp giọng gọi một

tiếng “chú Thắm”: “Cháu còn nhớ một chút, nhưng cũng quên gần hết rồi.” Nam Bắc thề lưỡi đáng yêu, “Nên chỉ có thể ngồi xem cảnh náo nhiệt thôi ạ.”

Cha của Thắm Gia Minh – Thắm Anh sinh ra trong một trại tị nạn ở Việt Nam, sau này mới vượt biên đến Đài Loan, đã nhiều năm đi lính.

Trên người ông toát lên sự kiên nghị chỉ quân nhân mới có, cả những gian khổ trời trẻ và nỗi ưu tư khó lòng che giấu.

Mặc dù Nam Bắc sống ở nhà họ Thắm sáu năm trời nhưng không gặp được ông mấy, song hồi đó cô và Thắm Gia Minh quan hệ thân thiết nên Thắm Anh đối xử với cô rất tốt.

Ông nghe Nam Bắc nói xong, im lặng một lúc, trầm giọng: “Nếu có thể, đừng đến quá gần Trình Mục Dương. Sự tồn tại của bản thân hần đã là một nguy hiểm, ta không muốn cháu theo chúng ta đi té lể tổ tiên, nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nam Bắc ngạc nhiên.

Phải nói rằng đó là chuyện vô cùng ngoài ý muốn mới đúng.

Ông Thắm thường khen ngợi Trình Mục Dương, nhưng sao Thắm Anh lại nói như vậy?

“Ông Thắm của cháu cũng cảm thấy thế.” Thắm Anh lập tức bổ xung thêm câu này.

Trên màn hình lớn, có thể nhìn thấy từng vốc thẻ đánh bạc được vớt lên bàn. Đường như mọi người đều coi hôm nay là đêm cuối cùng, đặc biệt là Thắm Gia Minh và Trình Mục Dương. Cô nghe nói tối qua nhà họ Thắm đứng thứ nhất.

Chỉ cần tối nay Thắm Gia Minh thắng cuộc, không nghi ngờ gì mỏ khoáng sản kia sẽ thuộc về tay nhà họ Thắm.

Còn nếu Trình Mục Dương thua tối nay, hần đành phải bỏ cuộc thôi.

Cô nhớ Trình Mục Dương từng nói “đây chỉ là hình thức”, lại nhớ đến ánh mắt nụ cười của hần lúc hai người ở trong căn phòng khép kín trên lầu ba, cô hỏi hần nếu thua sẽ làm thế nào.

Bỗng nhiên Nam Bắc có dự cảm không lành về chuyện này.

Nếu Thắm Gia Minh thật sự thắng cuộc, lẽ nào hần sẽ làm căng cướp lại?

Nam Bắc bỗng nghe thấy tiếng ồn ào sau lưng, đều là tiếng cảm thán, cô lập tức hồi thần, vội quan sát tình hình trên sới bạc. Đã có hai người đồng thời đứng dậy nhận thua.

Đó là hai người của nhà họ Châu Sinh.

Bàn đánh bạc rất lớn, nhưng chẳng ai ngờ nhanh như vậy đã chỉ còn có hai người.

Thẻ đánh bạc trên tay đều chất đồng, có hai cô gái đang sắp xếp phân loại thẻ. Sau khi thẻ được xếp ngay ngắn thành từng chồng, khán giả cũng phải kinh ngạc tán thưởng. Đối với họ, mỏ khoáng sản chỉ là một “khái niệm”, nhưng ngay giờ phút này, những thẻ đánh bạc chất cao như núi trên chiếc bàn kia đã giúp họ định hình được giá trị thực sự của nó.

Thắm Gia Minh rút ra một điều thuốc là từ trong bao cạnh tay: “Muốn nghỉ một lát không?”

Trình Mục Dương mỉm cười: “Đánh nhanh thắng nhanh, thấy sao?”

“Được.” Thắm Gia Minh bỏ điều thuốc chưa kịp châm trở lại bao, “Đánh năm thắng ba.”

Hơn hai giờ sáng, từ người tham gia canh bạc đến khán giả xung quanh đều không có chút cảm giác mệt mỏi nào.

Đối với hầu hết mọi người, canh bạc tối nay chỉ có thể đứng ngoài quan sát bàn tán. Nhưng nhà họ Châu Sinh vẫn hết sức chú đáo, từ bàn đánh bạc đến cường độ ánh sáng xung quanh đều ở trạng thái tốt nhất, lượng oxy cung cấp cũng ổn định ở mức cao hơn bên ngoài 60%, đây là một môi trường tiêu chuẩn của sòng bài thương mại.

Còn đồng của cải khuynh thành trên bàn kia lại thuộc hàng hiếm thấy.

Tất cả mọi thứ đều khiến người ta phấn khích đến cực điểm.

Vận đồ của hai người hình như đều không tồi, thắng qua thắng lại, từ đầu đến cuối vẫn chưa ai bị mất quân nào.

Đến ván cuối cùng, sau hai lần lại đến lượt Thẩm Gia Minh làm nhà cái.

Anh tỉ mỉ úp ba mươi hai quân bài, bắt đầu chậm rãi xếp. Quân bài bằng ngà voi màu vàng nhạt bóng loáng được anh chia thành bốn quân một cụm, xếp thành tám hàng.

Động tác của anh khá ung dung. Sau khi xếp xong bốn quân cuối cùng, bàn tay lướt qua tám hàng, anh cười nói: “Công bằng một chút, ván cuối cùng tôi xếp bài, anh tung xúc xắc.”

Cách chơi rất đẹp, nhưng khiến Nam Bắc tủm tỉm cười.

Từ nhỏ Thẩm Gia Minh đã thích chơi với ba mươi hai quân bài, anh có hơn trăm cách đánh dấu những quân bài này giúp mình chiến thắng tuyệt đối. Vì vậy lúc xếp xong anh có thói quen thực hiện động tác lướt bài kia.

Song những trò gian lận trên sỏi bạc, nếu không có khả năng vạch trần thì đành phải cam chịu số phận thôi.

Cô tin nếu Trình Mục Dương đã dám đánh bạc với Thẩm Gia Minh, thì hẳn nhất định phải có đôi chút mảnh khõe hơn người giống anh.

Trình Mục Dương hoàn toàn không từ chối lời đề nghị liền cầm lấy đĩa xúc xắc.

“Anh từng nghe câu ‘bài cử khuynh thành’ chưa?” Trình Mục Dương nhìn Thẩm Gia Minh đầy hứng thú, trong mắt dường như ẩn chứa ý cười. “Trong cửa sinh tử của bài cử, một đêm đã có thể khiến anh thua sạch một tòa thành.” Câu này là cô vừa nói với hắn.

Còn người nói cho cô biết là Thẩm Gia Minh.

Nam Bắc không ngờ Trình Mục Dương đột nhiên nói vậy.

“Khá quen tai nhỉ?” Thẩm Gia Minh trầm ngâm nhìn Trình Mục Dương, “Hình như có ai cũng từng nhắc qua.” Tầm mắt anh dừng lại mấy giây chỗ cổ áo sơ mi của Trình Mục Dương rồi bình thản dịch qua phía khác.

Sau đó, anh lấy diêm định châm điếu thuốc, nhưng đột nhiên lại bẻ gãy cây diêm trong lòng bàn tay.

Oan gia ngõ hẹp, thắng và thua chỉ trong một sai lầm nhất thời.

Trình Mục Dương mỉm cười, không nói gì thêm, nhẹ nhàng lắc cốc xúc xắc trong tay.

Điểm số được mở ra, mỗi người cầm lấy bốn quân bài.

Hai quân đầu lật lên, Trình Mục Dương thắng.

Nam Bắc thở dài thườn thượt, nhìn hai quân bài còn sót lại trước mặt mỗi người họ, cô có chút dao động, không thể nói rõ là mình đang hi vọng ai thắng. Cha Thẩm Gia Minh bỗng đứng sửa áo rồi đứng bật dậy, đi ra ngoài.

Trái tim cô chợt “thịch” một tiếng.

Cùng lúc đó, màn hình lớn phóng to bàn đánh bạc.

Tất cả mọi người đều im lặng, rất nhanh, tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi, từ nhỏ đến lớn, từ xa đến gần.

Trước tay Trình Mục Dương là hai quân bài lật ngửa: Đinh Tam, Nhị Tứ.

Chẳng ai ngờ trong canh bạc khuynh thành này, có thể nhìn thấy tổ hợp quân bài cấp cao nhất: Hầu Vương Đối[3].

[3] Hầu Vương Đối: Tổ hợp hai quân Đinh Tam (1-3) và Nhị Tứ (2-4) nói trên được coi là tổ hợp quân mạnh nhất trong bài cử.

Trình Mục Dương đã thắng. Thắng một cách triệt để.

Canh bạc “đại sát tứ phương” này khiến cả con tàu “tanh mùi máu”. Cô nhanh chóng rời khỏi sòng bạc, trên boong tàu tầng bốn đâu đâu cũng là người, có lẽ vì ban này trong phòng hàm lượng oxy quá cao nên đứng bên ngoài thấy hơi khó thở. Cô men theo đường ven thiếu sáng đi đến điểm cuối cùng của boong tàu.

Bầu trời phía xa chẳng có bất kỳ ánh sáng nào, ngay ánh trăng cũng không thấy đâu, khắp nơi là mây đen giăng kín. Từ đây nhìn ra mặt biển chỉ nhìn thấy màu đen sâu hun hút và những con sóng cuộn trào xô vào thành tàu.

“Trình Mục Dương số đỏ quá.” Có người cảm thán.

Còn có người không mấy quan tâm: “Chỉ là trò chơi tiêu khiển thôi. Không biết chừng bọn họ sớm đã ngầm có giao dịch gì rồi, thế mới bốc được ‘Hầu Vương Đối’ chứ.”

“Cho dù là giao dịch gì, nhà họ Châu Sinh đã rời cuộc rồi. Nhà họ Thẩm và Trình Mục Dương tỉ lệ 1:1, tối mai mới là cuộc chơi quan trọng.”

Tối mai.

Sau tối mai cô phải trở về rồi...

Nam Bắc nhìn bóng chim biển lượn vòng trên mặt nước, nhớ lại mấy ngày ngắn ngủi trên con tàu này. Có lời cảnh cáo, có trận quyết đấu, rồi có mạng người, và cả sự quyến rũ khó lòng kháng cự của Trình Mục Dương.

Cô từng hỏi Thẩm Gia Minh, bây giờ con tàu ở giữa đảo Đài Loan và đảo Luzon của Philippin. Sau ba ngày diễn ra canh bạc, tàu du lịch sẽ rời khỏi eo biển Bashi, đi thẳng đến đảo Đài Loan.

Lộ trình này thật ngắn ngủi, từ lúc lên tàu đến lúc xuống tàu chưa đầy bảy ngày.

Đột nhiên có tiếng ồn rất lớn vọng tới.

Nam Bắc quay lại nhìn, trong hồ bơi có bọt nước bắn lên tung tóe. Ngay sau đó, cô thấy Thẩm Gia Minh hiện lên từ mặt hồ, vượt nước trên mặt, nói: “Mọi người, đêm nay không say không về!”

Cảnh đêm đã bị phá hỏng hoàn toàn.

Tuy anh đã thua, nhưng anh vẫn là thượng khách của canh bạc ngày mai.

Từ những anh chàng thấy người sang bắt quàng làm họ hay thật sự cảm phục tài năng của Thẩm Gia Minh, đến những cô nàng mến mộ, thậm chí sớm đã có ý đóng đưa với anh, tất cả đều sôi lên vì câu nói này.

Khi Thẩm Gia Minh bước lên khỏi bể bơi, cả người anh ướt sũng, áo sơ mi dính sát vào người, lộ rõ thân hình cao gầy. Anh gầy quá, hình như còn gầy hơn nhiều so với hồi nhỏ, nhưng trông không hề yếu ớt.

Có lẽ từ sau khi vào quân đội anh được rèn luyện nhiều, dẫu rằng dáng người hơi ốm, nhưng bước chân rất vững vàng.

Như thể anh đoán được nơi Nam Bắc thích đứng, liền nhìn thấy cô ngay tức khắc, anh xuyên qua đám người trò chuyện rôm rả, đi đến bên, im lặng ngắm cô.

“Sao vậy?” Nam Bắc nở nụ cười.

“Không sao.” Thẩm Gia Minh khẽ thở dài, “Sợ em xảy ra chuyện gì.”

“Không đâu.” Cô nhỏ nhẹ, “Sắp xuống tàu rồi, đến bờ là địa phận của anh, em còn có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Thẩm Gia Minh thờ ơ mỉm cười: “Nếu em đồng ý ở lại đảo Đài Loan, anh chắc chắn không lo lắng nữa.”

“Không được.” Nam Bắc nghiêm túc lắc đầu, “Em thích ăn đồ chế biến từ lá bạc hà, nhất định phải về Vân Nam, chỗ anh không có mấy thứ đó.”

Thẩm Gia Minh chẳng bao giờ nói lại được cô.

Gió đêm trên biển rất mạnh, người Thẩm Gia Minh lại ướt sũng, cô và anh nói chuyện một lúc, cô vội nhắc anh về phòng thay quần áo rồi hăng ra. Hai người không đi thang máy mà dùng cầu thang bộ ở đuôi tàu. Đúng lúc đẩy cửa cầu thang ra, chợt nghe tiếng thở gấp nặng nề. Bước chân Nam Bắc hơi dừng lại, cô và Thẩm Gia Minh nhìn nhau, rõ ràng anh cũng nghe thấy.

Tiếng thở dồn dập, hơn nữa không chỉ của một người, như đang kiềm chế sự đau đớn.

Xung quanh tối om, đèn tường cũng đã tắt.

Chỉ có ánh sáng từ boong tàu xuyên qua cánh cửa mở toang hắt vào trong, đúng chỗ phát ra tiếng thở hổn hển.

Thẩm Gia Minh vươn tay chặn cho cô đứng ở phía sau mình, từ từ đi lên mấy bậc.

Ngay lập tức đã nhìn thấy mấy bóng đen co quắp, có người nằm im, có người cử động, tư thế ngã nghiêng không chút phòng bị. Xung quanh không có ai. Trong lòng Nam Bắc chợt thấy căng thẳng, đưa tay xem xét một hồi, phát hiện có người còn sống, có người đã chết.

“Có thể nói được không?” Thẩm Gia Minh ngồi xuống trước mặt một người vẫn còn thở.

Người đó bỗng rụt lại, vội thu mình về phía sau.

Nam Bắc đưa tay dò thử yết hầu, hần bị kẻ khác đập vào họng, chắc chắn không thể lên tiếng trong vòng hai ba hôm.

Thẩm Gia Minh chuyển hướng đến một người đã chết ăn vận nhã nhặn, vừa với tay nhắc cằm người đó lên, mùi tanh lập tức xộc lên, máu trào ra từ mũi tử thi chảy đầy tay anh, còn nóng hổi dính bết.

Anh thu tay lại, cau mày tiến gần xem xét kỹ lưỡng, mới phát hiện sống mũi bị đâm gãy, khoang miệng sạch sẽ, không phải chết do nội tạng bị tổn thương.

Lẽ nào là do xuất huyết não? Ý nghĩ chợt lóe trong đầu, Thẩm Gia Minh vội thò tay tìm xương sống mũi của tử thi, hai ngón sờ nắn một hồi, mới thở dài nói: “Ra chiêu quá đẹp, may mà anh biết Nam Hoài không ở trên con tàu này.”

Anh là quân nhân, đương nhiên rất giỏi cận chiến.

Nhưng cách đánh nghệ thuật kiểu này không phải sở trường của anh.

Đâm mũi là kiểu đánh nhau thường thấy nhất trên phố, nhưng nếu chiêu thức cao siêu, xương mũi vỡ thành từng mảnh sẽ trở thành lưỡi dao đâm vào sọ, xuyên vào tổ chức não bộ, khiến kẻ bị đánh chết bất đắc kỳ tử. Nếu chỉ mỗi lực đánh mạnh sẽ không làm được như vậy, góc độ và chiều sâu mới là quan trọng.

Và anh biết người giỏi nhất trong lĩnh vực này chính là Nam Hoài.

Nam Bắc nghe anh nói vậy liền ngồi xuống xem thử, quả nhiên rất giống chiêu thức của Nam Hoài. Có điều vị trí xương mũi bị đâm gãy không phải vị trí mà anh trai cô ưa thích. Theo lời Nam Hoài nói, vị trí này “trông xấu tệ”.

Cô cẩn thận xem xét sống mũi một lúc, phát hiện một điểm khá thú vị.

Lực đâm có tiết diện hẹp.

Cô thử so sánh với nắm đấm của mình, nhỏ tiếng nói: “Trên con tàu này có một người phụ nữ nắm đấm còn mạnh hơn em.”

Thẩm Gia Minh không muốn làm to chuyện, anh ra khỏi cửa thang gác, gọi hai người đến, dặn họ yên lặng dọn sạch chỗ này. Thiết bị chiếu sáng được đem tới, cô nhìn thấy trên mặt đất có vết máu đỏ của giày cao gót.

Những người bị đánh úp này chắc đã bắt chập mọi thứ để lưu lại dấu vết trên người cô ta.

Song chỉ quanh chỗ này mới thấy vết giày, cũng có nghĩa là, biết đâu cô ta đã cởi giày rồi đi khỏi.

Bốn tầng đều có sòng bạc, rạp hát, phòng ăn và hồ bơi, là những nơi công khai trước bàn dân thiên hạ. Tầng hai và ba lại càng đông đúc phức tạp, một cô gái đi chân đất, người đầy vết máu sẽ không chọn nơi công cộng, đương nhiên sẽ thoát ra ngoài từ khu nhân viên tầng một.

Nam Bắc liếc nhìn Thẩm Gia Minh.

Những người cứu chữa kẻ bị thương và xử lý tử thi có lẽ đã nhanh chóng báo tin đến Châu Sinh Hành. Cô muốn chạy ngay đến chỗ nhà họ Châu Sinh truy tìm manh mối, làm rõ ngọn ngành mọi chuyện. Suy cho cùng đây cũng là việc liên quan đến mạng người, lại xảy ra quá đột ngột, rất nhiều trường bối đều ở trên con tàu này, cô không muốn bất cứ ai thân thiết với mình gặp nguy hiểm.

Thẩm Gia Minh cũng đang nhìn cô, ngẫm hiểu ý, nói: “Đợi một phút, anh bảo người mang đến áo sơ mi sạch.”

Cô bật cười: “Lạnh rồi à?”

“Hơi hơi.”

Lúc hai người nói chuyện có tiếng bước chân. Thẩm Gia Minh cởi chiếc áo ướt sũng, vừa mặc áo sơ mi mới, vừa cầm lấy súng lục cỡ nhỏ từ người kia. Sau đó, anh cùng cô đi sang phía đường dành cho nhân viên xuống thẳng phía dưới.

Trước khi lên tàu, Thẩm Gia Minh từng xem qua bản đồ mặt bằng. Để tránh nhân viên trông thấy, hai người né qua phòng ăn và phòng giải trí, lách vào khoang tàu. Trong phòng giặt là vọng ra tiếng cười nói của nhân viên, phòng bơm nước và phòng nhân viên gần đó đều đang khóa, anh nép người tiến lên mười mét, tìm tay nắm cửa của phòng nôi hơi số một rồi mở ra.

Tiếng âm vang phát ra từ phòng nôi hơi, anh làm dấu tay với Nam Bắc.

Cửa phòng giặt là đột nhiên mở, cô vội khép lại, lùi trở về đường dành cho nhân viên.

Trong màn đêm, tiếng bước chân từ từ đến gần.

Cô khẽ nín thở.

Rất nhanh, tiếng bước chân liền xa dần.

Cô thở phào, im lặng tựa người lên thành tàu, chờ người nhân viên tới gần rồi đi hẳn mới nhẹ nhàng trở về khoang tàu, nhìn thấy Thẩm Gia Minh đi ra từ phòng nôi hơi số một ấy.

Cả khoang tàu rất cuộc chỉ mỗi phòng nôi hơi số sáu ấy có lối ra, hai người men theo đường này, nhưng không tìm thấy manh mối. Lẽ ra chỉ cần là nơi người phụ nữ đó đi qua, sẽ nhất định sót lại dấu vết.

Hai người không ngừng lần mò khóa cửa, lúc đi qua phòng số năm, Nam Bắc bỗng dừng lại.

Dưới khe cửa của các phòng dọc đường đều có ánh sáng, chỉ riêng phòng này tối om. Bình thường Nam Bắc không đa nghi đến vậy, nhưng vừa nãy trước khi cô lùi trở lại đường dành cho nhân viên, đã nhìn rõ khe cửa của dãy phòng này không có bất kì sự khác biệt nào.

Cũng có nghĩa là đèn phòng này vừa mới tắt.

Cô mò ra lưỡi dao lam mỏng dính từ trên người, kẹp giữa hai ngón tay, Thẩm Gia Minh trông thấy động tác của cô cũng rút súng ra, hai người nhìn nhau mấy giây, tranh giành xem ai là người vào trước.

Về chuyện này, cô chẳng bao giờ thắng nổi anh.

Thẩm Gia Minh vịn tay nắm cửa, hai người chen nhau xông vào, đứng khoanh khắc cô để tay sau lưng định khép cửa lại, cánh cửa bỗng bị ai đó đột ngột đẩy mạnh. Nhờ tia sáng cuối cùng, cô nhìn thấy hòng súng đen ngòm đang dí vào trán Thẩm Gia Minh.

Lưỡi dao lam trên tay cô cũng lập tức kề lên cổ người đó một cách dễ dàng.

Căn phòng tối đen như mực, cô không nhìn thấy.

Nhưng khi chạm vào làn da của người đó, ngón tay cô run run. Thẩm Gia Minh đang bị họng súng chĩa vào, người ngay trước mũi dao của cô và cả bản thân cô, trong số ba người, cô hít thở nặng nề nhất.

“Trình Mục Dương.” Cô khẽ nói.

Cô không biết liệu có phải những người từng gần gũi da thịt với nhau đều có giác quan thứ sáu vô cùng nhanh nhạy khi chạm phải đối phương hay chẳng? Nhưng cô cảm nhận được đó chính là hắn, mặc dù ở chỗ này giờ tay ra không nhìn nổi năm ngón, chỉ có ánh sáng mờ ảo từ hành lang xuyên qua khe cửa dưới chân.

Lúc cô lên tiếng, có thể cảm thấy cánh tay người ấy hạ xuống.

Cô không thu dao, nhưng người ấy đã thu súng.

“Không được cử động.” Trình Mục Dương nói với cô, “Bọn anh đang gỡ bom, vừa nãy đèn vỡ quá nhanh, còn không rõ ở đây có cái gì.” Cô ừ một tiếng, thu dao về, mu bàn tay sượt qua cánh tay hắn.

Đôi mắt bắt đầu thích ứng với bóng tối, dần dần có thể nhìn thấy hình dáng của hắn.

Hắn chẳng nói chẳng rằng, vươn tay ra dịu dàng ôm lấy eo cô.

Nam Bắc dùng cùi chỏ huých huých hắn.

Từ một phía của phòng nổi hơi có tiếng nói vang lên, là giọng của một chàng trai xa lạ: “Ông chủ, thứ này bền thật, đem về làm phế phẩm tái sử dụng được không?”

Giọng nói nhỏ dần, có hai người lách qua nổi hơi đi ra.

Nhờ chút tia sáng mờ ảo kia, Nam Bắc đã nhìn rõ bên cạnh chàng trai là một cô gái, cô luôn cảm thấy có gì quen thuộc ở cô gái này.

Một chiếc đồng hồ đeo tay phản chiếu ánh sáng, làm nổi bật hộp đen trong tay người đàn ông. Sau đó anh ta bỏ nó xuống, lấy ra tiếp thứ gì đó trên người, thứ đó phát ra ánh sáng đủ soi rọi hơn nửa căn phòng: “Chết thật, vừa nãy mãi gỡ bom, không để ý chiếu sáng ọi người.” Chàng trai đang nói đeo một cặp kính trông rất thư sinh.

Khắp phòng toàn là tiếng nổi hơi hoạt động âm ỉ.

Cuối cùng cô đã nhìn rõ mọi người xung quanh. Thẩm Gia Minh vẫn đang giữ súng chĩa vào đầu Trình Mục Dương, người vác súng trường ngồi trong góc phía sau lưng, hướng nòng súng về anh chính là Tiểu Phong. Đúng là “bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng.”

Cô thật không dám tưởng tượng nếu người trong này không phải Trình Mục Dương thì kết quả sau cùng sẽ thế nào.

Trình Mục Dương cũng chẳng thèm để ý đến họng súng của Thẩm Gia Minh, hất tay ra hiệu với Tiểu Phong, cậu ta hơi do dự nhưng vẫn tuân theo.

“Bọn tôi đang đuổi theo một cô gái.” Trình Mục Dương giờ hai ngón tay nhẹ nhàng gạt họng súng của Thẩm Gia Minh ra, “Sao hai người lại tới đây?” Thẩm Gia Minh nhìn vào mặt hắn: “Chúng tôi cũng đang đuổi theo một cô gái.”

Hai người vừa mới kết thúc một canh bạc.

Nhưng khéo thay, họ vừa chĩa súng vào đối phương, đương nhiên thái độ cũng không mấy thân thiện.

Nam Bắc nhìn quanh, không có thêm người sống hay xác chết nào: “Ban nãy anh nói có người đập vỡ đèn, thế người đó đâu?”

Người gỡ bom sắc mặt hơi tái, liếc nhìn nổi hơi.

Bị quăng vào bếp lò rồi? Cô không dám tin.

“Ở phía trên.” Trình Mục Dương trả lời cô.

Cô nhìn theo ánh mắt hắn, rõ ràng đang chỉ về phía nóc nổi hơi. Bên trên đó chắc chắn không có lối thoát, nhiệt độ lại đủ nướng chín bất kì loại da thịt nào, cô hoài nghi liếc nhìn Trình Mục Dương.

Hình như hẳn hiểu cô đang nghĩ gì, khẽ gật đầu nói: “Chắc tiêu rồi.”

“Anh vút lên đó?”

“Tự trèo lên thì có.”

...

Chị họ của Trình Mục Dương – Oman có vẻ không chịu nổi cuộc đối thoại của hai người, hắng giọng: “Cô ta vào phòng nhìn thấy bọn chị, tự mình đập vỡ bóng đèn rồi trèo lên đó.” Cô ấy nghĩ một lát, nói: “Chắc sợ chúng tôi làm hỏng việc gài bom, đập vỡ đèn để kéo dài thời gian, còn về việc tại sao lại trèo lên đó...” Cô nhún vai, tỏ vẻ khó hiểu.

Trình Mục Dương cười thành tiếng: “Chỉ cần ba phút để bom phát nổ, đập vỡ đèn chắc chắn là cách hay. Đáng tiếc, bên cạnh chúng ta vừa khéo có cao thủ gỡ bom.”

Ba phút?

Nam Bắc ngạc nhiên, ngẩng nhìn chàng trai thư sinh kia.

Cô không nghi ngờ lắm lời họ nói. Ngẩng đầu quan sát nồi hơi đối diện với trần căn phòng và bốn vách tường, nếu bây giờ không lên đó, rất có thể cô gái kia đã cháy thành than rồi, nhưng xung quanh không có khe hở nào để hành động.

Đúng lúc đang suy nghĩ, đột nhiên trước mắt tối sầm, cô thuận tay nắm chặt lấy thứ trước mắt, phát hiện là đôi găng tay màu đen.

“Phòng cháy, chịu nhiệt.” Chàng trai thư sinh nhìn ra cô đang nóng lòng muốn thử đôi găng tay, cười híp mắt giải thích.

Nam Bắc không khách khí, nhanh chóng đeo găng tay vào, đi đến gần, lưng đối diện cầu thang bên cạnh nồi hơi, tay để sau lưng nắm chặt chỗ cao nhất của thang.

Vì cô đang mặc váy nên mọi người đều tự giác chuyển tầm mắt qua chỗ khác, bao gồm cả Thẩm Gia Minh.

Chỉ có Trình Mục Dương vẫn nhìn cô chăm chú.

Nam Bắc liền lật người, chân đạp lên nóc khoang tàu, đứng trồng cây chuối trên nóc nồi hơi.

Mùi mực rửa kì quái xộc vào mũi... Nam Bắc hơi cau mày, tập trung nhìn kĩ người trước mặt.

Người phụ nữ trước mắt trần như nhộng cuộn tròn người lại, ôm quần áo của mình trong lòng, chỗ da thịt tiếp xúc với nồi hơi đã cháy đen.

Cô vươn tay vén tóc cô ta lên, là vợ bé của Châu Sinh Hành. Nam Bắc chống bằng một tay, dùng miệng cắn găng da tháo xuống, vợ tay lật mí mắt của người phụ nữ, thì ra cô ta ngệt thở do chất kịch độc.

Còn may, chết vì trúng độc còn tốt hơn nhiều so với việc chết cháy.

Cô cẩn thận kiểm tra một lượt, sau khi chắc chắn không còn manh mối gì mới lật người nhảy xuống.

“Nhìn thấy gì rồi?” Thẩm Gia Minh trông sắc mặt cô có vẻ không ổn.

Cô lắc đầu: “Vợ bé của Châu Sinh Hành, hơn nữa sau khi trèo lên đã cởi bỏ tất cả quần áo trên người mình.”

“Ở đây có cảnh báo cháy, chắc cô ta sợ gây chú ý.” Trình Mục Dương nhẹ nhàng giúp cô vén tóc mái trên trán sang một bên, “Quả bom kia là bom cỡ nhỏ, uy lực không lớn lắm, nhưng đủ xóa sổ phòng nồi hơi này.”

“Sao cô ta phải cho nổ ở đây?”

Cô không ngờ có người âm mưu tấn công khủng bố trên con tàu này, nhưng đã muốn đánh bom liều chết, sao không cho nổ trực diện luôn?

“Chỗ này vừa hay là phòng nồi hơi và máy móc.” Thẩm Gia Minh nắm rõ bố cục con tàu, “Có lẽ sau khi cô ta bị phát hiện, định nhanh chóng cho nổ bom phá hủy động cơ tàu.”

“Chắc vậy.” Chàng trai thư sinh giở gỡ bom dầu môi lên với Trình Mục Dương. “Ban nãy cô ta tiến đến, cầm chiếc hộp định quăng vào lửa, may mà ông chủ nhanh tay, nếu không tài gỡ bom của tôi cũng chả có cơ hội sử dụng.”

Nam Bắc nghe thấy thế mới chú ý đến tay Trình Mục Dương có vết bỏng.

Người chết có thân phận quá đặc biệt.

Trình Mục Dương bảo người đi thông báo với Châu Sinh Hành, đại quản gia và nhị quản gia của nhà họ Châu Sinh lập tức đi tới, chỉ bảo lão gia nói: Biết rồi.

Tử thi được người ta mang xuống, cẩn thận phủ vải đen lên.

Cô chợt nhớ đến đứa bé trai kia.

Bộ dạng khi chết của người phụ nữ này vô cùng thâm thẳm, chắc cô ta còn chút hy vọng khi căn phòng này bị xóa sổ, hài cốt của mình cũng sẽ bị thiêu rụi, để bộ dạng thảm hại này của mình không lọt vào mắt mọi người.

Tiếc rằng, cô ta đã chết rồi nhưng phòng nồi hơi này và máy móc vẫn nguyên vẹn.

Có điều, rốt cuộc mục đích của cô ta là gì? Tại sao lại đột nhiên liều chết cũng phải làm đình trệ hoạt động của con tàu này?

Ở đây cô là khách, sau khi chủ nhân tham gia vào thì chỉ có thể yên lặng chờ đợi kết quả.

Có lẽ Châu Sinh Hành sẽ không cho bọn họ biết chân tướng.

“Các vị.” Lúc mấy người phía sau chuyển tử thi đi, nhị quản gia của nhà họ Châu Sinh hơi cúi người, đưa thiệp mời cho họ, “Lão gia nhà tôi muốn mời các vị ngày mai cùng dùng bữa trưa, coi như tiệc chia tay trước khi lên đường trở về.”

Thẩm Gia Minh tiếp lời: “Lão gia quá khách khí rồi, dù xuống tàu thì sau này cũng có cơ hội qua lại thường xuyên mà.”

“Dù hơi muộn một chút nhưng đêm nay đại thiếu gia sẽ lên tàu.” Nhị quản gia qua bình tĩnh giải thích, “Ý của lão gia là, đại thiếu gia còn trẻ, nên kết giao nhiều với những người bạn có thân phận giống mình.”

Điều này quả khiến người ta bất ngờ.

Cô nhận ra ngày càng có nhiều pha giật gân, khiến mọi người dần trở nên đủ bình tĩnh để đối diện với mọi hoàn cảnh có thể xảy đến.

Nhà họ Châu Sinh vừa rút khỏi canh bạc, còn người được gọi là “đại thiếu gia” lại lên thuyền trước canh bạc cuối cùng vào ngày mai. Họ vì cái gì? Họ muốn làm gì? Họ làm được gì?

Thiệp mời vẫn được in lồng màu bằng bản gỗ.

Nhà họ Châu Sinh cẩn thận đến từng chi tiết, vẫn cầu kì vì một lời mời gấp gáp.

Cô cùng Trình Mục Dương trở về phòng, thấy chị họ kia lấy thuốc trị thương ra bôi lên vết bỏng cho hần. Cả người hần dựa vào chiếc sofa đơn, vì chân rất dài, nên khi hần ngồi đó, tay đặt trên đầu gối mình, nhìn cô chăm chú, đã đủ mang lại cảm giác vô cùng ngọt ngào.

“Oman.” Trình Mục Dương bỗng nói, “Chị ra ngoài đi, em tự làm được.”

Ánh mắt của Oman dịch dần từ phía hần về phía cô gái còn lại trong phòng.

Cô ấy liền mỉm cười, giao tất cả bông băng thuốc đỏ cho Nam Bắc. Lúc hai người đưa nhau đồ, cô nhìn thấy mu bàn tay Oman và Trình Mục Dương giống hệt nhau, bề mặt chỗ khớp xương đều nhẵn bóng, lúc cong lại đường nét rất đẹp.

Người luyện quyền mười năm trở lên mới sở hữu những dấu vết này.

Rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong thoáng chốc, cô nhớ bàn tay của vợ bé Châu Sinh hành rất mịn màng, khớp xương nhô lên không giống cao thủ quyền thuật. Oman để ý thấy sự khác thường của cô, vội thu tay lại, mỉm cười dịu dàng nói: “Em trai chị thích em lắm, thích đến nỗi chẳng màng phép tắc nữa rồi.”

Oman dứt lời, quay người rời đi.

Cửa phòng đóng lại, Nam Bắc mới đi đến trước Trình Mục Dương ngồi xổm xuống. Cô dùng hai ngón tay nhẹ nhàng mở thuốc thoa đều lên miệng vết thương của hắn, nhẫn nại và tỉ mỉ như lúc người dì mặc sườn xám bôi thuốc cho cô khi ở hồ Thiên Đảo. Sau đó cô quần vải gạc trắng xung quanh. Xong xuôi, cô mới ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Em muốn nói gì?” Trình Mục Dương cúi đầu xuống một cách tự nhiên, cũng nhìn thẳng cô.

“Vừa rồi ở sông bạc, sao anh lại nhắc đến câu ‘bài cử khuyên thành’?”

“Em nghĩ vì anh muốn thắng anh ta?” Trình Mục Dương hỏi ngược lại, tay phải cuốn băng gạc trắng chạm vào má cô, “Anh không quan trọng thắng thua, chỉ muốn làm anh ta đổ kị, làm anh ta khó chịu.”

Nam Bắc cười khúc khích: “Ngụy biện.”

“Anh không dối em.”

Hắn vòng tay trái lành lặn qua người cô, kéo cô vào lòng mình. Hắn gạt tóc cô ra, vén áo cô lên, xoay cô lại rồi chậm chậm đè lên sofa, bàn tay mân mê sống lưng, hôn cô chậm chậm từng chút một. Cơ thể cô dần nóng bừng, cảm nhận được nhịp đập trái tim hắn giống hệt lúc này khi mình kề lưỡi dao vào động mạch cổ hắn.

Còn lúc đó hắn đang dí súng vào đầu Thẩm Gia Minh.

Ký ức này chẳng hay ho chút nào.

Cơ thể cô không biết nói dối, dường như trong bóng tối chỉ có thể dựa vào xúc giác để biết đó là hắn. Lực hấp dẫn chẳng thể trốn tránh khiến họ vốn dĩ không cần lên tiếng cũng vẫn nhận ra được đối phương.

Trình Mục Dương dùng sức vây hãm lấy cô, hai người từ trên sofa xuống dưới, đầu gối cô quỳ trên thảm trải sàn, bị hắn một tay thâm nhập dưới váy. Mặc dù bị từng lớp vải ngăn cách nhưng nơi kín đáo nhất của hai người sớm đã kề sát nhau, hắn muốn có cô, và cô cũng muốn hắn.

Song có quá nhiều nghi vấn nhen trong cổ họng: “Vừa rồi, những người em nhìn thấy kia, có phải chị anh...” Câu nói dừng lại ở đó. Trình Mục Dương giữ chặt eo cô, mạnh mẽ xâm nhập từ phía sau.

Hắn hành động quá đột ngột khiến cổ họng cô chợt phát ra tiếng rên rỉ.

Cô “ừm” một tiếng.

Phần bụng cô dính vào sofa, cô siết lấy áo sơ mi của hắn, cuối cùng đến hành động này cũng bị phát giác.

Trình Mục Dương cưỡng chế tách bàn tay đang siết chặt của cô, nắm lấy nó trong lòng bàn tay mình: “Là Oman đã ra tay.” Hắn bắt đầu chậm rãi chuyển động trong cơ thể cô, “Người phụ nữ kia muốn giết anh, anh đuổi theo cô ta đến tầng một. Những chuyện còn lại đều nằm ngoài dự đoán.”

Cô nghiêng mặt áp lên sofa, không nhìn phía sau lưng.

Chỉ thấp thoáng liếc thấy Trình Mục Dương.

Hình như hắn đang nhìn cô say đắm, cúi người xuống, chóp mũi chạm lên má cô. “Tin lời anh nói không?”

8. Chương 07

Chương 7: Canh bạc cuối cùng

Cô không trả lời hắn.

Trình Mục Dương hạ thấp tầm mắt, nhìn thấy hết biểu cảm của cô, hắn càng ngày càng tiến sâu hơn, dường như đang dùng toàn bộ sức lực. Có giọt mồ hôi chảy xuống từ má hắn, rớt lên lưng cô. Nam Bắc không kìm được, cuối cùng đã mở miệng gọi tên hắn, nhưng bị Trình Mục Dương vươn tay nâng cằm lên, lưỡi hắn ngang tàng đi vào miệng cô, buộc cô phải hôn sâu mình.

Khi hắn rời khỏi đôi môi cô bèn cất giọng khàn khàn: “Em vẫn ổn chứ?”

Nam Bắc bị hắn giày vò tới mức sức cùng lực kiệt, chỉ nghiêng đầu qua, dịu dàng cọ má mình lên má hắn.

Từ khi bắt đầu đến giờ, nếu không có canh bạc và vụ giết người kia, cứ như hai người đánh với nhau từ sáng cho tới hoàng hôn rồi đến tận đêm khuya vậy. Cả một ngày ngấn ngủ, cô đều vất vả cung phụng bên dưới người hắn như chưa từng ngơi nghỉ.

Cô không biết tại sao hắn lại cố chấp với mình đến thế.

Cố chấp đến nỗi khiến người ta khó lòng vẫy vùng trốn thoát.

Quá nửa đêm, Trình Mục Dương mặc quần dài, cởi trần đi đến bên cửa sổ kéo tất cả rèm lên, trong phòng không có bất kì tia sáng nào. Cô nằm trên, cảm giác thấy giường hơi rung rung, sau đó liền bị hắn kéo vào lòng: “Khó chịu không?” Bàn tay hắn men theo đùi cô trượt vào mặt trong, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Khó chịu.” Cô như bị lửa thiêu đốt, đau đớn tưởng chừng không dứt.

Cô lật người lại, nhìn vào mắt hắn: “Trình Mục Dương, có phải em mắc nợ anh cái gì không?”

Trong bóng tối, không thể rõ ràng màu sắc đối phương, chỉ thấy màu trong mắt hắn nhạt hơn cô đôi chút.

“Là anh mắc nợ em. Xưa nay chưa từng có ai dám cầm dao kề lên cổ anh, hơn nữa còn là vì một người đàn ông khác.” Trình Mục Dương mỉm cười, im lặng một lát mới tiếp tục nói, “Hồi nhỏ anh thường nghe trưởng bối nói, con người ta sa ngã chỉ vì dục vọng trong ‘tâm’ quá mãnh liệt. Họ rất thích dùng một câu...” Giọng hắn ngừng lại đôi chút, “Tâm niệm thành ma.”(1)

(1) Tâm niệm thành ma: Ma quỷ từ trong ‘tâm’ mà thành.

“Tâm niệm thành ma.” Cô lẩm bẩm, “Một câu rất ý nghĩa.”

Trình Mục Dương hay nói những câu khiến người khác cảm thấy thật ra hắn không hoàn toàn giống như vẻ bề ngoài. Người đàn ông này, tuy rằng cầm dao sát sinh, nhưng miệng vẫn thản nhiên kể chuyện Phật giáo.

“Có ý nghĩa à?” Hắn cười, “Từng nghe câu chuyện về Phật tổ chưa? Phật Thích Ca Mâu Ni khi còn là người từng ngồi thiền dưới cây bồ đề, mặt hướng về phía Đông, thề với thế nhân rằng nếu không thể ngộ đạo, quyết vĩnh viễn không bao giờ đứng dậy.” Hắn kéo tấm chăn lụa mỏng qua nên phủ hơn nửa người cô, “Đến ngày thứ bốn mươi tám, toàn thân người tỏa ánh sáng hào quang, Ma Vương sợ người thực sự thành Phật, đã sai ba mỹ nữ đến mê hoặc. Ba mỹ nữ này lần lượt đại diện cho lòng tham, lòng dục, lòng tham ái tình. Sau này đều bị Thích Ca Mâu Ni nhìn thấu, buộc phải hiện chân thân.”

“Chân thân là gì?”

“Là xương cốt, tất cả dục niệm đều là xương cốt không có máu thịt.”

Cô dùng chân mình quấn lấy chân Trình Mục Dương, nhắm mắt nghe hắn nói. Giọng hắn trong bóng tối như hạt cát mịn trên bãi biển giữa đêm khuya, tuy lạnh giá nhưng lại khiến người ta thoải mái dễ chịu.

“Đáng lẽ anh có thể làm người tốt, tiếc rằng người mê hoặc anh lại là em.” Trình Mục Dương nói đùa, đôi môi hắn chạm lên má cô.

Ví von kiểu này đúng là kiểu dễ xiêu lòng.

“Theo như anh nói, nếu anh nhìn thấu em, em phải hóa thành xương cốt rồi?” Nam Bắc nhếch khóe miệng, cọ chóp mũi lên xương quai xanh của hắn, “Cả nhà ông ngoại anh chẳng phải không mong muốn anh gia nhập xã hội đen sao? Những điều họ truyền thụ cho anh đều hết sức từ bi và phóng khoáng.”

“Chắc vậy.” Hắn không phủ nhận, “Nhưng tính một đấng ra một nẻo. Ngủ thôi, anh ngủ cùng em.”

Cô ừ một tiếng, hình như hần ngủ thật mất rồi.

Mãi lâu sau cô bỗng thì thầm: “Vừa rồi em quên chưa nói, em tin anh.”

Khi tỉnh lại trời đã sáng bạch. Quần áo bị làm nhàu nhĩ, cô đành bảo hần về phòng mang đồ mới cho cô thay. Trình Mục Dương chọn chiếc quần dài cotton màu đỏ mận và chiếc áo cộc tay màu trắng, rất đơn giản.

Cô không một mảnh vải che thân, ngồi dậy trên giường, phát hiện ra hần đang thản nhiên ngắm nhìn.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ mới mở một nửa, soi sáng cả căn phòng.

Nam Bắc bỗng mỉm cười, đứng bật dậy từ trên giường ngay trước mặt hần, vừa nhìn hần từ trên cao, vừa từ từ mặc quần áo.

Trình Mục Dương tựa người vào sofa, đôi chân lười nhác gác lên chiếc bàn thấp bằng gỗ mây ở một bên, ăn từng miếng bánh chocolate mousse thịt xông khói. Hần mê mải nhìn cô, ánh mắt rợp bóng yên bình.

Sau cùng, cô nhảy xuống sàn, chợt cảm thán một câu: “Anh biết không, Vân Nam mưa nhiều ẩm ướt quanh năm, có lúc em rất nhớ những năm tháng ở Bỉ, mấy tháng đó, tất cả quần áo hầu như đều phải sấy khô.”

“Đa tạ Nam đại tiểu thư vẫn còn nhớ tới sự lao động vất vả của tôi.”

“Em lúc nào cũng nhớ mà.” Nam Bắc đi đến bên cạnh, ngồi xuống rồi cắn miếng bánh trên tay hần, “Chỉ có điều, Trình Mục hồi đấy và ông chú Trình bây giờ quá khác nhau, có thể xem như là hai con người khác biệt.”

Cô ngửa cổ nhìn hần, hần liền mỉm cười.

“Thật ra đều giống nhau.” Hần cúi xuống, dùng đầu lưỡi mình liếm sạch kem chocolate dính gần môi cô.

Nam Bắc thì cầm lên tay vịn sofa, khẽ nói: “Thời gian anh và em đến Bỉ cũng gần giống nhau, lúc em học tiếng Pháp, anh cũng đang học, lúc em học đại học, anh cũng đang học. Nhưng quả thực hồi đó em chỉ có hai bàn tay trắng, còn anh đã bắt đầu dần tiếp nhận việc làm ăn của gia đình. Như vậy xem ra đúng là giống thật, chỉ có điều là em không biết mà thôi.”

Trình Mục Dương không có phản ứng gì, cười bình thản: “Xem ra em đã làm bài tập về nhà rồi thì phải, hiểu được một số chuyện rồi đấy.”

Cô chẳng phản bác đúng sai.

Trình Mục Dương lấy quần áo cần thay ra từ trong tủ, bỗng nói với cô: “Anh có cuộc điện thoại rất quan trọng.”

Cô gật đầu: “Em về phòng trước.”

“Em không cần đi.” Trình Mục Dương mặc áo sơ mi vào, bắt đầu cài nút áo một cách chậm chạp, “Có thể anh sẽ nói tiếng Nga, đừng quá bận tâm.”

Cô cười: “Anh nói tiếng Nga trước mặt em còn ít hay sao?”

Nam Bắc cầm chiếc bánh mousse thịt xông khói trên bàn lên, đi chân đất đến trước cửa sổ, đứng sau tấm rèm vừa dày vừa nặng, ngắm nhìn ánh mặt trời đẹp chiếu rọi bên ngoài kia.

Trình Mục Dương nhắc điện thoại, bình tĩnh nói bằng tiếng Nga: “Oman?”

“Châu Sinh Hành vốn sắp đặt lộ trình qua hải phận của Việt Nam, sau giờ tàu sẽ chạy ra khỏi eo biển.” Giọng nói của Oman vọng tới từ đầu dây bên kia, tiếng Nga của cô ấy cũng hết sức thành thực, “Có điều khoảng bảy giờ tối nay chúng ta sẽ thay đổi tuyến đường, quay trở về eo biển Bashi. Nhớ kỹ, tám giờ đến tám giờ mười lăm phút, tàu sẽ cho dừng hần mọi động cơ. Nhất định phải nhảy khỏi tàu nội trong mười lăm phút này, đi 1000 mét về phía Đông Nam là có thể lên đảo. Hòn đảo đó rất nhỏ, mặt nước đen như mực, chắc sẽ không có người phát hiện ra.”

“Em biết rồi.” Trình Mục Dương nhìn về phía cửa sổ lớn, Nam Bắc in dấu môi hình chocolate lên tấm kính, hình dáng vành môi vừa đẹp đẽ vừa xinh xắn. Hần bắt giác cong khóe miệng.

“Cùng lúc đó, máy bay trực thăng đón cậu sẽ xuất phát từ Philippin, tám giờ rưỡi sẽ đến cuối phía Bắc của quần đảo Batanes[2].” Oman tiếp tục nói: “Chỉ cần cậu thuận lợi lên được trực thăng, chúng ta sẽ chờ tin đồn lan ra, rồi mọi chuyện sẽ dễ như trở bàn tay.”

[2] Quần đảo Batanes tương ứng với tỉnh đảo Batanes và Quần đảo Babuyan thuộc tỉnh Cagayan, cả hai đều thuộc Philippin.

“Bây giờ là tháng mấy?” Trình Mục Dương đột nhiên hỏi.

“Cuối tháng Bảy.” Oman sau khi trả lời trong vô thức mới cảm thấy hần hỏi thật kì lạ.

“Đây là mùa mưa bão ở eo biển Bashi, hạm đội của Nga và Mỹ thông thường sẽ tránh hai tháng này.” Trình Mục Dương nói thông thả, đồng thời cũng đang suy nghĩ gì đó, “Đúng là một eo biển nguy hiểm.”

Giọng nói của Oman có chút bất đắc dĩ: “Chẳng còn cách nào, trước khi lên tàu không ai biết lộ trình của nhà họ Châu Sinh, nếu ông ta đã đến eo biển Bashi, chúng ta chỉ có thể tìm nơi gần nhất để cậu nhảy khỏi tàu rồi lên bờ.” Cô ấy ngừng một lát, “Xuống dưới nữa chính là hải phận của mũi Nga Loan[3] thuộc Đài Loan, đã tiến vào phạm vi của đảo Đài Loan, muốn cài bom e rằng sẽ gặp phiền phức. Nhưng không phải cậu bảo phải rời đi trước canh bạc tối nay là thời gian thích hợp nhất đó sao? Hay là chúng ta sắp xếp du thuyền?”

[3] Mũi Nga Loan nằm tại trấn Hằng Xuân, huyện Bình Đông, là mũi cực Nam của hòn đảo Đài Loan. Đây cũng là điểm cực nam của dãy núi Trung Ương, dãy núi chạy dọc từ Bắc đến Nam của hòn đảo, đối diện với eo biển Luzon.

“Không dùng du thuyền được.” Hần quả quyết nói với Oman, “Vùng biển đó chi chít đá ngầm, gió mạnh bão lớn, 70% là chìm tàu.”

Hần càng nói chậm, càng thể hiện rõ âm rung bình thản, biếng nhác trong giọng điệu.

Nghe hay cực kỳ.

Oman bật cười: “Vây giữa hai đường rút lui là bơi 1000m mét trong bão và đi du thuyền rồi bị chìm do va phải đá ngầm, cậu chọn đường nào?” Cô hỏi xong, chẳng đợi Trình Mục Dương trả lời, không nhịn nổi liền trêu đùa hần, “Hay là bỏ đi, đợi lần sau?”

“Bây giờ bỏ cuộc không khác nào đánh cỏ động rắn.” Trình Mục Dương lạnh lùng đáp lại Oman, “Rắn là loài ngủ đông, lần này để nó phát hiện thấy nguy hiểm thì rất khó dụ nó ra khỏi hang lần nữa. Cứ làm như kế hoạch ban đầu, kỹ thuật bơi của em không tồi, 1000 mét không thành vấn đề.”

Câu nói của Trình Mục Dương luôn khiến Oman cô cùng yên tâm, cảm giác yên tâm đó có được là nhờ sự tin tưởng được gây dựng qua nhiều năm.

Họ từng đối mặt với những tình huống còn nguy hiểm hơn thế này nhiều.

Trên thế giới này, đặc biệt là vùng Đông Âu bạo lực dẫm máu, tuyệt đối không thể dung chứa một nhà lãnh đạo nhu nhược yếu kém, càng không có viễn cảnh người dân được yên ổn hưởng thụ cuộc sống. “Vua chiến tranh” không phải là một danh từ trong sách giáo khoa. Mà đó là gia tộc có thật, bước ra từ Moscow bằng tuyết phủ đầy, gót giày dẫm trong vũng máu tươi.

“Nam Bắc của em thì sao?” Trước khi cúp máy, Oman bỗng hỏi hần.

“Nam Bắc...”

Đúng lúc Nam Bắc dùng tay lau sạch cửa kính, nghe thấy tên của mình, liền quay đầu lại nhìn hần.

Cả câu nói dài cô chỉ nghe hiểu mỗi phát âm của tên mình. Kachiusa từng dạy cô nói tên mình bằng tiếng Nga như thế nào. Cô nhìn vào mắt Trình Mục Dương, dường như muốn nhìn thấu điều gì đó, nhưng chỉ tốn công vô ích mà thôi. Hần vẫn cầm điện thoại, không nói gì, Nam Bắc đi đến trước mặt hần.

Với khoảng cách này, cô có thể ngửi được trên người hần hương bạc hà rõ ràng.

Khóe miệng hần động đậy, hình như đang cười: “Nghe hiểu à?”

“Ừ.”

“Nghe hiểu được bao nhiêu?”

“Hiểu được tên của em.”

Trình Mục Dương ra dấu tay im lặng, nhỏ tiếng: “Đợi anh nói điện thoại xong.”

“Ừ.” Nam Bắc cũng hạ thấp giọng, cánh tay cô quàng qua vai hắn, nửa đùa nửa thật nói: “Nhớ rằng đừng bán rẻ em khi chưa được giá.”

Hắn cong ngón tay, cốc nhẹ lên trán cô: “Anh không nỡ.”

Nam Bắc chun mũi tỏ vẻ không tin.

Trình Mục Dương mỉm cười, chậm rãi trả lời Oman bằng tiếng Nga qua điện thoại: “Về phần Nam Bắc, chị cứ sắp xếp theo những gì em nói tối qua.”

Nam Bắc nhìn hắn cúp điện thoại.

Trực giác mách bảo cô sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng rõ ràng Trình Mục Dương không muốn nói cho cô biết.

Quản gia nhà Châu Sinh sát nút mới đến báo là ăn đồ Tây, Nam Bắc cúi đầu quan sát bộ quần áo chỉ có thể xuất hiện trên bãi biển mà mình đang mặc đây, cảm thấy thật lỗi thời. Cuối cùng vì tôn trọng chủ nhân, cô đã thay bộ trang phục chính thống. Trình Mục Dương tự mình lấy vải gạc, sau khi Nam Bắc giúp thay thuốc mới, hắn cầm ra một đôi găng tay trắng rồi đeo vào.

“Rất...” Nam Bắc nhìn bàn tay hắn. “Ừm, rất đẹp đó.”

“Đây là thể hiện sự tôn trọng với chủ nhân.” Trình Mục Dương nói, “Suy cho cùng không cần biết là vì nguyên nhân gì, vết thương này vẫn có liên quan đến cái chết của người phụ nữ kia, tránh đi một chút thì hay hơn.”

“Anh thực sự không biết là vì nguyên nhân gì?”

“Đoán được một ít.” Hắn nói ra phán đoán của mình, “Có lẽ cô ta chỉ là ‘trái bom hẹn giờ’ bị người khác đặt vào bên cạnh Châu Sinh Hành, lúc cần sử dụng sẽ bảo cô ta thực hiện. Ví dụ như việc giết anh.”

Nam Bắc nhớ lại đêm hôm nọ ở hồ Thiên Đảo.

Trình Mục Dương vác súng trường bắn tỉa, sau khi đích thân đánh trả đã nói với mình một câu.

Hắn nói: Em nghĩ xem, Trình Mục Dương mang theo nhiều người bên cạnh thế này mà lúc nào cũng phải phòng bị, phải chăng người bên cạnh hắn có vấn đề? Hay thật sự có cơ hội dồn hắn vào chỗ chết?

Lúc đó cô cho rằng mình đứng ngoài cuộc, còn trêu hắn “đã đến mức này còn tỏ ra như vậy”.

Trình Mục Dương đến bên cạnh chiếc bàn, cầm tờ “Tin tức mới” ngày hôm qua ở Nga, tiện thể đặt lên cánh tay trái rồi lật xem. Nam Bắc liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn mười phút: “Anh là cháu trai thứ tư của ông Trình, chắc có rất nhiều anh em họ?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, vẫn chăm chú đọc.

“Vậy sao anh thắng được những người kia, trở thành ông chủ tiếp theo của nhà họ Trình?”

“Tò mò à?” Hắn cười, ngẩng đầu lên.

“Ừm.”

“Bọn anh đều bắt đầu từ một vụ buôn bán vũ khí.” Trình Mục Dương giải thích ngắn gọn cho cô, “Anh nhớ vụ làm ăn đầu tiên của anh là ở Liban, chỉ có năm trăm nghìn đô la Mỹ. Lúc đó cảm thấy khá dễ dàng, sau đó thì rất không may, gặp phải xung đột phạm vi nhỏ tại Israel và Liban, suýt chút nữa mất mạng, nhưng trong họa có phúc, kiếm thêm được số tiền gấp bốn lần.”

Hắn nói nghe đơn giản lắm, cứ như đang kể chuyện lần đầu tiên mình thị thực giấy tờ ra nước ngoài đã lo lắng ra sao, sợ không hòa nhập được với nền văn hóa khác như thế nào.

Nam Bắc “ồ” một tiếng: “Sao lại kiếm được thêm?”

“Nâng giá cắt cổ.” Hắn nói, “Vũ khí thời chiến đương nhiên phải đáng giá.”

“Vậy nên, làm thế này để xem ai trong số các anh buôn bán giỏi?”

“Cũng gần vậy.” Hắn nói, “Suy cho cùng đây cũng là cách kiếm sống mà cả gia tộc trông cậy vào.”

“Trình Mục Vân thì sao?”

“Trình Mục Vân?” Hắn nghĩ một lát, “Anh ta cũng không phải tay vừa.”

Địa điểm dừng bữa là phòng khép kín.

Hai người dừng trước cửa, bỗng được yêu cầu giao nộp hết súng trên người. Nam Bắc hơi bất ngờ, Trình Mục Dương lại rất phối hợp, rút hai khẩu súng lục giao cho quản gia đang khom người tươi cười.

Tuy là ăn đồ Tây nhưng mà hành lang mà họ đi qua vẫn đầy những tấm bình phong thêu chữ viết tay.

Nam Bắc đọc hai câu, nhưng chẳng thấy quen thuộc.

“Đây là thơ từ của thời nào?” Cô thực sự tò mò.

Nhị quản gia đi trước hai người ba bước, hơi dừng lại, nói: “Tất cả đều do đại thiếu gia nhà tôi sưu tầm, là ‘Ngô Ca’.”

Nam Bắc “ồ” một tiếng, không hỏi thêm gì nữa.

“Có phải em không hiểu ‘Ngô Ca’ là gì?” Trình Mục Dương hỏi nhỏ cô.

Cô khẽ đáp: “Hoàn toàn không hiểu.”

Người nhà họ Châu Sinh chắc hẳn khắp người đều mang hơi thở nhân gian trên dưới năm ngàn năm lịch sử, cô đi theo ông Thẩm đã lâu, cố lắm mới có thể học nghe một chút ca kịch, chơi một chút cờ vây. Nhưng nếu phải đi sâu hơn thì cô hoàn toàn bó tay.

Trình Mục Dương bỗng cười giễu cợt: “Nói đơn giản một chút, Ngô Ca cũng gần như Kinh Thi, nó bắt nguồn từ ca dao Giang Nam.”

Cô nhìn hắn: “Sao anh biết?”

“Ông ngoại anh đặc biệt thích sưu tầm một số thứ kì quái, trong nhà có tranh xuân đồ Ukiyo-e[4] thuộc thời Edo của Nhật Bản, ngày trước anh thấy bức tranh đó, ông liền kể cho anh nghe xuất xứ của nó. Thật ra quan niệm nghệ thuật trong tranh này bắt nguồn từ Ngô Ca của Trung Quốc.”

[4] Ukiyo-e: Từ “ukiyo” có nghĩa là thế giới của những con người bình thường và “e” nghĩa là bức tranh, lần đầu xuất hiện vào cuối thế kỷ 16, những bức tranh Ukiyo-e thường miêu tả cuộc sống thường nhật của Kyoto. Tranh xuân đồ Ukiyo-e (hay còn gọi là tranh Shunga Ukiyo-e) là một trong những dòng tranh của Ukiyo-e, xuất hiện vào khoảng thế kỷ 18, là một dòng tranh gây khá nhiều tranh cãi. Ấn chứa đôi nét đáng điểm dung tục nhưng cũng không kém phần sắc sảo trong cách tạo hình, Shunga đem đến một cái nhìn mới cho hội họa truyền thống với đề tài là chuyện phòng the hay các kỹ nữ ở “phố đèn đỏ”.

Hai người đi đến tận cuối hành lang.

“Đêm khuya chẳng búi đầu, tóc tơ phủ kín vai, lả thân xuống gối chàng, ái tình đượm nhân gian.”[5] Trình Mục Dương chỉ vào một bức gấm thêu Tô Châu, “Đây chính là câu mà tranh xuân đồ Ukiyo-e thích dùng nhất.”

[5] Nguyên gốc là: Túc tích bất sơ đầu, ty phát bị lưỡng kiên, uyển thân lang tất thượng, hà xứ khả liên (). Trong “Nhạc phủ thi tập” có 42 bài “Tử Dạ ca”, thuộc chương “Ngô ca”. Thiên “Nhạc chí” sách “Đường thư” chép rằng: “Tử Dạ ca” thuộc Tần khúc. Đời Tần có người con gái tên là Tử Dạ sáng tác ra khúc này, lời ca rất đau khổ.

Cô liếc nhìn hắn: “Ông chủ Trình đúng là hiểu biết sâu rộng.”

Hắn lắc đầu: “Những thứ này chắc đàn ông ai nhìn thấy cũng có chút hứng thú.”

Nam Bắc khó hiểu: “Nam hay nữ có liên quan sao?”

“Tranh xuân đồ Ukiyo-e là tranh khiêu dâm rất nổi tiếng thời Edo.” Trình Mục Dương ôm lấy vai cô, thì thầm: “Ví dụ như mấy câu vừa rồi chính là chuyện chúng ta từng làm ban nãy.”

Nam Bắc bật cười vì câu nói của hắn, nhưng vẫn không tin lắm.

Trình Mục Dương hết sức nghiêm túc nhìn cô: “Anh không dối em, Ngô Ca đa phần sử dụng từ ngữ đồi trụy.”

Trong lúc hai người mỗi nói chuyện, đã có một chàng trai đi tới. Trông anh ta còn khá trẻ, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi tuổi, vầng trán cao đậm chất tri thức, dung mạo bình thường, không đến nỗi khó coi nhưng nhìn qua dễ quên.

Có lẽ chàng trai đã nghe thấy câu nói sau cùng của Trình Mục Dương, cười điềm đạm, nói: “Ngày xưa Ngô Ca thất lạc trong nhân gian, nhưng những người như Thái Nguyên Bồi, Lỗ Tấn đã kêu gọi văn nhân thu thập lại, vẫn là bầu không khí văn đàn chín mươi năm trước tốt hơn, văn minh hơn nhiều so với bây giờ.”

Nam Bắc buồn cười nhìn Trình Mục Dương.

Hay rồi, để chủ nhân của họ nghe thấy, xem anh làm thế nào.

Trình Mục Dương lãnh đạm trở lại, giơ tay ra: “Trình Mục Dương.”

“Châu Sinh Thần.” Chàng trai cũng giơ tay ra, lúc nhìn thấy găng tay của hắn, anh ta hơi sững lại, “Ông chủ Trình bị thương sao?”

“Vết thương nhỏ từ tối qua ấy mà, không nghiêm trọng lắm.”

Hai người bắt tay nhau qua loa rồi nhanh chóng tách ra.

Họ đi đến tầng mái trên cùng của tàu du lịch, không gian theo phong cách nửa ngoài trời. Uyển Nương đứng cạnh Châu Sinh Hành, khách khứa khá đông, nữ chủ nhân vẫn tươi cười duyên dáng, lịch sự chào hỏi tất cả. Dù là bị ép hay tự nguyện, trên con tàu này không thể thiếu những gương mặt quen thuộc với đại chúng, hiếm khi lộ diện ở nơi không cần đến màu sắc cổ xưa. Ai cũng xiêm áo diêm dúa, trang sức đầy người.

Lúc Trình Mục Dương quay lại cầm ly rượu, cô nhìn thấy Thẩm Gia Minh đang nói chuyện với người đàn ông Hồng Kông.

“Lo lắng à?” Trình Mục Dương đưa cô ly rượu sâm panh.

Cô nhận lấy: “Lo lắng gì?”

“Lo lắng kết quả tối nay?”

“Không hề.” Nam Bắc mỉm cười, “Hai người các anh có được mở khoáng sản này đều được xem như thiên hoa trên gấm, nếu không có thì cũng chẳng tổn thất gì. Nhiều nhất chỉ hơi mất thể diện thôi.”

Trình Mục Dương nhấp một ngụm nhỏ, khẽ cau mày.

“Không quen?”

Hắn ậm ừ.

Đứng một lúc, trên chiếc bàn dài đã bắt đầu bày lên bữa trưa buffet. Chỉ có một số ít người bọn họ được quản gia của nhà họ Châu Sinh mời vào trong lầu vải có mái che, Trình Mục Dương vừa mới vén màn lụa màu trắng ra, đã có bóng người nhào tới. Hắn tưởng trẻ con bị ngã, không ngờ lúc vươn tay ra đỡ, lại có thứ gì đó bóng loáng lạnh thấu xương lướt qua.

Vải lụa bị xé toạc, hắn nắm chặt cánh tay của đứa bé trai.

Cùng lúc đó, nhị quản gia đứng sau màn lụa cũng rút súng ra.

Tại sân thượng này, chỉ có người của nhà họ Châu Sinh mới có súng. Nam Bắc cau mày, liếc nhìn người đó.

Trình Mục Dương ngồi xổm xuống, mũi dao ngay đối diện yết hầu hắn.

“Muốn giết anh sao?” Hắn khẽ mỉm cười, một tay nắm chặt tay đứa bé, kéo mũi dao về phía trước, kề lên yết hầu của mình, “Rất muốn?”

Hắn nói bằng giọng vô cùng bình tĩnh, thậm chí khiến người ta cảm thấy ngọt ngào.

“Tôi muốn giết ông.” Đứa bé trai vung cánh tay còn lại lên, cũng bị hắn tóm gọn.

Thằng bé có đôi mắt rất giống mẹ nó. Cô không ngờ nhà họ Châu Sinh lại để một đứa trẻ còn nhỏ như vậy biết tất cả mọi chuyện. Càng không ngờ nó chỉ mới bốn, năm tuổi mà ôm mối hận khủng khiếp đến thế.

Có lẽ sinh ra trong gia đình kiểu này nên buộc phải trưởng thành sớm.

Trình Mục Dương vỗ vỗ đỉnh đầu nó: “Tại sao?”

“Ông giết mẹ của tôi.”

“Ai bảo với em thế?”

Thằng bé nhếch miệng, sắc mặt tái nhợt.

Nam Bắc cũng khom người, nhẹ nhàng ấn vai Trình Mục Dương, khẽ nói: “Được rồi, nó vẫn còn bé mà.”

“Bây giờ em không giết nổi anh đâu.” Trình Mục Dương nhìn vào mắt thằng bé, dịu dàng rót lời vào tai, thậm chí vào cả trái tim nó, bất chấp việc này có để lại nỗi ám ảnh cho thằng bé hay không, “Khi nào em lớn rồi hãy đến Nga tìm anh. Nhớ rõ tên anh chưa?”

Đứa bé kiên quyết một cách bất ngờ: “Trình Mục Dương.”

“Tốt.” Trình Mục Dương bật cười, ánh mắt vẫn lạnh như băng.

Lúc cô nói chuyện, Châu Sinh Thần cùng cha và Uyển Nương đi vào, mọi người ngạc nhiên chứng kiến cảnh tượng kì lạ này: Trình Mục Dương nửa đứng nửa ngồi, nắm lấy tay đứa nhỏ kề mũi dao lên yết hầu mình. Còn nhị quân gia dẫn theo mấy người đang chĩa súng vào Nam Bắc và Trình Mục Dương.

Gió rất mạnh, thổi màn lụa bay phần phật.

Trình Mục Dương thản nhiên buông tay thằng bé ra, hình như nó hơi thất thần, vẫn đang cầm dao nhưng quả thực không còn định thử làm chuyện không vừa sức mình nữa.

“Châu Sinh Nhân.” Cha đứa bé mở miệng gọi, “Con đang làm gì đây?”

Nó vẫn đứng ngây người ở đó, song ánh mắt rất tự giác chuyển từ người Trình Mục Dương sang phía cha mình. Nó im lặng, không bỏ dao xuống. Uyển Nương khom người, cười rất dịu dàng: “Nào, Tiểu Nhân, đến chỗ mẹ nào.”

Thằng bé có vẻ rất sợ bà ta.

Cũng vì sợ nên nó rất nghe lời, vội qua đó.

Chỉ có điều lúc đến gần Uyển Nương, nó liền dựa vào người Châu Sinh Thần. Châu Sinh Thần mỉm cười, cúi xuống bế nó lên: “Lâu rồi không gặp, Tiểu Nhân của chúng ta đã biết dùng dao rồi cơ đấy.” Thằng bé úp mặt lên vai anh ta, cắn chặt môi, nín thính.

“Vô cùng xin lỗi.” Châu Sinh Thần ôm em trai mình, nhìn Trình Mục Dương, “Ông chủ Trình. Vừa nãy anh xuyên tạc Ngô Ca mà tôi sơ tâm, bây giờ em trai tôi cầm dao đùa giỡn với anh, đôi bên hòa nhau, thấy sao?”

Trình Mục Dương không để bụng lắm: “Trẻ con nghịch ngợm không cần làm căng như vậy.”

Châu Sinh Thần gật đầu, nói với nhị quân gia: “Chu Tuấn, gọi người trông coi tiểu thiếu gia đến đây.”

Nhị quân gia vội khom mình, im lặng thu lại súng: “Vâng.”

Nào ngờ vừa mới đi được hai bước, lại bị Trình Mục Dương giữ chặt vai, phải đứng nguyên chỗ cũ.

“Đợi chút.” Bàn tay Trình Mục Dương vỗ nhẹ vai Chu Tuấn.

Ngay giây sau đó, nắm đấm của hắn đã vung lên giáng xuống mặt người đàn ông trung niên này. Đột ngột, chẳng hề nể nang. Khoảnh khắc tiếp xúc với da thịt, Nam Bắc nghe tiếng xương rạn vang lên rõ ràng, Thái dương cô bỗng giật giật, nhìn vào đôi mắt dường như đã tối sầm vì cảm xúc trong lòng, và cả đôi môi siết chặt, trông hắn bình tĩnh đến tàn nhẫn.

Tất cả mọi thứ đều gần trong gang tấc.

Người đang đau đớn phản ứng hoàn toàn vô thức. Quản gia kia định trốn, Trình Mục Dương liền áp sát. Lại âm thanh nặng nề của nắm đấm nện xuống cơ thể người, người kia kêu gào thảm thiết, lão đảo ngửa mặt về phía sau rồi ngã xuống, xô lật cả chiếc ghế gỗ gần đó.

Đứa bé nằm bò trên vai Châu Sinh Thần run lẩy bẩy.

Chắc hẳn nghe thấy âm thanh này, nó bỗng nhớ đến cuộc đối đầu với Trình Mục Dương ban nãy.

Bên ngoài màn lụa nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh đến rợn người.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Mục Dương động thủ, giải quyết bằng cách thức nguyên thủy nhất của người đàn ông, hết sức tàn bạo.

Người kia đã bất tỉnh nhân sự, Trình Mục Dương đứng thẳng người, như thể con báo hoang bỗng nhiên phần nộ vì bất chợt mất đi con mồi để đùa giỡn. Đôi mắt hắn làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Ngay phút trước đó con báo vờn mồi đến chết không tha, lúc này lại chột vì con mồi quá yếu đuối, chẳng có tính thách thức mà chán ngán vứt bỏ nó.

Hắn tháo găng tay dính máu xuống: “Xin lỗi, có những việc cần phải đi vào khuôn phép.”

Sắc mặt Châu Sinh Hành hơi sa sầm, nhưng vẫn mỉm cười: “Đương nhiên phải đi vào khuôn phép. Chĩa họng súng về phía khách hoàn toàn không phải thói quen của nhà họ Châu Sinh, ông chủ Trình đã nhẹ tay rồi.” Ông ta vẫy tay, ra hiệu cho người xử lý tên quản gia đang hôn mê, “Chuyện tối qua cũng thật xin lỗi, không ngờ bên cạnh ta lại có nội gián, đe dọa đến sự an nguy của ông chủ Trình.”

“Việc này rất bình thường.” Vết thương trên mu bàn tay Trình Mục Dương đập vào mắt, ban nãy hắn tung nắm đấm bằng bàn tay bị thương này, khiến cả mu bàn tay bắt đầu sưng phù lên, “Ngay đến tôi cũng không dám đảm bảo mỗi người bên cạnh mình đều trung thành tuyệt đối.”

Chiếc bàn bị xô lật, lại thêm chuyện không vui này, Trình Mục Dương nhanh chóng cáo từ rồi đi.

Nam Bắc lưỡng lự liếc nhìn đứa bé trong lòng Châu Sinh Thần, hình như Châu Sinh Thần đoán được cô đang muốn gì, liền mỉm cười nhã nhặn ý bảo cô yên tâm. Cô lập tức vén màn lụa màu trắng ra, nhưng cũng không thấy Trình Mục Dương.

Nhớ lại những chuyện vừa xong, trái tim trong lồng ngực cô bỗng đập liên hồi.

Con tàu này thực sự quá nguy hiểm.

Từng giờ từng phút đều sẵn sàng có bất trắc xảy ra.

Canh bạc tối nay liệu có diễn ra suôn sẻ?

Cô nghỉ ngơi trong phòng mấy tiếng, lúc khoảng bảy giờ hơn, chợt có người đưa tới bữa tối thịnh soạn. Người nhà họ Châu Sinh đã đặc biệt dẫn theo đầu bếp biết làm đủ loại món ăn để giúp người của ba dòng họ đều được ngon miệng. Suốt hai mươi ngày nay, cô chưa hề được ăn món nào làm từ bạc hà.

Người ở vùng Vân Nam, Quý Châu đều rất thích mùi vị này.

Ở Việt Nam, người dân cũng có thói quen ăn sống loài thực vật đó. Hương vị cay mát, thơm nồng.

Cô dùng đũa gấp miếng cá nướng nhỏ, nhờ tác dụng của bạc hà, vị ngấy đã được xua tan. Cô bỗng nhớ ra cơ thể Trình Mục Dương luôn có vị mát lạnh này, thậm chí lúc sáng sớm cũng có thể nhìn thấy hân ăn lá bạc hà.

Chính những đặc điểm nhỏ bé như vậy luôn khiến cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và hân không quá xa vời.

Nam Bắc chú tâm dùng bữa, có người gõ cửa. Cô đi đến, mở ra xem thử, là Thẩm Gia Minh.

“Đang ăn gì đấy?” Thẩm Gia Minh nhìn cô nhồm nhoàm nhai nuốt trong miệng, không kìm nổi liền bật cười, “Ăn từ từ thôi kẻo nghẹn.”

Cô nuốt trôi miếng cá, nói: “Cá nướng bạc hà, nào, cùng ăn đi.”

Thẩm Gia Minh chẳng hề khách khí, đi tới cầm đũa của cô lên gấp lên món ăn khác: “Anh không thích bạc hà, không phải em không biết.” Nam Bắc nghĩ một lát: “Hình như là thế thật.”

“Em có đi xem canh bạc tối nay không?” Thẩm Gia Minh vừa ăn vừa thuận miệng hỏi.

“Em không đi đâu.” Nam Bắc từ chối thẳng thừng, “Em sợ mình sẽ căng thẳng. Lúc nào em cũng cảm thấy trên con tàu này chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu được thà em ngủ một giấc đến đảo Đài Loan cho yên ổn.”

Thẩm Gia Minh tiện tay cầm lấy điều khiển từ xa bật truyền hình vệ tinh, ngửa người tựa lên sofa, chăm chú xem tin tức buổi tối. Người dẫn chương trình mặc bộ đồ màu hồng nhạt, nụ cười tiêu chuẩn, nói tiếng Anh như người bản địa.

“Tiếp theo là điểm tin đặc biệt.” Sau quảng cáo ngắn gọn, cô gái dẫn chương trình đã cầm lên một xấp tài liệu, giọng điệu bình thản, “Vào năm giờ sáng nay, ‘lực lượng vũ trang tự do Moro’ tại tỉnh Maguindanao cùng ba thị trấn khác của Philippin đã bất ngờ tấn công lực lượng quân đội chính phủ. Quân đội chính phủ Philippin đã lập tức đáp trả, hai bên tiếp tục xung đột trong nhiều giờ. Hiện tại chính phủ đã cử lực đoàn cơ giới số 1 tham gia chiến đấu...”

Cô tập trung nghe, Thẩm Gia Minh tiện tay chuyển sang kênh khác.

“Sao không nghe nữa?” Nam Bắc nhìn hân khó hiểu.

Thẩm Gia Minh không ngừng chuyển kênh các nước, nói với cô: “Người dân Philippin tự đấu đá lẫn nhau, chuyện nội chiến trong nước họ chẳng can hệ gì đến chúng ta. Bây giờ chắc con tàu này đang ở hải phận Việt Nam, nhà họ Châu Sinh đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Chuyện của Philippin sẽ không ảnh hưởng gì đến chúng ta hết.”

Từ Việt Nam đi tiếp xuống dưới chính là hải phận của mũi Nga Loan của Đài Loan.

Cô ăn sạch sẽ món cá nướng, ngâm lá bạc hà vào cốc trà chanh, tán gẫu cùng Thẩm Gia Minh. Căn phòng này có cửa sổ sát đất hình bán nguyệt, một nửa mô phỏng biển, hai người ngồi cách nhau khá gần, ngắm nhìn đường chân trời và tầng mây phía xa xa.

“Sắp có bão rồi.” Cô lẩm bẩm.

Thẩm Gia Minh không nghe rõ, vừa định mở miệng hỏi, điện thoại đột nhiên reo vang, anh đi qua nhấc máy, nghe đôi ba từ đã bỏ xuống: “Người bên dưới nói đã tiến vào khu vực có bão mạnh.”

Nam Bắc ừ một tiếng: “Bão bùng còn tốt chán. Chỉ cần không tiến vào vùng biển đá ngầm là được.”

Cô đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn ra xa.

Mặt trời trên biển lặn rất muộn.

Vẫn có thể nhìn thấy màu nước biển phía xa.

Cô hơi lơ đãng nhưng phát hiện ra một điều kỳ lạ. Theo lời Thẩm Gia Minh, hiện tàu đã gần đến hải phận Việt Nam, sao còn xuất hiện “hải lưu đen”[6]? Nước biển gần như màu đen kiểu này chỉ có thể đi qua Philippin hoặc bờ biển phía Đông Đài Loan, không thể nào xuất hiện trong hải phận Việt Nam được.

[6] Hải lưu đen: Là một dòng hải lưu ở Tây Thái Bình Dương ngoài bờ biển phía Đông Đài Loan chảy theo hướng Đông Bắc ngang qua Nhật Bản, ở đó nó hợp lưu với dòng chảy phía Đông của hải lưu Bắc Thái Bình Dương.

Philippin...Đài Loan.

Trong tiềm thức Nam Bắc dần hiện ra một bản đồ địa hình.

Eo biển Bashi?

“Em nhớ lúc hoàng hôn chúng ta đã rời khỏi eo biển Bashi?”

Thẩm Gia Minh nhìn đồng hồ đeo tay: “Cũng tầm đó, lúc này chắc đã đi xa rồi.”

Nhưng bây giờ con tàu này rõ ràng vẫn đang ở eo biển Bashi.

Cô không lập tức nói với Thẩm Gia Minh, chỉ nghi ngờ là chủ nhân con tàu đã nói dối, cố tình nán lại vùng biển quốc tế thêm một đêm. Hay là có người nào khác đang thao túng lộ trình?

“Anh phải đến sông bạc rồi.” Cô quay người lại, tựa lên kính nhắc nhở Thẩm Gia Minh.

“Có lẽ vậy, anh chuẩn bị đi đây.” Thẩm Gia Minh đứng dậy khỏi sofa, bỗng tò mò hỏi cô, “Em thật sự không quan tâm kết quả?” Nam Bắc chẳng tỏ rõ thái độ, nhìn anh: “Những thứ ấy đều không quan trọng, quan trọng là tất cả mọi người đều có thể bình an trở về.”

Thẩm Gia Minh nhanh chóng rời đi.

Màn đêm lằng lằng kéo đến, trong phòng rất tối, cô muốn bật đèn, tay đã ấn lên công tắc nhưng phát hiện mắt mình bắt đầu mờ ảo, đồng tử mắt kiểm soát, từ từ giãn ra, cô giơ tay lên trước mặt mình, kéo dần ra xa, phát hiện mình rất khó tập trung vào đầu ngón tay giữa. Xung quanh im lặng như tờ, chẳng hề có tiếng rên đau đớn.

Cử động của cô dần ngừng hẳn.

Ở Đông Nam Á thường hay sử dụng cách thức bức cung này, hoocmon tuyến thượng thận tiết ra làm giãn đồng tử, sau đó gây ảo giác, tụt máu nội sọ.

Giới hạn giãn của đồng tử là 9 milimet. Cô từng chứng kiến tận mắt đúng một lần, nhưng cũng chỉ là đứng ngoài quan sát.

Cảm giác choáng váng vì giãn đồng tử buộc cô phải tựa lưng vào tường để trụ vững.

Không có bất kì âm thanh nào vang lên, cả căn phòng tĩnh lặng. Tay cô bám vào tường, đứng được khoảng mười phút, cuối cùng đã có thể thích ứng được với sự choáng váng, nhưng đôi mắt không tài nào nhìn thấy gì.

Lòng bàn tay áp sát vách tường.

Cô bắt mình phải tập trung tinh thần, phán đoán sự việc xảy đến đột ngột này.

Có lẽ là do thức ăn, hoặc do thuốc, hay do khí độc lớn vốn khó nhận biết. Có quá nhiều khả năng, lý do cũng bặt ngàn, bất cứ người nào trên con tàu này đều có động cơ làm vậy. Giống như rất nhiều nơi trên thế giới, bạn đang đi trên đường, lúc nào cũng có nguy cơ bị ai đó đột nhiên xông ra bắn mình một phát chết ngay tại chỗ.

Đôi khi người bị thù hận hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì.

Hướng hồ cô là Nam Bắc, em gái duy nhất của Nam Hoài.

Đầu óc cô hỗn loạn, thử cố tìm ra điểm bất thường trong số những suy đoán. Lộ trình của con tàu lằng lằng thay đổi, ngay đến Thẩm Gia Minh cũng không biết, là có người muốn tiếp tục nán lại vùng biển quốc tế? Họ muốn làm gì ở vùng biển an toàn nhất này?

Việc cuối cùng mà người phụ nữ tối qua liều mạng thực hiện cũng chính là: Khiến con tàu này nán lại vùng biển quốc tế...

Còn cô bỗng dưng bị trúng độc.

Nam Bắc không ngừng thử kiểm tra các chức năng của cơ thể mình..

Cho đến thời điểm này, ngoài đồng tử bị giãn ra thì chưa có phản ứng nào khác.

Không biết tại sao cô chợt nghĩ đến Trình Mục Dương. Từ lúc ở hồ Thiên Đảo, hắn luôn bị uy hiếp tính mạng. Mặc dù hắn rất giỏi che giấu, giỏi đến mức khiến cô tưởng rằng chuyến đi lần này của hắn chỉ là để phong hoa tuyết nguyệt cùng mình.

Nhưng đêm đó cô tỉnh giấc đã nhìn thấy cuộc độ súng kia.

Cũng bởi cô và Thẩm Gia Minh bỗng dưng quyết định rời đi bằng thang bộ mới nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu đó. Nếu đêm đó cô ngủ một mạch đến sáng, có lẽ sẽ không trông thấy xác chết chỗ cầu thang, có lẽ cô chẳng biết điều gì cả. Chỉ là ngẫu nhiên tận hai lần.

Còn những chuyện cô chưa từng trông thấy thì sao?

Khi tên của hắn xuất hiện trong suy nghĩ, Nam Bắc chợt cảm thấy trái tim mình đập liên hồi.

Nếu khiến đồng tử giãn mạnh chỉ để ngăn cản hành động của cô, phải chăng là vì có người muốn đe dọa tính mạng của Trình Mục Dương nhưng không muốn cô nhúng tay vào?

Nam Bắc vừa nghĩ vừa cởi giày, chân trần đứng trên mặt sàn.

Sau đó cô bắt đầu tìm đồ, thay áo cộc tay và quần cotton vừa người để hoạt động một cách thuận tiện. Trong tình cảnh không thể nhìn thấy gì như thế này, cô tốn hơn năm phút đồng hồ mới hoàn thành. Xong xuôi, cô giữ chặt tay nắm cửa, còn đang dùng lý trí khuyên nhủ bản thân, nếu mở cánh cửa này ra, nguy hiểm khó lòng đoán được.

Việc cô muốn làm nhất bây giờ là tìm được Thẩm Gia Minh, bảo anh đến phòng mình.

Nhưng cô lo cho Trình Mục Dương, lo hắn sẽ gặp nguy hiểm trong thời gian mình không nhìn thấy được. Dù cô không tìm thấy hắn, cũng có cơ hội gặp được Tiểu Phong hay Oman, hoặc là người nào đó.

Cô mở cửa, gắng sức bình tĩnh hướng về phía hành lang, hỏi: “Có ai không?”

Chẳng ai trả lời, cũng không có tiếng bước chân.

Vào lúc này chắc mọi người đều đã tới sòng bạc. Nhưng đáng ra phải có người phụ trách an toàn của tầng này chứ, song hoàn toàn không thấy bất kỳ ai. Có điều vậy cũng tốt, có thể đi lại bằng chân trần.

Phòng của Nam Bắc nằm cạnh hành lang, còn phòng của Trình Mục Dương nằm ở góc cuối hành lang, hai mặt hướng ra bên ngoài.

Cô vịn tay vào tường, đi với tốc độ nhanh nhất thẳng về cuối hành lang.

Vách tường sượt qua đầu ngón tay, hết cửa phòng thứ nhất lại đến vách tường, sang cửa phòng thứ hai... Cho tới khi tìm thấy phòng của hắn, cuối cùng cô dừng bước, khẽ gõ cửa. Không có một tiếng động.

Hắn đến sòng bạc rồi?

Cô lại tiếp tục gõ cửa.

Đúng lúc đang yên tĩnh, cô rõ ràng cảm thấy cửa phòng cạnh mình bật mở.

“Trình Mục Dương?” Cô gọi tên hắn, bàn tay lặng lẽ siết chặt lại thành nắm đấm.

Nếu không phải Trình Mục Dương thì phiền to rồi.

Chẳng ai trả lời.

Cô lên gân cốt, chuẩn bị đánh trả bất cứ lúc nào, nhưng bỗng bị người ta kéo vào phòng. “Là anh.” Giọng Trình Mục Dương vang lên, ngắn gọn và cấp bách. Cô cảm giác hắn ôm trọn cả cơ thể mình, di chuyển nhanh chóng.

Tiếng vỡ vụn cực lớn đột nhiên xuyên qua cả căn phòng.

Trong tiếng gió gào thét ào vào, cô lập tức bị bịt kín mũi miệng, mất hết sức lực, rồi được hần ôm chặt trong tay, rơi từ trên cao xuống dưới. Khoảnh khắc chìm vào làn nước, bên tai đột nhiên có tiếng nổ vang lên, nhưng dưới sức ép đáy nước quá lớn, âm thanh xa dần....

Hai người chìm xuống, chìm không ngừng nghỉ.

Cô không nhìn thấy nhưng biết mình đã nhảy xuống biển rồi. Bàn tay Trình Mục Dương bịt rất kín, nhưng cô không có sự chuẩn bị trước nên phổi đã hết sạch dưỡng khí, lồng ngực bắt đầu đau nhói từng cơn. May mà hần rất nhanh liền bế cô bơi ngoi lên, ôm chặt eo cô, nâng nửa thân người cô lên mặt nước.

Trong cơn mưa mịt mù, Nam Bắc thở hổn hển.

Miệng lưỡi mẫn chất vì bị ngấm nước biển, vị mẫn chất nồng nặc đó khiến người ta mắc ói.

“Anh biết hiện tại em không nhìn thấy gì.” Trình Mục Dương lên tiếng, “Anh phải mang em bơi cùng anh 1000 mét, bây giờ đang là bão, đợi đến khi lên bờ, anh sẽ kể rõ ngọn ngành cho em.” Giọng hần bị gió bão và sóng biển làm yếu đi, mơ hồ vọng vào tai cô.

Cô không nói thêm lời thừa thãi, chỉ nói đúng một chữ: “Được.”

Không cần hần nói, sau khi hai người nhảy xuống nước, cô đã biết tình hình hiện tại nguy hiểm đến đâu.

Tại sao hần biết mình không nhìn thấy?

Tại sao hần bỗng nhiên nhảy khỏi tàu?

Và tại sao tại có tiếng bom nổ?

Bữa cơm tối, cảnh mây cuộn gió bay mà cô nhìn thấy vẫn đang rành rành trước mắt.

Chuyến du lịch ép buộc trong giông bão quả là liều mạng.

Những vấn đề này đều chỉ có thể tạm thời dồn nén tận đáy lòng, rời khỏi vùng biển nguy hiểm này mới là việc cần làm trước tiên.

Trình Mục Dương lập tức điều chỉnh tư thế, bàn tay từ sau lưng cô luồn qua trước ngực, dùng phương pháp cứu người tiêu chuẩn mang cô bơi về phía đảo. Cách đó không xa có con sóng ười mấy mét nhào tới, nồng nặc mùi thủy triều tanh tươi.

Nam Bắc cố gắng điều chỉnh hơi thở, nhưng vẫn không ngừng sặc nước. Cô không thể nhìn thấy con đường phía trước, ngoài việc giảm thiểu sức cản của mình, cô chỉ có thể dựa dẫm vào hần để tiến lên phía trước.

Trình Mục Dương đưa đồng hồ lại trước mặt, không ngừng xem kinh độ và vĩ độ chỉ phương hướng.

Quần đảo Batanes ở phía Đông Nam.

Hải lưu đen ở vùng biển này vốn dĩ tốc độ dòng chảy khá mạnh. Giờ lại đang có bão, nước chảy cuộn cuộn, không tài nào nhìn rõ những thứ cách xa trên một mét. Sóng gió và nước mưa cũng làm mờ tầm nhìn của hần, hít thở thôi cũng hết sức khó nhọc.

Hần che miệng Nam Bắc mang tính tượng trưng, ra hiệu bảo cô nín thở.

Sau đó, bản thân hần cũng bắt đầu nín thở bơi đi, trong giông bão sóng gió, khả năng sinh tồn của hai người thậm chí không hơn nổi con cá biển to bằng ngón tay cái. Bàn tay quạt nước của Trình Mục Dương đỏ rần, thoát cái đã lại khua trong làn nước biển.

Vốn dĩ hần có thời gian dùng công cụ làm rạn kính, nhưng Nam Bắc lại đột nhiên xuất hiện, làm chậm trễ mười giây quan trọng nhất, hần sốt ruột nên đành dùng dao thép phòng thân nện xuống, khiến cửa kính chống đạn lập tức vỡ. Cũng bởi vậy mà hần phải trả giá đắt.

Nồng độ nước của hải lưu đen rất mặn khiến tay phải tê cứng, hần nhìn lượng máu trào ra, đoán rằng bàn tay này bị thương rất nặng, nhất định phải lên bờ xử lý. Thành sóng gần ngay trước mắt, hần vút bỏ tập niệm trong đầu, bơi về phía trước trong những đợt sóng biển ngày càng lớn, nhưng tầm nhìn vẫn không hề được cải thiện.

Hai người bơi quá 1000 mét, bóc lột toàn bộ sức lực của hân.

Bức tường nước mười mét bỗng dâng lên, tiếng gầm thét lẫn át tất cả.

Trong nháy mắt nhìn thấy đá ngầm, hân vội vàng kéo Nam Bắc vào lòng, ôm cô thật chặt, hai người bị vòng xoáy nước cuốn lấy, va mạnh vào bãi đá ngầm đó.

9. Chương 08

Chương 8: Moro của Philippin

Nam Bắc hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy có dòng nước cực lớn hất tung mình và Trình Mục Dương, hai người văng lên như thể không có trọng lượng, rồi trôi dạt đến một nơi cô không hề biết.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy may mắn vì Trình Mục Dương đã bảo mình nín thở trước. Bằng không hải lưu đen có độ mặn cao như vậy, kiểu gì cũng sẽ sặc vào khoang mũi, không biết hậu quả sẽ sao nữa.

Cô chỉ kịp thoáng nghĩ như vậy, cả cơ thể đã bị siết trong lòng Trình Mục Dương, đột nhiên va phải thứ gì đó, cẳng chân cô đau nhói, hình như đã bị quệt qua. Nhưng dù lực va đập tác động tới cô cách một cơ thể, vẫn khiến cô đau nhức khủng khiếp.

Cô nắm chặt cổ tay hân, có phần căng thẳng.

Cô rất sợ, sợ hân xảy ra chuyện gì.

“Không sao.” Giọng Trình Mục Dương bình tĩnh.

Hân dứt lời, không nói gì thêm nữa.

Đợt sóng lớn đầu tiên đã qua, nhưng giông bão càng ngày càng dữ tợn. Vừa nãy do kém may mắn, nếu không có sóng biển lớn đến vậy, đá ngầm chìm dưới nước hân sẽ không lộ ra, cũng sẽ không nguy hiểm như thế. Trình Mục Dương cảm thấy cơ thể mình đang dần mất tự chủ, cảm giác đau buốt đã gần đến giới hạn chịu đựng.

Cũng may, vùng đá ngầm cách bờ biển không xa.

Hân không chế sức nổi của cơ thể, cố gắng gượng đưa Nam Bắc lên đảo, sau đó sức cùng lực kiệt nấp vào hang đá tránh gió bão, lấy ra chiếc bật lửa không thấm nước từ túi áo phía trong, “bụp” một tiếng, hân liền châm lửa. Ngọn lửa bé nhỏ chiếu sáng cô và hân, hân khàn giọng hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

Hai người trông thật thảm hại.

Trên người đều có máu đang chảy ròng ròng.

Chân của Nam Bắc rõ ràng bị đá sượt qua rách một miếng. Vì nước biển có độ mặn cao, nó đã mất cảm giác tới nỗi chẳng còn đau đớn. Cô cảm thấy có tia sáng nhẹ đang xuất hiện trước mắt mình, muốn mở miệng trả lời hân, nhưng ánh sáng bỗng tắt lụi.

Cô hơi hoảng hốt, với tay tìm kiếm cánh tay hân.

Sau đó thuận tay kiểm tra hơi thở và động mạch cổ của hân.

Hơi thở và mạch đập rất yếu.

“Trình Mục Dương?”

Làn này thật sự có người sờ sờ trước mặt cô, nhưng không có tiếng đáp.

Cô chìm trong bóng tối, cảm thấy mưa gió đang không ngừng xuyên qua khe đá, tạt lên người họ.

Hòn đảo xa lạ, vùng biển xa lạ, Trình Mục Dương đang hôn mê, và vết thương trên cơ thể mình. Tất cả khiến dây thần kinh Nam Bắc căng như dây đàn, cô chưa bao giờ phải đối mặt với tình huống như thế này. Tìm thấy con dao trên người, cô bắt đầu chậm chậm rạch quần mình, nhờ cảm giác đau để chạm tới vết thương, băng bó nó một cách đơn giản.

Sau đó Nam Bắc vươn tay, nhẹ nhàng men theo cơ thể Trình Mục Dương, sờ nắn tìm kiếm vết thương. Lúc chạm vào cánh tay hần, cô cảm thấy vết thương rất sâu. Nam Bắc nhấc cánh tay đó lên, dùng răng giữ đầu ngón tay hần, cẩn thận lấy vải băng bó vết thương xong, hạ quyết tâm thắt nút thật chặt để tránh máu chảy nhiều hơn.

Lúc chạm đến lưng hần, Nam Bắc sững người.

Một vết thương quá dài, thậm chí cô không biết có thể dùng thứ gì để băng nó lại nữa đây.

Cô cảm thấy mình khá bình tĩnh, nhưng bàn tay lại run rẩy không thể kìm chế. Cuối cùng cô cởi quần dài mình ra, trong bóng tối, xén nó thành một dải băng dài nhất, cô nhất định phải giúp hần cầm máu, nếu không hần chắc chắn sẽ mất mạng.

Chỉ có suy nghĩ này không ngừng gặm nhấm sự bình tĩnh của cô.

May mà hần luôn mang theo rượu mạnh bên mình, có thể dùng để khử trùng.

Lúc băng bó cho hần, mắt cô cay cay, hình như sắp rơi nước mắt tới nơi. Đến khi nghe thấy hần rên lên một tiếng trong vô thức, nước mắt cô cuối cùng đã tuôn trào. Chết tiệt, rõ ràng là hần cưỡng ép mình nhảy khỏi tàu, là hần tự tìm đến nguy hiểm...

Một đêm dài đằng đẵng.

Ngoài tiếng mưa gió giạt thì chẳng còn âm thanh nào khác.

Cô yên lặng ngồi bên cạnh hần, nắm chặt con dao trong tay, không đếm được thời gian, cô chỉ đành gắng sức chịu đựng từng phút từng giây. Sau một hồi lâu, cô bắt đầu thay vải mới cho hần, đề phòng mạch máu không lưu thông. Cho đến khi trời sáng dần lên, bão yếu đi rõ ràng, cô mới từ từ nhìn thấy mọi vật xung quanh.

Mưa vẫn rơi hoài, nhưng không có gió.

Trình Mục Dương trước mắt, sắc mặt nhợt nhạt rợn người, đôi môi dường như không còn chút sức sống. Bàn tay cô vuốt ve gương mặt hần, gương mặt ấy nóng hổi, nóng vô cùng. Vết thương được băng bó đêm qua tuy đã cầm máu nhưng vì cô không nhìn thấy gì nên quần vải hơi lộn xộn. Phần da thịt lộ ra ngoài lớp vải của mu bàn tay bị nước biển chà xát tới nổi trắng bệch.

Vết thương sau lưng thấm thương đến mức không dám nhìn.

May mà hần có sức khỏe tốt, quả thật rất tốt.

Cho đến hiện tại, hần vẫn sốt cao hôn mê.

Mưa gió bên ngoài nhỏ hần, cô đã có thể nhìn thấy trở lại, phải tìm nơi nào đó thích hợp hơn để nương náu.

Chắc sẽ có người đến đón hần?

Nam Bắc nghiêng răng tháo đồng hồ của Trình Mục Dương, công hần ra khỏi hang đá.

Nơi này đúng là hoang đảo, ngoài các dây đá kéo dài ra thì chẳng có bất cứ loài thực vật nào. Cô lách qua từng tảng đá lớn nhỏ, nhanh chóng đi đến bên bờ biển, căn cứ theo thời gian đi tới đây, đường kính của hòn đảo này không quá hai ngàn mét... Trên đường đi, chắc chắn phải có tảng đá cực lớn thích hợp cho trực thăng hạ cánh, nhưng cô không thấy bất cứ trực thăng nào, từ bên kia hòn đảo tới bên này cũng chẳng có lấy một chiếc thuyền cập bến.

Trình Mục Dương cao hơn cô rất nhiều, chân hần chỉ có thể buông thông trên mặt đất, Nam Bắc lại chân trần nên không thể đi quá xa.

Nếu đã không tìm thấy người, đành phải chọn một cái hang thích hợp nhất để nung nấu, cho hấn nằm nghiêng dựa lên tảng đá nghỉ ngơi. Hấn không thể nằm sấp, sẽ bị nước mưa không ngừng thấm ướt vết thương, nhưng lại không thể nằm ngửa, sẽ đè lên chính vết thương đó.

Hấn sốt cao không giảm, vết thương lại quá sâu.

Không có ai hết, Nam Bắc bất lực hoàn toàn.

Cô thử dùng tay hứng nước mưa, định đổ vào miệng Trình Mục Dương. Nhưng hấn vì đau đớn đã nghiêng chặt hàm răng trong vô thức, không tài nào uống nổi, dùng tay cũng không ổn. Nam Bắc không nhẫn tâm mạnh tay, cô nhìn hấn một lát, từ từ sấp lại gần, môi cô áp lên môi hấn, chiếc lưỡi dùng lực cạy miệng hấn ra.

Mặt hấn nóng hổi, nhưng đôi môi lạnh cóng.

“Trình Mục Dương.” Cô dịu dàng gọi tên hấn.

Chầm chậm, hấn bắt đầu thả lỏng, mặc lưỡi cô tiến sâu vào khoang miệng. Nam Bắc ngậm nước, cho hấn uống từng ngụm một. Ngoài việc này ra, cô chẳng thể làm nổi điều gì khi ở trên hoang đảo ngay đến một ngọn cỏ cũng chẳng có này.

Cô sờ trán hấn, ngẩn nhìn gương mặt hấn.

Đây là lần đầu tiên trước mặt cô, Trình Mục Dương nhắm nghiền mắt như đang ngủ say. Cho dù thuở ban sơ quen biết tại Bỉ, hay chuyến đi lần này, dường như cô chưa từng một lần nhìn thấy hấn thả lỏng. Khuôn mặt hấn trắng trẻo, vì nhiệt độ cơ thể cao do sốt nên làn da lại có phần lấp lánh, lông mi rủ xuống che lấp đôi mắt vừa dịu dàng lại vừa lạnh đậm kia.

Đây cũng là lần đầu tiên cô bị hấn liên lụy gặp phải nguy hiểm, nhưng cô chẳng hề giận dữ.

Thậm chí, dù hấn có khả năng chính là kẻ chủ mưu.

Không biết trên tàu loạn đến cỡ nào. Chắc Nam Hoài giận lắm.

Cô cứ nhìn hấn mãi như thế, cách một tiếng lại cho hấn uống nước mưa một lần, chỉ mong cơ thể được tôi luyện hằng ngày sẽ giúp hấn đủ khả năng chống chọi.

Trình Mục Dương qua một ngày một đêm sốt cao, cuối cùng đã thuyên giảm đôi chút. Lúc cô cho hấn uống nước lần nữa, đột nhiên cảm thấy lưỡi hấn quán chặt lưỡi mình, nhẹ nhàng hút lấy. Cô trừng mắt, tim đập thình thịch, tách khỏi nụ hôn kia, nhìn hấn chăm chú.

Trình Mục Dương từ từ mở mắt: “Sao không tiếp tục nữa?”

Giọng nói cọt nhả nhưng dường như hụt hơi.

Hấn vừa nói, vừa điều chỉnh tư thế ngồi. Khả năng hồi phục thật đáng kinh ngạc.

“Tại sao anh nhảy khỏi tàu?” Cô hỏi hấn.

“Mấy năm nay anh thực hiện một việc.” Hấn lại nhắm mắt, khẽ nói, “Tóm được kẻ phản bội nhà họ Trình. Hấn ta trốn quá kỹ, muốn bắt được hấn phải hết sức mưu mẹo. Cho nên tất cả những việc anh làm, bao gồm cả canh bạc trên chuyến tàu du lịch lần này đều để hấn từng bước sa lưới.”

Nam Bắc ừm một tiếng.

Hấn lại tiếp tục nói: “Khát nước.”

Cô sững lại, bị hấn làm cho tức cười, liền vươn tay hứng nước mưa đưa đến bên miệng hấn.

Hấn cười: “Không có sức uống.”

Tình trạng lúc này của Trình Mục Dương hết như một con mèo chén no căng rồi nằm bên cạnh chủ, mặc cho chủ uy hiếp đe dọa như thế nào, nó cũng không chịu nhúc nhích. Giây phút hấn tỉnh lại, nỗi lo lắng mờ hồ suốt hai ngày nay của cô cũng lập tức tan biến.

Dù mưa không ngừng rơi, họ vẫn ở trên hoang đảo, nhưng đâu phải vấn đề gì lớn lắm.

Nam Bắc mỉm cười ngậm nước, cúi đầu chạm lên môi hắn, khi hai người tiếp xúc với nhau, Trình Mục Dương liền vươn bàn tay trái lạnh lạnh giữ chặt sau gáy cô. Khi hắn nuốt xong ngụm nước cô truyền cho, bắt đầu chậm rãi hôn tiếp. Tay Nam Bắc chống lên tảng đá, không để cơ thể mình đeo thêm gánh nặng cho hắn.

Họ hôn nhau rất lâu, từ đầu đến giờ vẫn luôn dịu dàng, không hề mãnh liệt.

Bàn tay Trình Mục Dương thuận theo sống lưng trượt xuống đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Chiếc quần dài của Nam Bắc đã dùng để băng bó vết thương cho hắn, cô chỉ mặc quần trong như vậy suốt hai ngày đêm. Đùi cô lạnh cóng, còn lòng bàn tay hắn vẫn nóng bừng.

Cô và hắn tách ra, trán cô tì lên trán hắn, thở hổn hển: “Anh không muốn sống nữa chắc?”

“Chưa biết chừng anh sẽ chết tại nơi này.” Trình Mục Dương nhìn cô, “Em nỡ để anh chết sao?”

Nam Bắc nhíu mày, mềm lòng vì câu nói của hắn: “Em không nỡ, có điều, anh chết cũng đáng đời.”

Hắn cười: “Chết vì một cô gái đẹp, làm quỷ cũng phong lưu.”

Cô không dám khẳng định làm như thế này liệu có thật sự hại chết hắn. nhưng chẳng hề cự tuyệt.

Bàn tay Trình Mục Dương tiến sâu vào trong cơ thể cô, có lẽ vì đã cạn kiệt sức lực nên động tác của hắn dịu dàng đến bất ngờ. Cơ thể hai người sớm đã quen thuộc với nhau, hơi thở của cô dần trở nên gấp gáp, nhìn vào mắt hắn không nói gì.

“Bắc Bắc?”

“Ừm.”

“Liệu có phải em đã thích anh một chút rồi?”

“Ừm.” Cô mỉm cười, nói bên tai hắn, “Một chút xíu.”

Hình như hắn muốn chống cơ thể mình dậy.

Nam Bắc vắt hai tay lên vai, ghìm lại hành động của hắn: “Để em.”

Cô cẩn thận cởi quần dài của hắn, ngồi vắt ngang người hắn, giúp hắn chậm chậm tiến vào.

Cô ngửa người về phía sau, hai tay chống lên tảng đá sau lưng. Không dám tạo thêm áp lực lên cơ thể hắn, hai chân cô đành dùng sức, từng cơn đau nhức truyền đến từ vết thương trên cẳng chân hòa làm một với dự vọng không ngừng trào dâng trong cơ thể.

Cảm giác này không cách nào diễn tả được.

Trình Mục Dương vẫn luôn ngắm nhìn gương mặt Nam Bắc, thỉnh thoảng còn nhắm mắt lại, cô và hắn cùng phối hợp giúp hắn không ngừng ra vào. Cơ thể cô trong màn mưa mang một vẻ đẹp cám dỗ trí mạng.

“Đau không?” Hắn áp mặt lên khuôn ngực cô, hỏi.

“Đau.” Nam Bắc khẽ thở gấp, “Đau chân.”

Nước mưa không ngừng rơi lên cơ thể hai người, cô cảm thấy hình như bọn họ đều không còn lí trí, vết thương trên chân lại nứt thêm, có dòng máu đỏ tươi lặng lẽ trào ra...

Cuối cùng, hắn giữ chặt lấy eo cô.

Trong đau đớn vì vết thương và sự chiếm hữu mạnh bạo của hắn, Nam Bắc nghe thấy Trình Mục Dương nói một câu.

Tiếng mưa quá lớn lại thêm kích thích lúc này của cơ thể, cô không nghe rõ lời hắn nói.

Xong xuôi, cô tháo vải cho hắn, rồi băng bó lại từ đầu.

Khi lấy chút rượu còn lại định khử trùng cho hắn, Trình Mục Dương bỗng cầm lên uống cạn sạch. Cô sờ trán hắn, hình như lại nóng: “Nếu anh tiếp tục sốt cao, rồi chết, liệu có trở thành thiên tình sử của gia tộc không nhỉ?”

“Chắc có đấy.” Trình Mục Dương cười hiền, giọng nói có phần yếu ớt, “Anh nhất định nói với bọn họ, phải ghi lại em là bà xã của anh. Vào ngày tháng năm nào đó, sau khi Trình Mục Dương ôm bà xã Trình Nam Bắc nhảy xuống biển, họ đã nòng nài với nhau một lần, lại còn trên đảo hoang.”

“Hòn đảo này tên gì?” Cô chột chuyển chủ đề.

“Một hòn đảo nằm trong quần đảo Batanes.”

“Nó không có tên ư?”

“Đại tiểu thư à.” Trình Mục Dương tức cười nhìn cô, “Đông Nam Á không phải thiên hạ của em sao? Philippin có hơn bảy nghìn hòn đảo, sao nhớ hết nổi tên chứ.”

“Rồi, rồi. Em thừa nhận em không biết nhiều bằng anh.” Nam Bắc chẳng buồn tranh cãi, “Vậy nên hoang đảo trong quần đảo Batanes này là nơi anh đã chuẩn bị sẵn?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, lông mày hơi nhíu lại.

“Có phải anh đang nghĩ tại sao lại không ai đến tiếp ứng?”

Hắn cười khê, kéo cô gần lại mình: “Sao em biết?”

“Thực giác.” Nam Bắc nói, “Nhưng có lẽ em biết nguyên nhân. Người dân Philippin xảy ra nội chiến, là đợt tấn công bất ngờ của quân phản chính phủ Moro, nghe nói là tình hình khá nghiêm trọng. Vậy nên, anh đen đủi rồi, gặp đúng thời gian biến động của Philippin, nếu em đoán không nhầm, họ đã bước vào giai đoạn phong tỏa quân đội.”

Trình Mục Dương tỉnh ngộ: “Chắc vậy, có lẽ là nguyên nhân này.”

“Nhưng người của anh muốn đàm phán, cho quân đến đón anh chắc cũng không khó.” Nam Bắc không hiểu nổi, “Tại sao đến tận giờ này vẫn chẳng ai xuất hiện?”

“Bối lệnh anh hạ xuống là lệnh chết.” Trình Mục Dương nhẩn nại giải thích, “Kẻ phản bội này chắc là một nhánh của nhà họ Trình, đã ẩn náu trên hai thế hệ. Hồi trước Trình Mục Vân chính vì bọn chúng mới đắc tội với tầng lớp trên của Moscow, cho nên anh và Trình Mục Vân đã sắp đặt cạm bẫy này. Anh mất bốn năm truy sát Trình Mục Vân, nắm trong tay cả gia tộc, sau đó tìm một cơ hội giết chết.”

“Sau đó, kẻ kia sẽ xuất hiện?”

“Anh không chết, hắn sẽ không nhanh chóng xuất hiện. Trình Mục Vân lưu vong bốn năm, kẻ đó chắc sẽ truy tìm, một là liên thủ với anh ta một là giết gọn.” Trình Mục Dương mỉm cười, “Cho nên hiện tại anh đã chết rồi, không thể có bất cứ tin tức còn sống nào, ngoài mấy người thân cận ra, sẽ không ai biết rõ chân tướng. Vì vậy họ muốn sắp đặt chuyện gì mới, đều cần có thời gian chuẩn bị.”

Nam Bắc “ồ” một tiếng, trêu đùa: “Thế anh đang đợi mình thật sự chôn chôn tại đây nhỉ?”

“Anh sẽ tìm thấy Oman.” Trình Mục Dương xem ra đã mệt lắm rồi, hắn nhắm mắt nói: “Sau đó thì đợi thu lưới thôi.”

Chẳng trách hắn lại nói, mình hoàn toàn không để tâm đến kết quả canh bạc.

Lộ trình lần này đối với hắn mà nói, chỉ là cơ hội ngẫu nhiên trong bốn năm giăng lưới.

Có lẽ hồi đó, khi hắn giành lấy hồ Thiên Đảo là đã bắt đầu sắp đặt kế hoạch, vì thế trong sông bạc trên tàu, hắn không ngừng khiêu khích giới hạn chịu đựng của mọi người. Vậy nên có kẻ muốn ám sát hắn cũng là chuyện dễ hiểu.

“Trong tất cả những việc mà anh sắp đặt có em hay không?”

“Hoàn toàn không có.” Trình Mục Dương nghiêng đầu nhìn cô, “Anh không thể bắt em mạo hiểm.”

Cô lẩm bẩm: “Thế tại sao anh làm em không nhìn thấy gì?”

Vừa chìm xuống biển, hắn đã nói, anh biết hiện tại mắt em không nhìn thấy gì.

Ngoài người hạ độc ra, còn ai có thể rõ ràng chuyện này như vậy.

Hắn nói: “Anh sợ lúc căn phòng nổ tung, em sẽ đột ngột xuất hiện, cho nên đã dùng mưu kế một chút.”

“Nhưng không ngờ em vẫn cứ xuất hiện?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, đặt lên môi cô từng nụ hôn không chứa chút sắc dục: “Anh không ngờ, khi bản thân em ở trong tình huống nguy hiểm mà vẫn tìm đến anh.”

“Em cũng không ngờ đó.”

Nam Bắc căn môi dưới của hắn, coi như ăn miếng trả miếng.

Hắn thò tay lấy một máy thu tín hiệu không dây đeo tai loại nhỏ, đặt vào trong tay trái của cô: “Chắc họ đang nghĩ cách tìm anh.” Dứt lời, hắn không nói gì thêm. Sức chịu đựng đã vượt quá giới hạn cho phép.

Cô cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Máy thu không dây vẫn yên lặng từ đầu đến giờ. Đúng lúc cô sắp chìm vào giấc ngủ, chợt phát ra âm thanh nhỏ xíu vang lên truyền ra giọng nói, là của chàng trai trẻ tuổi, nói gì đó nghe rời rạc nhưng khá rõ ràng.

Nam Bắc đang lắng nghe thì chiếc máy lại chẳng có tiếng, mấy giây sau mới rè rè: “Xin nhắc lại, ông chủ, tôi là Ninh Hạo. Philippin đang nội chiến, tạm thời niêm phong không phận và lãnh hải, không có cách nào đến được. Hiện tại tôi đang mượn thiết bị phát tín hiệu của tàu chiến Philippin để liên lạc với ngài, cũng đã phát tín hiệu viện trợ, tàu cứu viện sẽ đến chỗ ngài trong vòng một tiếng.” Tiếng uống nước vang lên ở đầu dây bên kia, hình như còn chen thêm cả tiếng cười, “Nghe nói ngài mang theo một cô gái nhảy xuống biển? Lãng mạn quá nhỉ? Chúc ngài may mắn, hẹn gặp tại Moscow.”

Máy thu tín hiệu im lặng, mấy giây sau liền bắt đầu lặp lại đoạn nói chuyện ban nãy. Nam Bắc tiện tay tắt nó đi, liếc nhìn Trình Mục Dương. Tình trạng của hắn thật sự không ổn. Xưa này cô không sợ chết, chỉ là có lúc sợ đau. Người như Trình Mục Dương và cô đây, có thể hưởng thụ cuộc sống mà người thường không thể tưởng tượng nổi, thì phải chuẩn bị sẵn sàng rằng mình có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Nếu người tên Ninh Hạo này không tìm thấy phương thức truyền tin tức, nhiều khả năng hắn sẽ chết tại đây. Bởi vậy, ban nãy chắc hẳn mình sẽ chôn chôn thân này nên mới liều mạng thân mật với cô chẳng?

Nam Bắc không tìm ra đáp án.

Tình cảm của cô quá đơn thuần, trước giờ chỉ mới có Thẩm Gia Minh. Lúc đó cô không nơi nương tựa, Thẩm Gia Minh lại có cuộc sống thuận buồm xuôi gió, đó chính là thứ cô luôn khao khát. Vì thế đối với bản thân Nam Bắc hồi ấy, Thẩm Gia Minh có sức hút không thể kháng cự.

Còn Trình Mục Dương lại khác. Hắn xuất hiện từ trong thế giới chẳng hề liên quan tới thế giới của Nam Bắc, nhưng lại vượt qua ranh giới giữa đen và trắng, tiến thẳng vào cuộc đời cô.

Hắn không chút do dự, xưa nay cũng không cho cô cơ hội chọn lựa.

Cứ như vậy ba tiếng đồng hồ sắp qua, trên biển cuối cùng đã xuất hiện ánh đèn tín hiệu cứu viện.

Nam Bắc vỗ vỗ Trình Mục Dương, nói cho hắn những lời ban nãy mình nghe thấy. Trình Mục Dương tìm thấy bút phát tín hiệu từ trong chiếc túi chống thấm nước vừa rồi đựng máy thu tín hiệu không dây, giao cho Nam Bắc: “Em cầm cái này, đứng lên tảng đá sử dụng nó. Có người đến rồi, nhớ kỹ, phải dùng tiếng Pháp nói chuyện với anh.”

Nam Bắc gật đầu, bây giờ là thời kỳ hạn hán phong tỏa mọi tuyến đường. Cuộc trò chuyện giữa hai người tốt nhất nên tránh những người vô can.

Gắng gượng vết thương ở chân, cô đứng dậy trèo lên tảng đá.

Lúc này gió bão đã suy yếu không ít, tàu vào bờ khó khăn, liền thả một chiếc thuyền cứu hộ cỡ nhỏ.

Trước khi thuyền đến, Trình Mục Dương bảo Nam Bắc mặc quần của hắn vào. Sau đó nhờ cô vứt hết súng ống đạn dược và bom mini trong túi chống thấm nước xuống biển, chỉ giữ lại hộ chiếu và một con dao thông dụng. Nam Bắc không hiểu suy nghĩ của hắn, sau khi hai người Philippin lên bờ, cô mới ngộ ra. Một người cầm súng nhắm, một người nhanh nhẹn lục soát.

Chắc là nghi ngờ thân phận của họ.

Trình Mục Dương tựa lên tảng đá, phối hợp đưa dao ra, dùng tiếng Philippin giải thích vài câu đơn giản. Mặc dù tiếng Anh cũng có thể coi là ngôn ngữ giao tiếp chủ yếu của Philippin nhưng thứ khiến người khác cảm thấy thân thiết vẫn là ngôn ngữ bản địa.

Quả nhiên, những người cứu viện dần thôi đề phòng, cúi người trò chuyện với hắn. Nam Bắc đứng bên cạnh, không hiểu họ nói gì, lúc này người Philippin kia ngẩng đầu lên nhìn cô, cô liền mỉm cười.

“Vừa rồi anh nói gì thế?” Cô hỏi nhỏ hắn bằng tiếng Pháp.

May mà hai người đều từng sống ở Bỉ, họ luôn có ngôn ngữ thích hợp để giao tiếp.

“Nói rằng anh là người Pháp gốc Hoa, dẫn bà xã người Myanmar đi nghỉ mát, nhưng không may gặp phải cơn bão.”

Hai người Philippin vẫn thì thầm điều gì đó. Nam Bắc không yên tâm lắm, trầm giọng hỏi hắn: “Họ đang nói gì?”

Hắn chăm chú nghe đôi ba câu: “Măng chửi. Đang giông bão còn phải ra ngoài cứu người ngoại quốc.”

Sau khi lên tàu lớn, bác sĩ ở đây còn đặc biệt kiểm tra tình trạng sức khỏe của họ. Tuy vết thương trên chân Nam Bắc rất dài nhưng không sâu, lưng của Trình Mục Dương cũng vậy, không quá nguy hiểm. Bác sĩ kia nhìn thấy bàn tay Trình Mục Dương bông giắt nầy, lắc đầu lia lịa nói gì đó với hắn, vừa nói vừa liếc nhìn Nam Bắc mấy lần. Cô không nghe hiểu, đành ngồi im lặng bên cạnh hắn.

Qua sắc thái trong giọng nói của bác sĩ, cô đã đoán được phần nào.

Đồ đạc trên tàu trang trí sơ sài, thậm chí còn chẳng thể dùng hai từ “trang trí”, ngay đến chỗ hai người đang ngồi, trên ga giường còn có vết ố mờ mờ. Không hiểu là vết máu chưa giặt sạch hay là vết bẩn nào khác.

Nhiệt độ cơ thể hắn lại tăng lên theo màn đêm dần buông xuống.

Bác sĩ chỉ mang đến cho hắn túi thuốc nước không biết bên trong chứa gì, mắc trên giá treo cạnh giường. Trước khi đi, chợt nhớ ra bên vội hỏi hắn thứ mà ông ta cần. Trình Mục Dương lấy ra một quyển hộ chiếu từ trong chiếc túi màu đen chống thấm nước.

Bác sĩ lại chỉ vào Nam Bắc.

Trình Mục Dương giải thích vài câu, dù sao cũng là thiên tai, nói thế nào cũng xong.

Đêm hôm khuya khoắt, có người đến làm thủ tục đăng kí, nhân tiện nói với hắn, hiện tại bão quá mạnh, tạm thời dừng lại cạnh một hòn đảo gần đó, đợi gió dịu hơn rồi đi tiếp.

Người đó tiện thể trả hộ chiếu cho hắn.

Đến khi tất cả bọn họ đã đi sạch, cô mới thò tay kiểm tra nhiệt độ của hắn.

Vẫn đang sốt nhẹ.

“Có quen không?” Hắn dùng tay trái nghiêng đầu cô tựa lên vai mình.

Nam Bắc thật sự qua một mối rồi, thuận theo động tác kia, thoái mái tựa vào vai hắn.

“Anh tưởng em lúc nào cũng được ăn sung mặc sướng à?” Cô khẽ ngáp ngủ, “Thật ra, hồi nhỏ em và anh trai sống lang bạt khắp nơi, là những đứa trẻ hoang dã.”

“Anh biết.” Hắn thủ thỉ bên tai cô, trêu đùa, “Lúc này ở trên đảo anh đã được chứng kiến rồi.”

Mặt cô hơi đỏ, gạt bàn tay không ngoan của hắn ra.

Bầu không khí như thế này thực khiến người ta thở không ra hơi.

Cuối cùng Nam Bắc có cơ hội giả vờ lảng sang chuyện khác, quan tâm hắn: “Tay anh sao rồi?”

“Không ổn lắm.” Trình Mục Dương nghĩ một lát, “Chắc sau này luyện tập chăm chỉ có thể dùng thìa, nhưng dùng thìa có vẻ khó khăn. Cũng may, anh dùng tay trái tay phải như nhau, sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn.”

Cô ậm ừ.

Một lát sau, lại hỏi hần: “Có mặc được quần áo không?”

Trình Mục Dương phì cười: “Được, đủ khả năng tự lo liệu sinh hoạt cá nhân, chỉ có khả năng tự vệ sẽ giảm đi đôi chút.”

Ánh mắt cô hướng về phía bàn tay phải của hần được băng bó sạch sẽ: “Không biết chừng Phật Tổ thấy anh sát sinh quá nhiều, bắt anh phải buông đao bỏ kiếm, một lòng hướng Phật thì có.”

Nam Bắc cọ cọ lên vai hần, tìm một tư thế thoải mái: “Câu dài ghê, nói ngắn gọn hơn chút thì là gì nhỉ?”

“U mê không chịu giác ngộ.” Hần mỉm cười, giọng nói biếng nhác, “Đây mới là căn nguyên. Bất cứ thân phận, địa vị, tiền tài hay là người đẹp, mọi thứ đều có cái giá của nó, ví dụ như bàn tay này.”

Hần thản nhiên nói.

Nam Bắc nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên bàn tay kia của hần: “Sao vết thương lại sâu đến mức này?”

“Không kịp sử dụng công cụ hỗ trợ.” Giọng Trình Mục Dương trầm xuống, “Chậm một bước nữa thôi chúng ta sẽ bị nổ tung, một bàn tay đổi lấy hai mạng, giá hời đó.” Cô ngược mắt quan sát người nằm bên cạnh mình, im lặng không nói.

Một lát sau cô liền co người lại, rúc vào lòng hần.

Trình Mục Dương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cô tắt đèn, chỉ có ánh trăng chiếu xuống từ cửa sổ sát mái. Trình Mục Dương nằm bên cạnh cô, ôm cô trong lòng. Nam Bắc nửa mơ nửa tỉnh, luôn cảm thấy thỉnh thoảng ngón tay hần động đậy, vuốt ve cánh tay mình trong chốc lát, rồi lại tiếp tục ngủ.

Hành động này như thể một phản ứng vô thức theo bản năng.

Cô dựa vào người hần, hai người đều đang mặc quần áo cotton mà người Philippin đưa cho, màu vải hơi tối, trông qua thật giống đồ tình nhân. Mặc dù trước lúc thay quần áo, cô đã dùng nước nóng chà xát vết ố trên đó, nhưng không thể giặt sạch hần, vẫn hơi có mùi gì đó khó chịu.

Cô khịt khịt mũi, thật ngưỡng mộ hần có thể ngủ say đến vậy.

Nhìn túi thuốc nước sắp dùng hết, cô nhẹ nhàng giữ tay trái hần, rút kim truyền ra.

Từ sau khi về nước, cô từng sống tại Myanmar một thời gian rất dài. Họ bắt kể là làm công hay nông nhân, đều thích đi dép, có người nói là vì trời quá nóng, mưa rơi quá nhiều, hoặc vì họ quá nghèo khó.

Thật ra họ đi dép chỉ để tiện lễ Phật.

Cũng giống như người xuất gia sẽ cạo đầu đi chân đất, thứ mà người tin Phật luôn theo đuổi chính là “trên có trời tổ, dưới có đất tường”, Phật tại tâm. Ngoài Phật đường, sàn gạch men sứ thường nóng hầm hập vì mặt trời gay gắt, đi trên đó còn không dám hạ chân xuống, nhưng chẳng ai làm trái thói quen này.

Đây chính là tín ngưỡng của họ.

Còn cô khi ở đó, chưa từng lễ Phật bao giờ.

Không phải cô không tin Phật, mà là quá tin. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Ngô Thành Phẩm, đã từng nói với hần, dầu rằng đôi tay tanh mùi máu, nhưng luôn phải có giới hạn. Cô còn nói, không được xem thường đất nước Myanmar, chùa Vàng(1) tại thành phố Yangon của họ đã từng sống ở đó hơn hai ngàn năm, chắc chắn ngôi chùa ấy luôn trông nom cho con dân của mình.

(1) Chùa Vàng hay còn gọi là chùa Shwedagon được coi là ngôi chùa linh thiêng nhất Miến Điện (nay là Myanmar). Ngôi chùa dát vàng cao tới 98 mét, nằm trên đồi Singuttara, từ đây có thể quan sát được cả thành phố Yangon.

Cô luôn tin vào thứ gọi là nhân quả.

Cô có thể nghe ra câu mà Trình Mục Dương vừa nói cũng mang ý tứ này.

Chỉ có điều hẳn đang nói về chính bản thân mình.

Trình Mục Dương ngủ hơn hai tiếng rồi tỉnh giấc. Hắn tưởng cô đang ngủ, không ngờ lúc thử trở mình, Nam Bắc lại đột nhiên mở to mắt: “Anh tỉnh rồi?”

“Em chưa ngủ?”

“Anh ngủ, em sao dám ngủ?” Cô che miệng, không nhin nổi, khẽ ngáp một cái, “Em sợ xảy ra chuyện gì bất ngờ. Dù sao bây giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Cô còn nhớ lúc sống tại Myanmar, quân phản chính phủ và quân chính phủ ở thế giằng co vô cùng quyết liệt.

Tuyệt đối không hề thua kém chiến tranh cục bộ ở Châu Phi.

Hồi đó, mỗi lần cùng anh trai nói về những chuyện này, cô lúc nào cũng than ngắn thở dài. Đồng bào tàn sát lẫn nhau, cho dù xảy ra với dân tộc nào cũng khiến người ta cảm thấy đau xót. Bắt cóc, chặt đầu, đàm phán, kết quả cuối cùng đều vì lợi ích của một số ít người.

“Lúc đang xảy ra nội chiến, kiêng kị nhất chính là bị người ngoại quốc nhúng tay vào.” Nam Hoài khom người đứng trước mặt, dùng dao tước mía cho cô ăn, mía vừa mới cắt xong thật thơm ngọt, “Nếu sau này em gặp phải những chuyện như thế, bất kể ra sao cũng đừng tham gia.”

Cô há miệng, nhè bã mía đã nhai nát, ngoan ngoãn “vâng” một tiếng.

“Nếu nằm ngoài địa bàn của chúng ta, không cần thận bị cuốn vào chiến tranh cục bộ này, bất luận thế nào cũng không được cho người khác biết em là ai.” Lúc ấy, Nam Hoài vẫn tiếp tục cho cô ăn khẩu mía đã tước sạch, “Anh không sợ phải dùng tiền chuộc em về, cũng không nề hà việc mình đích thân ra tay, chỉ sợ rằng, cho dù anh dùng bao nhiêu tiền, đổ bao nhiêu máu đi chẳng nữa cũng không đổi lấy được em.”

Những lời lúc đó của Nam Hoài, cô luôn ghi nhớ trong lòng.

Nhưng cô chưa từng nghĩ mình thực sự lại rơi vào hoàn cảnh này tại một đất nước xa lạ.

Dù Trình Mục Dương suy tính trăm bề cũng không thể ngờ Philippin lại đột nhiên xảy ra nội chiến.

“Hiện tại chúng ta đang đi trên tàu cứu viện của chính phủ, đã bớt nguy hiểm hơn nhiều rồi.” Trình Mục Dương chống tay, ngồi dậy trên giường, “Hơn nữa họ đã liên lạc với lãnh sự quán, đảm bảo đưa chúng ta đến nơi an toàn.”

Tuy hai người luôn nói chuyện bằng tiếng Pháp, nhưng trên tàu cứu viện của Philippin, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Trời sáng, người cứu viện tử tế nhất bước vào phòng, nhả nhủ vài câu, đại ý là sắp cập bến rồi. Trên người cô và Trình Mục Dương chẳng có vật gì đáng giá, ngay đến quần áo cũng là quà hữu nghị người ta tặng, bởi vậy không cần chuẩn bị, chỉ đợi xuống tàu.

Người đó trả hộ chiếu cho Trình Mục Dương, nói rằng thông tin của hắn vẫn đang chờ xác nhận tại lãnh sự quán Pháp, cần đăng ký dừng chân tạm thời trên hòn đảo lân cận, ở đó tạm mấy ngày. Trình Mục Dương mỉm cười vô vai anh ta, nói bằng tiếng Philippin: “Không vấn đề.”

Cuối vùng bão đã tan, trời trong nắng ấm.

Hai người lên boong tàu, Nam Bắc hít sâu một hơi. Bỗng một tiếng “pằng” vang lên, người Philippin đang cúi đầu châm thuốc bên cạnh đột nhiên mềm nhũn người, ngã xuống sàn. Chẳng ai ngờ đến cảnh tượng trước mặt.

Trình Mục Dương nói nhỏ: “Đừng động đây, có kẻ bắn lên.”

Dứt lời, hắn kéo Nam Bắc đi nửa bước, giúp cô núp ngoài phạm vi bắn tỉa.

Hai người đàn ông đứng trên bãi cát, một người vẫn giữ nguyên tư thế bắn súng, người kia bẻ kính bắn tỉa xuống, nói gì đó với phía sau. Cách đó không xa, mười mấy người Philippin lập tức bước ra từ trong bụi cây. Súng trường cỡ nhỏ được phun sơn nguy trang, màu sắc mờ ảo lẫn trong khóm lá, trang bị chiến đấu loại tiêu chuẩn.

“Người trong nghề?” Nửa gương mặt của người đang nói quần băng trắng, che lấp mắt phải, nhưng có thể nghe hiểu những lời họ thì thầm với nhau, “Gần đây có bốn tay bắn tỉa, khả năng thắng của các người không lớn lắm.”

Người đó ra hiệu cho họ hai tay ôm đầu, đi xuống thuyền.

Trình Mục Dương không trả lời, dùng chân lật cơ thể người Philippin kia lại, quan sát anh ta. Cùng lúc đó, Nam Bắc cũng chú ý đến điểm khác thường trên vết thương người đó, vị trí bị bắn không phải đạn mà là một cây kim, lấp lánh tia sáng le lói dưới ánh mặt trời.

“Là thuốc mê.” Người cầm súng có giọng nói trong trẻo, dùng tiếng Anh theo khẩu âm Philippin, nói, “Công hiệu kéo dài ba tiếng đồng hồ.”

Bắt cóc, báo thù?

Hay là hoạt động của tổ chức phản chính phủ?

Vì câu nói kia của Trình Mục Dương, rõ ràng hắn đã để lộ thân phận của mình, ít nhất hắn không phải người bình thường. Nhân viên làm việc trên tàu cứu viện đều rất phối hợp, lập tức vứt súng, hai tay ôm đầu đi xuống, chỉ có Trình Mục Dương và Nam Bắc thản nhiên bước.

Mỗi khi tiến một bước, cô đều nghĩ trong đầu, liệu sẽ xảy ra chuyện gì.

“Gốc Hoa? Cũng làm nghề này?” Người đàn ông dẫn đầu lại gần, dùng tiếng Pháp hỏi Trình Mục Dương, ánh mắt trông khá hứng thú và có phần khiêu khích, “Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời.”

Nam Bắc liếc nhìn hắn.

Những người này chắc không thể ngờ sẽ gặp phải kẻ nguy hiểm như mình. Nếu theo kế hoạch của Trình Mục Dương, hiện tại hắn đã chết, cô cũng nên phối hợp với hắn, coi như mình cũng đã biến mất trong vụ nổ.

Vậy giờ hắn là ai?

Còn cô, phải là ai?

“Gốc Hoa.” Trình Mục Dương mỉm cười, bình thản bổ sung thêm một câu, “Người Nga gốc Hoa.”

Câu trả lời nằm ngoài dự liệu.

Tên trùm nhìn Trình Mục Dương chăm chăm, hất tay lên, người vừa mới hạ súng xuống lại nhất tề giương súng lần nữa. Họng súng đen ngòm chìa thẳng vào hai người họ.

“Người Nga gốc Hoa?” Giọng nói người đàn ông hơi run lên, từ tốn hỏi từng chữ một, “Anh họ Trình?”

Trình Mục Dương không trả lời ngay, vươn bàn tay phải bị thương ra, trước khoảng mười mấy ánh mắt, tùy ý đặt tay lên vai người đàn ông kia, người hắn cũng hơi nghiêng về phía trước: “Anh nói không sai, tôi họ Trình.”

Đồng tử mắt trái của gã liền co lại: “Trình Mục Dương?”

Ở đây chỉ mỗi Nam Bắc có thể nghe hiểu cuộc đối thoại của họ.

Từ lúc hắn tiết lộ mình đến từ Nga, tên trùm này từ đầu đến cuối luôn căng thẳng về thân phận của hắn, có lẽ người này khá giữ kẽ với nhà họ Trình. Nhưng trực giác mách bảo cô, Trình Mục Dương và tổ chức phản chính phủ này có quan hệ nào khác đó.

Thậm chí còn là quan hệ không mấy hữu hảo.

Trong sự yên tĩnh ngán ngủi, mọi người xung quanh đều đang đoán xem đã xảy ra chuyện gì. Bao gồm cả những tù binh hai tay ôm đầu kia cũng nhìn họ bằng ánh mắt ngờ vực. Một người ngoại quốc lại có thể khiến kẻ cầm đầu của tổ chức phản chính phủ lộ ra vẻ mặt như thế? Rốt cuộc hắn là ai?

“Không phải.” Cuối cùng Trình Mục Dương trầm giọng nói, “Tên tôi là Trình Mục Vân.”

“Trình Mục Vân?”

Hắn gật đầu, xác nhận lần nữa.

Tên trùm thoáng ngạc nhiên, nghi ngờ, sau đó lại như bình tĩnh, hắn lập tức cười vang, vỗ vỗ cánh tay Trình Mục Dương: “Moro hoan nghênh anh, ông chủ cũ của nhà họ Trình.”

Moro?

Nam Bắc không ngờ rằng, ở phía bắc Philippin lại có thể đụng phải Mặt trận Hồi giáo Moro của phía Nam. Thời thực dân Tây Ban Nha, Moro đã nỗ lực lật đổ chúng, thời thực dân Mỹ chiếm đóng, lại cố gắng đánh đuổi quân đội này, cuối cùng đến khi Philippin độc lập, họ lại quay sang nhắm lửa đạn vào chính phủ độc lập của mình.

Đúng là tổ chức vũ trang điên cuồng khiến người ta phải kiêng dè.

Trình Mục Dương như thể đã liệu tính trước việc này: “Sao? Hoan nghênh tôi như vậy không sợ ông chủ Trình đương nhiệm sẽ làm khó các anh ư?”

“Làm khó chúng tôi?” Gã nhếch miệng, cười rất kỳ dị, “Hắn nhân lúc chúng tôi tuyên chiến với chính phủ đã nâng giá vũ khí lên 10%, đây đều là tiền dùng máu của anh em để đổi lấy. Đừng thấy chúng tôi làm ăn với hắn mà tưởng quan hệ hữu hảo, chỉ cần hắn dám đến Philippin, chắc chắn sẽ bị quăng xuống biển làm mồi cho cá mập.”

“Làm mồi cho cá mập? Nghe thú vị đấy.” Trình Mục Dương cũng cười rất khó hiểu, “Nếu tóm được hắn, nhất định phải báo cho tôi.”

“Nhất định!” Tên trùm nghiêm nhiên coi hắn như anh em, “Có điều Trình Mục Dương là con hồ ly xảo quyệt, nghe nói hắn quanh năm ẩn náu tại Moscow, chưa ai từng nhìn thấy hắn.”

“Hắn cực kỳ xảo quyệt.” Trình Mục Dương có chút oán thán, “Bằng không, tôi cũng không bị bức đến bước đường này.”

Nam Bắc nghe xong khẽ cười tủm tỉm.

Hắn đúng là tên đầu cẳng.

Tên trùm lại cười rửa mấy câu, hận không thể ăn tươi nuốt sống, róc xương xẻ thịt Trình Mục Dương. Cô nghe mà buồn cười, dịch chuyển ánh mắt sang phía lân cận, bắt đầu chậm rãi tìm kiếm tay bắn tỉa gần đó.

Tên trùm kia không hề nói dối, rất nhanh, cô đã tìm thấy bốn tên bắn tỉa kia.

“Anh nhớ em từng gặp hắn?” Trình Mục Dương bỗng siết chặt vai cô.

Nam Bắc nhìn hắn nghi hoặc.

“Anh đang hỏi em, có phải em từng gặp Trình Mục Dương.”

“Cũng sơ sơ.” Cô không nói dứt khoát, “Em từng gặp qua tại Moscow. Trình Mục Dương là một tên khôn kiếp, một tên khôn nạn từ trong ra ngoài,”

Trình Mục Dương khẽ nhướn mày, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Tên trùm nghe vậy cười to: “Chúng tôi đang trên đường quay về Mindanao, có muốn đi cùng không?”

Kẻ đó vừa nói, vừa nghiêng người nhường đường. Nói là mời đi, nhưng giống như nửa mời nửa cưỡng ép thì đúng hơn.

“Được.” Trình Mục Dương thản nhiên, “Vừa hay, tôi cũng có chút việc làm ăn muốn bàn bạc với các anh.”

Cuối cùng, tất cả nhân viên cứu viện của chính phủ đều bị áp giải đến một con tàu khác, chỉ có Trình Mục Dương và Nam Bắc ngồi tàu của tên trùm. Nam Bắc tranh thủ ngủ được một giấc trên tàu. Khi cô tỉnh lại, Trình Mục Dương không có bên cạnh.

Suốt mấy ngày vật vờ, cô thật sự mệt mỏi, nhưng đêm qua vì trông nom hẩn, hình như cô không ngủ. Hai ngày ba đêm không được nghỉ ngơi làm cô ngủ mê mệt, mơ hết giấc mơ này đến giấc mơ khác, kéo dài triền miên.

Khi tỉnh dậy, xương cốt cô như muốn rụng rời.

Thậm chí còn hơi ngẩn người nhìn lên trần tàu, mấy giây sau mới biết rốt cuộc mình đang ở đâu.

Mùi ẩm mốc xa lạ khiến cô từ từ tỉnh táo trở lại.

Hai ba đêm nay tình trạng của Trình Mục Dương không được tốt, cô chỉ mãi chăm sóc hẩn mà không nghĩ đến ảnh hưởng do việc này gây nên. Đêm qua trên tàu cứu viện, Trình Mục Dương nói với cô, mở khoáng sản này lúc mới bắt đầu đã là cuộc trao đổi giữa hẩn và Thẩm Gia Minh, hẩn giúp Thẩm Gia Minh lấy được quyền khai thác mỏ khoáng sản, còn Thẩm Gia Minh hợp tác diễn vở kịch này với hẩn.

Chẳng trách trước canh bạc, cha của Thẩm Gia Minh lại đích thân lên tiếng bảo cô tránh xa Trình Mục Dương.

Có điều, chắc Thẩm Gia Minh không biết việc này.

Nam Hoài đương nhiên càng không thể biết, cô biến mất đột ngột như vậy, cho dù Thẩm Gia Minh có giải thích anh cũng sẽ kiên quyết tìm được cô bằng mọi giá. Cô thở dài thườn thượt, muốn tìm cơ hội truyền tin cho anh trai mình.

Hẩn chỉ nói mơ hồ rằng muốn loại trừ kẻ phản bội trong nội bộ gia tộc, nhưng nếu chỉ là kẻ phản bội đơn giản, cơ bản không cần người có địa vị như hẩn và Trình Mục Vân phải lần lượt mạo hiểm dẫn dụ thế này.

Vậy hẩn đang che giấu điều gì?

Rốt cuộc, Trình Mục Dương này còn có bao nhiêu bí mật, là những điều cô không biết sao?

Lúc Nam Bắc ra khỏi khoang tàu, Trình Mục Dương và tên trùm kia đang ăn tôm nướng, con tôm còn to hơn bắp tay, hai người vừa ăn vừa uống bia. Trên sàn tàu, mười mấy người cầm súng đang quan sát xung quanh, trông ánh mắt như thể vươn xa không có điểm dừng, nhưng cô có thể nhìn ra ánh mắt của ba, bốn người trong số đó từ đầu đến cuối luôn theo dõi theo hai người đang ăn uống.

Đây gọi là giam lỏng một cách lịch sự.

Người họ Trình cho dù đang đương nhiệm hay đang chạy nạn, đều là báu vật với những tổ chức phản chính phủ này. Cô liền lật lại suy nghĩ ban nãy của mình, nếu có khả năng phải cố gắng lặn lội rời khỏi đây. Bất cứ phương thức truyền tin ra ngoài nào cũng đều nguy hiểm, ít nhất hiện tại cô vẫn chưa tìm ra lựa chọn hợp lý.

Nam Bắc nhìn hẩn, Trình Mục Dương bỗng có cảm giác, ngược mắt hướng về phía cô.

Cô đi tới, bị hẩn ôm chặt eo, nhấc ngồi lên chân phải mình: “Đói không?”

“Hơi hơi.”

“Loại tôm này em ăn hai con là no.” Trình Mục Dương bón cho cô ăn nửa con tôm trong tay.

Cô cắn một miếng, vị thịt rất ngon.

“Anh biết Jollibee không? Chuối cửa hàng ăn nhanh bản địa lớn nhất Philippin ấy, ông chủ của chuối cửa hàng này chính là người gốc Hoa.” Tên trùm kia uống ngụm bia, cười mập mờ khó hiểu, “Anh biết chứ? Ở Philippin, chỉ cần nơi nào có McDonald, nơi đó có chuối cửa hàng Jollibee. Tôi không hề nói quá đâu, một mình người Hoa Kiều đó đã kiếm được số tiền mà người khác mấy chục kiếp cũng không kiếm nổi. Nếu tôi có bản lĩnh như ông ta, việc gì phải liều mạng với chính phủ?”

Trình Mục Dương chỉ cười không nói.

“Người Hoa các anh thật biết kiếm tiền.” Trong lời nói của gã có chút tăng bốc, cũng không tránh khỏi sự đố kỵ mơ hồ, “Cho nên, tại các quốc gia Đông Nam Á, người giàu có nhất định lúc nào cũng là người Hoa. Có phải không? Anh Trình?”

Dứt lời, gã này còn cười khan mấy tiếng.

Trình Mục Dương vẫn im lặng, từ nãy đến giờ trên miệng luôn giữ nụ cười hờ hững, khiến người ta bắt giác lạnh gáy.

Nam Bắc cầm lấy cốc bia của hắn, uống một ngụm nhỏ.

Tàu sắp đi qua bãi đá ngầm rất lớn.

Phong cảnh càng ngày càng nên thơ.

Nam Bắc đến đuôi tàu, nhìn thấy trong làn nước biển có đứa trẻ da rám nắng không mang theo công cụ gì, lặn ngụp chơi đùa. Ban đầu cô không chú ý lắm, sau đó bỗng phát hiện, mấy đứa bé đó đều đang vây quanh một con cá mập voi nhỏ. Cách đó không xa còn có một cô bé ngồi dang chân trên con thuyền độc mộc, tươi cười đưa đồ ăn vào miệng cá mập voi.

Cô từng nhìn thấy loài cá mập này, nhưng chưa từng thấy nhiều như vậy.

“Thú vị không?”

Trình Mục Dương bỗng vươn tay bế ngang người cô lên, làm bộ định vứt cô xuống biển.

Nam Bắc túm chặt cổ áo hắn, chẳng thèm để tâm: “Vứt đi, em nhất định sẽ kéo anh xuống cùng. Tiếc là bọn cá kia không thích ăn thịt người, chỉ thích ăn vỏ ốc vỏ sò gì thôi.”

“Kể cũng phải.” Trình Mục Dương mỉm cười đặt cô ngồi lên lan can, giữ eo cô, “Nơi này không thích hợp để tự tử vì tình nhỉ?”

Cô cười. Lan can bị nắng chiếu rọi nên hơi bỏng, làm cô ngồi không thoải mái.

Vừa mới định nhảy xuống, Trình Mục Dương đột nhiên nói: “Anh sẽ tìm cơ hội đưa em về Uyển Đình.”

Nam Bắc ngăn người, ôm chặt cổ hắn, khẽ hỏi: “Sao lại đưa về?”

“Vừa nãy thông qua bọn họ anh đã liên lạc được với Oman, chị ấy sẽ đích thân mang một ít vũ khí đến, chứng minh thân phận của anh.” Bàn tay hắn bám trên eo cô, “Hi vọng có thể dùng danh nghĩa của Trình Mục Vân để kết thành đồng minh với họ rồi đưa em về nhà.”

Cô như bưng tỉnh.

Cuối cùng cô đã hiểu được dụng ý khi hắn “thừa nhận” mình là Trình Mục Vân.

Trong hoàn cảnh đó, nếu nói mình là lính đặc chủng đã giải ngũ, chuyên buôn vũ khí hoặc ma túy, đều có thể che giấu thân phận, nhưng không biết sẽ bị xử lý ra sao. Chỉ có Trình Mục Vân mới có thể thu hút hứng thú của tên trùm kia.

Dưới con mắt của người ngoài, “Trình Mục Vân” này có thể chống đối gia tộc những bốn năm, chắc chắn sẽ có tài sản khiến quân phản chính phủ thêm nhỏ rãi.

Ví dụ như vũ khí đạn dược.

Đúng là người đàn ông mưu ma chước quỷ.

Hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, nhưng hắn vừa nghĩ đã ra cách giải quyết.

Gặp phải Moro là chuyện ngoài ý muốn, nhưng hắn đã nhanh trí lợi dụng chuyện ngoài ý muốn này. Bằng không bây giờ hai người chắc chắn đã bị nhốt trên tàu tù binh khác, không thể liên lạc với Oman, cứ tiếp tục hoàn thành kế hoạch của hắn.

Nam Bắc thăm than thở, tiếp tục hỏi: “Oman đến rồi thì khá an toàn, vì sao còn bắt em đi?”

“Chỗ này không an ninh lắm, họ...” Ánh mắt của Trình Mục Dương quét qua tên trùm ở phía xa kia, “Hoàn toàn không đơn giản chỉ là Mặt trận Giải phóng Moro, mà là đảng phái phân li từ hai năm nay. Đây là lực lượng vũ trang nguy hiểm nhất Philippin, vì Mặt trận Giải phóng muốn hòa giải với chính phủ nên các phần tử cực đoan đã độc lập đứng ra tiếp tục đối lập với chính phủ Philippin.”

Cô ồm một tiếng.

Trình Mục Dương cười nhẹ, bàn tay luồn vào từ vạt áo cotton của cô, nhẹ nhàng mân mê làn da mềm mại nơi thắt lưng kia, trông họ cứ như đang tình tự với nhau, hưởng thụ kì nghỉ vậy.

Nhưng lời nói của hắn lại chẳng hề liên quan đến khung cảnh hữu tình này.

“Anh tưởng kế hoạch nhảy xuống biển rất hoàn hảo, nhưng em lại bất ngờ xuất hiện, lộ trình rời khỏi Philippin rất hoàn mỹ, nhưng không ngờ Philippin lại niêm phong lại không phận. Ngay đến việc đi tàu cứu viện của chính phủ cũng gặp phải Moro.” Trình Mục Dương bắt đầu nói, “Anh có dự cảm không lành, sau này sẽ càng nguy hiểm.”

“Vậy à.” Nam Bắc dịu dàng nói, “Anh là khắc tinh của em, có anh ở bên cạnh em, ngay đến kẹt xe cũng có thể gặp phải độ sủng. Trình Mục Dương? Lần này kết thúc, nếu anh còn sống, có cần suy nghĩ đến việc ăn chay lâu dài không? Tích đức một chút xem sao?”

“Ok, ăn chay lâu dài.” Hắn cười tủm tỉm, “Nhưng phải uống rượu.”

“Đồ ma men.”

Cô bật cười.

“Ngoan.” Trình Mục Dương quay trở lại chủ đề, “Em ở đây chỉ làm anh phân tâm thôi.”

Một câu nói rất bình thường, nhưng xuất phát từ miệng hắn lại có thể khiến người ta mê muội.

“Bao giờ Oman tới?” Cầm cô tì lên vai hắn, ngắm nhìn cảnh biển với những chú cá mập voi lớn nhỏ lấp lánh dưới ánh nắng chói chang phía sau lưng hắn. “Muốn tránh khỏi chính phủ Philippin, nhanh nhất là nửa tháng.” Trình Mục Dương nói.

Tay cô đặt trên lưng hắn, cũng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận thấy dải băng bó vết thương hơi nổi lên.

Trong bãi đá ngầm, những đứa trẻ bơi qua bơi lại vui đùa cùng cá mập voi chốc chốc òa lên tiếng cười ngây thơ trong sáng. Cô không đồng ý trở về, song với cá tính của Trình Mục Dương, hắn sẽ chẳng cần cô đồng ý. Có lẽ đến lúc đó, hắn sẽ có cách ép cô rời đi.

Người đàn ông này đa mưu túc trí, thủ đoạn cực đoan, quả thật vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cô vẫn một mực tin tưởng hắn.

Tâm niệm thành ma.

Tâm niệm thành ma.

Rõ ràng là hắn đã thành bóng ma trong trái tim cô.

10. Chương 09

Chương 9: Tổng tuyển cử tại Philippin

Vì xung đột tại tỉnh Maguindanao vẫn đang tiếp diễn, họ đã theo đường vòng tránh đi nơi đó.

Trình Mục Dương và cô được sắp xếp ở trên hòn đảo chưa bị xung đột tác động đến, là một trong những địa điểm dùng để đóng quân. Mặc dù hai người được tự do hành động, nhưng trong lúc Philippin nội chiến, cho dù có thể trốn khỏi hòn đảo này cũng khó tránh nổi quân đội đang khai chiến trên phạm vi rộng.

Đó là một hòn đảo rất yên bình.

Nếu không nói là thời loạn, thì hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi Philippin đang có xung đột đẫm máu trên phạm vi rộng.

Căn nhà của họ tuy nhỏ nhưng phòng ốc đủ cả, có một phòng khách nhỏ và phòng vệ sinh, còn có một phòng ngủ. Buổi tối, Trình Mục Dương rời đi khá lâu, cô gái phụ trách giúp họ lo liệu mọi chuyện xem chừng khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, chắc biết đêm nay Trình Mục Dương không có ở đây nên đã cố ý ở lại, nhân tiện mang theo cơm tối cho cô.

Bình thường lúc có Trình Mục Dương, cô gái này không hề nói chuyện.

Nhưng tối nay cô ấy nói rất nhiều.

Ban đầu Nam Bắc chỉ dùng tiếng Anh tán gẫu với cô gái, cho đến khi nghe cô ấy nhắc đến “chồng”, Nam Bắc mới ngạc nhiên vì cô ấy đã kết hôn.

“Pháp luật ở đây cho phép các em kết hôn sớm vậy sao?”

“Mười sáu tuổi, pháp luật cho phép khi đủ mười sáu tuổi.” Cô gái mỉm cười, “Nhưng đối với rất nhiều người, con gái mười ba, mười bốn tuổi không lấy chồng sẽ làm tổn hại đến danh dự của gia tộc.”

Cô “ồ” lên, nghĩ ngợi, lúc mình mười ba, mười bốn tuổi vẫn còn ở Đài Loan.

Hồi đó tình cảm của cô với Thẩm Gia Minh luôn tốt đẹp, nhưng tuyệt nhiên không hề nghĩ đến hai chữ “kết hôn”. Mười ba, mười bốn tuổi là độ tuổi còn đang chịu sự hành hạ của thầy cô trường lớp, ngay đến trốn tiết cũng không thể mà còn bị tình cảm thiếu nữ giày vò.

Sau khi cô gái đi khỏi, một mình cảm thấy buồn chán, lại chẳng có thứ gì tiêu khiển, cô quyết định phải bù lại những giấc ngủ mấy hôm trước, liền nằm trên giường thiếp đi. Đến nửa đêm, cảm thấy hơi khó thở, cô từ từ tỉnh lại, mới phát hiện Trình Mục Dương đang dụ dỗ hôn mình: “Tỉnh rồi à?”

Nam Bắc “ừm” một tiếng, ôm lấy cổ hân: “Đi đâu chơi bởi trăng hoa hả?”

“Đi dạo ngõ.”

“Ồ há?”

“Moro là dân tộc Hồi giáo, kinh Koran dạy họ rằng, nếu có thể đối xử với mỗi người vợ của bạn một cách công bằng, vậy thì bạn có thể lấy bốn người vợ.” Trình Mục Dương thì thầm, “Cho nên, họ nhìn thấy anh chỉ có mỗi em, liền cảm thấy chắc có thể giúp cho người anh em tốt của họ là anh đây lấy thêm cô vợ Philippin dịu dàng xinh đẹp.”

Nam Bắc lại “ừm” một tiếng: “Thật ra anh nên nói với họ, anh đã có đủ bốn người rồi.”

Hình như hân đang cười.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ mảnh gỗ chiếu vào phòng, làm nổi bật bóng sáng đậm nhạt trên gương mặt hân.

“Vả lại ở đây có một số dân tộc thoải mái hơn nữa kia, họ cho rằng mục đích quan trọng nhất của việc kết hôn là sinh con đẻ cái.” Bàn tay hân tiến xuống phía dưới thắt lưng cô, bẻ cô dậy từ trên giường, “Trước khi kết hôn chính thức vẫn có thể sống thử.”

“Nghe cũng hay đấy.”

Cô vẫn chìm đắm trong cảm xúc của giấc mơ, mặc hân nghịch ngợm mình.

Từ khi đến đây hân đã chú ý hơn, cố gắng tôn trọng tập tục của đạo Hồi, tránh uống rượu. Bởi vậy nhiều lúc hân luôn lấy cớ không được thỏa mãn sở thích uống rượu, thay vào hân phải “uống” cô.

Có lúc cô ngồi bên bờ biển ngắm san hô, hân cũng có thể bảo người đi theo tránh mặt, rồi trên tảng đá bị ánh mặt trời chiếu rọi nóng hầm hập, hân dễ dàng tiến vào trong cô. Hành vi xằng bậy tùy tiện của hân vượt xa sự tưởng tượng của cô, nhưng cũng buộc phải thừa nhận, cô khó lòng cự tuyệt hân.

“Đúng là hay thật.” Trình Mục Dương đề cô lên vành cửa sổ, dịu dàng hôn, “Có điều, kinh Koran nói rất rõ ràng, bạn phải đối xử với mỗi người vợ một cách công bằng mới được lấy họ. Anh không làm nổi, nhìn thấy em thì anh chẳng thấy nổi ai khác nữa rồi.”

“Thật không?” Cô định trốn tránh cơ thể hắn đang ép lên.

“Thật.” Nhưng lại bị hắn túm chặt mắt cá chân, kéo trở lại, đè xuống bên dưới.

Có lẽ vì không quen ăn các món ở đây, cô gầy hơn so với lúc mới đến.

Nhưng xương quai xanh lộ ra càng xinh đẹp, và cả cổ tay, mắt cá chân cũng thật quyến rũ.

Hắn cúi đầu dùng răng cắn lên xương quai xanh của cô.

Nam Bắc ngẩng đầu, nghe thấy hắn nói bằng giọng khêu gợi: “Mở chân ra.”

“Đồ lưu manh.”

Trình Mục Dương mỉm cười, ngón tay vuốt ve làn da của cô, thuận đường từ eo trượt xuống dưới, cho đến khi lại lần nữa nắm lấy mắt cá chân cô, rồi nâng một chân cô lên, ép vào giữa hai người.

Khớp xương đẹp mê người, đường cong đầy cám dỗ.

Cô cắn chặt môi, ngẩng đầu đến giới hạn, tiếp nhận toàn bộ sức mạnh của hắn.

Trong những kinh nghiệm của từng lần họ chung sống với nhau, dường như hắn đang quan sát cô biến đổi từ trạng thái lưỡng lự, đau đớn, cho đến bây giờ, cô tiếp nhận chẳng hề ngần ngại. Trình Mục Dương biết mình yêu cô vô cùng, vượt xa tình cảm của cô dành anh, nhưng dù vậy, hắn vẫn kinh ngạc bởi lòng tham không đáy của chính bản thân.

Hắn luôn tiến lùi có mức độ trong bất cứ chuyện gì, xưa nay chưa từng mất kiểm soát như vậy.

Xong xuôi, Nam Bắc nằm trong vòng tay hắn, cô ngủ rất sâu, hết như lúc hắn vừa mới trở về.

Trình Mục Dương ngắm nhìn từng chi tiết bé nhỏ trên gương mặt cô, thậm chí hắn chú ý đến cả trán cô có cái mụn nhỏ xíu hơi nổi lên, chắc bị dị ứng rồi? Hay là trong người nóng quá nhỉ? Suy nghĩ ngừng tại đó, không nhận nổi, chính hắn cũng phải bật cười.

Đêm ngủ không yên ngắm nhìn một người con gái, lại còn trần trụi suy nghĩ về “mâm tình nổi loạn” trên trán cô ấy.

Có phải hắn quá lỗ rồi không?

Lúc cô ngủ, khuôn miệng cô không nghỉ ngơi, có lúc thì nhếch lên, có lúc lại hơi dẩu ra, làm người ta cứ phải suy đoán cô đang nằm mơ gì, hay trong mơ đã nhìn thấy gì rồi.

Trình Mục Dương cúi mình, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi tách môi cô ra.

Hắn nhắm mắt, cảm nhận chiếc lưỡi nhỏ xinh của cô đang vô thức đáp lại mình.

Cô bây giờ và cô lúc ở Bỉ ôm sách ngủ hoàn toàn không giống nhau. Cô mười tuổi đến nhà họ Thẩm, hắn mười bốn tuổi đến Moscow, thời thiếu nữ của cô vây trong ánh nắng tràn đầy, nhưng trước đó lại phải sống lưu lạc bấp bênh. Còn thời niên thiếu của hắn được lớn lên trong câu chữ từ bi của trưởng bối, trong nhang Phật thơm dịu, sau khi đến Moscow, bỗng biến máu tử bệ.

Con đường của cô là bắt buộc, vì cô không còn sự lựa chọn nào khác. Còn hắn, đứng giữa ranh giới thiện ác, chẳng hề do dự chọn lấy con đường gió tanh mưa máu. Con người sống trăm năm, chẳng qua chỉ như giấc mộng kê vàng mà thôi(1). Mà giấc mộng kê vàng thì ngắn ngủi, hà tất phải tham lam.

(1) Giấc mộng kê vàng hay còn gọi là giấc mộng Hoàng Lương bắt nguồn từ truyện “Châm trưn ký” của Trầm Ký Tế thời Đường. Truyện kể rằng, có một anh chàng thư sinh nghèo họ Lư một hôm nhân chuyến đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ sinh con, được làm quan, hưởng phú quý, và cuộc sống thoải mái ấy kéo dài đến lúc chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Câu chuyện muốn nói rằng: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn giàu nghèo đều như mộng mà thôi.

Nhưng nếu hắn không tham lam, thì cô sẽ không thể nào biết được sự tồn tại của hắn.

Trình Mục Dương phát hiện, bản thân luôn sống trong sự đố kỵ. Hắn đố kỵ bởi lúc cô mười mấy tuổi, tình cảm thuần khiết nhất, nhưng lại không dành cho hắn. Hắn giữ chặt cảm cô, hôn cô như thể muốn bảo thù.

Nam Bắc cảm thấy ngạt thở, không nhin nổi liền xoay người đi, định đẩy hắn ra.

Nhưng cô bị hắn nắm chặt tay.

Hắn mở mắt, kết thúc nụ hôn. Ánh trăng len lỏi qua màn cửa sổ, hắn trầm mặc ngắm nhìn cơ thể cô, muốn lắng lại lửa giận trong lòng mình. Nào ngờ, Nam Bắc đã hết khó thở, lại theo thói quen ôm chặt người hắn.

Cô rúc trong lòng hắn, tiếp tục giấc mơ ban này.

Hắn đành chịu thua, tủm tỉm cười, lúc làn da cô kề sát, hắn lập tức lật người đè lên, muốn cô thêm lần nữa. Nam Bắc có vẻ mệt lắm rồi, miệng không ngừng kháng nghị, ngay cả mắt cũng đã mở trừng trừng, nhưng cơ thể lại rất phối hợp nghênh đón người đàn ông không biết giới hạn này.

Sáng hôm sau, Nam Bắc đi ra từ phòng ngủ, cô gái kia đã bắt đầu bận rộn làm bữa sáng cho hai người. Cô gái nhìn thấy gương mặt Nam Bắc đỏ ửng, lại còn bước chân mệt mỏi hơi lão đạo kia, không nén nổi, liền bật cười.

Nam Bắc mỉm cười đáp lại, hơi lúng túng vì bị người khác nhìn thấu.

Không biết tại sao suốt mấy ngày nay tên trùm kia luôn tận tụy cố gắng đi bộ cùng Trình Mục Dương trong khu trồng trọt trên đảo. Hôm nay họ lại đến khu trồng ớt và cao su.

Cô nhớ tổ chức độc lập này tách ra từ Mặt trận Giải phóng Moro, số liệu chính thức cũng xem thường tổ chức gần ngàn người này. Có điều trong hành trình mười mấy ngày nay, cô phát hiện phạm vi thế lực của họ lớn hơn rất nhiều so với mình tưởng.

“Xung đột giữa họ và chính phủ kết thúc chưa?” Nam Bắc hỏi Trình Mục Dương.

Hắn chụp mũ che nắng lên đầu cô: “Cũng tạm ổn rồi, một bên muốn xây dựng độc lập, một bên muốn ngăn cản độc lập, nhưng hai bên đều không muốn gây ảnh hưởng tới dân thường, xung đột sẽ không kéo dài. Suy cho cùng, hòn đảo Mindanao này là nơi tổ chức đó sinh sống suốt nhiều thế hệ, không giống ở Bắc Phi hay Trung Đông, có rất nhiều tổ chức sống lưu động, cho nên hoàn toàn không màng đến ảnh hưởng của xung đột đẫm máu tới dân thường.”

“Ngài thì hiểu chuyện này nhất rồi, thưa chuyên gia.” Nam Bắc trêu đùa hắn, “Có phải tất cả tổ chức của mọi quốc gia anh đều thuộc lâu lâu không?”

Trình Mục Dương mỉm cười: “Cũng tương đối, đều là mối hàng mà, đương nhiên phải thuộc.”

Nam Bắc bật cười, bàn tay nắm chặt bàn tay hắn.

Cách đó không xa, có thể nhìn thấy hơn hai mươi người trang bị vũ khí, ẩn núp trong rừng cây xung quanh. Tên trùm kia từ này đến giờ đang giới thiệu giá trị sản lượng cao su của nơi đây. Nam Bắc vẫn chăm chú lắng nghe, bỗng nói bằng tiếng Pháp: “Ồ Vân Nam Trung Quốc, có một lượng lớn người giàu ẩn danh đều nhờ trồng cao su mà phát lên.”

Tên trùm đầy hứng thú: “Tôi chỉ biết Trung Quốc có rất nhiều mỏ than đá.”

Cô cười: “Vậy nên tôi mới nói, người buôn bán cao su ở Vân Nam toàn người giàu ẩn danh đó. Tại sân bay Shangrila, Lệ Giang, Côn Minh, anh có thể nhìn thấy rất nhiều máy bay tư nhân, hầu như đều thuộc sở hữu của các ông chủ ngành cao su.”

“Bà xã anh xem ra rất hiểu về Vân Nam Trung Quốc nhỉ?” Tên trùm cảm khái nhìn Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương mỉm cười, không nói gì.

Nam Bắc cũng chỉ là trông thấy cao su, tự nhiên cảm thấy thân thuộc, nên mới thuận miệng nói đôi ba câu. Nhưng rõ ràng đã đề cập quá nhiều đến “Vân Nam Trung Quốc”. Cô giả vờ không để tâm mấy, nói: “Tôi là người Myanmar, nơi đó rất gần Vân Nam.”

May mà Trình Mục Dương đã nói với họ từ lúc đầu: Người phụ nữ của anh là người Myanmar gốc Hoa.

Trên đường trở về, tên trùm nhận được một tin tức.

“Có người tranh cử không muốn dừng cuộc nội chiến này lại.” Tên trùm cười vang, “Anh Trình, nếu vũ khí của anh không đến, e rằng chúng tôi sẽ phải đi cướp vũ khí của Mặt trận Giải phóng rồi.”

Trình Mục Dương tươi cười: “Sắp rồi.”

Tại quốc gia này, bạo lực luôn bám theo chính trị như hình với bóng, đặc biệt là ở Mindanao. Những dòng họ chính trị tranh đấu trường kỳ kia, để có thể trấn áp đối thủ, thậm chí họ không tiếc thuê những tổ chức này tiến hành bắt cóc mưu sát không chỉ người lãnh đạo bản địa, còn bao gồm cả phóng viên truyền thông nước ngoài. Những lúc như thế, tổ chức ấy chẳng qua chỉ là một thứ công cụ mà thôi.

Nghe nói ba mươi năm trước, tổ chức mang tên Moro này còn có tổ chức ly khai của nó, dẫn đến cái chết của hơn một trăm ngàn người. Nhưng ai có thể tính được trong số hơn một trăm ngàn người kia, có bao nhiêu người chết vì tranh giành quyền lực đây?

Lúc xuống xe, có làn gió thổi qua làm rối mái tóc cô.

Trong tầm mắt đang bị che khuất, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, là một người châu Âu tóc vàng.

Trình Mục Dương vươn tay, giúp cô vén tóc: “Đang nhìn gì thế?”

Cô dựa lên người hắn: “Bỗng dưng nhìn thấy một người châu Âu trông hơi kỳ lạ.”

“Em quen à?”

“Em không quen, chỉ là cảm thấy kỳ lạ.”

Người này từng hợp tác với Nam Hoài, cô không thể không quen.

Còn câu trả lời vừa rồi là do bản năng. Có nên cho hắn biết thân phận của người châu Âu này hay không? Cô vẫn chưa nghĩ xong.

Hai người là “khách quý” ở đây, nhất cử nhất động đều có vô số cặp mắt theo dõi.

Nhưng sự chiếm hữu của hắn đối với cô, cô lại chưa từng kiêng dè. Có lúc Nam Bắc cũng nghi ngờ hắn thật sự muốn mình vì dục vọng hay chỉ là hắn đang diễn kịch, đắp nặn mình trở thành người đàn ông họ Trình thất thế, nhưng vẫn quen thói thói trụy lạc.

Khi hắn ở cùng cô, hắn lại giống như một người mang chấp niệm sâu sắc.

Cô luôn nhìn thẳng vào đôi mắt của Trình Mục Dương lúc hắn xúc động, rồi thử đoán xem rốt cuộc hắn đang nghĩ gì?

Lực lượng vũ trang tự do Moro là tổ chức Hồi giáo điển hình.

Bởi vì biết được những yêu cầu khắt khe của họ với phụ nữ, bình thường Nam Bắc rất cẩn thận, chỉ ở trong phòng xem chương trình tiếng Anh bản địa để giết thời gian. Chạng vạng ngày hôm nay, cô gái tên Afafu phụ trách nấu cơm cho họ bỗng nhắc tới vùng nước ở bãi đá ngầm lân cận.

“Có tôm cua, hoa mẫu đơn biển và lươn biển.” Afafu nói, “Cái chính là chỗ đó có đàn cá mập.”

Cô bình tĩnh: “Lúc chị đến đã từng nhìn thấy, là cá mập voi không ăn thịt người.”

“Không, là cá mập ăn thịt người thực sự.”

Cô thích thú lắng nghe, hỏi han vài câu.

Trình Mục Dương thấy cô nóng lòng muốn xem, mỉm cười nói: “Đi xem thử đi.”

Vì Afafu là người phụ nữ có chồng nên hắn không đi cùng.

Nam Bắc theo Afafu đến bãi đá, có người đang cho cá mập ăn.

Hoàn toàn khác với đàn các mập voi họ nhìn thấy lúc đến, nơi này có ánh chiều tà nhưng vẫn hoang hút lạnh lẽo.

Hai người đàn ông vớt thịt bò xuống phía dưới mỏm đá.

Lập tức có mười mấy con cá mập trắng xuất hiện, con nhỏ dài không quá một mét, con lớn không nhìn nổi toàn thân, từ chỗ họ đứng thấy có con dài ba bốn mét. Màu máu đỏ tươi tức khắc lan rộng rồi nhanh chóng hòa vào làn nước biển.

Những người kia lại vớt thêm tảng thịt bò rồi rời đi rất nhanh, chỉ để lại hai người bọn cô ở đây. Tiếc rằng lũ cá mập trắng chưa ăn đủ, nhìn thấy trên bờ có người nên mãi chẳng chịu tản ra, cứ thế bơi qua bơi lại.

Vây lưng nhô cao cắt ngang mặt nước, sát khí ẩn giấu trong từng đôi mắt trầm tĩnh, luôn chờ đợi nhảy vọt lên cắn chết con mồi.

Trình Mục Dương và Nam Hoài đều có một đôi mắt như vậy.

Cô gái Afafu đi bên cạnh cô từ đầu đến giờ đều nhìn quanh không có người, mới gỡ mạng che mặt xuống: “Chị đang có tâm sự à?”

Cô khẽ ừ một tiếng.

“Đang nhớ anh Trình?”

“Ừ há.” Nam Bắc tươi cười, chăm chú nhìn cô ấy, “Em đẹp thật đấy. Phải che mặt thế này từ nhỏ đúng là tiếc quá.”

“Không phải từ nhỏ luôn che mặt thế này.” Afafu nói, “Sau khi lấy chồng mới tôn thờ Allah Đấng tối cao.”

“Chẳng trách, ừm...” Cô cười, “Xem ra họ cố tình chọn em giúp đỡ chị rồi?”

Afafu cong khóe mắt, tươi cười: “Đúng vậy, khách quý như chị, các cô gái tín đồ đạo Hồi thông thường không đảm đương nổi.”

“Tại sao?”

“Tại vì chị với anh Trình hoàn toàn không màng đến truyền thống của chúng em, thân mật với nhau mọi lúc mọi nơi.”

Nam Bắc từ cầm lên đầu gối, ôm vòng đôi chân: “Chị nghe người ta nói, vợ chồng tôn thờ Allah đều không được phép nhìn thấy cơ thể đối phương?” Afafu phì cười: “Cũng chưa nghiêm khắc đến thế, nhưng ít nhất cũng không thể nhìn thấy những chỗ quan trọng nhất. Cho nên em và chồng ban đêm muốn cùng nhau, đều phải dùng tấm che cơ thể.”

Nam Bắc có chút ngạc nhiên.

Cô cố ý dùng từ ngữ khá tế nhị, không ngờ Afafu lại thẳng thắn như vậy.

Song cô ấy sau khi kết hôn mới theo chồng thờ đạo, lại là thiếu nữ trẻ tuổi nên hẳn cũng không quá bảo thủ.

Nam Bắc tiếp tục ngắm lũ cá mập, cô phát hiện những người phụ trách cho cá mập ăn có để lại một ít thịt bò sống, hình như là cho bọn cô tiêu khiển. Lúc cô đang suy nghĩ liệu có nên đích thân thử cho cá mập ăn hay không, Afafu đã đeo mạng che mặt lên.

Phía sau họ có một người đi đến gần.

Là người châu Âu cô nhìn thấy ngày hôm đó.

Nam Bắc quay đầu liếc nhìn, người đàn ông kia mỉm cười: “Tiểu thư Nam Bắc, lại gặp cô rồi, tôi quả là vinh hạnh.”

Anh ta nói tiếng Trung, giọng điệu hơi kỳ quặc nhưng rất lưu loát.

Afafu có lẽ quen anh ta, nhanh chóng đi ra phía xa để hai người họ có cơ hội nói chuyện riêng.

“Kyle.” Nam Bắc ngồi xuống, nhặt miếng thịt bò trông có vẻ ngon lành, vớt xuống phía dưới mồm đá, “Sao anh biết tôi ở đây?” Hai ngày nay cô đều tránh ra khỏi cửa chính vì sợ Kyle nhìn thấy.

Không ngờ vẫn bị anh ta nhận ra.

“Tôi nghe họ nói bên cạnh Trình Mục Vân có một cô gái Myanmar, nên đoán người này chính là cô.” Kyle cũng mỉm cười khom lưng, cùng cô cho cá mập ăn.

Nào ngờ anh ta chưa kịp vớt xuống, lập tức có một con cá mập trắng nhỏ, dài một mét nhảy lên tung bọt trắng, ngoạm luôn miếng thịt.

“Shit!”

Kyle thầm chửi rửa, liền vung nắm đấm về phía mắt của con cá mập trắng.

Cô không kịp đứng dậy.

Nước biển tanh mùi máu, không biết là của con cá mập hay là của thịt bò, bắn tung tóe lên khắp người cô. Con cá mập trắng phấn khích vì được ăn thịt, chắc định lôi hai người họ xuống nước, nhưng không ngờ người trên bờ lại có nắm đấm mạnh như thép vậy.

Chỉ một cú đấm đó, cá mập trắng nhỏ đã kiệt sức tấn công, rơi xuống nước.

Cùng lúc ấy, Nam Bắc đứng dậy: “Tại sao anh đoán ra là tôi?”

Kyle nhún vai: “Một cô gái tuổi không lớn lắm, đi cùng nhà họ Trình ở Moscow, biết nói tiếng Myanmar, tôi vừa nghe đã nghĩ ngay liệu có phải cô không nhỉ? Nhìn thấy người ta cho cá mập ăn mà thích thú đến vậy, càng giống với cô.” Hắn cúi người, tò mò nhìn Nam Bắc, “Nhưng tôi thấy rất khó hiểu, ba năm trước lúc gặp nhau, cô từng nói mình không thích rời khỏi nhà.”

Nam Bắc nửa đùa nửa thật, đáp: “Tôi đang bỏ nhà theo trai, anh biết đó, với thân phận như Trình Mục Vân, hình như chỉ lý do này mới lý giải được thôi.”

Kyle bật cười.

Cô đứng dậy: “Cho nên, nếu anh phá hỏng tuần trăng mật của tôi, tôi sẽ...” Cô dùng hai ngón tay gõ gõ lên ngực Kyle, “Đem anh làm mồi cho cá mập.” Ngón tay cô dùng sức, Kyle cười híp mắt né cô: “Yên tâm, Bắc. Lần này tôi đến đây là vì cuộc tổng tuyển cử của Philippin, không liên quan tới cô, hơn nữa... tôi cũng hoàn toàn chẳng muốn liên quan gì đến cô.”

“Vậy anh cố tình gọi tôi ra đây làm gì?”

“Tò mò.” Kyle cười, “Anh trai cô là ân nhân cứu mạng tôi, cô cũng biết đó.”

Nam Hoài không hay nhắc đến Kyle.

Cô chỉ biết rằng anh ta trong một lần nhiệm vụ thất bại ở Thái, chính phủ Thái lấy cớ Kyle dính líu tới hoạt động khủng bố liền tuyên bố lệnh bắt giữ anh ta. Nhưng anh ta rất thông minh, vội trốn về Myanmar sớm hơn một bước, nhờ Nam Hoài kéo dài mười ngày ỉn.

Trong mười ngày, chính phủ Myanmar từ chối cho quân Thái dẫn Kyle về nước xét xử.

Sau mười ngày, Kyle biến mất.

Điểm kỳ lạ nhất là, chính phủ Thái cũng không truy cứu chuyện này nữa, rõ ràng là có người đã ra mặt thực hiện một số giao dịch ngầm, đổi lấy tính mạng cho Kyle. Con người này, tuy bên ngoài khoác vỏ bọc là người châu Âu, nhưng không biết rốt cuộc đang làm việc cho ai.

Trước khi màn đêm buông xuống, lũ cá mập đã biến mất trên mặt biển.

Nam Bắc cũng chẳng còn hứng thú trò chuyện với Kyle, lúc trở về phòng, bên ngoài cửa sổ trời đã hoàn toàn tắt nắng.

Sau khi đến Philippin, cô phát hiện hằng ngày ở đây đều có mưa, nhưng toàn rào rào một trận rồi tạnh. Vậy nên thời tiết như tối nay thật hiếm gặp, mặt trời đã lặn mà ngay cả trăng sáng cũng không thấy đâu.

Quả là thời tiết kỳ dị.

Trong căn phòng này, phòng bếp được bài trí theo kiểu không gian mở.

Cô đẩy cửa bước vào, Trình Mục Dương đang hào hứng làm bít tết, hắn cầm bàn chải nhỏ quét một lớp dầu ô liu mỏng lên tảng thịt bò, không quay đầu lại, nói: “Đợi anh mười phút.”

Có lẽ vì ánh đèn phản xuống nên gương mặt nghiêng nghiêng vương vất nụ cười của hắn khiến người ta cảm thấy yên tâm một cách kỳ lạ.

“Trình Trình?” Cô tựa lên vai trái của hắn, bắt chước tiếng hai người dì mặc sườn xám gọi tên húy, “Anh có cảm thấy, hai chữ Trình Trình này rất quen thuộc không?”

Trình Mục Dương mỉm cười: “Phùng Trình Trình hả?”

“Ấy? Anh cũng từng xem ‘Bến Thượng Hải’ à?”

“Lúc vô sự cũng từng xem rồi, nhưng là bản cũ, có Triệu Nhã Chi thủ vai chính.”

“Phùng Trình Trình quả thực yêu Hứa Văn Cường vô cùng.” Nam Bắc sục sùi mãi không thôi, “Tiếc rằng chỉ vì thù nhà, đến cuối cùng họ cũng chẳng thể bên nhau.”

Đợi Trình Mục Dương nấu nướng xong xuôi, cô bụng đói cồn cào, cầm dao nĩa lên cắt cả tảng thịt bò thành mười mấy miếng nhỏ đều nhau, rồi há miệng bắt đầu ăn. Trình Mục Dương nhìn kiểu ăn này của cô, ánh mắt hiếm khi trở nên dịu dàng như vậy.

Đây là kiểu ăn cô khoái nhất.

Vì cô lười, không thích vừa cắt vừa ăn, chỉ thích cắt xong hết thịt trước, sau đó cầm nĩa cho từng miếng một vào miệng. Ăn kiểu này đúng là lười một cách đáng yêu.

Nam Bắc đưa một miếng thịt của mình đến bên miệng hắn: “Kể ra, ông ngoại anh ở Thượng Hải, trong nhà anh cũng toàn xã hội đen, anh có giống với Phùng Trình Trình phiên bản nam không?”

Lời còn chưa dứt, tự cô đã không nén nổi trước, liền cười khúc khích.

Trình Mục Dương không để ý lắm, cắn lấy một miếng thịt trên đĩa của cô: “Nếu anh là Phùng Trình Trình, giữa anh và người trong nhà em xảy ra xung đột lợi ích, em sẽ chọn ai?”

Cô không hề do dự, nhìn hắn nói: “Anh trai em.”

“Không ngoài dự đoán.” Trình Mục Dương quả thực chẳng hề bất ngờ, “Vì vậy anh sẽ không để xảy ra chuyện như thế.”

“Nếu xảy ra thì sao?”

“Anh sẽ bỏ cuộc.”

“Nếu anh bỏ cuộc nhưng anh trai em vẫn đòi lấy mạng anh thì sao?”

“Vậy anh cứ cho anh ta là được.” Trình Mục Dương cũng cắt một miếng thịt bò trong đĩa dứt cô ăn, “Nhưng trước khi lấy mạng anh, kiểu gì anh cũng phải bắt em cùng anh một đêm.” Giọng nói của hắn quả là quyến rũ.

Nam Bắc bị hắn làm cho tức cười: “Anh cũng thật là, định ‘chết vì đàn bà đẹp, làm quỷ cũng phong lưu’ à?”

Hắn nhún vai, chẳng tỏ đúng sai.

Trình Mục Dương không tiếp tục chủ đề này nữa, thuận miệng hỏi chuyện lũ cá mập trắng kia. Nam Bắc nhớ đến mùi máu tanh lúc chiều, chợt nhận ra mình đang ăn cùng một loại thức ăn với chúng, vì vậy lập tức thấy mất ngon.

Khi Trình Mục Dương đảm đang thu dọn đĩa ăn, cô nghĩ đến Kyle.

Theo lời Nam Hoài nói, nhà họ Nam không có bạn bè vĩnh cửu. Cho dù hồi đó anh cứu Kyle một mạng, cũng chỉ trao đổi lợi ích, cho nên cô hoàn toàn không cho rằng Kyle thực sự sẽ vì giao tình kia mà giúp cô che giấu thân phận.

“Oman khoảng bao giờ thì đến?” Cuối cùng cô quyết định thẳng thắn.

“Nhanh nhất là ngày kia, muộn nhất cũng không quá bốn hôm.”

“Ngày kia?” Nam Bắc vòng tay qua thắt lưng hần, dịu dàng nói: “Anh nhớ người châu Âu mà chúng ta nhìn thấy không? Hần từng gặp em. Vừa nãy lúc em cho cá mập ăn bị hần nhận ra, có lẽ bây giờ người ở đây đã biết anh chính là Trình Mục Dương rồi.”

Hành trình của nhà họ Thẩm trên con tàu chứa sòng bạc hoàn toàn không phải bí mật.

Chỉ cần có người nhận ra Nam Bắc, vậy thì có thể chắc chắn 90% người đàn ông bên cạnh cô chính là Trình Mục Dương. Dẫu sao hai người cùng biến mất trên con tàu kia, đến bây giờ đã hơn mười ngày, cho dù tin tức kín đáo đến đâu cũng sẽ bị người khác truyền ra ngoài.

Trình Mục Dương không nói chuyện ngay lập tức, xếp gọn từng chiếc đĩa và dao nĩa.

“Phải chăng sẽ rất phiền phức?” Cô hỏi hần.

“Có một chút.”

“Hay là đêm nay đi luôn?”

“Nếu có thể đi thì đêm đầu tiên anh đã đưa em bỏ trốn rồi. Từ lúc chúng ta bước vào thôn làng này, trong bán kính bốn mươi mét luôn có hơn bốn mươi tay súng bám theo.” Trình Mục Dương chỉ mỉm cười, “Rất khó nói đi là đi được ngay.”

Nam Bắc khẽ thở dài một hơi.

Cô cũng chẳng nghĩ ra cách gì hay.

“Có điều, thứ mà những tổ chức này cần là vũ khí. Dù là Trình Mục Dương hay Trình Mục Vân, chỉ cần tóm được anh là chúng sẽ có thứ mà chúng muốn. Vậy nên dù có cấm hần đến đâu, chúng ta cũng sẽ không gặp nguy hiểm.” Hần đặt chiếc đĩa cuối cùng trở về vị trí cũ, “Nhưng chắc cũng nhanh thôi, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn.”

Nam Bắc nghi hoặc nhìn hần.

Ban đầu hần nói sẽ không gặp nguy hiểm, sau lại nói sắp có rắc rối lớn.

Ngoài người Philippin ra, hần còn có thể gặp rắc rối lớn gì?

“Oman nói với anh, chị ấy đã tìm thấy kẻ phản bội kia.” Trình Mục Dương cầm khăn lên, lau sạch nước đọng trên tay, “Đáng tiếc kẻ đó đã chạy thoát rồi. Một khi hành tung của anh bị bại lộ, trong lúc phía Oman truy sát kẻ đó, đồng bọn của hần cũng sẽ lùng bắt anh.”

“Đồng bọn của hần?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, “Cục tình báo CIA.”

Nam Bắc sững người, không dám tin, rụng rời buông lỏng cánh tay hần.

Cô từng nghi ngờ, người Trình Mục Dương muốn bắt không phải kẻ phản bội đơn giản. Bằng không, Trình Mục Dương sẽ không mạo hiểm chính bản thân mình để dẫn dụ kẻ này. Nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ, người hần muốn bắt lại là người của CIA.

Nếu lúc đó hần tranh giành mỏ khoáng sản Tellurium tại sòng bạc trên tàu, rất có thể sẽ đắc tội với CIA.

Còn hiện tại hần đã thành kẻ địch của CIA rồi.

Nói cách khác, đồng minh của Nam Hoài chính là kẻ địch của Trình Mục Dương.

Trong giây lát, quá nhiều suy nghĩ ập đến với cô.

Bên tai bỗng vang lên tiếng ầm vang, khoảnh khắc phát nổ, luồng khí áp cực lớn cuộn tung mọi thứ. Trình Mục Dương lập tức ẩn cô xuống đất, cả người hấn che lên người cô.

Tứ phía là mảnh kính vỡ. Vách tường rạn nứt, căn nhà sụp đổ.

Nam Bắc nằm trong đồng hoang tàn, theo bản năng lật cánh tay lại tìm kiếm Trình Mục Dương. Cô quên cả hít thở, tim đập thình thịch, chỉ sợ mảnh bom làm tổn thương hấn. Rất nhanh, cổ tay cô liền bị nắm chặt: “Không được động đây.”

Trình Mục Dương khẽ thì thầm với cô.

Hấn nói xong, bỗng ho mấy tiếng, có vẻ như bị sặc tro bụi.

Sau vài giây yên tĩnh, lại có tiếng nổ cực lớn vang lên và cả tiếng súng liên thanh bắn quét theo sau. Cô nghe ra là tiếng súng máy Gatling[2], thông thường trong chiến tranh cục bộ mới có người vận chuyển loại súng công kênh như vậy đi tấn công.

[2] Súng máy Gatling được đặt tên theo người sáng chế là tiến sĩ khoa học quân sự Richard Jordan Gatling, còn được gọi là súng nòng xoay. Súng có tốc độ bắn cao (trên 3000 viên/phút), sức công phá cực lớn.

Đây là trụ sở của lực lượng vũ trang tự do Moro – tổ chức khó kiểm soát nhất Philippin, chuyên bắt cóc giết người, khủng bố đột kích, bất chấp mọi thứ. Nhưng tối nay, họ lại bị kẻ khác tấn công dễ dàng.

Trong lúc đôi bên giao chiến, bom mìn vẫn tiếp tục nổ tung, vô số nhà cửa bị phá hủy.

Họ ở tại góc phía Tây Bắc, là nơi đầu tiên quả bom phát nổ. Bởi vậy những kẻ tấn công kia chắc là đánh vào từ đây, sau đó bắn chiến không ngừng nghỉ với lính của trụ sở đóng quân.

Tiếng người gào thét, rồi tiếng đạn bom, tất cả dần dần di chuyển về phía Đông Nam.

Cô không biết Trình Mục Dương muốn nằm sắp đến bao giờ.

“Bọn người vừa tới nói tiếng Philippin.” Hấn bỗng mở miệng.

Nam Bắc im lặng nghe.

“Hơn nữa nghe giống khẩu âm vùng đảo Mindanao.” Trình Mục Dương kết luận ngắn gọn, “Không biết là quân chính phủ hay tổ chức nào khác, nhưng họ không nhắm vào chúng ta, nhân cơ hội này xem có thể rời đi hay không.”

Khoảnh khắc lại một tiếng nổ vang lên, Trình Mục Dương kéo cô dậy khỏi mặt đất, dẫn cô rời đi theo hướng ngược lại.

Trong màn đêm tối tăm u ám, đâu đâu cũng là ánh lửa.

Giữa đồng trống, một số người đang cầm súng đứng đó, nhìn bộ dáng chắc là quân địch tấn công.

Nam Bắc cùng Trình Mục Dương nhanh chóng di chuyển trong bóng tối. Dưới chân có xác chết, đồng trống có xác chết, đâu đâu cũng là xác chết.

Đây không phải lần đầu tiên cô cùng hấn chạy trốn.

Mười mấy ngày trước khi giông bão ập tới, Trình Mục Dương mang theo cô không nhìn thấy gì, bởi những một nghìn mét. Lúc đó Nam Bắc chỉ có thể trông cậy vào hấn, còn giây phút này đây, cô mới nhận ra hấn và mình vô cùng ấu ý.

Hai người chẳng hề nói với nhau lời nào, nhưng chỉ cần một động tác nhỏ xíu của hấn, cô liền hiểu ngay con đường mà hấn chọn.

Trình Mục Dương đột nhiên dừng bước, sau khi mò mẫm mấy giây trong đêm tối, hấn ném ra một bóng đen.

Cô với tay đón lấy, là khẩu súng trường đột kích.

Trình Mục Dương cũng cầm một khẩu. Nhờ mười mấy ngày quan sát, hắn đã hết sức thông thuộc địa hình ở thôn làng gần rừng mưa nhiệt đới và biển này. Những kẻ tấn công đột ngột kia xông ra từ phía rừng mưa nhiệt đới.

Vì vậy dĩ nhiên Trình Mục Dương sẽ chọn đi đường biển.

Cô hoàn toàn không biết sự lựa chọn của hắn, chỉ biết đi theo, cho đến khi nghe thấy tiếng sóng biển, cô đã hiểu ra kế hoạch của hắn. Nhưng khi nhìn rõ địa hình nơi này, cô chợt dừng bước.

“Sao vậy?” Trình Mục Dương quay đầu nhìn cô.

“Nơi này...”

Cô chưa nói hết câu, Trình Mục Dương bỗng nhắc súng, bóp cò.

Mỗi phát một tên, hắn bắn trúng liên tiếp bốn tên. Nam Bắc nửa đứng nửa ngồi dưới chân, nhanh chóng tiếp đạn cho hắn, bỗng có viên đạn chợt xẹt qua tai, cô chợt đau nhói, dòng máu ấm nóng chảy dọc xuống theo vành tai cô.

Và rồi, gió biển thổi qua, dòng máu kia dần se lạnh.

Cảm giác man mát thấm lên bờ vai.

Cũng may, hai người ở trong tối, những người kia ở ngoài sáng.

Kỹ thuật bắn súng của Trình Mục Dương vô cùng chuẩn xác, chưa đến hai phút đã giải quyết xong bảy tên canh giữ bên bờ biển.

Cuối cùng hắn thu súng lại, Nam Bắc dùng tay giữ chặt tai, vừa mới hết nỗi lo bị uy hiếp tính mạng, cảm giác đau đớn đã bắt đầu le lói khắp các dây thần kinh. Hắn nhìn thấy hành động ấy, vội kéo tay cô ra, nhờ ánh lửa phía xa, hắn cẩn thận quan sát vết thương đó.

May thay, viên đạn quả thực mới chỉ sượt qua vành tai.

“May quá.” Trình Mục Dương dịu dàng an ủi cô, “Chưa biến dạng đâu.”

Nam Bắc đau đớn cắn chặt răng: “Chỗ này có cá mập ăn thịt người.”

“Là nơi em đến lúc chiều à?”

“Ừm.”

“Không còn cách nào khác, nếu muốn đi, chỉ còn đúng con đường này.” Trình Mục Dương cúi người quan sát mặt bên của mỏm đá: “Chỗ này có một con đường hẹp nhân tạo, chắc có thể đi qua.”

Nam Bắc nhìn theo ánh mắt hắn, quan sát mặt bên của mỏm núi đá, nửa phần trên vách đá bị đẽo gọt rõ ràng, phần còn lại kia vừa đủ một người áp sát tường đá đi được. Mặc dù không biết con đường này dùng để làm gì, nhưng dễ nhận thấy đó là do con người cố ý tạo ra.

Từ chiều đến giờ, vì con cá mập trắng bỗng nhiên nhảy vọt lên nên cô không hề đến gần bờ biển.

Nào ngờ ở đây còn có đường đi.

Bờ biển núi đá – Con đường trực tiếp nối liền với bên ngoài thôn làng.

Tuy họ chưa đi qua, nhưng nó chắc hẳn còn an toàn hơn so với con đường khác.

Trình Mục Dương tìm thấy băng vải quấn trên người một xác chết, giúp cô cột súng lên thắt lưng. Cô muốn trèo xuống, Trình Mục Dương liền vỗ vai cô: “Để anh xuống trước.”

Trong bóng đêm, Trình Mục Dương tay vịn rìa vách, cả người ép lên mặt đá trượt xuống.

Nam Bắc nãy giờ thần kinh căng như dây đàn, nhìn sang hướng khác, đề phòng có người nào bỗng nhiên xuất hiện. Nhưng rõ ràng những kẻ tập kích bất ngờ kia rất thông thạo nơi này, chắc sẽ không ngờ rằng có người lại rút theo đường bờ biển có cá mập nên chỉ để lại bảy, tám người canh giữ mang tính tượng trưng.

Sau khi Trình Mục Dương đứng vững, liền vươn tay trái, ra hiệu cho cô giẫm lên tay hắn leo xuống.

Nam Bắc hơi do dự, nhưng cô biết tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không mặc cho cô trèo xuống một mình, cuối cùng đành đặt chân lên một cách hết sức thận trọng, men theo vách đá trượt xuống.

Lúc hai người đã đứng vững trên con đường hẹp này, Nam Bắc coi như mới được thở phào nhẹ nhõm.

Trình Mục Dương áp sát vách đá, duy trì khoảng cách nửa bước với cô. Cô bám theo hắn, im lặng tiến lên hai bước, bỗng nhìn thấy mặt biển có bóng trắng lướt qua rồi nhanh chóng tập trung lại.

Cô nắm chặt cổ tay Trình Mục Dương: “Cá mập trắng.”

Trình Mục Dương dừng bước, nhìn theo tầm mắt cô, quan sát mặt biển.

Vị trí hai người đang đứng không cao cho lắm.

Nếu có cá mập trắng trưởng thành nhảy lên, nó sẽ dễ dàng ngoạm lấy họ. Trong đầu Nam Bắc chợt lướt qua cảnh tượng lúc ban ngày, chỉ cần lũ cá mập đói bụng, đừng nói là nhảy lên chỗ này, dù nhảy cao thêm hai ba mét nữa cũng chẳng nhằm nhò gì với chúng.

“Bắc Bắc.” Hắn bỗng nói, “Em men theo con đường này, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra bên ngoài.”

“Anh thì sao?” Cô vội hỏi.

“Anh đi lên trên vớt mấy xác chết xuống dụ lũ cá ra xa.”

Nam Bắc đã hiểu ý hắn.

Nhưng ngay lập tức, cô càng rõ hơn sự nguy hiểm xảy đến sau việc này.

Hắn muốn vớt mấy xác chết kia xuống, tạm thời có thể dễ dàng dẫn dụ lũ cá mập, nhưng sau khi cô đi thì sao? Ai đến giúp hắn dụ lũ cá ra xa đây? Hơn nữa những loài động vật khát máu kia sau khi bắt đầu ăn thịt, chắc chắn sẽ càng phấn khích hơn với người đang sống. Cô không dám nghĩ tiếp, lắc đầu nói với hắn: “Chúng ta quay về tìm đường khác.”

“Không thể được nữa rồi.” Trình Mục Dương nhìn cô, “Trụ sở này có năm trăm lính đóng quân, còn những kẻ đến tấn công ắt hẳn phải có hơn hai nghìn người, hai người chúng ta không thể xông ra. Huống hồ anh còn là đồng minh của lực lượng vũ trang tự do, nếu bị bắt được chỉ còn đường chết.” Hắn vươn tay trái ra, bám lấy rìa vách đá trên đầu, “Nghe lời anh, men theo con đường này đi thẳng xuống, anh sẽ đuổi kịp em nhanh thôi.”

Từng chữ hắn nói ra, cô đều đồng ý.

Nhưng cô chẳng thể nào nhúc nhích.

Trong khoảnh khắc, thậm chí cô còn nghĩ, nếu phải bỏ lại hắn, chỉ bằng chết cùng nhau.

Song Trình Mục Dương rất bình tĩnh, dường như hắn đang chứng minh cho cô thấy, hiện tại không phải là không có lối thoát. Cuối cùng cô đã bị ánh mắt hắn thuyết phục, liền quyết tâm men theo vách đá tiếp tục đi dọc bờ biển.

Trình Mục Dương biến mất phía sau lưng cô, đột nhiên có tiếng vật nặng rơi xuống nước vang lên.

Bóng trắng trên mặt biển tới tấp chen chúc nhau, mùi tanh không ngừng xộc lên. Cô không nhìn tiếp nữa, tập trung tinh thần tiến lên phía trước, nghe thấy sau lưng vang lên tiếng vật nặng rơi xuống nước, tiếng giằng co cắn xé, tiếng lũ cá mập đấu tranh quyết liệt để giành miếng ăn.

Khoảng mười phút sau, cuối cùng cô đi đến điểm cuối. Nơi này đã là ven bờ biển, trong màn đêm, những con sóng đen ngòm không ngừng chà xát bãi cát thô nhám. Cô quay đầu nhìn, vì mồm đã cong cong nên không thấy được đầu bên kia.

Bên cô chẳng có Trình Mục Dương.

Nam Bắc đứng trên bờ biển xa lạ, đôi chân chợt run rẩy một cách khó hiểu, cô trụ không vững, liền tháo súng khỏi người, ngồi trên cát đợi hắn. Lâu lắm rồi, cô chưa từng mong mỗi một người như thế này.

Không cần biết đối phương sống chết ra sao, chỉ vì một lời hứa hẹn mà đồng ý chờ đợi.

Giống như cuộc điện thoại cuối cùng mà Nam Hoài gọi cho cô ngày trước, anh nói, Bắc Bắc, đợi anh một thời gian, anh sẽ đến tìm em.

Gió biển thổi qua, bờ vai trái của cô lạnh cóng.

Trên đó có máu của cô.

Cô nhìn về phía con đường kia không chớp mắt, chẳng biết đã bao lâu trôi qua, cuối cùng có bóng đen xuất hiện, đến gần cô bằng tốc độ cực nhanh, và rồi cô nhận ra hắn, còn hắn đã nhảy xuống từ bờ đá.

Rõ ràng hắn đã trải qua một trận chiến khốc liệt, trên người đầy vết máu.

Nhưng may sao, hắn vẫn bình an.

Hắn sức cùng lực kiệt, ngồi xuống tựa vào cô, thở phào nhẹ nhõm.

Nam Bắc nhìn vết thương trên cánh tay hắn, không sâu lắm, cũng đã ngừng chảy máu rồi.

“May quá.” Cô thì thầm, “Không bị biến dạng, cũng không bị thiếu bộ phận nào.”

Hắn im lặng vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

Cô tựa lên vai hắn, nhắm mắt lại.

“Đừng cử động.” Hắn thân mật dùng môi chạm lên má cô, “Ở đây có người.”

Một câu nói bỗng khiến dây thần kinh của cô căng cứng.

Chỗ dựa bên cạnh liền biến mất, Trình Mục Dương hành động mau lẹ, vội bật dậy, quay trở lại phía sau vách đá cách đó không xa. Cùng lúc đó, cô đã cầm súng lên, nhắm thẳng về phía vách đá. Rất nhanh, liền xuất hiện tiếng chửi bới, có bóng người lặn ra từ đó, hai người đang vật lộn đều cầm dao găm trong tay.

Bàn tay phải của Trình Mục Dương không sử dụng được, hắn chỉ dùng cùi chỏ giữ chặt cổ tay đối phương, khiến đối phương không thể cử động.

Nam Bắc nhắm về phía hai người, ngón trỏ sẵn sàng trên cò súng.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy hắn đánh cận chiến, nhưng thực lực của đối thủ lần này hắn là mạnh hơn quân gia nhà họ Châu Sinh. Trong bóng tối, cô gắng gượng nhìn ra đâu là Trình Mục Dương, đúng lúc cô đang tỉnh tâm ngắm trúng, đối thủ bị Trình Mục Dương đè cùi chỏ lên cổ kia kiên cố đầu lên. Thì ra là Kyle.

Nam Bắc cau mày, trong khoảnh khắc do dự, Kyle rút một câu qua kẽ răng.

Là một câu tiếng Nga cô nghe không hiểu.

11. Chương 10

Chương 10: Gia tộc Philippin

Trình Mục Dương giữ nguyên tư thế nhưng đang tránh đề vào chỗ hiểm chí mạng. Hắn trầm giọng hỏi Kyle đôi ba câu, Kyle bị hắn đề vào yết hầu, rất khó có thể phát ra âm thanh nên chỉ gật hoặc lắc đầu.

Nam Bắc không hiểu gì.

Cô tiếp tục ngắm trúng ẩn đường của Kyle, thử đoán hai người này đang nói chuyện gì.

Cuối cùng, Trình Mục Dương đứng dậy khỏi người Kyle rồi phủi sạch bụi trên người.

Kyle thoát khỏi kìm kẹp, ngồi trên bãi cát ho sặc sụa hồi lâu, lau cát trên mặt, nói: “Không ngờ hai người lại trốn ra từ bờ biển đầy cá mập trắng.”

“Bọn khủng bố tấn công lúc tối nay là ai?” Trình Mục Dương vừa hỏi anh ta, vừa ấn họng súng của Nam Bắc xuống, ra hiệu bảo cô yên tâm.

“Mặt trận Giải phóng Moro.”

“Mặt trận Giải phóng Moro?”

Kyle ừ một tiếng: “Người bọn chúng muốn giết là tôi. Tổng tuyển cử lần này, Mặt trận Giải phóng muốn hòa giải với chính phủ, ra sức biến Mindanao thành khu tự trị, tiếc rằng lực lượng vũ trang tự do tại nơi này không muốn thỏa hiệp, chỉ muốn độc lập tách khỏi Philippin.” Kyle nhún vai, đôi mắt xanh biếc trong màn đêm ánh lên sự nuối tiếc, “Người Hồi giáo tấn công người Hồi giáo, phe mình lại đấu phe mình, người Thiên Chúa giáo chắc phải cười ngất.”

Câu nói của hắn chứa lượng thông tin khá lớn, đã kể rất rõ ràng tình hình tối nay.

Hai tôn giáo lớn nhất tại Philippin là Thiên Chúa giáo và Hồi giáo. Người Thiên Chúa giáo đang cầm quyền, còn người Hồi giáo lại phân tách thành hai lực lượng vũ trang phản chính phủ lớn nhất.

Tối nay chính là ngày hai tổ chức này giao chiến.

Kyle đã làm những gì, cô hoàn toàn chẳng quan tâm, vậy Trình Mục Dương vì sao lại tin tưởng hắn nhanh đến thế? Nam Bắc không tìm được cơ hội hỏi riêng. Kyle tiếp tục nói với họ bằng thức tiếng Trung cổ quái, vốn dĩ anh ta đã sắp xếp trốn theo con đường ấy, nào ngờ lại đụng mặt hai người họ.

Kyle biết họ chẳng thể quay lại, không chuyện trò thừa thãi nữa, nghỉ ngơi chưa đầy năm phút liền ra hiệu cho hai người cùng rời khỏi.

Anh ta rất thông thuộc đường xá vùng này.

Trình Mục Dương và Kyle người trước người sau, bảo vệ Nam Bắc ở giữa, nhanh chóng xuyên qua khu vực không người, đi lên đường cái. Có lẽ vì trận chiến tối nay nên trên con đường này có không ít dân thường và xe ô tô qua lại, trong xe cũng chất đầy hành lý.

Nam Bắc mặc quần áo của trụ sở đóng quân, bộ dạng nào như người dân bình thường.

“Vừa nãy anh ta nói gì với anh?” Cô đi đến cạnh Trình Mục Dương, nhìn Kyle đang xin thuốc của người khác.

“Vừa nãy?” Trình Mục Dương nhớ lại, nói với cô, “Anh ta nói với anh mình là người của Lahm.”

“Lahm?”

“Cơ quan an ninh số hai của xã hội đen Nga, ông trùm của cục tình báo phản gián điệp.” Hắn nhỏ tiếng nói, “Phụ trách thu thập tin tình báo các nước, đồng thời tiến hành hoạt động phản gián điệp bên ngoài biên giới.”

Cô ngạc nhiên nhìn hắn: “Kyle là người Nga?”

Nếu không phải Trình Mục Dương nói, cô có một đạo còn tưởng Kyle xuất thân từ CIA.

Trình Mục Dương gật đầu: “Nhiệm vụ của Kyle chỉ liên quan đến tổng tuyển cử của Philippin. Vậy nên anh ta hoàn toàn không biết anh muốn làm gì. Anh ta chỉ biết cần phải giúp chúng ta thoát khỏi nguy hiểm. Bởi vì cấp trên của anh ta – Lahm là bạn tốt của anh.”

Câu trả lời của hắn vượt xa tưởng tượng của cô.

Khi bắt đầu cuộc hành trình, cô tưởng Trình Mục Dương chỉ vì muốn tranh giành mỏ khoáng sản. Sau khi rơi xuống biển, cô mới biết hắn chẳng có tí hứng thú nào với mỏ khoáng sản này, chỉ là muốn tóm được kẻ phản bội trong gia tộc hắn mà thôi.

Và tối nay, Trình Mục Dương cuối cùng đã nói với cô: Người mà hắn muốn bắt không chỉ là một kẻ phản bội bình thường, mà là người của CIA.

Bây giờ, chuyện mà cô cứ luôn đinh ninh lại bị hắn phủ định lần nữa.

Trong đầu cô bỗng vang lên lời nhận xét của Ba Đông Cáp về hấn: Trình Mục Dương từng nhiều lần được công khai ca ngợi là một nhà từ thiện, là bạn hữu của nhân dân Nga. Hấn là trùm buôn vũ khí lớn nhất, cũng chính là người ủng hộ tài lực lớn nhất, dù hấn mang quốc tịch nào, màu da nào đi chăng nữa, hấn luôn là vị khách tôn quý nhất của Moscow.

Bây giờ ngẫm lại, Trình Mục Dương không thể nào chỉ là “vị khách tôn quý” thôi đâu.

Nam Bắc định nói nhưng lại thôi, Trình Mục Dương có vẻ cũng khờ muốn nói tiếp. Hai người sánh vai bên nhau đi, khẩu súng cướp về đã được vút vào trong túi du lịch mua bên đường.

Dù sao ở đất nước Philippin này, ngay đến học sinh cũng có thể dung súng, hai khẩu súng cũng sẽ khờ gây rắc rối là bao.

Trái lại, nếu không có súng mới là rắc rối lớn nhất.

Kyle rất dẻo miệng, nhanh nhẹn mua được mấy chai nước từ chỗ người qua đường, ném cho bọn họ. Từ cuộc trò chuyện với người qua đường, anh ta cũng biết được thêm nhiều tin tức về buổi tối ngày hôm nay.

Cùng lúc hai tổ chức lớn giao chiến, một nhóm lực lượng vũ trang khác của Mindanao bỗng nhiên phát động tấn công với quân đội chính phủ, giam giữ hơn bốn trăm dân thường tại ngôi làng lân cận, đồng thời có người đã cắt nguồn điện cung ứng ấy thôn làng gần đó.

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi sự việc đã diễn biến tới mức long trời lở đất.

Bởi vì quân đội phục trách hộ tống nên không cho phép tự do đi lại.

Mấy người Trình Mục Dương chỉ có thể đi theo quân đội hộ tống di chuyển đến thành phố và thị trấn an toàn. Bây giờ là khoảng thời gian u ám nhất từ trước khi trời hửng sáng, đa số người dân đều đã thấm mệt vì đi lâu, có dăm ba người còn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ba người họ ngồi bên đường, Kyle cố tình mặc áo khoác có mũ, lúc này kéo mũ trùm lên đầu, che lấp mái tóc.

Trong ba người, chỉ có anh ta có ngoại hình chói mắt nhất, đương nhiên phải che giấu một chút.

“Lữ đoàn cơ giới số một của Philippin đã phái binh lính hộ tống dân thường đi tị nạn.” Kyle ngồi hấn xuống đất, thuận miệng nói ra suy nghĩ của mình, “Tôi phải tới thủ đô Manila, bây giờ sẽ thuyết phục chỉ huy của họ đưa chúng ta ra sân bay quốc tế Mindanao. Trình, chắc anh có thể như cá gặp nước rồi.”

Trình Mục Dương không tỏ rõ ý kiến.

Nhà họ Trình có đoàn máy bay vận chuyển hàng hóa lớn nhất thế giới, chỉ cần đến được sân bay là sẽ có cơ hội lạng lẹ biến mất.

“Có điều quên chưa nói với anh.” Kyle chợt nhớ ra gì đó, “Trước khi tôi tới Mindanao, CIA đã bắt đầu thực hiện kế hoạch bắt anh tại đây rồi.”

Nam Bắc nhìn Kyle và hấn, giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Không phải lần đầu tiên cô có cảm nhận này, dù có khả năng hô phong hoán vũ ở bất cứ một nơi nào trên thế giới, nhưng tại Philippin, tay không tác sát, lại không thể liên lạc với bên ngoài, không thể tiết lộ thân phận.

Tại đây, Trình Mục Dương chỉ có thể làm người bình thường.

Đối mặt với sự vây quét quy mô nhỏ, hấn có thể tự mình phòng vệ.

Nhưng nếu thực sự gặp phải quân đội chính phủ hay thiên la địa võng của CIA, hấn chỉ như con thú trong gọng kìm sắt mà thôi.

“Tiểu thư Nam Bắc.” Kyle cong khóe mắt, khẽ nói, “Không cần nhìn tôi như vậy, hôm qua tôi từng hỏi cô, Trình là ai? Cô cũng không chịu nói thật. Cho nên tôi và cô cũng như nhau.”

“Tôi không trách anh.” Cô chẳng buồn để ý đến Kyle: “Tôi chỉ tò mò, anh có bao nhiêu thân phận.”

“Rất nhiều, cũng rất ít.” Kyle cười, “Tốt nhất cô không nên biết cái nào.”

Hắn dứt lời liền đứng dậy, bắt đầu đi dạo xung quanh.

Philippin thân với Mỹ, ngay việc tranh cử tổng thống cũng phần lớn có người Mỹ đứng sau chống lưng. Bởi vậy Kyle rất thông minh, sau khi bày ra hộ chiếu người Mỹ của mình, liền được đối xử khác hẳn.

Anh ta đang cố gắng để có được sự chăm sóc đặc biệt.

“Tôi là bác sĩ nội khoa.” Kyle rút ra giấy chứng nhận trên người, “Tôi cần đến Manila ngay lập tức, bệnh nhân của tôi đang đợi.”

Chỉ huy kia cầm lấy giấy chứng nhận của anh ta, có phần bán tín bán nghi.

Kyle mượn cây bút, viết cho chỉ huy một dãy số điện thoại.

Chỉ huy bảo binh sĩ đi gọi đến số đó, sau khi có được đáp án, đã đích thân nhảy xuống khỏi xe, mang xe jeep quân dụng đến cho ba người.

Hướng đi là sân bay quốc tế lớn nhất Mindanao.

Con đường tiếp sau đó rất an toàn, cho nên chỉ phân hai binh sĩ và một tài xế đi cùng họ. Ba người rời khỏi đây trước, đi về phía sân bay quốc tế, nếu thuận lợi chắc chắn buổi chiều có thể về đến nơi.

Nam Bắc băng bó lại vết thương giúp hắn xong xuôi, ngồi tựa lên cửa sổ hóng làn gió mát lạnh thổi vào.

Bàn tay Trình Mục Dương ôm lấy từ sau eo, dịu dàng hỏi cô bằng tiếng Pháp: “Có muốn về Moscow cùng anh không?”

Lời hắn nói chỉ có Kyle nghe hiểu.

Nhưng Kyle lại vờ như không thấy.

Nam Bắc tựa lên vai hắn, nhắm mắt nói: “Anh thông minh như vậy, chắc cũng biết quan hệ giữa anh trai em và CIA.”

“Anh biết.” Giọng của Trình Mục Dương rất nhẹ, cũng rất bình tĩnh, “Cho nên, nếu không bắt buộc, anh sẽ không để em biết quá nhiều chuyện của anh. Đặc biệt là nội tình bên trong việc này.”

“Nhưng em vẫn dần dần biết được đó thôi.”

Cô đã đoán được.

Đây chẳng qua chỉ là một ván cờ đã được sắp đặt nhiều năm, bắt đầu tiến vào giai đoạn kết thúc.

Sau lưng Trình Mục Dương có cơ quan an ninh xã hội đen Nga chống đỡ, bằng không Kyle sẽ không giúp hắn. Còn sau lưng kẻ phản bội kia, là CIA của Mỹ.

Âm mưu to lớn này là vì cái gì? Sẽ có được gì? Sẽ mất đi gì?

Cô theo hắn vào sinh ra tử, đến nay mới nhìn thấy bí mật thật sự. Nhưng cô không thể hỏi, nếu biết quá nhiều, cô sẽ phải đưa ra lựa chọn.

Trình Mục Dương đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Nam Bắc tựa vào hắn một lát, cuối cùng nói ra quyết định của mình: “Khi nào đến sân bay, anh quay về Moscow, làm xong những việc anh muốn làm. Còn em về Uyển Đình, khi nào kết thúc mọi chuyện, anh lại đến tìm em.”

“Được.” Hắn không hề do dự.

Cô cười: “Sẽ đến thật chứ?”

“Nhất định.”

“Anh không sợ có đến mà không có về à?”

Trình Mục Dương thì cầm mình lên trán cô: “Anh sợ không còn nhìn thấy em được nữa, giống như lúc ở Bỉ. Hồi đó anh đã đang làm bàn giao, định chuyển toàn bộ các vụ làm ăn sang cho Trình Mục Vân, đáng tiếc, em không cho anh cơ hội, đột nhiên bỏ đi.”

Kyle không nhin nổi, ngược mắt nhìn hai người họ.

Trình Mục Dương ra hiệu bằng tay làm thành hình súng lục ngắn, đầu ngón tay chĩa vào ấn đường Kyle.

Kyle mỉm cười quay đầu đi, tiếp tục giả vờ làm người điếc.

Lúc trời sắp sáng, xe đã chạy đến một con đường nhánh. Bất ngờ là họ nghe có tiếng súng vang lên, ngay lập tức nhìn thấy hai cô gái trẻ hốt hoảng chạy về phía này.

Hai binh sĩ trông có vẻ rất căng thẳng, liên tục bảo tài xế lùi lại.

Nhưng không kịp rồi.

Trình Mục Dương rút súng ra từ trong túi du lịch, đưa cho Nam Bắc.

Kyle nhảy xuống xe, hấn giữ chặt tay cô, nói: “Không được xuống.”

Tiếp sau đó là một trận chiến kinh hoàng. Rất nhiều kẻ cầm súng cùng nhào về phía hai cô gái. Trong bóng tối, không thể phân biệt nổi những kẻ này là người của phe nào, nhưng hiển nhiên không phải quân đội chính phủ. Cách đánh của Trình Mục Dương và Kyle hết sức tàn bạo, súng và dao không ngừng thay phiên nhau, hề kẻ nào ngã xuống, đều bị hai người họ đâm một dao chí mạng, trước tình hình địch đông ta ít, hoàn toàn không thể giữ địch làm tù binh.

Nam Bắc và tài xế ngồi trên, hai cô gái trẻ đã chui vào dưới xe.

Vì trời tối nên chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ, nghe thấy tiếng súng và tiếng chửi ầm ĩ.

Cô không thể nhìn thấy máu tanh, nhưng lại nhìn thấy số người tham gia trận chiến dần ít đi, cả người bắt giác lạnh run.

Trình Mục Dương đứng dậy từ trên người tên địch cuối cùng, giắt dao găm vào thắt lưng, mặt trời đã ló rạng từ phía chân trời xa xa. Ánh nắng nhàn nhạt chiếu sáng tất cả.

Trên đường, ba mươi mấy chục người nằm la liệt, khắp nơi là súng ống và máu tươi.

Hai cô gái trẻ dưới xe trông có vẻ là người phương Tây. Kyle bịt chặt cánh tay, cúi người hỏi họ một số vấn đề.

Trình Mục Dương toàn thân dính máu, hấn cởi áo ngoài của mình ra, để trần nửa người trên, quay lại xe. Nam Bắc kiểm tra cẩn thận cho hấn, không có vết thương nào mới, hấn may mắn hơn Kyle nhiều.

Hấn cúi đầu, bế cô lên người mình, im lặng hôn cô nồng nhiệt.

Một đêm trôi qua với quá nhiều máu tanh và nguy hiểm. Đường như khoảnh khắc mặt trời xuất hiện, mây đen tạm thời bị xua tan. Cánh tay cô vòng qua thắt lưng hấn, cảm giác trên cơ thể hấn lẫn chút vị mồ hôi, đến khi hấn buông cô ra, cô mới khẽ thở hổn hển. Nhịp tim đập dồn dập suốt bao nhiêu lâu cuối cùng đã phần nào yên bình trở lại.

Cô lấy băng gạc quân dụng sạch sẽ từ chỗ tài xế rồi giúp hấn băng bó lại vết thương, vì ban nãy cử động mạnh nên vết thương hơi toác ra. Cô cầm gạc quấn quanh cánh tay hấn, chợt nhớ ra điều gì đó: “Em từng nghe người ta kể một số điển tích Phật giáo Ấn Độ, có đôi chút rất giống anh.”

“Giống gì?”

“Có mọi ham muốn của con người, có những khả năng của thần linh, có sự độc ác của ma quỷ. Tuy suốt ngày lắng nghe Phật pháp, nhưng không hướng thiện. Những lời này có giống như đang nói về anh không?”

Trình Mục Dương nghĩ một lát, chậm rãi mỉm cười: “Em đang nói về Atula(1)? Tiếc rằng Atula chẳng bao giờ uống rượu.”

(1) Atula hay còn gọi là Asura: Một trong những vị thần xưa nhất ở Ấn Độ, rất hiếu chiến, thường bị coi là ác thần.

Cô ngơ ngác liền bật cười: “Được rồi, chỉ có mỗi điểm này không giống.”

“Còn nữa.” Trình Mục Dương kẻ sát bên tai cô, tiếp tục phản bác, “Trong truyền thuyết Phật giáo Ấn Độ, Atula là đàn ông thì rất xấu, là phụ nữ thì lại rất đẹp. Em cảm thấy anh giống Atula sao?”

“Không giống.” Nam Bắc mỉm cười chạm tay lên mắt hấn, “Đôi mắt của anh rất đẹp, trên quốc lộ E40 tại Bỉ, bắt đầu từ lúc chúng ta nhìn nhau, em đã bị màu sắc của nó hút hồn rồi.”

Đôi mắt ấy màu hổ phách.

Khi tức giận, nó sẽ khiến người ta cảm thấy lạnh cóng. Nhưng khi nhìn cô, trong đó lại ngập tràn sự quan tâm, dịu dàng, biếng nhác, còn chất chứa cả tình cảm nồng nàn trải qua suốt nhiều năm, khiến người ta khó bề tưởng tượng nổi.

Hấn cười: “Thật không?”

“Thật.” Cô nói, “Em nhớ, hôm đó là ngày Mười tháng Hai, đúng không?”

Trình Mục Dương có chút ngạc nhiên.

Hấn cúi đầu, chớp mũi từ trên trán trượt qua sống mũi cô, rồi xuống môi, xuống cằm, sau cùng chạm lên cổ, cô có thể nghe thấy tiếng thở của hấn, thậm chí còn cảm giác đau nhói khi răng hấn in dấu lên da thịt mình. “Trước khi đến sân bay, phải tìm một nơi nào đó, chọn bữa quán trọ gì đấy cũng được, hoặc là ngay trong chiếc xe này, anh muốn em.”

“Đồ quỷ háo sắc.” Tiếng nói của cô lách qua kẽ răng.

“Anh không chỉ là quỷ háo sắc, mà còn là quỷ hại người.” Trình Mục Dương mỉm cười trả lời cô, “Sau khi chết nhất định sẽ bị đày xuống nơi tận cùng của mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu thoát. Cho nên anh chỉ có trọn đời trọn kiếp này thân mật cùng em. Chỉ đời này kiếp này thôi, em nữ cự tuyệt anh sao?”

Cô tủm tỉm cười, bàn tay trượt xuống dọc theo sống lưng, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của hấn.

Không một người phụ nữ nào có thể chống cự lại một người đàn ông luôn luôn dùng lời lẽ tự nguyện rửa bản thân để miêu tả sự si mê đối với mình. Cô cảm thấy chỉ riêng sự tồn tại của Trình Mục Dương đã là kiếp nạn của cô rồi.

Hơn nữa, còn là kiếp nạn mà muôn đời sau cũng chẳng thể có lại.

Kyle có được một số thông tin từ chỗ hai cô gái kia.

Hai cô gái này là phóng viên Anh Quốc đến đưa tin về tổng tuyển cử tại Philippin. Trong thời gian tranh cử quyết liệt như hiện nay, có người tung tin đồn, ứng viên tổng thống đang dẫn đầu được gia tộc lớn nhất ở Mindanao chống lưng – gia tộc Ampatuan.

Vì muốn có được tư liệu trực tiếp, hơn năm mươi nhân viên truyền thông nước ngoài bao gồm hai cô phóng viên này đã đến Mindanao. Họ muốn bám theo phỏng vấn gia tộc Ampatuan, và cả gia tộc đối địch với gia tộc này nữa.

Sau đó họ gặp phải bọn bắt cóc giết người hàng loạt.

Theo lời họ nói, năm mươi người đi cùng chỉ có hai người họ vì đến muộn phỏng vấn nên mới trốn thoát.

May sao họ gặp được Kyle.

Nam Bắc không hiểu về Philippin lắm, nhưng rõ ràng Kyle rất thông thạo. Sau khi vỗ về hai phóng viên kia, anh ta viết một bức thư ngắn gọn, bảo hai binh sĩ và tài xế xuống xe, đưa hai cô phóng viên về chỗ đại đội để được bảo vệ tạm thời.

Hai binh sĩ và tài xế vô cùng vui vẻ nhận nhiệm vụ này. Trải qua trận đấu ác liệt trước bình minh kia, đối với mấy người đó mà nói, Trình Mục Dương và Kyle còn đáng sợ hơn cả tổ chức khủng bố.

Tay phải của Trình Mục Dương còn đang trong giai đoạn hồi phục, đêm qua sau khi hỗ trợ tay trái bắn súng, vết thương cũ lại tái phát. Bởi vậy chỉ còn Kyle và Nam Bắc thay nhau lái xe.

“Đất nước Philippin này toàn là chính quyền gia đình trị.” Kyle không ngại ngần phổ cập tri thức cho Nam Bắc, tạm coi như câu chuyện tiêu khiển lúc lái xe nhàm chán, “Trong nước có mấy trăm gia tộc chiếm giữ tầng lớp thượng lưu. Tại Mindanao, gia tộc Ampatuan có thể gọi là một tay che trời. Một tay che trời, câu này chắc không sai?”

Nam Bắc cười: “Tiếng Trung của anh khá đấy.”

“Dĩ nhiên họ vẫn thua kém so với bốn dòng họ của mấy người, mấy người luôn được thoải mái, tự do ngoài biên giới.” Kyle lấy ra điều thuốc từ trong túi, tự mình châm thuốc rồi hít sâu một hơi, “Gia tộc Ampatuan rất xem trọng quyền lực, vậy nên họ làm thế này cũng dễ hiểu thôi.”

“Chỉ vì chuyện này mà phải giết hại toàn bộ các phóng viên?”

“Philippin có quá nhiều hòn đảo, đa số đều ở trong tình trạng vô chính phủ, ai nắm được quyền lực thì người đó làm vua. Bởi vậy dù là trang cử chủ tịch tỉnh, thị trưởng, hay là tranh đứng đầu một khu vực bé nhỏ nào đó đều sẽ phát sinh rất nhiều sự kiện bạo lực.” Kyle nhún vai, “Tôi đoán, những phóng viên này chắc chắn đã phỏng vấn gia tộc đối địch với Ampatuan nên tự chuốc lấy tai họa rồi.”

Trên thế giới này, mỗi một nơi đều có nét văn hóa độc đáo của riêng nó.

Cô nghe những lời này, chỉ cảm thấy những phóng viên kia quả là đáng thương, bị cuốn vào cuộc mưu sát bất ngờ.

Xe chạy được mười phút, Kyle bỗng đạp phanh.

Cảnh tượng trước mặt có phần nằm ngoài sức tưởng tượng của họ. Họ biết rằng cứ chạy tiếp con đường chắc chắn sẽ đi qua hiện trường sự cố này. Nhưng không ngờ, cảnh tượng trước mặt thật sự quá đẫm máu, còn khủng khiếp hơn cả cảnh tượng bắn giết của họ lúc ban sáng, bởi vì ở đây có người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, rất nhiều người đã bị làm nhục hoặc cơ thể không hoàn chỉnh.

Hai xe cảnh sát địa phương đến đây cùng lúc với họ.

Chiếc xe họ đang lái là xe jeep quân đội, còn có cả giấy thông hành mà chỉ huy để lại. Cảnh sát địa phương cầm giấy thông hành đi, bảo họ cần đợi xác nhận. Rất nhanh, liền có cảnh sát cấp cao đưa điện thoại cho Trình Mục Dương qua cửa sổ xe.

Điện thoại đang được kết nối.

Trình Mục Dương hơi bất ngờ, nhưng vẫn nhận điện thoại.

Thời gian gọi điện không dài, Trình Mục Dương chẳng hề hé răng nửa lời. Đến khi cúp máy, giao lại cho cảnh sát cấp cao kia xong, hắn gật đầu với người đó: “Tôi rất vui khi nhận được lời mời của gia tộc Ampatuan tham gia tiệc rượu tối nay.”

Đây là một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Hắn cười trần, khắp người toàn là thương tích, nhưng lại nhận được lời mời từ gia tộc lớn nhất vùng này, còn được coi như khách quý. Về mặt Trình Mục Dương trong khoảnh khắc nói lời này mang đậm vẻ hờ hững của quý tộc Đông Âu.

Nam Bắc và Kyle đều rất ngạc nhiên nhưng không để lộ trên gương mặt, họ biết nếu Trình Mục Dương đã ra quyết định này, chắc chắn bởi sự việc đã có bước chuyển ngoặt mới, hơn nữa còn là bước chuyển cực kỳ quan trọng.

Sau khi hắn dứt lời, ba người trong xe im lặng nhìn nhau ngẫm nghĩ, nghe theo sự sắp xếp của sĩ quan cảnh sát.

Ngay lập tức, có người chạy xe dẫn đường cho họ tiến về phía gia tộc Ampatuan.

Kyle không hỏi, Nam Bắc không hỏi, hắn cũng chẳng nói.

Sau khi xe chạy vào trong cổng chính của trang viên, cảnh vật bên ngoài cửa sổ bắt đầu trở nên ảm áp thoải mái lạ thường. Dọc theo con đường là một dòng sông rộng lớn, xung quanh trồng đầy dừa và mía. Nhờ vậy mà trong không khí tràn ngập hương thơm dịu của thực vật.

Nơi này gìn giữ hệ sinh thái trang viên một cách hoàn hảo.

Thậm chí còn giữ được cả phong cách thời thực dân Tây Ban Nha.

Tòa nhà phía xa như bức tranh sơn dầu thời trung cổ.

Lúc họ xuống xe, người ra đón tiếp rất đông, ăn mặc cũng hết sức chỉnh tề. Trái lại, ba người họ trông vô cùng buồn cười, Nam Bắc nhìn thấy Oman sau đám người, trong nháy mắt liền hiểu ra mục đích của Trình Mục Dương.

Là Oman đã sắp xếp tất cả những chuyện này.

Khoảnh khắc cô tỉnh ngộ, có một cô gái Đông Âu xinh đẹp nhấc váy đi về phía Trình Mục Dương, trao cho hắn một cái ôm nồng nhiệt, đồng thời gọi tên hắn bằng giọng tiếng Trung không sôi lắm: “Trình.”

Nhưng chỉ một chữ vậy thôi, Nam Bắc đã nghe ra vị trong giọng nói ấy.

Có vui mừng, có chờ mong, có kỳ vọng, và cả sự lo âu.

Thậm chí, còn loáng thoáng sự bất mãn. Song vị “bất mãn” cuối cùng này chắc là do cô mà nên rồi.

Một tay Trình Mục Dương vỗ vỗ lên lưng cô gái kia, mỉm cười.

“Chào cô.” Người phụ nữ chuyển sang tiếng Anh, nói với Nam Bắc, “Tôi là Kachiusa, bạn của Trình, bạn rất nhiều năm rồi.” Lời giới thiệu ngắn gọn của cô ta khiến Nam Bắc bỗng phì cười, hiếm khi quen được hai cô gái người Nga, lại còn có tên giống hệt nhau, chuyện này thật khéo làm sao?

Nhưng nụ cười của cô trong mắt cô gái kia lại trở thành giễu cợt.

Đặc biệt là, hình tượng hiện tại của Nam Bắc quả thực không dám tâng bốc. Trải qua một đêm bôn ba, tuy cô chưa đến mức giống Trình Mục Dương, cởi sạch nửa thân trên, nhưng trông vẫn thảm hại vô cùng.

Thậm chí trên người cô có mùi máu tươi để qua đêm nữa.

Mọi người tiến vào đại sảnh, Trình Mục Dương từ đầu đến giờ luôn dùng tiếng Philippin chào hỏi ngắn gọn với chủ nhân nơi này. Cô gái kia hình như cũng là bạn tốt của chủ nhân, không ngừng mỉm cười trao đổi gì đó với bọn họ.

Còn Nam Bắc lại bị đối xử lạnh nhạt.

Có điều sau khi cô nhớ ra, bên ngoài trang viên tươi đẹp này chính là thi thể người chết la liệt khắp nơi, thì cô chẳng có chút thiện cảm với họ, chỉ im lặng đứng cạnh Trình Mục Dương.

Một lát sau, Oman lặng lẽ đi đến bên cạnh cô, thì thầm: “Không nghe hiểu cũng chán lắm, chị đưa em đi tắm nước nóng.” Nam Bắc rất cảm kích, cười tươi rói, đi theo Oman rời khỏi nơi đó.

Oman dẫn cô đi lên tầng ba, phòng dành cho khách mà cô ấy đang ở có phòng tắm cực lớn.

Bồn tắm lớn xây chìm, đủ chứa ba bốn người.

Oman nhả nhủ vài câu, hai người phụ nữ Philippin bắt đầu chuẩn bị cho cô một bồn nước nóng thả lẫn cánh hoa tươi mới, tất cả đều khiến người ta như ở chốn thiên đường. Oman và cô nhỏ tiếng trò chuyện, hỏi thăm cuộc sống suốt mấy ngày nay của cô, Nam Bắc chỉ cười nói rằng mình được quay về sống thời nguyên thủy, Oman cười, vuốt mái tóc dài đen nhánh đang ướt nước của cô: “Chắc hẳn em trai chị xót em lắm.”

Trong làn hơi nước lượn lờ, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, im lặng mỉm cười.

“Kachiusa lớn lên cùng nó từ lúc mười mấy tuổi, từ đó đến giờ đều rất thích nó.” Oman tiếp tục giải thích cho cô nghe, “Lần này cũng may có cô bé giúp đỡ mới có thể giúp các em vào trang viên của Ampatuan. Nhưng vừa rồi chị không dám nói với Trình Mục Dương qua điện thoại, sợ nó sẽ từ chối. Chắc em đã biết

hiện tại CIA đang giăng thiên la địa võng tại Philippin, nếu không có sự giúp đỡ của gia tộc Ampatuan, nó chắc chắn không thể ra sân bay.”

Oman nói rất có lý.

Vậy nên cô vẫn giữ im lặng.

Nước nóng chảy xuống không ngừng, nhiệt độ ổn định, làn nước trong vắt.

Cô tựa lên bồn tắm, sắp ngủ quên tới nơi, bỗng nghe thấy có tiếng mở cửa, nhưng cô lười mở mắt, cho đến khi cảm giác có người tiến vào làn nước, chống hai tay cạnh cô, cô mới nheo mắt nhìn lại.

Có hương rượu mạnh phảng phất.

Đúng là tên ma men, khó khăn lắm mới thoát khỏi khu Hồi giáo, giờ thì hần như cá gặp nước rồi.

Hơi nước bốc lên khiến làn da trắng hồng của cô càng thêm xinh đẹp, trong đôi mắt hần hiện lên ý say mơ màng và cả ngọn lửa sắc đục cháy bỏng.

Cô cười, tựa đầu lên vai trái hần: “Nơi này hình như tốt hơn nhiều so với quán trọ bất kì nào đó hoặc là ngay trong xe nhỉ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Em rất tò mò, sao anh nỡ đến đây tìm em?”

“Em ghen à?” Giọng hần được hơi men và tà ý kích thích, quyến rũ vô cùng.

“Ừm, một chút xiu.”

“Có thể nhiều hơn một chút được không?” Hần cười, “Như vậy anh sẽ vui hơn.”

“Đồ trẻ con. Được thôi.” Cô cũng mỉm cười, “Nhiều hơn một chút.”

Cơ thể hần áp sát cơ thể cô, hần đang mặc nguyên quần dài xuống nước.

Vải quần ướt sũng cọ lên làn da của cô, làm cô không biết mình đang thoải mái hay khó chịu. Trong nhiệt độ nước và hoàn cảnh như thế này, hoàn toàn không cần nói chuyện, Trình Mục Dương lập tức cởi bỏ quần dài của mình, nín thở ngụp trong nước, nhẹ nhàng cắn lên ngực cô

Sức nâng của nước càng làm tăng thêm cảm giác.

Cô không chịu nổi muốn đẩy hần ra, nhưng bị hần kéo xuống dưới mặt nước, hôn môi điên cuồng.

Trong nước không có dưỡng khí, hần tiến vào cô, mấy chục giây dài đằng đẳng, cũng không cho cô cơ hội hít thở. Cho đến khi ánh sáng trắng phủ trước mắt, cô suýt ngất đi, hần mới nhấc cô lên khỏi mặt nước.

“Vừa rồi anh nghĩ.” Hần liếm môi cô, thì thầm nói, “Nếu anh thả em đi, liệu em có lấy người khác không? Khi gặp lại, liệu em có là bà xã của kẻ nào không? Ví dụ như Thẩm Gia Minh chẳng hạn?”

Nam Bắc tức cười vì câu nói của hần.

Có người đàn ông nào khi vẫn còn đang trong cơ thể bạn đã bắt đầu nghi ngờ bạn sẽ trở thành người phụ nữ của kẻ khác?

“Không đâu.” Cô nghĩ đến cái ôm ban nãy Trình Mục Dương dành cho Kachiusa, tự nhiên thấy tức hần, “Ít nhất cũng không phải là Thẩm Gia Minh.” Lời còn chưa dứt, giọng cô đã hụt hơi.

Vì Trình Mục Dương đột ngột ôm chặt eo cô, dằn vặt bên trong cơ thể cô, không cho cô cơ hội nói tiếp.

Người tự tin như hần bỗng nhiên giống hệt như chàng trai lần đầu biết yêu, cứ ghen tức mãi với tình cảm đơn thuần thoáng qua trong những ngày xưa cũ của cô.

Chỉ là cứ suy nghĩ mãi, cô đành buộc phải thừa nhận, lần đầu tiên trong đời cô không muốn quay về Uyển Đình, quay về ngôi nhà mà mình hằng mong nhớ.

Buổi tiệc rất long trọng.

Thậm chí có lời đồn, chuyên gia chiến lược của ứng viên tổng thống đang dẫn đầu cuộc tổng tuyển cử lần này cũng sẽ tham dự tiệc rượu gia đình đêm nay.

Chủ nhân của gia tộc Ampatuan sai người mang đến lễ phục đã chuẩn bị sẵn, còn có cả thuốc bôi vết thương loại tốt nhất.

Vết thương của hắn được người ta sát trùng cẩn thận và cũng đã bôi thuốc. Nam Bắc nhìn thấy thuốc trị thương mà chủ nhân cẩn thận chuẩn bị, cô có chút bối rối, biểu hiện của hắn rõ ràng tới mức nào mới làm cho người ngoài ngẫm hiểu nhanh đến vậy?

Trải qua quá nhiều trận chiến khốc liệt, vết thương trên lưng bị toạc mấy lần, không thể liền được miệng vết thương. Lại thêm lần trốn đi từ bờ biển cá mập trắng, và cả sự buông thả dục vọng trong bồn tắm lúc vừa xong, xem ra kiểu gì cũng để lại sẹo.

Nam Bắc cẩn thận xử lý vết thương, quần từng lớp gạc lên người hắn.

Bàn tay cô chậm chậm luồn từ sau lưng hắn ra phía trước, rồi vòng tay ôm hắn thật chặt: “Bác sĩ ban này xử lý vết thương có nhắc nhở anh không được ngâm nước không?”

Hắn ừ một tiếng hết sức bình thản.

Cô mỉm cười bất lực, mặc áo sơ mi lên cho hắn, còn bản thân vẫn đang mặc nội y mỏng tang.

Trình Mục Dương mang lễ phục qua từ trên chiếc giá di động, cũng kiên nhẫn mặc đồ cho cô, thậm chí không cho phép cô động tay vào.

Sau khi đeo dây chuyền xong, hắn mới nhìn cô qua chiếc gương treo kín tường, nói ra sự sắp xếp tiếp theo của mình: “Trong bữa tiệc tối nay, anh nhảy cùng em điệu đầu tiên, sau đó sẽ có người đưa em rời đi.”

“Anh thì sao?”

“Anh cũng rời đi cùng lúc.”

“Anh không cần quá lo cho em.” Nam Bắc nói với hắn, “Quan hệ giữa anh trai em và họ rất tốt. Bởi vậy việc anh nên lo lắng hơn cả là bản thân mình.”

Trình Mục Dương cao hơn cô không ít.

Cô và hắn nhìn nhau qua tấm gương, cảm giác giữa hai người có chút gì đó buồn man mác.

Cô quay người lại, vỗ nhẹ lòng bàn tay lên ngực hắn, tươi cười xua tan bầu không khí này: “Người như chúng ta luôn phải trải qua những ngày tháng quá nguy hiểm, mãi mãi chỉ có thể sống cho phút giây hiện tại, bởi không thể lường trước bất cứ chuyện gì ở những giây phút sau. Vì vậy, những chuyện trong quá khứ của anh, em sẽ không quá để tâm đâu.”

Hắn không hiểu sao bỗng dưng cô nói những lời này.

“Ngoan ngoan nói cho em biết.” Cô liền chuyển đề tài, cố tình giả vờ nghiêm khắc, “Ngoài Kachiusa ra, anh còn có hồng nhan tri kỷ nào khác? Hử?”

Trình Mục Dương như bưng tỉnh.

Hắn hơi buồn cười.

Nam Bắc tủm tỉm nhìn hắn: “Câu hỏi đơn giản này mà còn phải nghĩ lâu đến vậy à?”

Trình Mục Dương lôi chai rượu từ trong túi quần ra, chai rượu nhỏ màu bạc kia đã mất ở trụ sở của Moro nên giờ trong tay hắn là chai rượu dẹt xinh xắn bằng thủy tinh, bên trong đổ đầy chất rượu trong suốt.

Hắn uống một ngụm, cúi đầu, bón cho cô nửa ngụm.

Cô cau mày nhưng rất ngoan ngoãn mở miệng.

May mà hắn lập tức tách ra, nếu không cô thật sự sẽ bị hắn chuốc rượu thành ma men mất.

“Câu hỏi của em có liên quan đến một bí mật.” Hấn rời khỏi môi cô, trầm giọng nói, “Đến khi nào chúng ta gặp lại, anh sẽ nói cho em biết đáp án.”

Trước lúc buổi tiệc bắt đầu, hai người cuối cùng cũng đã ra khỏi phòng.

Không biết chủ nhân hay là Kachiusa quá rõ thói quen uống rượu của hấn, đã bảo gia nhân đợi sau cửa, đem lá bạc hà tươi đến khử mùi rượu mạnh trong miệng hai người. Cô là bạn đồng hành của hấn, từ đầu đến giờ luôn ở bên cạnh, nhìn hấn lịch sự chào hỏi từng vị khách quý được chủ nhân nơi này giới thiệu.

Hai người đi đi lại lại, nâng ly rượu sâm panh lên, hết gặp mặt rồi đến chào hỏi liên tiếp.

Ánh mắt cô luôn không ngừng quan sát xung quanh. Trong buổi đêm ngập tràn đèn hoa mới thắp này, cô tin rằng không chỉ có một người của CIA đang nhìn chằm chằm vào hấn.

Trình Mục Dương hết sức thông minh.

CIA không thể phơi bày thân phận trước thiên hạ, nếu phải che giấu trốn tránh, hấn thà cứ đường đường chính chính tự do đi lại giữa đám đông, giữa quân đội chính quyền Philippin, bởi như vậy sẽ không cho CIA bất cứ cơ hội nào tiếp cận.

Ánh đèn dần tối lại, người đàn ông họ Ampatuan ở độ tuổi trung niên kéo cánh tay Kachiusa bước vào sân nhảy trước tiên.

Trình Mục Dương khẽ ôm lấy eo cô, bắt ngờ xoay cô vào sân nhảy. Cách lên sân thật là bắt mắt, thu hút ánh nhìn của mọi người. Gương mặt hấn mơ hồ hiện lên dưới ánh đèn trầm lắng, phảng phất nụ cười, một tay cô đặt trên tay hấn, cùng hấn phối hợp những bước chân nhịp nhàng.

Cô chợt nhớ đến buổi tối ở trong quầy bar trên tàu du lịch, xung quanh chẳng có ai, hai người họ nhảy cùng nhau từ đêm khuya cho đến tận sáng sớm.

Trình Mục Dương và cô khi đó chẳng phải lo nghĩ gì, cứ mờ ám thân mật.

Suy nghĩ cô chỉ lướt qua trong vài giây, khi định thần trở lại, trước bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào họ, hấn lại giống như đêm hôm ấy, cúi thấp đầu, chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào chóp mũi cô như ở nơi không người.

“Nam Bắc?”

“Ừm.”

“Nam Bắc.”

Cô lại ừm một tiếng.

Nam Bắc đã quen rồi, Trình Mục Dương thường hay gọi cô như thế này. Hấn không ngừng lặp lại tên cô hết lần này đến lần khác, như thể xác nhận, thật ra chẳng qua vì muốn cô sẵn sàng trả lời hấn mà thôi.

Bàn tay đặt trên eo cô của Trình Mục Dương di chuyển lên phía trên, hấn nâng mặt cô, buộc cô phải nhìn mình.

“Đồng ý lấy anh nhé?”

Họ cách nhau rất gần, gần tới nỗi cô không thể tránh khỏi ánh mắt hấn.

“Nghiêm túc à?”

“Rất nghiêm túc.”

Bàn tay hai người đan chặt vào nhau, cô có thể mơ hồ cảm thấy sự nóng bỏng lan sang từ da thịt hấn.

Lòng hai người đều rối như tơ vò.

“Nhìn tay anh này.” Giọng hấn rất khê.

Nam Bắc nhìn theo ánh mắt hấn.

Bàn tay cô đặt trong lòng bàn tay hấn, trên ngón tay hấn đang cầm một chiếc nhẫn màu xanh lục trong suốt.

Chiếc nhẫn gần trong gang tấc, treo ngay trước đầu ngón áp út của cô.

Hắn đợi câu trả lời, nhưng bước chân không ngừng lại. Nam Bắc quan sát chiếc nhẫn giữa những ngón tay hắn đang rất muốn trượt vào ngón tay mình. Cô tin rằng bản thân sẽ không gặp được người đàn ông nào khiến mình động lòng đến mức này giống như Trình Mục Dương. Rất nhiều lần khi hắn và cô triền miên bên nhau, hắn luôn nói những câu có thể chạm đến tận sâu trái tim cô.

Hắn sẽ nói, tuyết rơi ở Moscow khiến người ta chẳng muốn ra đường. Vậy thì hắn sẽ nhốt cô trong phòng, chỉ hai người họ với nhau, làm chuyện đó cả ngày bên lò sưởi. Rồi đêm khuya hắn sẽ đưa cô đi ngắm cả thành phố.

Nam Bắc từ từ khép tay hắn lại thành nắm đấm.

Cô khẽ thở dài.

“Lần nào anh cũng bắt em đưa ra quyết định.” Cô áp mặt lên lồng ngực hắn, “Nhưng lần này thật sự không được. Từ khi em bốn tuổi đã cùng anh trai chạy trốn khắp nơi. Anh ấy thường lén bỏ lại em trong ngôi nhà của một người xa lạ lúc nửa đêm, sau đó biến mất rất nhiều ngày rồi một hôm nào đó toàn thân đầm máu quay trở lại. Lần nào anh ấy cũng cầm dao, mọi người đều sợ anh ấy, nên mới buộc phải thu nhận em, mặc dù đa phần đều là những gia đình nghèo khó nhưng cũng có thể ăn no. Song anh ấy thì khác hẳn, lần nào cũng đem mình ra làm mồi nhử, chỉ vì muốn em có thể ngủ yên vài hôm, no bụng vài bữa.”

“Thật vất vả.” Hắn nói.

“Ừm, rất vất vả.” Nam Bắc nhắm mắt, nghe nhịp đập trái tim hiếm khi có phần nôn nóng như bây giờ của hắn, “Vậy nên nếu anh ấy nói, Nam Bắc, Trình Mục Dương là kẻ địch của chúng ta, vậy thì em tuyệt đối sẽ không gặp lại anh nữa.”

Trình Mục Dương thu chiếc nhẫn, bỏ vào túi áo sơ mi một bên ngực: “Xem ra màu xanh lục không hợp với em, hay lần sau đổi sang hồng ngọc nhỉ?” Hắn nói một cách thoải mái.

“Nghe cũng không tồi, em rất thích màu hồng ngọc.”

Cô cũng bình thản trả lời.

Trình Mục Dương mỉm cười không nói gì thêm, chỉ giữ cô gần cạnh, để cô áp sát vào mình.

Khúc nhạc đến hồi cao trào, hai người phối hợp vô cùng hoàn mỹ, cuối cùng nhảy xen qua một đôi nam nữ, là Kachiusa và một người đàn ông xa lạ. Kachiusa có vẻ ngạc nhiên vui mừng, liền gọi tên hắn, bạn nhảy của cô ta lịch sự nhìn họ bằng đôi mắt xanh lam, gật đầu chào hỏi.

“Chúng ta đổi bạn nhảy nhé, được không?” Kachiusa cách họ không xa, bỗng nhiên đề nghị.

Nam Bắc lập tức hiểu ra ý cô ta.

Hai người trao đổi bạn nhảy cho nhau một cách tự nhiên.

Khi bàn tay của người đàn ông châu Âu kia đặt lên eo cô, cô rõ ràng trông thấy trong ánh mắt của Kachiusa ánh lên niềm vui khó giấu. Nam Bắc dịch chuyển tầm mắt, cảm thấy người bạn nhảy kia đang nhìn mình.

Cô nhìn lại anh ta, người đàn ông đó hỏi cô bằng tiếng Anh giọng London: “Tiểu thư đây là bạn của Kachiusa?”

Cô gật đầu mỉm cười.

Cô liếc nhìn thấy Trình Mục Dương ôm Kachiusa lướt đến ven sàn nhảy, tiện tay cầm lấy một ly sâm panh từ trong đĩa rượu bên cạnh, khẽ nâng ly hướng về phía cô, coi như lời tạm biệt trong im lặng.

Trong ánh đèn đan cài vào nhau, giữa đám đông chìm trong khúc nhạc, lời tạm biệt của hắn trở nên vô cùng hư ảo.

Nam Bắc lịch sự nhảy cùng người đàn ông kia, kết thúc toàn bộ điệu nhảy theo hình tròn.

Trình Mục Dương làm theo kế hoạch, biến mất ngay trong bữa tiệc, cô thầm cầu nguyện cho hắn có thể đến sân bay thuận buồm xuôi gió, đồng thời cũng nhân lúc sàn nhảy ồn ào, lặng lẽ nhấc váy rời khỏi phòng tiệc.

Tòa nhà này tựa lưng vào một thác nước thiên nhiên cực lớn. Nơi đó cũng tập trung rất nhiều người, họ trò chuyện vui vẻ, hành động mờ ám, chen chúc xô đẩy, đều thuộc giới chính trị Philippin, chẳng liên quan gì đến cô. Nhiều người nói chuyện cô đều nghe không hiểu, họ cũng không mấy chú ý đến cô.

Cô nhớ, đây không phải lần đầu tiên mình từ chối lời cầu hôn.

Lúc Thẩm Gia Minh đủ mười tám tuổi, sau tiệc sinh nhật buổi tối của mình, trước cửa phòng ngủ cô, anh hết sức căng thẳng lấy ra một chiếc nhẫn. Đó cũng là lời cầu hôn bất ngờ, anh bị cô vừa nói vừa cười coi như câu nói đùa.

Cô thản nhiên từ chối anh, trong lòng thấy hơi áy náy.

Nhưng tối nay, giây phút từ chối Trình Mục Dương, cô lại có cảm giác mất mát quá lớn. Có lẽ đây chính là cơ hội cuối cùng, lời cầu hôn của hắn là lời khẩn cầu cô theo mình trở về Moscow.

Cô ngồi trên bàn cạnh thác nước, thuận miệng kiểm soát gì đó để mượn điện thoại di động của đôi tình nhân bên cạnh.

Sau khi gọi đến một dãy số, cô nghe thấy âm chờ quen thuộc.

Trong tiếng thác nước, cô yên lặng đợi Nam Hoài.

Đây là đường dây chuyên biệt giữa Nam Hoài và cô, vậy nên giây phút điện thoại được kết nối, cô chưa lên tiếng, Nam Hoài đã nói trước: “Bắc Bắc.” Giọng anh không rõ ràng lắm, chắc đang nghỉ ngơi.

“Vâng.”

“Chơi đủ rồi à?”

Nam Bắc bật cười: “Vâng.”

“Anh sai người đến đón em về.” Giọng Nam Hoài bình tĩnh nằm ngoài dự đoán của cô, hình như anh sớm đã hiểu rõ khá nhiều chuyện, “Có việc gì đợi về Uyển Đình hằng nói.”

Nam Bắc cười nói: “Vâng.”

“Còn về Trình Mục Dương...”

Trái tim cô bỗng giật thót.

Giọng nói ngay lập tức biến mất, điện thoại bị người ta giật khỏi tay.

Đồng thời, có họng súng dí vào sau lưng cô.

“Tiểu thư Nam Bắc.” Giọng London không mấy lạ lẫm, là của người đàn ông nhảy cùng cô điệu nhảy cuối cùng kia, “Tôi nghĩ tiếng thác nước này quá ồn ào rồi, chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh nói chuyện một chút nhĩ.”

12. Chương 11

Chương 11: Tâm niệm thành ma

Nếu là mấy năm trước, chắc sẽ có rất nhiều người muốn lấy mạng cô.

Ngay trước những cặp mắt chăm chú nhìn, trong cô như đang dựa vào người đàn ông này, bị ép lên một chiếc xe. Thái độ của anh ta và cả hai kẻ đồng hành đều hết sức khách khí, nếu không phải có khẩu súng chĩa vào cô, thậm chí cô còn tưởng việc này do Trình Mục Dương sắp xếp.

Hắn từng nói, “sẽ có người đưa em rời đi”.

Nhưng Nam Bắc tin Trình Mục Dương sẽ không cho người dùng cách thức này hộ tống cô.

Trực giác cô mách bảo, đây là CIA.

Người có thể nhìn một cái đã nhận ra cô giữa đất nước xa lạ, chỉ có thể là cơ quan tình báo hiểu rõ Myanmar và vùng biên giới Trung Việt.

Cô tin chân tướng sự việc sẽ được nhanh chóng hé lộ.

Chiếc xe chạy thẳng ra ngoài trang viên, rời khỏi khu dân cư phồn hoa, tiến vào thôn làng bên bờ biển.

Cô nhớ tới lời Kyle từng nói, do xung đột đẫm máu và bị cắt điện, một số người dân lân cận đã được tạm thời chuyển sang nơi khác. Những người của tổ chức kia không đông, họ cũng có trụ sở của riêng mình, vì vậy sẽ không phân tán nhân lực đi chiếm cứ những thôn làng vô chủ này. Còn quân đội chính phủ có nhiệm vụ di cư thường dân, cũng tạm thời không tới đây.

Vậy nên, ngoài chiếc xe này của họ ra, xung quanh vô cùng im ắng, tối đen như mực.

Nơi rất an toàn đồng thời cũng là nơi tuyệt đối bí mật.

Xe dừng tại trước một căn nhà gỗ xoàng xĩnh gần biển.

Những người cùng đi trên đường với cô đều ở lại trong xe, chỉ có người đàn ông kia dẫn cô vào căn nhà gỗ. Căn nhà được xây trên bãi biển, cô đi giày cao gót, mỗi bước chân đều lún sâu trong cát mịn, cô đi chậm chạp, tranh thủ quan sát xung quanh xem có con đường thoát thân nào không. Nhưng sau khi vào trong căn nhà, cô mới hiểu rõ mình thật sự đã bị nhốt kín.

Căn nhà như thế này hoàn toàn không phải tức thời tìm thấy mà rõ ràng là nơi ở trong một thời gian dài.

Trông bên ngoài giống như dùng để nghỉ mát thông thường, bên trong lại chất đầy máy móc. Cô bị đưa vào gian phòng khép kín, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Người này từng xuất hiện tại Uyển Đình và cả sông bạc ở trung tâm Maija thuộc Myanmar, hẳn là người gốc châu Á.

“Tiểu thư Nam Bắc.” Người đàn ông đó vươn tay ra, lịch sự chỉ vào sofa trước mặt, “Mời ngồi.”

“Đỗ tiên sinh.” Nam Bắc mỉm cười, “Không ngờ có thể gặp anh ở đây.”

“Tin tôi đi, tiểu thư Nam Bắc.” Đỗ day day huyết thái dương, cười gượng nói, “Tôi cũng tuyệt đối không thể ngờ rằng cô lại có quan hệ với Trình Mục Dương.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy thì sao ư?” Anh ta mỉm cười hỏi ngược lại.

Nam Bắc ngồi xuống: “Anh định làm gì?”

“Bình thường chúng tôi sẽ có vài cách xử lý với người nằm trong danh sách ám sát.” Đỗ hào hứng nhìn Nam Bắc, “Người có phạm vi ảnh hưởng quá lớn, liên quan đến tranh chấp quốc tế, chúng tôi sẽ để hẳn tự ghi âm khẩu cung, sau đó đưa về Mỹ xét xử công khai, giải thích rõ với cộng đồng quốc tế, ví dụ như một ông trùm vũ khí ở Moscow chẳng hạn.”

Cô không nói gì, ra hiệu cho hắn tiếp tục.

“Đối với một số người có ảnh hưởng không đại chúng lắm, nhưng lại đe dọa sự ổn định của cộng đồng quốc tế, hằng năm chúng tôi đều có danh sách ám sát, không cần xin chỉ thị, cứ trực tiếp thi hành. Có điều sau khi xong xuôi cần phải nộp lên báo cáo hoàn chỉnh.” Đỗ đặt tay xuống, tựa vào ghế nhìn cô, “Dĩ nhiên những người chẳng mấy quan trọng sẽ không nằm trong phạm vi suy xét của tôi.”

Nam Bắc vẫn giữ im lặng.

Cô tin Đỗ sẽ tiếp tục nói, nói đến chuyện mà hắn ta thực sự muốn làm.

“Tiểu thư Nam Bắc.” Cuối cùng Đỗ bắt đầu hé lộ chân tướng, “Tôi và anh trai cô là bạn tốt của nhau, Trình Mục Dương lại là người mà tôi muốn bắt suốt hai năm nay, hơn nữa bây giờ hắn đã tóm được bạn đồng hành quan trọng nhất của tôi. Nói như thế nào nhỉ? Tôi nhất định phải bắt được hắn, đây chính là mục đích tôi đến Philippin. Nếu cô nể tình hữu hảo giữa tôi và nhà họ Nam, giúp tôi tìm thấy hắn, tôi sẽ rất cảm kích cô.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

Đỗ liếc nhìn cô: “Tôi chẳng ngại ngần viết một báo cáo ám sát dành cho cô đâu.”

Nam Bắc cũng nhìn hắn, chẳng thềm để tâm: “Anh không sợ quốc gia của anh vì chuyện này mà chọc tức một đám côn đồ liều mạng à?”

Đỗ bật cười.

Một nụ cười lạnh lùng pha chút hứng thú.

“Người ở cùng cô cuối cùng là Trình Mục Dương, trong tiệc rượu của gia tộc Ampatuan tại Philippin, hai người đã nhảy một điệu trước mặt mọi người. Và sau đó, hai người đều biến mất không dấu vết. Nếu sau mười mấy ngày, thi thể của cô xuất hiện ở một nơi nào đó tại Philippin, cô cảm thấy Nam Hoài sẽ nghĩ như thế nào? Với tính cách của anh trai cô, anh ta nhất định sẽ lấy mạng của Trình Mục Dương, phải không?”

Giả thuyết của hắn rất thực tế.

Trong đầu Nam Bắc liền tưởng tượng vô số khả năng. Từ đầu đến giờ cô không chịu liên lạc với Nam Hoài vì sợ để lộ hành tung của Trình Mục Dương, nhưng điều cô không thể ngờ là, cuối cùng việc này lại trở thành rắc rối lớn nhất. Nếu Đỗ thật sự ra tay với cô, giữa thôn làng ven biển không một bóng người này, ngoài những người của CIA ra thì chẳng ai biết nội tình sự việc.

Trình Mục Dương hẳn sẽ trở thành kẻ tình nghi số một. Còn CIA nếu muốn làm ra ít “chứng cứ”, đúng là việc quá dễ dàng.

Với tính cách của anh trai, anh chắc chắn sẽ trả thù một loạt bất cứ người nào được coi là kẻ tình nghi, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Trong chớp mắt, cảm giác ớn lạnh lan tràn khắp huyết mạch, đầu óc cô bỗng trở nên tỉnh táo.

Nếu cái chết của cô khiến hai người mà cô yêu thương nhất phải sát hại lẫn nhau, thì đó là điều đáng sợ nhất.

Vì đã bình tĩnh nên ánh mắt cô trở nên rất tàn ác, cô nhìn Đỗ chằm chằm, không nói tiếng nào.

Đỗ nhìn vào mắt cô, lại cười nói: “Tin tôi đi, cô vẫn còn thời gian suy nghĩ. Bắt đầu từ bây giờ, tôi cho cô ba tiếng đồng hồ để cân nhắc.” Dứt lời, hắn nghiêm túc nhìn cô.

Đỗ hợp tác vài năm với nhà họ Nam ở Myanmar, nhưng rất ít gặp Nam Bắc. Hầu như đều là “thế thân” của cô xuất hiện ở những nơi công khai. Cô gái tên Nam Bắc này quá yêu thương anh trai, nếu không vì muốn bắt được Trình Mục Dương, Đỗ tin rằng mình tuyệt đối sẽ không động đến cô. Chọc vào nhà họ Nam đúng là tự chuốc lấy rắc rối lớn rồi.

“Đỗ, anh phải tin một câu nói của Trung Quốc.” Nam Bắc nghiêm túc nhìn hắn, “Trên đời chẳng có bức tường nào không bị gió lùa, những việc anh làm có lẽ ngay ngày mai, thậm chí ngay một tiếng sau đã bị người nhà tôi phát giác.”

“Tôi tin.” Đỗ nói, “Nhưng Trình Mục Dương quá quan trọng với chúng tôi, vượt xa những gì cô tưởng tượng. Tiểu thư Nam Bắc, liệu cô có từng nghĩ rằng, hắn cũng đang lợi dụng cô? Nếu không nhờ cô phân tán sự chú ý của chúng tôi, hắn sẽ không thuận lợi rời khỏi trang viên Ampatuan như thế.”

Đỗ nói xong, mở cửa bước ra khỏi phòng.

Thân thể Nam Bắc chìm trong đệm sofa, trong mũi là các loại mùi hỗn tạp.

Là thứ mùi khiến người ta vô cùng buồn nôn.

Căn phòng này có mùi thuốc lá nồng nặc.

Thật ngọt ngào, làm cô ngêth thở.

Cô không để tâm lời Đỗ nói, mặc dù Trình Mục Dương có quá nhiều bí mật, nhưng điều duy nhất cô có thể tin đó là tình cảm của hắn.

Điều cầu nguyện của cô lúc này chính là anh trai có thể tìm thấy tung tích của cô một cách nhanh nhất, còn Trình Mục Dương có thể lập tức rời khỏi Philippin. Tất cả mọi việc đều cần đến thời gian, chỉ cần có thời gian, cô nhất định sẽ nghĩ được cách.

Cửa phòng đóng chặt, không có đồng hồ, cũng không có người.

Cô không biết liệu Đỗ có thể ỉn bao nhiêu thời gian.

Trình Mục Dương và Kachiusa trước khi tiến vào phòng ngủ, hành động như đôi nam nữ “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Sau khi cửa phòng được đóng lại, hần lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng, mở cửa sau cho Oman đã đợi suốt nhiều giờ, ba người cấp tốc rời đi thông qua con đường trong trang viên.

Xe men theo con đường nhỏ trong thành, điên cuồng tiến về phía trước.

Hiếm khi hần nhắm chặt mắt để mình được nghỉ ngơi một lát.

Đây không phải là lần đầu tiên hần tạm thời rút khỏi một quốc gia. Khi mười tám, mười chín tuổi, hần đã có mấy bay chở hàng của riêng mình, còn có cả tàu chở hàng ra biển, hần phải đối phó với quá nhiều tàu tuần tra quốc tế và cả những tên trộm của tổ chức khủng bố kia.

Thập tử nhất sinh, riết thành quen.

Nhưng trong đầu lại hiện ra cảnh tượng ban nãy, nhìn thấy người đàn ông khác ôm cô khiêu vũ, hần cảm thấy không thoải mái.

Cơn gió rất mạnh ủa vào cửa sổ, hần vô thức sờ lên ngực mình, nơi đó có chiếc nhẫn đang nằm yên.

“Tối nay Emirates Airline(1) có máy bay đến, chúng ta sẽ ngồi chuyên cơ của họ trở về Nga.” Oman nói với hần, “Lần này CIA quả thực đã có một bước đi lớn, máy bay của chúng ta không thể lấy được giấy phép hạ cánh của sân bay Philippin.”

(1) Emirates Airline là một hãng hàng không có trụ sở tại Dubai, Các tiểu vương quốc Ả rập Thống nhất.

Trình Mục Dương gật đầu, không nói gì.

Năm ngoái, Mỹ bán ra vũ khí trên toàn thế giới, khách hàng lớn nhất chính là UAE[2].

[2] UAE là tên viết tắt của The United Arab Emirates, nghĩa là “Các tiểu vương quốc Ả rập Thống nhất”.

Trình Mục Dương cũng có quan hệ hết sức tốt đẹp với họ.

Có lúc giá cả mà Mỹ khó lòng chấp thuận với họ thì hần lại có thể dễ dàng thông qua, vậy nên khách hàng này luôn quý mến hần, giúp hần một số việc nhỏ. Ví dụ như đưa hần đi một cách an toàn tại sân bay Philippin bị CIA khống chế.

Bắt đầu từ khi ô tô tiến vào sân bay đều thông suốt không trở ngại, cuối cùng dừng tại phía Bắc của bãi đáp. Ở đó có một chiếc máy bay phản lực thương mại hạng trung, biểu tượng của Emirates Airline rất dễ thấy. Trình Mục Dương xuống xe, Kachiusa bỗng nhận được một cuộc điện thoại, vẻ mặt cô ta rất bình thản, nhưng giọng điệu không ổn chút nào.

Trình Mục Dương đã bước lên bậc thang đầu tiên, nhưng hần dừng chân theo bản năng.

Hần quay đầu lại, im lặng nhìn Kachiusa.

Ngữ khí của Kachiusa xưa nay vẫn vậy, không có gì khác biệt so với bình thường, song hần cảm giác có vấn đề gì đó. Đây là trực giác được hình thành nhờ thời gian dài quanh quẩn giữa ranh giới sống chết.

“Trình?” Kachiusa cúp điện thoại, nhìn hần khó hiểu, “Sao chưa lên máy bay, đến lúc rồi đi rồi.”

“Là ai gọi đến?”

“Mark.” Kachiusa cười, “Chính là người đàn ông đối bạn nhảy với anh.”

Trình Mục Dương nhìn vào mắt cô ta, không nói lời nào.

Oman nhảy xuống khỏi xe, thấy hai người đứng trước cần thang vẽ mặt căng thẳng, cô hơi khó hiểu: “Hai người bọn em làm sao thế?”

Kachiusa nhún vai: “Không sao, chẳng biết anh ấy đang nghĩ gì nữa...”

Điện thoại di động lại đổ chuông.

Gương mặt Kachiusa thoáng chút hoảng hốt.

“Là ai gọi đến?”

Giọng nói của Trình Mục Dương vang lên giữa thời tiết nóng nực.

“Mark.”

“Là ai gọi đến?” Hấn hỏi cô ta thêm lần nữa.

“Mark.” Kachiusa nhìn hấn, “Là Mark...”

“Kachiusa.” Trình Mục Dương ngắt lời cô, “Đưa điện thoại cho anh.”

Mệnh lệnh trực tiếp khó lòng chống cự.

Trên khắp máy bay, người phụ trách đón tiếp là toàn những người đẹp nước Nga.

Họ đều là những tiếp viên được hãng hàng không trực tiếp cử đến đón khách quý, và thân phận của vị khách quý này chẳng xa lạ gì với người Nga họ.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, gương mặt hấn như được phủ một lớp ánh sáng, càng làm nổi bật màu sắc trong đôi mắt kia. Hấn cấp tiến, cực đoan, nhưng luôn luôn duy trì phong độ của kẻ quyền quý, khoảnh khắc ấy, hấn là “vua chiến tranh” trong mắt người Đông Âu.

Kachiusa không dám chống lại, đưa điện thoại cho hấn.

Trình Mục Dương áp đến bên tai.

Hấn thấy một giọng nói xa lạ: “Trình Mục Dương, rất vui khi được nói chuyện với anh.”

“Xin chào.”

“Tôi biết, anh và tầng lớp thượng lưu của Moscow đều đang truy bắt bạn tôi. Vì vậy tôi nghĩ, chúng ta nên gặp mặt nói chuyện chút nhỉ?”

Trình Mục Dương cười thành tiếng: “Được, tối nay tôi sẽ tới Moscow.”

Giọng nói xa lạ kia cũng đang cười, dùng câu nói ngắn gọn bảo hấn rằng, Nam Bắc đang ở cạnh mình. Trình Mục Dương không tin lời tên đó nói, hấn đã sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, trừ khi xuất hiện nội gián... nội gián, hấn bỗng liếc nhìn Kachiusa, cô ta cũng mở to mắt nhìn hấn. Rất nhanh, hấn liền gạt bỏ suy nghĩ này.

Cha của Kachiusa là một trong những người cầm đầu hoạt động lần này, vì vậy chắc chắn không phải cô ấy.

Những chuyện đó không quan trọng.

Khi Mark nói ra tên của Nam Bắc, hấn đã trở nên phẫn nộ, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng: “Nói địa điểm cho tôi.”

“Trang viên Ampatuan, tôi sẽ đợi tại nơi mà anh đã rời đi. Có điều tôi mong anh sẽ đến một mình, anh biết đó, chỉ cần anh và người của anh rời khỏi sân bay thì sẽ không còn chịu sự bảo vệ của Emmiratest.” Mark nói, “Chúng tôi hoàn toàn không muốn giết quá nhiều người ở nơi này, và tôi tin, anh cũng không muốn bạn bè của mình chết quá nhiều.”

Bên kia cúp máy, Trình Mục Dương vứt trả di động cho Kachiusa, cởi áo vest gò bó: “Đưa súng cho tôi, không được theo tôi, tôi đi tìm Nam Bắc.”

“Trình Mục Dương?” Sắc mặt Oman tái nhợt.

Hấn bắt đầu mất đi lí trí, ánh mắt hoàn toàn không còn màng đến mọi người.

Trình Mục Dương rút súng ra từ trong bao súng cạnh người Oman, sải bước đi về phía xe.

“Trình Mục Dương!” Oman nắm chặt cánh tay hắn, cô chưa bao giờ sợ hãi đến vậy, Trình Mục Dương xưa nay không phải kẻ ngốc, lại nỡ bỏ qua cơ hội cuối cùng, “Không được làm chuyện dại dột... Nam Bắc sẽ không sao hết, Trình Mục Dương, em biết quan hệ giữa Nam Hoài và CIA, họ tuyệt đối không dám động vào cô ấy. Hãy nghĩ đến cả gia tộc phái sau lưng em, lẽ nào em không sợ Nam Bắc sẽ phối hợp với CIA? Cô ấy dù sao cũng là em gái Nam Hoài...”

Trình Mục Dương xem nhẹ lời cô nói, đưa ra quyết định cuối cùng: “Nhà họ Trình còn có Trình Mục Vân. Chuyển giao toàn bộ cho anh ta, em rút lui.”

Dứt lời, hắn gỡ tay Oman ra, bước nhanh về phía xe.

Kachiusa bỗng xông lên từ phía sau, ôm chặt thắt lưng hắn: “Trình, dừng đi, họ hận anh, nhất định sẽ giết anh! Tại sao anh phải vì một cô gái mà tìm đến CIA, Moscow có rất nhiều phụ nữ, có em, còn có thiên hạ của riêng anh, chúng ta nhanh chóng giải quyết gián điệp CIA là có thể hoàn thành kế hoạch rồi!”

Kachiusa run rẩy không ngừng, nói chuyện ngắt quãng vì sợ hãi.

Trình Mục Dương quay người, kéo cô tách khỏi người mình: “Lập tức về Moscow, việc của anh không can hệ gì đến mọi người.”

“Không!” Kachiusa bỗng cười lại súng lục, ngắm thẳng hắn, “Nếu anh đi, em sẽ bắn. Anh biết em sẽ không bắn chết anh, em chỉ muốn bắt anh về Moscow!”

Họng súng đen ngòm, cánh tay run rẩy.

Trình Mục Dương hít một hơi thật sâu, ra hiệu bằng tay cho hai người bên cạnh Oman. Người của hắn tuyệt đối tuân theo lệnh, dù biết hắn tự lao vào chỗ chết, cũng sẽ không cho phép ai cầm súng uy hiếp ông chủ của mình. Điều này thuộc về danh dự gia tộc.

“Kachiusa.” Trình Mục Dương nhìn cô, giọng nói đã bắt đầu khàn đi, “Nếu em nổ súng, nhất định sẽ bị người của anh bắn chết, đừng làm phép thử ngốc nghếch.”

“Trình.” Kachiusa biết lời hắn nói là thật, nhưng cô không chế ngự nổi tay mình, vẫn cố chấp giữ chặt cò súng, “Về Moscow cùng em, đừng vì một người phụ nữ mà tự tìm lấy cái chết. Em thề, anh nhất định sẽ chết, anh nhất định bị quỷ ám rồi, nhất định anh sẽ hối hận, chắc chắn sẽ phải hối hận...”

Cô nói năng lộn xộn, nước mắt nóng hổi không ngừng lăn xuống.

Hắn lùi sau nửa bước, vươn tay ra nắm lấy họng súng của cô.

“Kachiusa, em từng hỏi, rốt cuộc anh có thích phụ nữ hay không, nhớ chứ?” Giọng hắn dịu dàng khó tả, nhưng không phải nói với Kachiusa mà là với người con gái trong tim hắn, “Bây giờ anh sẽ nói rõ cho em biết. Anh, Trình Mục Dương, trước mười bốn tuổi chỉ tin Phật, sau mười bốn tuổi chỉ tin cô ấy.”

Kachiusa tuyệt vọng nhìn hắn.

Cô nghe không hiểu, nhưng có thể nhìn ra tình cảm trong đôi mắt hắn.

Trình Mục Dương đã hết kiên nhẫn, cướp lại súng từ tay Kachiusa.

Đúng lúc nắm tay vịn cửa kéo ra, cửa xe không mở, tài xế bên trong rõ ràng bị chết sững rồi, còn quên cả mở khóa. Tiếp theo đó, ngay trước mặt mọi người, Trình Mục Dương đã đâm mạnh lên cửa xe, đập vỡ kính, nắm chặt cổ áo tài xế: “Xuống xe!”

Tài xế run cầm cập, cởi dây an toàn.

Hắn vút súng vào trong xe rồi chui vào, nhanh chóng nổ máy chạy một mạch từ bãi đáp máy bay ra ngoài.

Kachiusa nét mặt tuyệt vọng, gào khóc thất thanh đằng sau chiếc xe rời đi: “Cô ta nhất định sẽ hại chết anh, Trình, cô ta sẽ cùng CIA hại chết anh!”

Âm thanh tuyệt vọng vang lên giữa bãi đáp.

Nhưng chẳng thể giữ nổi con tim quyết rời đi của Trình Mục Dương.

Oman tiến lên từ phía sau, giữ vai Kachiusa, ôm chặt cô vào lòng: “Em không hiểu đâu, để nó đi đi.”

Trình Mục Dương phóng xe đi, tốc độ điên cuồng hơn cả lúc đến, phi nhanh như tên bắn trên con đường trơn trượt. Hắn lái xe bằng một tay, muốn ép mình phải suy nghĩ, nhưng rõ ràng không thể bình tĩnh nổi. Trước mắt hắn chỉ có Nam Bắc, chỉ có nét mặt cô nhìn hắn lúc hai người tạm biệt lần cuối cùng. Hắn chạm tay trái lên túi áo sơ mi, nghĩ đến câu mà mình bày tỏ với cô, không nén được bất giác mỉm cười, có lẽ chẳng còn cơ hội mua nhẫn hồng ngọc nữa rồi.

Hắn không sợ chết, chỉ sợ chúng sẽ làm khó cô.

Dẫu phải chết, cũng phải cho hắn nói với cô vài câu, ép cô đồng ý lời cầu hôn của mình.

Hắn sẽ nói với cô, hắn bắt đầu yêu cô từ khi nào, thậm chí còn hơn cả tình yêu. Nam Bắc, từ rất lâu trước kia, cái tên này đã trở thành đức tin duy nhất còn tồn tại trong hắn. Cho dù hắn phản bội Phật Tổ, sau khi chết bị đày xuống nơi tận cùng của mười tám tầng địa ngục, hắn cũng cam tâm tình nguyện nhuộm máu đôi tay, hóa thành ác thần.

Trình Mục Dương đỗ xe ngoài trang viên, cũng coi như được Mark khách khí mời lên xe, nhưng đến căn nhà gỗ ven biển liền bị gỡ súng. Người của CIA hận hắn đến xương tủy, bắt đầu xuống tay tàn bạo với hắn trên bãi cát, Mark trở mặt quan sát họ, cho đến khi Trình Mục Dương bị đánh tới nổi nôn ra máu, anh ta mới bảo tất cả dừng tay.

Hai người xách Trình Mục Dương dậy, đưa hắn vào phòng thẩm vấn, vứt trên mặt sàn.

“Trình, anh phải biết, bọn tôi mất mười mấy năm mới cài được người của mình vào tầng lớp thượng lưu của Moscow.” Mark mỉm cười ngồi lên ghế dựa, nhìn hắn đứng dậy, “Anh chỉ cần bốn năm đã nhổ sạch gốc rễ của bọn tôi, quá tàn nhẫn. Vậy nên mỗi người ở đây đều muốn lấy mạng anh.”

Kẻ phản bội nhà họ Trình đã tồn tại suốt hai thế hệ trong gia tộc, thường xuyên lợi dụng việc buôn bán vũ khí để từ từ thâm nhập vào tầng lớp thượng lưu của Moscow. Còn kế hoạch của Trình Mục Dương chính là liên thủ với Moscow loại bỏ tất cả gián điệp CIA có liên quan đến kẻ này.

Không nghi ngờ gì, đây là một kế hoạch mang tính hủy diệt đối với CIA. Chẳng thể đo lường nổi tổn thất của họ, và cũng không có cách nào bù đắp được những tổn thất ấy.

Bởi vậy Mark và Đỗ luôn muốn lòng bắt Trình Mục Dương. Họ cần lợi dụng việc xét xử công khai hắn để đánh bại nhà họ Trình một cách triệt để, từ đó ảnh hưởng tới nền kinh tế Moscow. Đây là trận chiến giữa các nước lớn, gươm giáo đâm trúng chỗ hiểm mà lưỡi dao chưa kịp dính máu.

“Tôi chúc anh có thể sống sót ra khỏi Philippin.” Trong đáy mắt Trình Mục Dương ẩn chứa ý cười lạnh lùng, xương sườn bị gãy làm hắn đau đớn, mồ hôi đầm đìa thấm ướt áo sơ mi, “Nam Bắc ở đâu?”

“Ở phòng bên cạnh.” Mark cười, đặt một tờ giấy lên bàn, “Chỉ cần anh đọc hiểu một lượt nội dung của tờ giấy này, tôi sẽ cho anh nhìn thấy cô ta, rồi thả cô ta đi. Nhưng anh chỉ có thể quay về cùng chúng tôi và tiếp nhận xét xử.”

“Xét xử?” Trình Mục Dương cười vang, với tay cầm tờ giấy trên bàn kia lên.

Câu chữ rất đơn giản, đại ý là anh trả cho tôi bao nhiêu tiền, tôi sẽ bán cho anh số vũ khí tương ứng, Đây là những câu thường dùng nhất khi giao dịch vũ khí, có điều đã thêm vào hai câu thừa thãi. Ví dụ như, cầm hận Hoa Kỳ đến xương tủy, nếu có cơ hội, nhất định sẽ cung cấp vũ khí miễn phí ném bom sát hại dân thường Hoa Kỳ.

Đây là thủ đoạn CIA thường dùng. Chỉ cần ghi âm lại những lời này, đó sẽ là bằng chứng đắt giá nhất khi đứng trước tòa.

Thông thường nếu có bằng chứng kiểu này, sẽ bị khởi tố tội phát động chiến tranh và tội tấn công khủng bố.

Trình Mục Dương liếc nhìn Mark: “Cho tôi nhìn thấy cô ấy trước.”

Mark ra hiệu hắt quay người lại, bật công tắc mở bức tường ra. Nhưng hai người cách nhau qua tấm kính nhìn một chiều, hắt trông thấy gian phòng của Nam Bắc, chỉ có một mình cô ở đó. Mái tóc dài của cô che khuất nửa gương mặt, tay trái đang xoa xoa cổ tay phải của mình.

Giây phút thấy cô, hắt lập tức nhận ra đây thật sự là Nam Bắc.

Mark đóng bức tường lại: “Thế nào? Chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ? Hiện tại căn phòng đang ở chế độ ghi âm, anh có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

Trình Mục Dương quay người lại, vò tờ giấy trong tay thành một cục, nhếch miệng cười, quăng vào góc tường: “Nếu anh muốn những lời này thì không cần đưa tôi bản nháp làm gì. Tôi tin nếu mình tự do phát huy, hắt sẽ còn tuyệt vời hơn các người viết nhiều.”

Mỗi động tác đều đang làm rách vết thương của hắt, sự đau đớn tột cùng giúp hắt ngày càng sáng suốt.

“Trình, tôi rất khâm phục anh, mặc dù anh buôn bán vũ khí nhưng quả là một nhà kinh doanh tuyệt vời.” Mark mỉm cười nhìn hắt, “Anh chưa từng phát động bất cứ cuộc chiến tranh nào, song có thể dễ dàng khiến những chính khách và xã hội đen ở Đông Âu đấu đá lẫn nhau rồi ngồi không hưởng lợi. Dù vậy, anh lại có được ‘luật im lặng’ ở Moscow, tất cả những chuyện có liên quan đến nhà họ Trình, dù là buôn lậu hay ám sát đều không có cơ quan chính phủ nào ghi chép hay truy nã. Anh rất thành công trong vai trò nhà kinh doanh, bởi vậy chúng tôi mới không thể tìm thấy bằng chứng nào định tội anh.”

Mark bật cười: “Suýt quên, anh còn là nhà từ thiện, và cả nhà bảo vệ chủ nghĩa nhân đạo.”

Trình Mục Dương cũng mỉm cười.

“Chỗ tôi có tám mươi tên lửa phòng không và súng phóng tên lửa xuyên thiết giáp, năm nghìn khẩu AK-47 và C4, bốn triệu viên đạn, giá hôm nay là bảy triệu đô, giao hàng bất cứ lúc nào.” Giọng nói của Trình Mục Dương lạnh thấu như băng, “Đương nhiên, tất cả kẻ địch của người Mỹ đều là bạn của tôi. Chỉ cần mục tiêu của anh là nước Mỹ, tôi có thể cung cấp nhiều vũ khí hơn nữa cho anh với chiết khấu thấp hơn nữa.”

Bằng chứng quá hoàn mỹ, có thể khởi tố bất cứ lúc nào.

Chỉ cần tiến vào lãnh sự quán Mỹ, hắt sẽ bị cáo buộc với một loạt tội danh, rồi “tử vong bất ngờ” trong thời hạn giam giữ.

Trình Mục Dương nói xong, đau đớn nghiêng chặt hàm răng, tới nỗi chân răng tê rần. Hắt mất khá lâu mới khẽ thở ra: “Tôi muốn trước khi rời khỏi Philippin, có thể nói đôi ba câu với cô ấy.”

Mark định nói gì đó, điện thoại bỗng vang lên.

Anh ta chăm chú lắng nghe một lúc, rồi bảo với Trình Mục Dương: “Được, để tôi hỏi thử ý cô ta.” Mark cười thần bí, “Anh cần biết, cô ta cũng là khách quý của tôi, chúng tôi luôn phải tôn trọng mong muốn của khách.”

Cách một bức tường, Nam Bắc hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra bên ngoài.

Cô tựa người vào ghế sofa, cảm giác không khí ở nơi này càng ngày càng vẫn đục, thậm chí nhịp tim cũng dồn dập đến kỳ lạ. Tay trái đặt lên mạch đập ở cổ tay phải, nhận ra điều bất thường của bản thân, thậm chí cô còn xuất hiện ảo giác.

Cô rất vui mừng vì mình được lớn lên tại Uyển Đình.

Tổ chức phản chính phủ tại đó đều buôn lậu ma túy để nuôi quân, nhưng trong nội bộ nhất loạt cấm dùng ma túy. Vậy nên họ có phương thuốc dân gian riêng biệt để tránh khỏi sự cám dỗ của chất độc trắng đó.

Cô không dám nói mình có thể kháng cự lại liều thuốc làm tê liệt thần kinh này được bao lâu, nhưng ít nhất trong vòng mười mấy phút, cô vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo.

“Đỗ, tôi phải gặp anh.” Cô đột nhiên nói.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh, cửa phòng bỗng bật mở.

Có người đi vào, ngồi xuống trước mặt cô. Là Đỗ.

Đường như cô đã mất đi ý thức, nhìn vào mắt hấn đúng hai phút rồi nói bằng khẩu hình: Tắt máy nghe lén đi, vì con gái của anh.

Cô biết, trong những phòng kiểu này đều đặt máy nghe lén. Thậm chí đồng bọn của hấn cũng đang ở phòng khác theo dõi tất cả mọi việc xảy ra ở đây, bởi vậy cô đã thẳng thừng yêu cầu.

Tuy Đỗ cố gắng che giấu nhưng vẫn để lộ sự bất ngờ trong thoáng chốc.

Hấn tắt máy nghe lén.

Trong phòng lúc này chỉ có hấn và Nam Bắc. Không gian khép kín, chẳng ai có thể nghe thấy cuộc đối thoại giữa họ.

“Tôi nhớ, anh từng có một người vợ hợp pháp.” Nam Bắc cong khóe miệng, “Cũng là người gốc Châu Á, về sau sinh khó nên qua đời.”

Đôi mắt của Đỗ đang cố gắng bình tĩnh: “Đúng vậy.”

“Tôi rất thích câu chuyện tình yêu này, nên tò mò xem qua ảnh của cô ấy. Anh nói xem, trên đời có chuyện gì trùng hợp như vậy không, cô ấy có vẻ ngoài giống hệt một cô giáo tại Bỉ của tôi. Vợ anh chết cách đây bảy năm, còn tôi bốn năm trước rời khỏi Bỉ, đúng lúc cô ấy đã tổ chức hôn lễ, còn có một bé trai ba tuổi.”

“Tiểu thư Nam Bắc, cô đang uy hiếp tôi.”

Nam Bắc cười nói: “Sau khi tôi phát hiện ra chuyện thú vị này, vợ trước của anh đã đến Myanmar sinh sống. Không cần nghi ngờ lời tôi nói, anh và cô ấy mất liên lạc, chắc vào ngày 13 tháng Sáu ba năm trước, đúng không?”

Đây là sự sắp đặt của Nam Hoài sau khi cô nói cho anh hay.

Người phụ nữ và đứa trẻ đó sống ở đâu chỉ có cô và Nam Hoài biết.

Nam Bắc tiếp tục nói: “Nếu tôi còn sống sẽ rất dễ dàng giúp anh được gặp người nhà. Nhưng tôi chết rồi, anh sẽ không có cơ hội nhìn thấy họ. Bởi vì anh không dám hỏi Nam Hoài, chỉ cần hỏi cũng có nghĩa là anh có liên quan đến cái chết của tôi.”

Đỗ im lặng mấy giây, cuối cùng nhỏ tiếng hỏi: “Cô muốn tôi làm gì?”

“Giải quyết đồng bọn, thả tôi đi.”

Đỗ nghĩ ngợi: “Được. Có điều cô cần phối hợp với tôi lừa gạt họ trước. Tôi phải gây ra chút mâu thuẫn nội bộ.”

“Phối hợp như thế nào?”

Đỗ bật máy nghe lén, nhìn cô trầm tư.

“Tiểu thư Nam Bắc, ý của cô là, hành động này của mình cũng vì muốn cướp đoạt vụ buôn bán vũ khí?”

Nam Bắc cũng nhìn hấn, ngẫm hiểu thứ được gọi là “phối hợp” vừa rồi.

“Đỗ, anh rất thông minh.”

Nam Bắc bỗng dừng mỉm cười.

Cô hiểu ý của Đỗ, hấn muốn mình thay đổi khẩu cung. Dù Mark có tin hay không, Đỗ đều sẽ viện cớ đó tranh luận với Mark. Nam Bắc không biết những gì mình sẽ nói tiếp theo sẽ trở thành lời mà cô hối hận nhất trong đời.

Nếu cô biết, Trình Mục Dương đứng ở phía bên kia bức tường, muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy mạng cô, cô tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Nhưng cô lúc này chỉ muốn dốc hết khả năng của mình để rời khỏi đây, để mình không trở thành điểm yếu của hấn.

“Từ lúc ở Bỉ, tôi đã biết hấn là ai.” Giọng cô rất dịu dàng, “Hồi đó, gia tộc của tôi phải chịu tai họa ngập đầu. Vậy nên tôi thừa nhận, khi đó tôi thật sự muốn được hấn bảo vệ. Những chuyện sau này chắc anh đã rõ, tại thị trường chợ đen ở Uyển Đình, tôi có thể lực tuyệt đối, việc gì phải đến Moscow, núp dưới bóng

của một gã đàn ông? Vì thế...” Cô mỉm cười, “Cuộc hành trình trên con tàu kia cùng nhà họ Thẩm chỉ là một sự sắp đặt cố ý, nhà họ Trình ở Moscow quanh năm lũng đoạn thị trường buôn bán vũ khí, còn chúng tôi đã ngấp nghé thị trường này quá lâu rồi, lâu tới nỗi buộc phải đích thân ra tay thôi.”

Đỗ ngạc nhiên trước tốc độ phản ứng của cô.

Nam Bắc đã nói quá nhiều. Thứ được liệu mà CIA sử dụng trong căn phòng này đã bắt đầu phát huy tác dụng hoàn toàn, mọi thứ trước mắt cô đều chồng thêm một chiếc bóng. Cô rất vui vì ban nãy mình đã nói với Đỗ về tung tích của vợ anh ta.

Đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ đến để ép buộc hắn một cách nhanh nhất.

“Tiểu thư Nam Bắc.” Giọng nói của Đỗ như thể đang ở nơi nào đó xa xôi, bỗng dưng tiến đến gần, chói tai không chịu nổi.

Cô nghiêng chặt răng, không nói gì nữa, thật ra cơ bản cô không còn sức mở miệng.

Gương mặt Đỗ đang áp sát qua đây: “Tôi còn nhớ, lúc ở Uyển Đình cô từng nói giữa tôi và cô có một duyên phận đặc biệt. Tôi nghĩ, bắt đầu từ khi đó tôi đã bị cô mê hoặc hoàn toàn rồi...”

Nam Bắc cau mày, không biết tại sao hắn tự nhiên ăn không nói có như vậy.

Hơi thở ấm nóng gần kề trong gang tấc.

Đỗ tiến tới trao cho cô một nụ hôn bất ngờ, cổ của cô bị bàn tay hắn giữ chặt. Cô khó chịu hết sức, nhưng ngay cả đầu ngón tay cũng chẳng còn chút sức lực, đành tựa lên người hắn, như đang chìm đắm trong nụ hôn ấy. Cuối cùng Đỗ buông ra, thì thầm bên tai cô: “Yên tâm, vì con gái tôi, tôi nhất định sẽ thả cô đi.”

Hắn tách người, kề sát bên môi, vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, nói những lời ẩn ý thâm sâu: “Rất vui khi chúng ta có chung một kẻ địch. Tin tôi đi, tiểu thư Nam Bắc đây quyến rũ, tôi tuyệt đối sẽ không làm cô thất vọng.”

Và đương nhiên, hai người ở bên kia tường cũng nghe thấy câu nói này vô cùng rõ ràng.

“Trình.” Mark nhún vai, “Xin lỗi, đây hoàn toàn không phải cảnh tôi muốn anh nhìn thấy, anh biết đó, là việc ngoài ý muốn thôi.”

Giọng nói của anh ta pha lẫn ý cười.

Nhưng anh ta vẫn hơi nghi ngờ, tại sao lúc này lại có một khoảng thời gian im lặng?

Trình Mục Dương khẽ hít thở, cơn đau càng thêm dữ dội.

Nhưng về mặt hắn lại bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng, hắn chậm rãi đến trước mặt Mark, túm chặt vạt áo sơ mi anh ta: “Tôi sẽ không để các người sống mà rời khỏi Philppin.” Mark ngạc nhiên nhìn hắn: “Tôi có thể khẳng định với anh, anh giết tôi cũng vô dụng, máy ghi âm đều được đồng bộ hóa với trụ sở CIA, bắt đầu từ khi này anh đã là tội phạm bị truy nã trên toàn thế giới.”

Ánh mắt Trình Mục Dương sa sầm vì cảm xúc, miệng hắn mím chặt, đường nét trên gương mặt căng cứng, hắn nhìn xoáy vào Mark, kèm theo đó là áp lực nặng nề như đang trông xuống con mồi của mình.

“Tôi nghĩ CIA chắc phải rất vui chứ, tôi có thể giết vài công dân của họ thì lại nhiều thêm một tội danh, không đúng sao?” Giọng hắn thản nhiên mà bất cần.

Đồng tử của Mark lập tức co lại.

Nhưng đã muộn rồi, nắm đấm của Trình Mục Dương nhằm ngay huyệt thái dương của anh ta, ra sức nện mạnh xuống. Khi có người xông ào từ ngoài cửa, hắn quăng Mark ra ngoài, đụng trúng một người. Mark đang hôn mê bất tỉnh, không ngừng thổ ra máu tươi từ trong miệng, đồng bọn của anh ta bỗng hơi khiếp vía.

Ai ngờ được trong phòng thẩm vấn lại xảy ra chuyện như thế này. Song họ càng không hiểu nổi tất cả những chuyện tiếp sau đó, người đàn ông này lại có thể xem thường hoàn cảnh hiện tại của mình, biến phòng thẩm vấn thành trường đấu của ác thần.

Nắm đấm giáng xuống đầu, nơi đây ngập trong máu.

Xương sườn hấn đã gãy, lai vận động mạnh như thế này chắc chắn sẽ gây tràn máu màng phổi dẫn đến tử vong, hấn rõ điều này hơn ai hết. Nhưng với hấn, lý trí đã hoàn toàn không còn tồn tại. Hấn chỉ còn nhớ tới cô bé hấn gặp thời niên thiếu. Khi hấn đang mặc niệm tâm kinh nhưng không được Phật Tổ cứu rỗi, chỉ có cô xuất hiện từ trong bóng tối, xua tan mọi cơn ác mộng.

Vậy nên hấn tuyệt đối không thể tha cho bất cứ kẻ nào dám uy hiếp cô. Cô nói gì, làm gì, đều không quan trọng với hấn, nhưng nếu cô bị kẻ khác ép buộc làm gì, hấn nhất định sẽ tận tay giết chết tất cả những ai nhìn thấy, nghe thấy điều đó.

Khoảnh khắc Trình Mục Dương quăng Mark ra ngoài, hấn vội cướp lấy súng, loáng một cái đã bắn chết hai tên.

Ba tên còn lại cũng bị hấn đánh rơi súng, chúng liền nắm chặt dao găm trong tay, cúi người vây quanh hấn.

Mắt hấn quan sát ba tên luân phiên xuất hiện trong tầm nhìn lúc này.

Nội thương làm hấn đau đớn khó lòng chống đỡ nổi, thậm chí hấn còn có ảo giác hồn lìa khỏi xác.

Hấn thổ ra một ngụm máu tươi, liền niệm tâm kinh như thói quen hồi nhỏ: “Quán Tự Tại Bồ Tát hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, chiếu kiến Ngũ Uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử, sắc bất bất dị không, không bất dị sắc...”[3]

[3] Câu nói trên trích trong Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh là một bộ kinh rất ngắn của Phật Giáo Đại Thừa nhưng lại có ý nghĩa rất thâm sâu, rất cơ bản nhằm phá bỏ thói quen chấp nhất nặng nề của chúng sinh. Tạm dịch: Bồ Tát Quán Tự Tại khi thực hành thâm sâu phép quán Bát Nhã Ba La Mật Đa, tức dùng trí bát nhã soi thấu bản thể của thế giới, thì thấy Ngũ Uẩn (Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức) đều là không, nên giải thoát được tất cả mọi khổ nạn. Đây Xá Lợi Tử, Sắc chẳng khác gì Không, Không chẳng khác gì Sắc...

Bát Nhã Tâm Kinh, cứu độ chúng sinh giải thoát thanh thân.

Hấn đang sống trong chấp niệm của chính mình, không thể tự giải thoát.

Chỉ còn cách dựa vào Bát Nhã Tâm Kinh mới có thể giữ vững ý thức cuối cùng trong cảm giác đau đớn khó lòng chống đỡ nổi này.

Trình Mục Dương cúi người, con dao trong tay nhỏ máu xuống sàn, lúc ba tên kia nhào tới, con dao lóe sắc bạc trong tay hấn vô cùng chuẩn xác, cắt qua yết hầu của một tên.

“Thị chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cầu bất tịnh, bất tăng bất giảm...”

Trong mắt Trình Mục Dương chỉ còn lại sự lạnh lùng tàn khốc, hấn cầm con dao trong tay đâm thẳng vào tim kẻ kia.

Ngay sau đó, hấn cướp lấy con dao mới từ trong tay kẻ đã chết.

Hai tên còn lại nhìn Trình Mục Dương, càng lúc càng hối hận vì vừa nãy đã xông vào phòng.

Nếu cứ vứt bỏ một người là Mark, ít nhất vẫn còn năm người sống sót, nhưng bây giờ, hai người họ không ai có thể trốn thoát. Cho dù không phải chiến đấu vì CIA, họ cũng hiểu rằng mình không thể thoát khỏi lưỡi dao trong tay của Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương hoàn toàn không phải con thú điên cuồng khi lâm vào đường cùng, mà chỉ đơn thuần là tàn sát hàng loạt mà thôi.

Đỗ bước ra từ phòng bên cạnh, nhìn thấy tất cả mọi chuyện qua camera giám sát, hấn thực sự không dám tin vào mắt mình. Trình Mục Dương lại dám giết nhiều người như vậy ngay trước camera theo dõi của CIA.

Hành động lần này do Đỗ và Mark chỉ đạo, đã dẫn theo sáu người.

Nhưng ngay lúc này, chỉ còn lại hấn và đồng nghiệp bên cạnh, chỉ còn đúng hai người.

“Cho nổ căn phòng này, nếu người của chúng ta chết hết thì cho nổ ngay.” Đỗ lập tức ra quyết định.

Họ đã có được khẩu cung của Trình Mục Dương, nhiệm vụ lần này coi như không hề thất bại, dù Trình Mục Dương bị nổ chết thì cũng đã đủ bằng chứng để tiếp tục bước tiếp theo trên bàn đàm phán thương lượng với Moscow. Trình Mục Dương có “tình hữu nghị tốt đẹp” với quá nhiều người thuộc giới thượng lưu, cho nên tội danh của hắn đủ để đe dọa tới bọn họ.

“Đỗ, có người hỏi vừa nãy tại sao anh tắt máy nghe lén những hai phút đấy?” Đồng nghiệp ngồi trong phòng giám sát ngẩng đầu nhìn Đỗ, “Bất kì ai thẩm vấn trong phòng lắp camera giám sát đều không được tắt máy nghe lén, đây là quy định cơ bản.”

Đỗ vỗ vai anh ta, tươi cười: “Việc này tôi sẽ đích thân giải thích với cậu sau.”

Câu nói vừa dứt, trong camera theo dõi, tất cả mọi người đều gục trên mặt đất.

Máu chảy thành sông, thậm chí chỉ cần nhìn thấy cảnh này thôi đã có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Hai người đều im lặng. Trong vũng máu, Trình Mục Dương một tay chống lên mặt sàn, khó khăn đứng dậy.

Hắn đi đến trước Mark đang hôn mê, dùng cách thức nguyên thủy nhất, đứng trên người Mark, cầm pháp dao xuống. Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía camera.

Ánh mắt lạnh lẽo vô cảm.

Đỗ khẽ thở dài.

Con người này quá đáng sợ.

Đỗ nghĩ đến chuyện khiến Trình Mục Dương phát điên, chợt lạnh sống lưng.

Lòng ngực hắn đau nhói, như thể con dao này cắm thẳng vào tim hắn chứ không phải Mark.

“Kích nổ trong vòng hai phút, tôi đợi cậu ở ngoài bãi biển phía Tây.” Đỗ bực bội nắm lấy thành ghế, lại buông ra, không yên tâm lắm hỏi đồng nghiệp, “Căn phòng này có phải là phòng khép kín không? Liệu trong hai phút hắn có thoát ra ngoài được không?”

“Hoàn toàn khép kín.” Đồng nghiệp nhanh chóng thiết lập chế độ kích nổ.

Anh ta vừa dứt lời, Đỗ lập tức dí súng vào sau đầu anh ta, rồi bóp cò.

Ngoài Đỗ ra, đặc công cuối cùng của CIA trên bờ biển này đã chết.

Khoảnh khắc nổ súng, Đỗ cảm thấy dường như mình đã bị ma quỷ nhập xác.

Rõ ràng hai tiếng trước, họ đang không chế mọi chuyện, nhưng hai tiếng sau này đây, họ chẳng khác gì đã thất bại hoàn toàn. Một nam một nữ này thực quá đáng sợ, đáng sợ hết như ác quỷ.

Nếu có thể được thì kiếp này hắn sẽ không bao giờ đụng mặt bất cứ người nào của nhà họ Nam và nhà họ Trình nữa.

Nhưng hiện tại, Đỗ buộc phải đưa Nam Bắc đi để đổi lấy gia đình hắn.

Đỗ xông ra khỏi phòng giám sát, sang phòng thẩm vấn cách vách một bức tường, bế Nam Bắc lên chạy khỏi căn nhà gỗ. Lúc này trời đã tối đen như mực, Đỗ bế một cô gái hôn mê chạy trên lớp cát mềm. Vì cát quá dễ lún, hắn chạy chậm hơn so với dự tính, khi tiếng nổ lớn bùng lên cùng lúc con sóng dữ ập tới, hắn chỉ có thể ép Nam Bắc dưới người, chôn cát đá và mảnh vụn từ căn nhà văng khắp xung quanh.

Không biết bị thứ gì sượt qua lưng, tay hắn sờ thấy máu tươi ấm nóng, nhìn lên đồng hoang tàn đang bùng cháy, hắn ngồi dậy trên bãi cát. Bên cạnh là Nam Bắc còn hôn mê, Đỗ hận không thể lột da rút gân cô ta, nhưng lại buộc phải thỏa hiệp, thậm chí còn phải bảo vệ cô ta khi bom nổ.

Đỗ hiểu rõ, từ khi ra tay với đồng nghiệp CIA, hắn sẽ phải “biến mất” khỏi thế giới này, hoặc là làm phản gián điệp ở nước khác. Hắn nghĩ đến tương lai dài đằng đẵng đều phải sống trong sự truy sát của CIA, bắt giác hiện lên ý muốn giết chết Nam Bắc.

Đáng tiếc, hiện tại hắn chỉ có thể đưa Nam Bắc rời xa bờ biển đang bốc cháy bùng bùng này.

Lúc hôn mê, Nam Bắc chợt nghe thấy tiếng mưa.

Tiếng mưa rào rào nhưng giống như đang cách một lớp kính, loáng thoáng không rõ ràng lắm.

Cô khó khăn mở mắt ra.

Trong phòng chẳng có đèn, cả người cô bị trói chặt, miệng bị dán băng dính, tay chân cũng bị cố định một chỗ, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Chắc chắn vì nằm trên giường, ga giường còn có mùi gì đó rất khó ngửi.

Dù đây là đầu đi chẳng nữa, ít nhất cũng không phải ven bờ biển.

Cô nghĩ, có lẽ Đỗ đã thành công.

Nếu không họ sẽ không dùng phương tiện thô sơ thế này để bắt giữ cô.

Màn đêm tối đen, mưa rơi không ngớt, chỉ có ánh sáng tự nhiên mà xám trắng xuyên vào từ bên ngoài.

Cô mở mắt ra nhìn ra cửa sổ.

Không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu, đầu cô đau như búa bổ. Cơ đau nhói lên từ huyết thái dương rồi lan ra không cách nào khống chế, cô chỉ có thể nhắm chặt mắt, mặc niệm Bát Nhã Tâm Kinh hết lần này đến lần khác.

Đây là tâm kinh cô học từ mẹ hồi còn nhỏ, chỉ cần buồn phiền hay bực bội trong lòng, liền niệm để tĩnh tâm.

Không thể có đường cùng, bất cứ nơi nào trên thế gian này đều không có đường cùng. Chỉ cần rời khỏi CIA, chính là bước đầu tiên đặt chân lên lối thoát.

“Quán Tự Tại Bồ Tát hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, chiếu kiến Ngũ Uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ, tưởng, hành, thức, diệc phục như thị.”

Sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Cô nhớ đến Trình Mục Dương. Không Không Sắc Sắc, Sắc Sắc Không Không[4], quả thực hẳn đã hiểu rõ những điều này.

[4] Sắc và Không là hai trạng thái của mọi vật nơi cõi trần: Sắc là có hình tướng, thấy được; Không là không hình tướng, không thấy được. Sắc và Không ấy là nói tương đối với con mắt phàm của chúng ta: có hình tướng mà mắt thấy được gọi là Sắc, còn mắt phàm không thấy gì cả gọi là Không. Ai nhận biết được chân lý Sắc Không này thì không còn chấp cái Sắc tướng, tức là chấp cái xác thân nơi cõi trần, thì người đó dứt được phiền não.

Mưa ngoài kia dường như càng ngày càng lớn, khiến cô nhớ lại những ngày tháng sống ở Bỉ, hồi ức của cô dần trải, cho đến ngày hôm ấy...

Trên ghế sau xe chật chội, hẳn một tay đặt lên chỗ ngồi của Nam Bắc, tay còn lại đặt trên đầu gối mình, nhưng tại chân dài, bất đắc dĩ phải nghiêng qua áp sát cô. Cô và hẳn bắt đầu một cách tự nhiên vậy đó, chỉ là cô muốn nói chuyện, còn hẳn vừa hay biết tiếng Trung.

Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương.

Ba chữ này nóng bỏng dâng trào trong trái tim cô.

Hi vọng hẳn có thể thuận lợi hoàn thành mọi việc, còn cô trước hết phải trở về Uyển Đình.

Giọng nói ngoài cửa làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô, là thứ ngôn ngữ cô không hiểu. Cô nghe một lát, lúc định bỏ cuộc, chợt nghe thấy giọng tiếng Anh theo khẩu âm Philippin đang trò chuyện xã giao với ai đó. Ngay lập tức, từ trong cuộc đối thoại có cả nam và nữ kia, cô đã biết đây là nơi nào: khu đèn đỏ của Manila – Thủ đô Philippin.

Và sau khi Đỗ quay trở lại, suy đoán của cô đã được chứng thực.

Đỗ xé băng dính khỏi miệng cô, đút cho cô ăn từng miếng bánh mì, từ đầu đến giờ luôn giữ im lặng, lúc cuối cùng cho cô uống nước, anh ta mới nói: “Tôi sẽ để cô sống khỏe mạnh, cho đến khi anh trai cô đưa vợ và con gái tôi đến Anh.”

Đưa đến Anh?

Nam Bắc uống nước, không nói gì. Một kẻ phản bội lại CIA, đồng thời đắc tội với Moscow, nương nhờ cục tình báo Anh hẳn là sự lựa chọn không tồi.

Cô ăn uống xong xuôi, Đỗ lại bịt kín miệng cô.

Anh ta nằm xuống chiếc giường khác trong phòng, không gian lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Cô nhắm mắt, tiếp tục niệm Bát Nhã Tâm Kinh. Không biết mình đã ngủ quên tự khi nào, rồi giấc mơ kéo đến.

Trong mơ cô thấy Trình Mục Dương, là Trình Mục Dương của thời niên thiếu.

Hắn mặc bộ vest được đặt may riêng, nơ áo nhỏ xinh, đôi mắt màu nâu, da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun mềm mại vén sau tai, giống hệt như con búp bê vải phương Tây. Hắn đang ngồi ngay ngắn, lật xem sách kinh Phật, một lát sau, ánh mắt hắn rời khỏi kinh thư, nghiêm túc nhìn về phía bức tường.

Nam Bắc cũng nhìn theo ánh mắt hắn, trên đó treo một bức tranh xuân đồ Ukiyo-e.

Đúng là tên nhỏ biến thái.

Cô giống như một người đứng ngoài quan sát, ngắm hắn cận cảnh qua ống kính, chỉ cảm thấy buồn cười. Nhưng khi nhìn hắn của thời niên thiếu một cách chăm chú như vậy, cô bất giác cứ ngắm mãi, ngắm mãi, đến nỗi mê mẩn ngây dại. Tình yêu này, cho dù là ai đã đắm chìm trong đó một lần, thì nhất định sẽ phải chìm đắm trọn đời trọn kiếp.

13. Chương 12

Chương 12: Nam Hoài họ Nam

Lúc cô tỉnh lại, trời đã sáng.

Cô nhớ mang máng giấc mơ tối qua, chỉ cảm giác nó thật ám áp. Cô chưa từng nhìn thấy Trình Mục Dương hồi nhỏ, những khung cảnh trong mơ kia đều bắt nguồn từ lời miêu tả của hai người dì trong nhà hẳn kể khi cô còn ở hồ Thiên Đảo mà thôi.

Mười mấy ngày tiếp theo, cô vẫn bị trói trên giường như cũ. Đỗ đưa đến một cô bé Philippin khoảng bảy tám tuổi, lúc hắn không ở trong phòng, cô bé kia sẽ ở đây canh giữ cô không chớp mắt. Đến khi Đỗ về, hắn sẽ còng tay cô lại, nhốt trong phòng vệ sinh, và vẫn bảo cô bé kia trông chừng cô.

Chỉ có điều, lúc này trong tay cô bé ấy đang cầm một khẩu súng.

Nam Bắc từng thử dò xét, cô bé hoàn toàn không hiểu tiếng Anh. Tư thế cầm súng rất gượng gạo, chắc mới được Đỗ dạy cho.

Tối ngày thứ mười bốn, khi Đỗ trở về, trên người đầy thương tích.

Hắn bảo cô bé kia giúp mình băng bó, việc đầu tiên cô bé làm chính là chìa tay ra đòi hắn thù lao.

Đỗ mắng chửi vài câu bằng tiếng Philippin, lấy ra một thứ từ trong túi áo, quăng lên mặt bàn, bên trong có mấy tờ giấy bạc, hắn vứt một tờ cho cô bé, cuối cùng cô bé mới chịu băng bó giúp hắn.

Nam Bắc bị buộc khấn kín miệng, thờ ơ trước tất cả những chuyện này.

Đỗ bỗng nhiên không còn im lặng như thường ngày, hắn gỡ khăn bịt miệng xuống, kẻ súng lên trán cô: “Trong mơ tôi cũng muốn giết chết cô.”

Hắn nói bằng tiếng Trung.

Ngữ điệu không được chuẩn xác lắm, nhưng hắn đay nghiến từng chữ một.

Nam Bắc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Tôi cũng vậy.”

Cô vốn đã mảnh mai, mười mấy ngày nay bị hành hạ, gương mặt càng nhỏ lại, khóe mắt hơi hắt lên, trong con ngươi đen láy phản chiếu hòng súng gần kề gang tấc. Cô có đôi mắt cực kỳ giống Nam Hoài, chỉ là sát khí kém phần anh, độ sáng nhiều hơn chút.

Trước ánh mắt của cô, Đỗ có một khoảnh khắc không dám khẳng định, rằng liệu thật sự có thể dùng tính mạng của cô gái này đổi lấy vợ và con gái mình hay không?

Hắn bị ánh mắt của cô làm cho tức giận.

Hắn dùng sức ép cô lên vách tường, cúi cả người xuống, nguyên rửa tàn ác bên tai cô.

“Cô có biết bao nhiêu người truy sát tôi không? Người của CIA, người của anh trai cô, người của Nga. Cứ như tôi mới là trùm buôn vũ khí, trùm buôn ma túy, tội ác tày trời, đáng bị đày xuống địa ngục vậy! Cô, chính cô là kẻ khi sinh ra đã phải xuống quách địa ngục cho rồi, sao cô dám sống đến tận bây giờ hả?”

Nam Bắc bị choáng vì va đập mạnh, bỗng cảm giác buồn nôn.

Huyết thái dương đau nhức vì bị súng đè mạnh, tay chân đều đang bị trói, cô hoàn toàn không còn sức quan tâm chuyện gì cả.

Nhưng lời Đỗ nói như thể một câu chuyện tiểu lâm, làm cô phải cười khẩy: “Ai phải xuống địa ngục? Thế giới rộng lớn nhường này, có quốc gia nào không có đặc công của các người? Các người đang làm những gì đây? Định bắt người dân của mỗi quốc gia làm trâu làm ngựa cho người Mỹ à? Iran, Guatemala, còn cả Chi Lê, đất nước nào cũng vừa mới bắt đầu thịnh vượng, nhân dân vừa mới bắt đầu yên ổn, thì bị các người xúi giục kích động phản chính phủ!”

Cô nghe tin tức từ bên ngoài, thương xót thay cho những dân tộc này.

“Ở đây cũng vậy, tổng tuyển cử Philippin có ích lợi gì? Ngay đến việc họ bầu cử tổng thống mà các người cũng phải ‘giúp đỡ’. Tôi nói cho anh biết, CIA không phải Thượng Đế, anh cũng không phải sống để cứu vớt nhân loại, ‘giấc mơ Mỹ’(1) của các anh đã dẫn đến chiến tranh và nội chiến cho bao nhiêu quốc gia? Chúng tôi cũng vậy thôi, tay nhuộm máu tươi, chẳng ai cao quý hơn ai đâu.”

(1) Giấc mơ Mỹ (The American Dream): Là khái niệm lần đầu tiên được sử dụng bởi James Truslow Adams trong cuốn sách The Epic of America của ông viết năm 1931. Giấc mơ Mỹ là “giấc mơ về một mảnh đất trong đó cuộc sống nên tốt hơn, giàu có hơn và đầy đủ hơn với tất cả mọi người, với cơ hội ỗi người tùy theo khả năng hoặc thành tích.

Cô liếc nhìn hắn.

Có vẻ, cô mạnh mẽ hơn hắn một chút.

Dù là gia tộc nào đi chăng nữa, khởi nguồn đầu tiên của họ đều vì muốn bảo vệ cho người dân ở vùng đất của mình. Xưa nay họ không tồn tại để xâm chiếm đất đai hay chiếm đoạt nguồn tài nguyên của người khác.

Nghe cô nói, Đỗ không còn lời nào biện bạch.

Hắn tóm chặt cổ Nam Bắc, chỉ cần một tay cũng có thể lấy mạng cô.

Song, vẻ mặt cô hết sức thản nhiên, hình như biết rõ hắn không dám xuống tay.

Cuối cùng, hắn cảm hận cười vang.

“Cô sùng Phật?”

Nam Bắc bị chặn cổ họng, hít thở khó khăn, càng khó mở miệng trả lời.

“Người tin vào Thượng Đế như chúng tôi đều từng nghe câu ‘Joy may end in grief.’” Hấn cúi thấp đầu, rít qua kẽ răng, sự thù hận đi kèm với chút vui thú, hấn giải thích cho cô nghe, “Ý nghĩa của câu này là: Niềm vui có thể kết thúc trong đau buồn. Tiểu thư Nam Bắc, tôi nghĩ, trong Phật giáo chắc cũng có câu tương tự nhỉ?”

Đỗ cười vài tiếng kỳ dị, Nam Bắc bỗng hơi hoảng sợ.

“Mấy ngày nay vì để nắm được bằng chứng uy hiếp Hội đồng bảo an Nga, tôi đang mạo hiểm tính mạng đi lấy một số tài liệu từ phía CIA, đó là vài đoạn video.” Giọng nói của Đỗ hưng phấn đến kỳ lạ, “Tôi nghĩ, cô và Trình Mục Dương trước kia chắc từng có một khoảng thời gian chung sống vô cùng hạnh phúc, bằng không hấn sẽ chẳng để tâm đến cô như vậy.”

Đôi mắt Nam Bắc đột nhiên trợn trừng, vội quay đầu qua, nhìn hấn chằm chằm.

Hấn nhắc đến Trình Mục Dương.

Lại nói một cách khó hiểu “Niềm vui có thể kết thúc trong đau buồn”, thêm cả điệu cười hưng phấn và thỏa mãn của kẻ đã được báo thù rửa hận, mỗi một chi tiết đều khiến cô sợ rợn tóc gáy. Hấn nói Trình Mục Dương “để tâm” mình ư, tại sao?

Đỗ lại cười thành tiếng, lấy di động từ trong túi áo đưa cho cô.

Trong đó đang phát một đoạn video.

Cảnh tượng hết sức đẫm máu, khoảnh khắc Nam Bắc nhìn thấy chúng, cô liền sững người.

Cô không biết đây là đâu, không biết người bị giết là kẻ nào, nhưng cô nhận ra người đang bước đi chao đảo, cúi thấp người, nắm chặt dao găm kia.

Đâu đâu cũng là máu tươi.

Cô xem mà chột muốn nôn khan.

Tim cô đập rất nhanh, vô số suy đoán lướt qua trong đầu, cô không kịp bắt lấy điều gì, mọi thứ rồi như tơ vò. Đỗ lên tiếng phối hợp hết sức với đoạn băng, cứ như sợ cô xem không hiểu, phải nhỏ tiếng giải thích: “Hôm đó, lúc cô thân mật với tôi trong phòng thẩm vấn, Trình Mục Dương đang ở ngay bên kia bức tường, cô và hấn chỉ cách nhau một tấm kính, tiếc rằng cô không nhìn thấy hấn, còn hấn lại nhìn rất rõ cô.”

Trời đất quay cuồng trước mắt Nam Bắc.

Từng chữ mà Đỗ nói đều giáng thẳng tận đáy lòng cô, găm xuống nơi sâu thẳm nhất.

“Đúng là tên điên. Cô đoán xem, hấn bỗng dưng phát rồ là vì cô phản bội hấn, hay là vì hai chúng ta thân mật? Hay là, vì cô và hấn cách nhau một lớp kính, hấn lại không thể bảo vệ được cô nên mất hết lý trí?”

Cô nhìn Đỗ, chỉ nhìn không thôi, nhưng nước mắt lập tức trào ra chẳng hề báo trước.

Cô biết, hấn tuyệt đối sẽ không nghi ngờ mình. Bao tháng ngày bên nhau, bắt đầu từ khi ở Bỉ, họ đã có quá nhiều những khoảng thời gian chỉ thuộc về hai người. Chỉ có người này mới hiểu rõ cảm nhận của người kia.

Đỗ nâng cầm cô lên bằng súng, nhìn cô hai mắt ngẩn lệ vì nôn khan, “Nếu hấn không tàn sát hàng loạt như vậy, chúng tôi sẽ không chết nhiều đến thế, còn tôi, cũng sẽ không hạ lệnh kích hoạt bom thủ tiêu hấn. ‘Bùm’ một tiếng, trùm vũ khí của chúng ta đã không còn nữa rồi.”

Đồng tử của Bắc Nam đột nhiên co lại.

“Không còn, cũng có nghĩa là chết ấy mà, chết không còn mảnh xác.”

Đỗ vẫn tiếp tục nói.

Nhưng Nam Bắc chẳng nghe thấy gì nữa.

Trình Mục Dương chết rồi ư?

Chết không còn mảnh xác.

Nghe giống hệt như một giấc mộng.

Từ khi hai người gặp lại, ánh mắt của hắn chưa khi nào rời khỏi cô.

Hắn nói: “Bắc Bắc, trí nhớ của anh lúc nào cũng tốt, ở đây luôn nhớ về em.”

Hắn nói: “Sau khi chuyến này kết thúc, em về Moscow cùng anh nhé, được không?”

Hắn nói: “Anh rất ít khi nổ súng, ban nãy vì anh sợ em bị nguy hiểm...”

Hắn nói: “Đối với anh, xưa nay em chưa bao giờ là Nam Bắc của Uyển Đình. Anh chỉ quen Nam Bắc khi nãy nợ tiền đánh bạc của mình thôi...”

Hắn nói: “Đáng lẽ anh có thể làm người tốt, tiếc rằng người mê hoặc anh lại là em.”

...

Trong bóng tối, giọng nói của hắn tựa như hạt cát mịn trên bãi biển giữa đêm khuya, tuy lạnh giá nhưng khiến người ta thoải mái dễ chịu. Có lúc giọng nói thật xa vời, đôi khi lại ngay gần bên. Chỉ tiếc rằng cô không mở to mắt nên chẳng thể nhìn thấy hắn.

Ban đầu vốn dĩ là kế hoạch hoàn mỹ không một khe hở, nhưng sự xuất hiện của cô đã trở thành điều bất ngờ thứ nhất, rồi sau đó là những pha nguy hiểm liên tiếp dồn dập đuổi theo. Có lẽ ban đầu là cô bị hắn làm liên lụy, bị cuốn vào cuộc đấu giữa CIA và Moscow này, nhưng kết cục của câu chuyện lại là: Cô trở thành điều bất ngờ lớn nhất trong cả cuộc đấu, cô đã hại chết Trình Mục Dương.

Nam Bắc hôn mê một ngày một đêm, chỗ cô bị trời dần dần nổi mẩn đỏ.

Ban đầu Đỗ không chú ý lắm, thậm chí còn vui là đằng khác, nhưng buổi đêm nhìn thấy cô không ngừng chảy nước mắt, thân nhiệt nóng ran đến ghê người, hắn bắt đầu đứng ngồi không yên. Điều kiện của Nam Hoài chỉ có một, chính là phải đưa Nam Bắc trở về nguyên vẹn, một sợi tóc cũng không được thiếu, có vậy thì vợ và con gái Đỗ mới có thể đến Trung Quốc thuận lợi.

Hắn bực bội vỗ gọi cô bé kia tỉnh dậy, bảo nó đi tìm bác sĩ.

Người đến đây là một bác sĩ bản địa.

Hơn nữa còn là người già nua mù lòa.

Đỗ nhìn thấy ông ấy hành động bất tiện, cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nhưng vẫn cảnh giác cảm sùng, đề phòng xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài dự liệu. Bác sĩ già kia xem ra là người gốc Hoa, sau khi bắt mạch cho Nam Bắc, nói bằng tiếng Trung hết sức gượng gạo: “Vợ của anh đã mang thai.”

Đỗ sững người, đột nhiên cười vang.

Hay quá rồi.

Nam Bắc mang thai, đủ để khiến Nam Hoài đẩy nhanh tiến độ thỏa hiệp.

Suốt bao ngày nay, vì hắn đồng thời bị truy sát từ nhiều phía nên Nam Hoài không mấy sốt sắng. Đỗ đã hợp tác cùng Nam Hoài mấy năm nay, hắn quá rõ bản tính hẹp hòi ích kỷ của anh ta, nếu tổn hại tám thì phải đòi lại gấp mười lần. Hắn từng nghe một lời đồn, Nam Hoài đã mất mười lăm năm, một thân một mình đưa tất cả những kẻ liên quan đến vụ tử vong của cha mẹ mình hồi đó... vào chỗ chết.

Đó là kẻ mà không ai muốn trở thành địch thủ.

Bác sĩ già nhanh chóng kê đơn thuốc điều hòa, cố gắng hết sức tránh ảnh hưởng đến thai nhi, giúp sức khỏe cô nhanh biến chuyển.

Nam Bắc là quân bài lớn nhất của Đỗ, mặc dù hắn hận cô đến tận xương tủy, nhưng cũng không thể để cô xảy ra chuyện, nên chăm chú lắng nghe làm theo đơn thuốc của bác sĩ cho cô uống. Đêm khuya hai hôm sau, Nam Bắc cuối cùng đã hồi phục chút ý thức.

“Tỉnh rồi?” Đỗ đi đến, cúi người nhìn cô.

Lông mi Nam Bắc khẽ động dậy, cô từ từ mở mắt. Đôi mắt sưng lên, đau nhói như kim châm, tầm nhìn mờ hồ.

Hôn mê suốt nhiều ngày khiến ý thức của cô bị nghiền thành mảnh vụn, không thể phân biệt rõ ràng tình hình hiện tại.

“Vợ anh tỉnh rồi à?” Bác sĩ già cười, “Tỉnh rồi thì tốt, nên vận động một chút, nếu không sẽ không tốt cho thai nhi.”

Trên chuyến tàu quốc tế Bắc Kinh – Moscow, có một toa khách vô cùng đặc biệt.

Trong toa có bốn phòng riêng lẻ, ông chủ ở một phòng, ba phòng còn lại có bác sĩ và cả người mang súng. Tại Trung Quốc và Nga, tàng trữ súng là việc phi pháp, tiếc rằng điều đó hoàn toàn không có nghĩa lý gì với ông chủ của toa khách này.

Tại phòng của ông chủ chẳng có y tá, chỉ có hai bác sĩ và hai người đàn ông.

Một người đang ngồi cạnh giường mơ ngủ là Kyle. Người còn lại nằm trên giường, vừa mới thoát khỏi đầm lầy chết chóc.

Sau mấy lần cấp cứu, người đó đã có thể tự thở một cách yếu ớt.

Suốt hành trình kéo dài sáu ngày sáu đêm hao mòn tinh thần và thể lực, ngay đến hai bác sĩ cũng mệt lã người, nhưng không dám lơ là người đàn ông này.

Ánh nắng chiếu vào từ ngoài cửa kính, rọi lên mặt đất, đoàn tàu đang đi qua lục địa Siberia, khoảng cách hàng nghìn dặm giữa những ga tàu chỉ có rừng rậm và thảo nguyên bạt ngàn. Song hấn chẳng thể nhìn thấy khung cảnh tươi đẹp này.

Chẳng ai biết được khung cảnh trong giấc mơ của hấn là gì ngoại trừ bản thân hấn.

Hấn sống trên cõi đời này hai mươi chín năm, nơi từng đi qua nhiều vô số. Từ những chiến trường cục bộ lửa đạn bom rơi, đến những hội nghị bàn tròn chính trị thận trọng từng bước. Quá nhiều người sợ hấn, hận hấn, cũng có quá nhiều người cam tâm tình nguyện phục tùng hấn, thậm chí, có quá nhiều phụ nữ từng yêu hấn sâu đậm. Song, những nơi đó đối với hấn mà nói, đều chỉ là một cột mốc trên bản đồ mà thôi.

Còn thứ thật sự lưu lại ký ức trong hấn, chỉ có cuộc sống tại Thượng Hải thời thơ ấu, vài năm ở Bỉ, và chuyến du lịch Đông Nam Á năm mười bốn tuổi. Trạm cuối cùng của chuyến du lịch lần đó chính là Uyển Đình, việc này do hấn tự ý quyết định.

Hấn cực kỳ muốn đến thăm Myanmar – quốc gia người người thờ Phật, và Uyển Đình là con đường sang đó tiện nhất.

Uyển Đình nằm ở biên giới phía Tây Nam, đi qua một cây cầu, chính là nơi mà hấn muốn đến – một nơi có sông có núi, có rừng mưa nhiệt đới, có cửa khẩu biên giới quốc gia nhỏ nhất, người Đông Nam Á rất nhiều. Chàng thiếu niên là hấn rất hào hứng với chuyện này, nhưng hấn không thể ngờ nơi đó có thành phố ngầm của những băng nhóm xã hội đen lớn nhất Đông Nam Á, và còn cả những con bạc bất chấp tính mạng.

Trong khách sạn, giữa đêm khuya, hấn bị kẻ nào đó đột nhiên bịt thuốc mê, bắt cóc đem ra ngoài.

Đó là vì có một tên mafia bỗng trả giá cao để mua đứt mạng sống của hấn.

Tên lúc đó của hấn là Trình Mục.

Cái tên thiếu mất một chữ “Dương” là bởi hấn tách khỏi quan hệ với nhà họ Trình, tiếc rằng quan hệ huyết thống khó lòng xóa bỏ nên hấn đã bị liên lụy. Ông ngoại hấn xuất thân là nhà tư bản, chưa từng bước vào giới xã hội đen, năm xưa mẹ hấn gả cho cha hấn, sau khi ly hôn bèn đưa hấn trở về Thượng Hải, dĩ nhiên cũng không dính dáng quá nhiều đến thế giới ngầm.

Thậm chí sau khi cha hấn mất, ông Trình sai người đưa đến gia phủ nhà họ Trình, mẹ hấn mới biết gia tộc của cha hấn kinh doanh những gì.

Bởi vậy, quả thực không ai có thể ngờ đến việc hấn bị bắt cóc.

Chuyện bất ngờ này đã hại chết tất cả những người đi theo hấn ngày hôm đó. Những người ấy cả đời này chưa từng trông thấy đọ súng, xã hội đen hay tội phạm liều chết thực sự. Chỉ có một cô bé dân tộc Mèo cũng bị bắt dẫn theo hấn bỏ trốn, hai người chạy vào rừng rậm giữa đêm tối, dưới chân đầu đầu cũng là thực vật hoang dã, khắp nơi vang lên những âm thanh rợn người, thêm vào đó là mấy gã phát hiện ra họ liền đuổi theo phía này.

Cô bé dân tộc Mèo vô cùng sợ hãi, cuối cùng đã bỏ lại hấn, trèo lên cây đại thụ ấy mét.

Chỉ còn hấn nằm bò trong bụi cỏ, siết chặt nắm đấm, lắng nghe âm thanh đang tới gần.

Hấn bắt đầu niệm kinh Phật. Nếu Phật Tổ chịu dang tay cứu giúp, hấn nguyện cạo tóc đầu xuất gia đi tu, tụng bài kinh Phật không ngừng hiện lên trong tâm trí, nhịp tim hấn càng ngày càng chậm, nỗi sợ hãi bao trùm khiến hấn không thể nhớ nổi câu tiếp theo là gì.

Tiếng thở gấp, tiếng phỉ nhổ, và cả tiếng chửi rủa, vô số tia sáng chiếu rọi, cô bé ở trên cao kia bị lộ dấu vết, trước những ánh đèn giao nhau, cô bé bị mấy người đàn ông nổ súng bắn chết. Xác cô bé từ trên cao rơi xuống, máu tươi văng tung tóe khắp nơi, ấm nóng kết dính, bắn cả vào mắt trái hấn.

Hấn không dám lau đi, cũng không dám động đậy, mắt đau nhức dữ dội, tầm nhìn bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi.

Hấn không dám niệm Phật nữa, bắt đầu học theo các di trong nhà cầu khẩn Thượng Đế. Nếu trên đời thật sự có Thượng Đế, Ngài đồng ý dang tay cứu giúp hấn, hấn cam tâm tình nguyện trở thành con chiên ngoan đạo.

Chẳng có thứ ánh sáng trong truyền thuyết, cũng chẳng có sự cứu giúp trong tưởng tượng.

Chỉ có nhịp tim càng lúc càng dữ dội vì sợ hãi, cùng tiếng cười đùa đe dọa của những gã đàn ông kia. Bọn chúng dọa hấn hãy lập tức xuất hiện, bằng không sẽ rút gân lột da hấn, bán cho những đồng họ khát máu thích ăn thịt người kia.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, bất chợt tiếng súng vang lên, khoảnh khắc có người ngã xuống, nơi đó liền trở thành một cuộc đọ súng. Vô số đầu đạn xuyên qua rừng thẳm, mùi thuốc súng, mùi máu tanh nồng nặc, tiếng nổ đinh tai nhức óc, tất cả khiến hấn không chịu nổi, buộc phải động đậy. Nhưng chỉ một chút cử động đó thôi, ngay phía trước đã có một người đàn ông nhìn về phía này, gã đã tìm được hấn.

Trước mắt hấn, miệng của người đàn ông đó mấp máy yếu ớt, không nói nổi nữa chữ đã chết ngay tại chỗ.

“Anh, bên đó có người?” Bỗng có giọng con gái vang lên.

“Người? Không phải chết hết rồi sao?”

Tuy chàng trai nói vậy, nhưng vẫn cẩn thận xem xét.

Anh ta đang cảm tiểu liên trong tay, không ngừng dùng mũi súng chọc thử khắp nơi.

“Suyt.” Cô bé bỗng giữ chặt anh ta, chỉ vào chiếc nơ nhỏ trên mặt đất, “Đừng tìm nữa, tìm thấy rồi anh sẽ lại phải giết người diệt khẩu mất.”

Chàng trai ôm lấy vai cô bé: “Bắc Bắc của anh mềm lòng rồi sao?”

Cô bé ừm một tiếng, ngồi xổm xuống, quan sát bé gái đã chết ban nãy: “Người A Bó Dung truy đuổi có lẽ là mấy đứa trẻ, một người chết đã thê thảm lắm rồi, số còn lại anh cứ để chúng trốn thoát đi.”

Hấn không biết liệu cô có nhìn thấy mình chẳng.

Nhưng hấn đã nhìn thấy cô.

Gương mặt cô nhỏ nhắn, khóe mắt hơi hất lên, hai con ngươi đen lay láy.

Đó là cô bé xinh đẹp nhất mà hấn từng trông thấy.

Philippin. Khu đèn đỏ của Manila.

Nam Bắc dần lấy lại ý thức, cô vẫn còn quá yếu, không nói được câu hoàn chỉnh, nhưng vẫn muốn vuốt ve bụng mình theo bản năng. Tiếc rằng Đỗ hết sức thận trọng, ngay khi đang bệnh nặng thế này hắn vẫn trói tay chân cô.

Song hắn đã đổi từ dây thừng siết chặt da thịt thành dây vải mềm mại hơn.

Cô ý thức được mình chẳng thể thực hiện động tác đơn giản kia, liền nhắm chặt mắt không nói một lời.

Vị bác sĩ già mở to đôi mắt mù lòa, con người màu xám hướng về phía cô, luôn nhắc nhở cô phải chú ý ăn uống hoạt động ra làm sao, dường như thế nào.

Ông ta nói vô cùng bình thản, như thể không biết cô đang bị trói chân tay.

Đỗ sợ mọi người tiết lộ hành tung của hắn, sau khi bác sĩ đến, hắn cũng nhốt ông ta trong phòng, thỏa thuận khi nào hắn rời khỏi đây sẽ thả ông ta đi, đồng thời sẽ trả rất nhiều tiền. Còn về hiện trạng bị giam cầm của Nam Bắc, hắn chỉ nói cô có vấn đề về thần kinh nghiêm trọng, sợ cô làm bị thương đứa bé trong bụng.

“Mỹ muốn bán cho UAE bốn trăm quả bom phá hầm.” Đỗ đang xem thời sự quốc tế trên ti vi, “Mỹ sẽ nhanh chóng vượt qua lượng bán vũ khí của Moscow.” Hắn kiêu ngạo theo quán tính, “Rất nhanh.”

Nam Bắc vẫn không nói một lời.

Cô biết, con người này đã gần như phát điên rồi.

Còn cô muốn bảo vệ đứa con của Trình Mục Dương.

Nghĩ đến cái tên này, trái tim cô lại như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn tới nỗi cơ thể co quắp lại.

Bác sĩ già vội bắt mạch, dường như phát hiện ra sự khác thường của cô, bàn tay ông ta ngập ngừng đôi chút, bỗng nói với Đỗ: “Tiên sinh, vợ anh bị trói lâu quá nên cần phải xoa bóp tay chân, nếu không...” Đỗ vùng tay, ngắt lời bác sĩ, bảo cô bé kia giữ cổ tay phải của Nam Bắc trên đầu giường, xong mới cởi dây vải trói hai tay và hai chân cho cô.

Đỗ cảm chắc sừng trong tay, như thể đó là một phần cơ thể hắn.

Bác sĩ già nắm chặt một bàn tay của cô, bắt đầu xoa bóp chậm chậm, khơi thông huyết mạch.

Cô đã bị trói mười mấy ngày, ngay cả lúc vào phòng vệ sinh, hai chân cũng bị trói, còn sừng chìa vào đầu. Đây là lần đầu tiên hai chân được giải thoát, nhờ có bác sĩ xoa bóp, chân trái đã dần có khả năng hoạt động.

Rồi sau đó là chân phải, tay trái.

Cô nhắm mắt, cảm giác máu trong người bắt đầu từ từ thông suốt.

Chỉ có tay phải vẫn đang bị giữ ở đầu giường.

Đỗ đang mãi xem tin tức, có thể nghe thấy loáng thoáng giọng người dẫn chương trình nói: “Mỹ và UAE đã tiến hành hợp tác giao lưu thực tế trên các lĩnh vực như lọc dầu, quân sự, hàng không, du lịch.” Đỗ đột nhiên tắt tivi, có phần cáu kỉnh, đập bàn nói: “Thế đã xong chưa?”

“Sắp rồi, sắp rồi.” Bác sĩ già trả lời.

Nam Bắc bỗng rên lên, hình như đau ở đâu đó.

Đỗ nhìn cô.

Cơ thể cô như lên cơn co giật, tay trái nắm chặt chân phải, vì miệng bị bịt kín nên cô không nói nên lời, nhưng có thể nhận ra cô rất đau đớn. Đỗ vốn dĩ đang bức bối, bị cô làm cho càng thêm căng thẳng. Hắn đứng dậy, đi qua đó nhìn cô: “Sao tự nhiên thành ra thế này? Rốt cuộc cô ấy có vấn đề gì? Liệu có bị sảy thai không?”

Mấy câu tiếp theo đều là hắn truy hỏi bác sĩ.

Hắn còn đang hỏi dở, bỗng nhiên cảm thấy da đầu đau nhói. Hắn bị Nam Bắc đột ngột túm tóc, đập mạnh xuống đầu gối cô. Trong khoảnh khắc choáng váng vì cơn đau, hắn định trốn về phía sau, nhưng lại bị bác sĩ già kia ôm chặt lấy thắt lưng.

Tất cả xảy ra quá chớp nhoáng.

Nam Bắc tóm lấy cổ hắn bằng hai chân, quăng hắn thật mạnh, đầu của Đỗ đập mạnh lên vách tường. Một tiếng kêu lớn vang lên, cô một tay cướp súng của Đỗ, dí vào huyệt thái dương hắn.

Trận chiến ngắn ngủi trong phòng làm cô bé kia sợ khiếp vía.

Cô bé nhận ra người trả tiền ình đã bị tóm, lập tức chạy về phía cửa, mở ra, nhưng bị cảnh tượng bên ngoài làm kinh hãi sững sờ. Bốn năm khẩu súng đang chìa thẳng vào trán nó.

Trong ánh đèn đỏ sẫm, một người đàn ông cao lớn khom lưng cúi xuống.

“Sợ rồi à?” Anh ta nói bằng tiếng Philippin, hỏi cô bé bằng giọng vô cảm.

Cô bé ngay đến việc lắc đầu cũng không dám, người đàn ông này còn đáng sợ hơn cảnh tượng vừa rồi gấp trăm lần.

Đôi mắt đen u ám, tới nỗi dường như chẳng có ảnh phản chiếu trong đó.

Đây là một đôi mắt tràn ngập sát khí.

Nam Bắc thở hổn hển, bỏ súng xuống, chỗ này có quá nhiều súng đang chìa vào đầu Đỗ, cô không cần phải tự mình ra tay. Nhưng nhìn thấy người đứng ngoài cửa kia, lồng ngực cô liền đau nhói. Cô bị hành hạ suốt mười mấy ngày, lại vừa phục hồi sức khỏe, còn cả Trình Mục Dương, rồi cả đứa con, vừa này cô thật sự đã dốc hết sức lực còn sót lại.

Trước khi bác sĩ kia ngằm ra hiệu cho cô, thậm chí cô còn không biết mình có cơ hội hành động này.

Người đàn ông đó tiến lại gần cô, Nam Bắc cạn kiệt sức lực, giơ một tay về phía anh. Người đàn ông vươn tay nắm chặt lấy cô, đằng sau có người lấy chìa khóa từ trên người Đỗ mở còng tay cho Nam Bắc.

Nam Hoài không nỡ nhìn kĩ bộ dạng hiện tại của em gái, trầm giọng nói: “Anh trấn thủ ở ngoài mười mấy ngày, sợ làm bị thương đến em nên không dám xông thẳng vào.”

Cô rúc vào lòng Nam Hoài hết như lúc còn nhỏ, im lặng không nói gì.

Nam Bắc không khóc lóc, cũng không nhúc nhích. Cô đã chẳng còn nghe thấy hay nhìn thấy bất cứ thứ gì, giờ đây chỉ có vòng tay của Nam Hoài mới là nơi an toàn nhất.

Có một cái tên bị cô đè nén tận đáy lòng. Cô không dám nghĩ đến những gì liên quan tới ba chữ “Trình Mục Dương” nữa.

Nam Hoài bế cả người cô từ trên giường dậy, nói với mấy người đàn ông phía sau: “Từ giờ trở đi, Nam Bắc đã chết rồi, nhà họ Nam phải tổ chức tang lễ thật long trọng. Trong vòng mười năm, tôi không muốn nhìn thấy người của CIA xuất hiện tại Đông Nam Á.” Hắn liếc nhìn Nam Bắc trong lòng, “Bảo với họ, từng chữ tôi nói ra không phải lời nói đùa.”

Anh không cho phép lại có người ngoài biết được tung tích của Nam Bắc.

Càng không cho phép lại có kẻ nào đó có cơ hội đe dọa đến sự an nguy của cô.

Hạ tuần tháng Mười một. Moscow.

Tại đất nước này, nền kinh tế do xã hội đen khống chế chiếm 20%, thậm chí là 30% tổng giá trị kinh tế toàn quốc. Đương nhiên ở thành phố lớn nhất Châu Âu này luôn có nơi dành riêng cho những thế lực nào đó.

Ví dụ như một trang viên tách biệt nằm gần một khu rừng.

Bởi vì chủ nhân đang bị thương, người trong trang viên đều giữ gìn sự im lặng cần có, khước từ thăm nom.

Xe của Kachiusa chạy đến trước cổng lớn liền bị chặn lại, ngay cả gương mặt quen thuộc tới nỗi không thể quen thuộc hơn này giờ đây cũng bị khước từ ngay ngoài cổng.

Cô gọi điện thẳng đến chỗ quản gia của trang viên. Giọng nói của quản gia vẫn lịch sự nhưng kèm theo sự áy náy: “Xin lỗi, tiểu thư Kachiusa, chủ nhân vẫn đang nghỉ ngơi.” Kachiusa tựa người lên cửa xe, nhìn về phía trang viên, nhẹ nhàng hỏi: “Anh ấy vẫn chưa tỉnh sao?”

“Tôi qua đã tỉnh rồi, nhưng thoát một cái đã ngủ mất.”

Kachiusa im lặng không nói.

Rốt cuộc vết thương trầm trọng như thế nào mà khiến hắn hàng tháng trời ẩn náu trong nhà? Cô không có quyền thăm bệnh, lần nào cũng đứng ngoài cổng sắt xa tít nhìn về phía hắn. Lần này cũng vậy.

Vì Trình Mục Dương đang nằm trong hồ sơ phạm tội của CIA, hắn đã bị phát lệnh truy nã toàn cầu vì tội phát động chiến tranh và tội tấn công khủng bố. Nếu trước kia hoạt động ám sát ngầm của CIA nhằm vào hắn, thì hiện tại là cả một quốc gia khởi tố với cá nhân hắn. Còn về cuộc tàn sát hàng loạt CIA kia cứ như chưa từng xảy ra.

Tội phạm tấn công khủng bố và phát động chiến tranh chính là kẻ thù chung của nhân loại.

Để bịt miệng dư luận quốc tế, cái chết của Trình Mục Dương nhất định phải là sự thật, bằng không khi Mỹ công khai yêu cầu Nga dẫn độ Trình Mục Dương đến Mỹ xét xử, chắc chắn sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho nhà họ Trình.

Bởi vậy, Moscow hiện tại chỉ có C .

Trong phòng, Trình Mục Dương tựa lên ghế dựa, bốn bác sĩ vây quanh hắn. Ở đây có mấy người gồm cả nam cả nữ đang đứng hoặc ngồi, chờ hắn thay thuốc. Mọi người đều không lên tiếng, chỉ có âm thanh của máy móc khẽ vang lên.

“Khu chợ người Hoa lớn nhất Moscow nhận được thông báo đình chỉ kinh doanh.” Oman khẽ nói, “Rất nhiều thương nhân người Hoa muốn chúng ta ra mặt. Còn nữa, gần đây việc có tổ chức lên kế hoạch bắt chẹt người Hoa liên tiếp xuất hiện, Đảng Đầu Trọc cũng thu nạp một lượng lớn thanh niên, số học sinh ở Moscow bị mất tích đã là mười mấy người.”

“Hề là vụ án chết người đều bị cảnh sát kết án qua loa.” chàng trai từng giúp Trình Mục Dương gỡ bom trên con tàu du lịch kia tiếp tục nói, “Bọn quan cướp ngày cũng cấu kết với chúng, chúng xem như C chết thật rồi chắc? Vừa mới mượn tay chúng ta loại bỏ gián điệp CIA tại Moscow và nhà máy hạt nhân nguyên tử xong, đã bắt đầu chia hòng súng về phía chúng ta rồi?”

Oman bật cười: “Cảm ơn luật sư, ngài cứ bình tĩnh, gần trăm năm nay nhà họ Trình đều phải sống như vậy đó.”

Tạ Thanh nhún vai: “Tôi rất bình tĩnh.”

“Bình tĩnh thì tốt.” Oman nhếch miệng cười, “Đừng quên, chúng ta cũng là cướp.”

“Moscow đã vào cuối thu rồi. Người Trung Quốc rất xem trọng tết Âm Lịch, tôi hi vọng mỗi người Hoa sống tại đây đều có thể đón một năm mới an lành.” Trình Mục Dương nói rất chậm, những bác sĩ tư nhân kia đều khá hiểu chuyện, khi hắn lên tiếng trò chuyện, liền vội vàng lui khỏi phòng, “Nếu Moscow không thể quản lý chặt chẽ cơ quan cảnh sát của mình, tôi sẽ chẳng ngại ngần tặng miễn phí một số vũ khí cho tổ chức dân sự, ví dụ như Chechnya?”

Kẻ sống quanh năm tại Moscow lại dám uy hiếp người của giới chính khách hắn chỉ có Trình Mục Dương.

“Chị sẽ nói với họ uyển chuyển một chút.” Oman thở dài: “Chứ nếu thật sự làm như em nói thì số tiền kiếm được năm nay coi như mất trắng rồi.”

Trình Mục Dương mỉm cười không nói gì.

Thể lực của hắn vẫn chưa hồi phục, còn cần phải theo dõi giám sát một thời gian dài nữa, cũng không thể nói chuyện nhiều.

Vết thương nặng như vậy mà duy trì được là kỳ tích. Còn đâu không ai dám chắc chắn điều gì.

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, hắn bỗng nhìn sang Ninh Hạo im lặng này giờ: “Có tìm được tài liệu về vụ nổ ngày hôm đó trong kho dữ liệu của CIA không?” Ninh Hạo do dự, nói với hắn: “C , tôi chỉ nhìn thấy cảnh anh giết người, còn lại không có gì cả. Mối quan hệ giữa CIA và nhà họ Nam có lẽ vô cùng hữu hảo nên họ đã chủ động xóa bỏ chứng cứ cho nhà họ Nam.”

Hồi trước Trình Mục Dương nhảy xuống biển ở Philippin, Ninh Hạo còn dám trêu đùa ông chủ này ôm phụ nữ bỏ trốn, lãng mạn phải biết. Nhưng từ sau khi Trình Mục Dương tỉnh lại lần này, bắt đầu điều tra vị đại tiểu thư đã qua đời của nhà họ Nam, Ninh Hạo không dám nói đùa gì nữa. Trình Mục Dương đã thay đổi, đến mức khiến người ta không dám đến gần.

Trình Mục Dương gật đầu.

Mọi người đều biết chắc hắn mệt rồi, khi đám đông rời khỏi phòng, hắn chợt nói với người lui ra sau cùng: “Tạ Thanh, đưa tôi một quyển sách.”

“Cái gì?” Tạ Thanh tưởng mình nghe nhầm.

“Một quyển sách, sách gì cũng được.” Giọng hắn hơi trầm xuống.

Tạ Thanh không dám hỏi thêm, lấy ra một quyển từ trên giá sách kín bức tường, đặt lên chiếc bàn gỗ mây cạnh tay hắn. Khoảnh khắc cửa đóng lại, Tạ Thanh nhìn thấy Trình Mục Dương chỉ yên lặng mở quyển sách ra, úp lên mặt mình, tiếp tục tựa vào ghế nghỉ ngơi. Hắn chẳng hề nhúc nhích, hình như đã ngủ thiếp đi rồi.

Khấp căn phòng, chỉ có âm thanh từ máy giám sát vang lên một cách có quy luật.

Bóng tối bao trùm nhờ một quyển sách.

Hoàn toàn cách biệt thị giác của Trình Mục Dương với bên ngoài.

Tết Âm Lịch. Nước Bỉ.

Tại pháo đài thuộc Đông Bắc Bộ, xây dựng từ thế kỉ Mười tám. Nơi đây từng là nơi ở của một gia đình quý tộc, nhưng vì gia tộc lui bại, sau khi nam chủ nhân qua đời, mọi người đều chuyển tới thủ đô Brussels.

Còn pháo đài này được một người Anh ít tiếng tăm mua lại rồi tiến hành tu sửa.

Tòa tháp của pháo đài có thể trực tiếp nối liền với sân thượng khép kín.

Nam Bắc ngồi trên ghế sofa dài ở sân thượng, ngắm nhìn người người náo nhiệt bên ngoài cửa kính.

Chân của cô hơi sưng phù, theo lời các nhân viên hộ sinh được mời đến từ Trung Quốc kia, nếu chân sưng phù nặng, rất có thể sẽ sinh con gái. Cô không cho người khác nói với mình về giới tính của đứa bé, chỉ muốn để mình có chút mong ngóng trong mấy tháng chờ sinh.

Mười hai giờ đêm, có cuộc điện thoại gọi đến rất đúng giờ.

Sân thượng chỉ có mình cô, cô trực tiếp kết nối camera.

“Bắc Bắc, chúc mừng năm mới.” Thẩm Gia Minh vui vẻ, “Ý anh là, chúc em năm mới Âm Lịch vui vẻ.”

“Ừ, em biết rồi.” Cô ôm chăn len dày nặng.

“Con trai cưng của anh thế nào rồi?”

“Không biết nữa.” Nam Bắc thờ ơ nói, “Con trai anh ở trong bụng ai thì anh hỏi người ấy chứ?”

“Bắc Bắc, đứa bé sinh ra cũng cần có cha.”

Cô không thích thảo luận vấn đề này với người khác.

Nhưng có người đi lên từ cầu thang tòa tháp đã thay cô trả lời câu hỏi này: “Sau khi đứa bé ra đời, nó sẽ gọi tôi là cha.” Nam Hoài đi đến, đem cho cô một cốc nước táo, “Như vậy nó sẽ nhận ra mình có đủ cha đủ mẹ, không bị ám ảnh tâm lý. Sau này, tất cả gia sản của nhà họ Nam đều là của nó, cũng sẽ không có ai dám uy hiếp con trai tôi.”

Thẩm Gia Minh im bật.

Đối với một ông anh trai bị mắc chứng hoang tưởng, bất kỳ ai cũng đều là người ngoài. Chắc trên đời này, người có thể thần nhiên nói ra câu như vậy chỉ có mình Nam Hoài.

Nếu không phải một tháng vừa rồi, chứng trầm cảm trước khi sinh của Nam Bắc đã nghiêm trọng tới nỗi đe dọa tính mạng cô, thì Thẩm Gia Minh sẽ không có cơ hội biết được cô vẫn còn sống. Lúc Thẩm Gia Minh vượt đường xa dặm trường tới bên Nam Bắc, giây phút cánh cửa bật mở, anh chợt thấy sợ hãi, sợ rằng đây không phải sự thật.

Nam Hoài lập tức ngắt điện thoại, bắt đầu nghiêm túc bàn bạc với Nam Bắc: “Bác sĩ nói, bắt đầu từ tháng sau Bảo Bảo sẽ từ từ cử động, đầu quay xuống phía dưới cơ thể.”

“Đúng vậy, em sắp sinh rồi.” Nam Bắc chỉ vào bụng mình, “Nghe nói nếu đầu quay lên trên thì sẽ khó sinh. Thời cổ đại, những ca khó sinh mà chết đa số đều do đầu quay lên trên.”

Nam Hoài nghiêm túc quan sát phần bụng nhô cao của cô bằng đôi mắt đen láy: “Nó sẽ không chóng mặt chứ? Bị đảo ngược đầu suốt hai tư tiếng ấy à?”

Cô nghĩ một lát, đúng là câu hỏi “sâu xa”. Cô chẳng biết trả lời thế nào, đành ôm chần len, phì cười: “Anh trai tôi, sao anh không hỏi luôn tại sao Bảo Bảo chưa bị sặc nước.”

Nam Hoài cười: “Cái này thì anh rõ lắm, bởi vì Bảo Bảo không hô hấp bằng phổi.”

Anh đã chuẩn bị rất nhiều thứ, chẳng việc gì có thể quan trọng hơn việc đứa bé này được bình an chào đời.

Bởi vì anh biết, Nam Bắc còn coi trọng đứa bé hơn cả mạng sống của chính mình.

Anh dẫn theo cô em gái này từ lúc mười tuổi, hồi đó cô biết nói rất trể, đến ba tuổi mới bắt đầu chịu bày tỏ suy nghĩ của mình. Từ khi cô ba tuổi, cuộc đời anh bỗng trở nên đơn giản, chỉ có đúng hai từ: Báo Thù và Em Gái. Anh dùng mười lăm năm để hoàn thành về thứ nhất, còn về đằng sau, cứ tưởng rằng mình có thể làm tốt rồi.

Cho đến lúc anh nhận ra, sau khi Nam Bắc lên con tàu đánh bạc của nhà họ Châu Sinh, anh bắt đầu có dự cảm không lành.

Cuối cùng anh tìm thấy khi cô đang ở khu đèn đỏ của Manila, trong một căn phòng bẩn thỉu, bị giam cầm và giày vò suốt mười mấy ngày trời. Từ đó cô lại bắt đầu trở về dáng vẻ năm ba tuổi, không nói chuyện, không khóc, không cười. Mệt thì ngủ, đói thì đợi anh dứt cơm.

Khi cô mang thai được sáu tháng đã bị mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng.

Thậm chí cô bắt đầu bỏ qua sự tồn tại của bất kỳ người nào, bao gồm cả Nam Hoài.

Một đêm nào đó, cuối cùng anh đã bùng nổ một trận tranh cãi lớn nhất từ trước đến nay với cô: “Em đừng nghĩ rằng hần đã cứu em! Nếu hần không quay về giết chết người của CIA, thì em đã được CIA đưa về Uyển Đình ngay lập tức rồi! Anh chưa từng gặp thằng đàn ông nào ngu xuẩn như hần! Hần quay về thì có ích gì chứ? Có thể giúp em được cái gì? Hần chẳng làm được cái quái gì hết! Hần chết là đáng đời, em biết chưa?”

Nam Bắc khi đó tựa lên ghế dựa nhìn Nam Hoài.

Anh còn nói rất nhiều câu khác nữa.

Nhưng Nam Bắc như thể không nghe hiểu bất cứ điều gì.

“Bác Bắc.” Anh chợt thấy sợ hãi, nửa đứng nửa ngồi cạnh ghế dựa, “Hần đã chết rồi, còn em, em phải sống cho tốt.”

Bàn tay Nam Hoài nắm chặt bàn tay cô.

Mãi lâu sau, Nam Bắc đã chịu mở miệng, giọng nói khàn khàn, cô lẩm bẩm: “Anh, nếu có người lấy em ra để uy hiếp anh, họ muốn bắt được anh, anh sẽ làm thế nào?” Mười mấy ngày trời cô không nói năng gì, giọng nói phát ra từ cổ họng vô cùng kỳ lạ.

Nam Hoài vuốt mái tóc cô: “Dùng chính bản thân anh để đổi lấy em.”

“Nếu sau khi đổi, họ sẽ giết anh trước tiên, cuối cùng vẫn sẽ giết em thì sao? Có phải rất dại dột không?”

“Việc này không quan trọng.” Nam Hoài trả lời cô, “Thứ anh không thể chịu đựng nổi là anh vẫn còn sống nhưng em thì đã chết.”

Nam Bắc không hỏi thêm gì nữa.

Cô nghĩ, có lẽ Trình Mục Dương cũng nghĩ như vậy. Hắn có thể có nhiều cách hơn, có thể khiến bản thân mình bình tĩnh giải quyết hơn, song, hắn vẫn chọn cách ngốc nghếch nhất. Một lát sau, cô thấp giọng nói: “Sau này chúng ta đừng nhắc về anh ấy nữa.”

“Được.”

Đêm hôm đó, Nam Hoài đồng ý với cô sẽ không bao giờ nhắc tới Trình Mục Dương.

Từ hôm đó trở đi, quả thật họ chưa từng nhắc tới cái tên này.

14. Chương 13

Chương 13: Gặp lại Đức Phật

Hai năm sau. Trên phố tại Moscow.

Tầng mây dày đặc che phủ những ngọn cây, mang đến mỹ cảm đầy áp lực.

Mây thấp mờ ảo bao trùm lên thành phố Moscow, khung cảnh này từng xuất hiện vô số dưới nét bút tài hoa của các họa sĩ Liên Xô.

Có người Châu Âu khoác áo gió, bước chân gấp gáp lao nhanh trên đường, hình như đang rất vội vã, lại như đang chờ đợi điều gì đó.

Cho đến khi có chiếc xe hơi màu đen dừng ngay bên cạnh, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía cửa sổ xe được hạ xuống, chào hỏi một câu, cửa xe liền mở ra. Người Châu Âu kia chui vào trong, người và xe đều lặng lẽ biến mất trên con phố.

“Ông bạn, sao đột nhiên muốn ra nước ngoài thế?” Kyle đón lấy chai rượu mạnh, “Anh có quyền có thể, còn cần tôi bảo vệ sao?”

Trình Mục Dương ở trước mặt Kyle cũng đang uống từng ngụm rượu nhỏ: “Tôi đâu cần anh bảo vệ.”

Hắn mặc áo trắng quần đen theo phong cách thường ngày đơn giản, từng đường nét trên gương mặt trở nên nổi bật dưới đèn vàng, ánh sáng mờ ảo khiến màu sắc trong đôi mắt kia càng thêm trầm lắng.

Người đàn ông này từng khiến chính phủ Moscow nhận ra rằng thật sự có cơ hội lật đổ hắn vào hai năm trước.

Đặc biệt là vào hai năm trước khi hắn đang bị trọng thương, “Tổ công tác đặc biệt chống băng nhóm tội phạm” của cơ quan an ninh Nga bắt đầu hành động, sau khi chuẩn bị bòn rút lợi ích từ hắn sẽ khiến hắn và cả gia tộc họ Trình phải biến mất khỏi Moscow.

Kết quả là, có nhân viên đặc công liên tiếp tẩu thoát ra nước ngoài, công khai vạch trần nội tình của cơ quan an ninh: Quan chức cấp cao tham nhũng, phần lớn vũ khí đạn dược của quốc gia được bán cho xã hội đen, thậm chí còn kinh doanh buôn lậu ma túy với Uzbekistan. Đáng sợ nhất là sau khi dân chúng biết được ông trùm đứng đằng sau băng đảng tội phạm cướp giật nổi tiếng nhất Moscow chính là một Thượng Tá quân đội của cơ quan an ninh, họ đều vô cùng phẫn nộ.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này còn chưa bao gồm hoạt động tấn công chiếm đóng thường xuyên của Chechnya.

Bởi vậy, kết cục của trận đấu này chỉ còn lại một phương pháp giải quyết: Hai bên bắt tay giảng hòa, tiếp tục nổi tình anh em thắm thiết.

Lần này Kyle nhận được nhiệm vụ bảo vệ vị tội phạm quốc tế này ra nước ngoài du lịch.

Kyle hơi bất ngờ: “Nghe nói vì chuyến du lịch gấp gáp lần này của anh, cơ quan an ninh số hai bên tôi đã điều động bốn tổ đặc công. Hơn nữa, nghe nói là người mà anh đích thân yêu cầu Lahm bắt giữ.”

“Tôi muốn chơi một trò nho nhỏ với CIA.” Trình Mục Dương tiếp tục rót rượu cho Kyle, “Các anh hỗ trợ tôi thực hiện việc này cũng đồng nghĩa các anh đang hỗ trợ cho lợi ích quốc gia mình, khá dễ dàng phải không?”

Kyle bật cười.

Tất nhiên Kyle biết mình chẳng được đi du lịch đơn giản như thế.

Chỉ là anh ta tò mò, Trình Mục Dương muốn đích thân đi vì cái gì: “Một trò chơi hết sức nguy hiểm? So với hai năm trước thì sao?”

“Ở Philippin, dù tôi thoát chết trong gang tấc nhưng vẫn coi như thua.” Giọng nói của Trình Mục Dương trầm thấp và lạnh lùng, “Thua mất người phụ nữ của tôi, và thua mất cả thân phận của chính mình. Vậy nên lần này tôi nhất định phải thắng.”

“Thắng?” Kyle không thể nhìn thấu ánh mắt hắn.

“Để tôi có thể công khai thân phận, trở thành người yêu hòa bình thế giới, thành nhà từ thiện.”

Kyle khẽ hất gió.

Từ tội phạm chiến tranh chuyển sang người yêu hòa bình thế giới, mục tiêu này xem ra vô cùng xa vời đây.

Hắn là người thông minh vượt trội, dùng thân phận công dân liên bang giúp bản thân đạt được nhiều thành công dưới sự bảo vệ của cơ quan an ninh Moscow.

Kyle vừa cảm thán trước độ nham hiểm, vừa phải bái phục hắn.

“Tôi rất hối hận vì hồi đó đã cứu anh trên bờ biển Philippin, anh cũng biết đó, khi ấy anh hoàn toàn không phải nhiệm vụ chính của tôi.”

Chỉ là Kyle nhận lệnh tức thời đi xem thử có cơ hội cứu viện hay không, tiếc rằng thực lực chênh lệch quá xa, Kyle buộc phải chờ đợi thời cơ. Thật ra anh chẳng dám ôm hi vọng quá lớn, nếu không có Trình Mục Dương tàn sát gần hết địch thủ, không có Đỗ sau khi cài đặt bom nổ xong xuôi đã giết luôn đồng nghiệp của mình, thì Kyle cũng không thể có cơ hội cứu thoát Trình Mục Dương.

“Dù thế nào vẫn phải cảm ơn anh.” Trình Mục Dương nâng ly, uống một ngụm rượu mạnh, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Trình Mục Dương.

Đối với Mỹ, hắn là nỗi đe dọa khủng khiếp nhất, bởi hắn nắm giữ quá nhiều tài liệu tối mật.

Nhưng đối với Moscow, chắc hắn, hắn là quả bom nguyên tử kinh hoàng nhất, bởi hắn nắm giữ quá nhiều sức mạnh bí mật.

Vậy nên, Kyle nghĩ hắn cứ nên làm nhà từ thiện gì đó cho tốt rồi hưởng hết tuổi thọ, thuận theo tự nhiên thì hơn.

Lúc máy bay sắp đáp xuống sân bay Riyadh, cuối cùng Kyle đã biết được đích đến.

Là Ả Rập Xê Út.

Kyle lấy hộ chiếu ra, Trình Mục Dương liếc nhìn, bảo Oman đưa cho Kyle một quyền mới.

“Không được dùng hộ chiếu tiếng Anh tại đây.” Trình Mục Dương nói, “Hai năm nay quan hệ giữa Anh Quốc và Ả Rập Xê Út hơi căng thẳng.”

“Căng thẳng?”

“Gần đây vợ của một thành viên thuộc hoàng thất đất nước này khi sang Anh Quốc thăm hỏi đã ngoại tình, xin được tị nạn chính trị và được chính phủ Anh phê chuẩn, vì thế quan hệ hai nước hiện tại có phần tế nhị.”

“Trình.” Kyle bật cười, “Anh mà cũng thích xem tin lá cải cơ à?”

Trình Mục Dương liếc nhìn anh ta: “Thứ làm tôi hứng thú là quan hệ giữa Anh Quốc và Ả Rập Xê Út, vừa hay, hai năm trước Anh tiến hành điều tra kỹ lưỡng về vụ mua bán máy bay chiến đấu với Ả Rập Xê Út có liên quan đến hối lộ. Cuối cùng thủ tướng Anh ra mặt, ngăn cản hoạt động điều tra, lần này lại đột nhiên xảy ra việc kia, anh không cảm thấy rất thú vị sao?”

Kyle khẽ thở hắt ra: “Ai hối lộ thế?”

“Không biết.” Trình Mục Dương thản nhiên nói, “Dù là ai đi chăng nữa thì đều có lợi cho tôi. Những vụ mua bán vũ khí công khai này càng không thuận lợi thì việc làm ăn của tôi càng phát đạt.”

“Tiếc rằng cơ quan an ninh số hai mà tôi đang làm việc là tổ chức phản gián điệp.” Kyle cười, “Chứ không phải tổ chức phản tội phạm tập đoàn. Nếu không tôi ghi âm những gì anh nói, hoàn toàn có thể dùng nó làm bằng chứng phạm tội của anh rồi.”

Hai bác sĩ đi cùng bắt đầu kiểm tra sức khỏe theo thường lệ cho Trình Mục Dương. Hắn không lập tức trả lời Kyle, sau khi xắn tay áo lên, tiêm xong xuôi, hắn mới chậm rãi thả tay áo xuống, nói: “Tổ chức phản tội phạm tập đoàn của cơ quan an ninh chính là sào huyệt lớn nhất đó, nếu anh cần bằng chứng phạm tội của họ, tôi có thể đưa đến tận nhà cho anh.” Hắn mỉm cười, “Bất kể hồ sơ tài liệu hay ghi âm video, tôi đều có một lượng lớn bản sao lưu.”

Kyle nhướng mày, bật cười.

Tên này thật là, ai gặp cũng phải sợ.

Tất cả mọi người đều biết, thuốc điều trị và rượu mạnh không thể cùng tồn tại trong một cơ thể, nhưng chẳng ai dám nhắc nhở hắn.

Trước khi Kyle gia nhập cơ quan an ninh, anh là một bác sĩ ngoại khoa, sau khi cứu Trình Mục Dương, anh từng cấp cứu sơ qua cho hắn nên đương nhiên hiểu vết thương trầm trọng ra sao. Nếu không phải trước đó Trình Mục Dương có nền tảng sức khỏe tốt, e rằng hắn chẳng cầm cự nổi đến lúc được đưa về Moscow.

Và kẻ trước mặt Kyle đây đang cố gắng kéo dài sinh mạng của mình, nhưng đồng thời cũng đang dùng rượu mạnh làm hao mòn sự sống.

Cả hàng người, chỉ có Oman mặc áo dài đen và quần khăn đội đầu, đợi họ ngoài cửa hải quan.

“Ba nhà khoa học mất tích, đã tìm được hai người.”

“Vẫn còn một người đang nằm trong tay CIA?”

“Chắc vậy.” Oman nói, “Rất thú vị, nhà khoa học đó xuất hiện lần cuối vào ba hôm trước, trên đường hành hương đến Ả Rập Xê Út...” Oman nhỏ tiếng trao đổi cùng Trình Mục Dương, có những câu Kyle không nghe rõ lắm, nhưng cũng đoán được phần nào, chắc là một số nhà khoa học quan trọng đã mất tích tại vùng Trung Đông này.

Kẻ chủ mưu hẳn là CIA, còn kẻ muốn thọc gậy bánh xe hẳn là Trình Mục Dương.

Điểm dừng chân cuối cùng là một thị trấn nhỏ tên Ula.

Tất cả rượu đều bỏ lại trên máy bay bởi đây là quốc gia cấm rượu nghiêm ngặt.

Lúc ăn cơm, rất nhiều người đều biết thói quen của Trình Mục Dương, cố tình gọi cho hắn chút bia không cồn. Thứ này cũng có bọt, cũng có vị, nhưng chẳng bì được với chất rượu cồn hắn thích. May mà vẫn có đồ uống và món rau chứa lá bạc hà.

Khi hướng dẫn viên phát hiện chỉ có Trình Mục Dương hứng thú với lá bạc hà, anh ta rất ngạc nhiên.

“Vợ tôi thích ăn bạc hà.” Trình Mục Dương đáp ngắn gọn.

Ả Rập Xê Út là đất nước coi trọng gia đình, nghe thấy câu trả lời này của Trình Mục Dương, hướng dẫn viên càng thêm tò mò, truy hỏi mãi không ngừng, chủ yếu là muốn biết nơi nào trên thế giới sùng lá bạc hà như vậy.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng nói: “Là trấn Uyển Đình thuộc thành phố Thụy Lệ ở Vân Nam, Trung Quốc.”

Hướng dẫn viên lập tức rút máy tính xách tay ra, muốn “google” xem thử nơi đó.

Ninh Hạo ho khan một tiếng, uống một ngụm lớn thứ nước có hương vị kì lạ, là sản phẩm pha trộn giữa nước hoa quả và lá bạc hà, nói: “Ấy, anh hướng dẫn, thứ đồ uống này ngon thật đấy, có phải đặc sản của Ả Rập Xê Út các anh không? Hay là nơi nào ở Trung Đông cũng có?”

Chủ đề khó xử giờ mới được chuyển hướng.

Khách sạn họ nghỉ lại ngay gần sa mạc, bởi vì gió cát, đồi núi xung quanh đều mang hình thù kì dị, âm thanh buổi đêm cũng có phần thê lương.

Trình Mục Dương lắng nghe tiếng gió, dưới ánh trăng, những ngọn núi kia trông như từng tòa tháp Phật, chúng cứ lặng yên đứng đó nhưng lại có sức mạnh giúp con người ta bình tâm trở lại. Tại vùng đất Hồi giáo mà có thể nghĩ đến chuyện này, hẳn cảm thấy chắc do mình bị thiếu chất còn rồi. Hắn cần thật nhiều rượu để bản thân mình không còn phải tỉnh táo thế này nữa.

Hắn cần không ngừng nói với chính mình: Nam Bắc vẫn còn sống.

Bắt đầu từ hai năm trước, hắn luôn điều tra hành tung của Nam Hoài, anh ta đi đến rất nhiều nơi, nhưng hắn chỉ hứng thú với duy nhất một địa danh tại Bỉ, cho dù Nam Hoài có nguy tạo bao nhiêu bằng chứng đi chăng nữa, hắn cũng không tin Nam Bắc đã chết, bởi vì hắn biết, tên Nam Hoài điên cuồng đó và mình giống hệt nhau, cả hai đều quá yêu thương Nam Bắc.

Nếu cô thật sự chết rồi, Đông Nam Á chắc chắn sẽ không yên ổn như vậy.

Trình Mục Dương đi vào phòng tắm, mở nước, để dòng nước lạnh xối vào người.

Tháng Mười một, Ả Rập Xê Út đã bước vào mùa đông.

Ban ngày lúc ra khỏi sân bay, hắn còn đổ mồ hôi, đến giờ đã là dưới mười độ. Tuy trong phòng có điều hòa giữ nhiệt ổn định, nhưng dù gì vẫn là mùa đông, nước lạnh xối lên người làm buốt đến tận xương.

Lúc đang lau khô tóc, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hắn mở cửa, Ninh Hạo cầm máy tính mini lắc qua lắc lại.

“Boss, Tiểu Phong ở Bỉ tìm được thứ anh cần.”

Trình Mục Dương phản ứng trong nháy mắt, lập tức cầm lấy máy tính. Dưới ánh đèn buổi đêm, bức ảnh chụp lên ngoài nhà hàng hiện lên rõ ràng, là bóng dáng một người phụ nữ và một đứa bé gái. Hắn chẳng thể nào quên được nơi quen thuộc ấy, đó là quảng trường chính phủ thành phố Huy cách thủ đô Brussels 80 km về phía Đông Nam, chính nhà hàng Trung Quốc đó.

Ảnh chụp liên tiếp nhưng không có bức nào chính diện.

Cả nhà hàng chỉ có cô dẫn theo đứa bé, có thể nhận ra từng cử chỉ hành động của cô đều vô cùng cẩn thận. Từ việc chọn món cho đến việc dứt cho đứa bé ăn, rồi lau miệng, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng chỉnh quần áo, thơm lên trán, lên má đứa bé.

Hắn chưa từng trông thấy một Nam Bắc dịu dàng đến vậy.

Mặc dù không nhìn được chính diện, nhưng hắn biết đó nhất định là cô.

Bàn tay Trình Mục Dương chưa lau khô nước, vẫn hơi trơn trượt, không thể cầm vững một chiếc máy tính nhỏ bé như thế này.

Hắn tựa lên cửa phòng vệ sinh, không rời mắt khỏi hơn bốn mươi bức ảnh.

Hắn xem đi xem lại vô số lần.

Nhưng hắn không ngờ cô đã có con rồi.

Trình Mục Dương khẽ thở dài.

Vì ban nãy căng thẳng nên giờ lồng ngực hắn âm ỉ đau nhức.

Hắn vươn một tay giữ chặt vai Ninh Hạo, giọng hắn hiếm khi bất ổn như bây giờ: “Tôi làm cha rồi.”

Ninh Hạo nhắc vành mũ, đôi mắt tràn ngập niềm vui nhưng không quên trêu đùa: “Boss, làm sao anh biết đây là con gái mình?”

Trình Mục Dương tóm cổ anh ta, ra vẻ định vặn gãy.

“Đúng, đúng con gái anh rồi.” Ninh Hạo nào phải cao thủ võ thuật gì đâu, chỉ biết dựa vào mắt ngón tay và cái đầu của mình thôi, quả không dám khinh suất với Trình Mục Dương, “Có điều, Tiểu Phong nói cô ấy biến mất rồi.”

“Ba ngày.” Trình Mục Dương gờ ba ngón tay khép vào với nhau, “Nói với Tiểu Phong, đúng ba ngày phải tìm được vợ và con gái tôi.”

Nước Bỉ.

Nam Bắc đang cầm chiếc xẻng to bằng cẳng tay vun đất cho hoa. Cô đội mũ che nắng rộng rãi, để lộ nửa gương mặt. Bé gái ngồi cạnh cô cũng đội một chiếc mũ giống hệt, chỉ là kích cỡ nhỏ hơn mấy lần. Cô bé chăm chú ngồi cạnh cô, quan sát từng cử chỉ động tác.

Nhà kính trồng hoa luôn giữ nhiệt độ ổn định.

Tuy giờ là mùa đông, nhưng mặt trời rạng rỡ hiếm thấy.

“Papa đâu rồi ạ?”

“Papa ở Trung Quốc.” Nam Bắc dịu dàng nói.

“Papa ở Trung Quốc làm gì thế ạ?”

Giọng của Bảo Bảo còn non nớt thơm mùi sữa, song rất nghiêm túc nói.

Cô cười: “Papa làm việc đó mà.”

“Tại sao papa phải làm việc?”

“Để mua sữa bột cho con ăn này.” Nam Bắc mỉm cười tháo găng tay xuống, vuốt ve gương mặt cô bé.

Cô nhìn vào mắt Bảo Bảo, màu mắt ấy giống hệt hắn, nhưng rất sáng rất trong, lông mi dài chuyển động nhịp nhàng theo từng cái chớp mắt, lập tức cuốn đi tất cả mọi suy nghĩ của Nam Bắc. Cô nhớ đến giấc mơ của mình khi đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết kia, Trình Mục Dương hồi bé cũng trầm tĩnh và xinh xắn như thế này.

“Mama.” Bảo Bảo bỗng nhiên học theo Nam Bắc, vươn bàn tay nhỏ nhắn ra vuốt ve gương mặt cô.

“Ừ?” Nam Bắc cũng che mặt mình lại, giữ tay con bé trong lòng bàn tay mình.

“Bảo Bảo ăn ít mà.” Con bé nhỏ tiếng nói, “Mama bảo papa đừng làm việc nữa.”

Nam Bắc nghe xong dở khóc dở cười, đồng ý với con bé.

Nam Hoài không thường xuyên đến đây, chỉ là lúc Bảo Bảo vừa mới biết nói chuyện, anh sống cùng nó nửa tháng. Nhưng một đứa bé con, nhất là bé gái, sinh ra vốn đã ỷ lại người làm “cha”, vì thế nên Bảo Bảo quả thật rất thích anh. Thậm chí sau khi biết gọi papa, việc đầu tiên con bé làm mỗi ngày chính là bước ra từ phòng của Nam Bắc, sang phòng Nam Hoài gọi anh dậy, hơn nữa nhất định phải đích thân xếp đôi dép ở đầu giường cho ngay ngắn rồi mới bảo Nam Hoài xuống giường.

Thật ra vì đêm đầu tiên bị mệt nên anh mới ngủ muộn một chút.

Nhưng suốt mười mấy ngày còn lại, anh đều ngoan ngoãn nằm trên giường giả vờ ngủ, cho đến khi Bảo Bảo xuất hiện.

Có lẽ bao giờ Bảo Bảo hiểu chuyện, cô sẽ phải nói cho con biết, papa này không phải “papa” thật sự của con bé. Có điều, trong dáng vẻ bây giờ của Bảo Bảo, cô còn nghĩ, chắc ngày ấy mãi mãi không cần phải tới, để bé cảm thấy có cha, có mẹ, ngày nào cũng hỏi những câu kì lạ, đây thực sự là điều hạnh phúc nhất rồi.

Buổi tối Nam Hoài gọi điện đến, cô nói với anh về chuyện này.

Giọng Nam Hoài cũng trở nên dịu dàng lạ thường, anh nói sẽ mau chóng giải quyết việc hiện tại để Tết này kịp tới đây. Hai người trò chuyện về tình hình gần đây của Bảo Bảo, nói được nửa tiếng, Nam Hoài đột nhiên hỏi cô: “Hôm qua em đưa Bảo Bảo đi Brussels à?”

Tuy cô có thể lén lút ra ngoài nhưng muốn giấu anh là điều không thể.

Vậy nên cô thản nhiên thừa nhận: “Tự dưng em muốn ăn vài món ở chỗ đó.”

Nam Hoài im lặng một lát, bật cười: “Có chút phiền phức nho nhỏ, ngày mai anh đổi nơi ở khác cho em và Bảo Bảo, được không?”

Cô chẳng hề bất ngờ, ừm một tiếng: “Được, dù sao cũng không phải lần đầu.”

Ngày xưa còn đi học, Nam Bắc sống tại khu nói tiếng Pháp, nhưng lần này cô hầu như đều sống tại khu nói tiếng Hà Lan thuộc phía Bắc Brussels, thỉnh thoảng đưa Bảo Bảo ra ngoài còn phải dẫn theo phiên dịch. Có một số mốc thời gian đặc biệt, cô thường thích dẫn Bảo Bảo đi dạo những nơi mà mình và Trình Mục Dương từng đi qua.

Sau khi chuyển nhà không lâu, đã đến Tết Âm lịch của Trung Quốc.

Nam Hoài không đến đúng giờ, nhưng lại có một vị khách bất ngờ khác. Thẩm Gia Minh.

Bảo Bảo rất lễ phép, nhưng cô rõ ràng giữ thái độ thù địch với Thẩm Gia Minh, cứ nằm bò trong lòng Nam Bắc suốt, từ lúc ăn cơm tất niên đến tận lúc đi ngủ, con bé đều không chịu rời cô nửa bước. Thú vị nhất là, chỉ cần Thẩm Gia Minh nói chuyện với cô, Bảo Bảo nhất định sẽ hỏi cô điều gì đó, gián đoạn cuộc nói chuyện hiếm có của hai người. Mãi đến khi con bé đã ngủ thật, Nam Bắc mới đặt nó lên chiếc giường con, bảo người trông chừng rồi ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài phòng ngủ của cô có một phòng khách nhỏ.

Thẩm Gia Minh ngồi đó, cầm điều thuốc nghịch qua nghịch lại giữa những ngón tay nhưng không châm lửa.

“Anh đang cai thuốc à?” Nam Bắc tò mò hỏi hần.

“Không.” Thẩm Gia Minh mỉm cười nhìn cô, “Sợ không tốt cho con bé.”

“Con bé đang ngủ rồi. Không sao, anh hút đi, một lúc nữa sẽ có người đến khử mùi.” Nam Bắc ngồi xuống phía đối diện anh, “Sao tết năm nay lại có thời gian đến thăm em thế này?”

“Không có gì.” Thẩm Gia Minh khẽ thở dài, “Chỉ là tự nhiên muốn đến thôi.”

Nam Bắc cười: “Bỗng dưng anh nói chuyện đầy cảm xúc thế này, hay gặp phải chuyện không hay gì rồi?”

“Không có.” Anh đặt điều thuốc trong tay lên bàn, tháo cả kính xuống, quăng luôn lên đó, “Chơi xúc xắc không?”

“Được thôi, dù sao hôm nay cũng là năm mới.”

Nam Bắc bảo quản gia đem xúc xắc và thẻ đánh bạc tới. Thẻ xanh đỏ chất đống trên mặt bàn dài trong suốt.

Thẩm Gia Minh mỉm cười gạt thẻ bài sang một bên, nhẹ nhàng lắc cốc xúc xắc bằng tay phải, nhìn cô: “Nếu em thắng, anh sẽ tặng em một món quà năm mới.” Âm thanh ngọt ngào và có tiết tấu phát ra từ cốc xúc xắc.

Như thể đã quay trở lại thời niên thiếu, mỗi lần anh muốn tặng cô món quà gì, anh đều làm như vậy. Vừa để Nam Bắc thắng, vừa tặng quà cho cô, say mê không biết chán. Dưới ánh sáng màu đỏ thắm tỏa ra từ đèn tường, cô ngắm bàn tay Thẩm Gia Minh, chợt nhớ đến những năm tháng sống mà không phải lo có bất cứ sự đe dọa tính mạng nào, những năm tháng bình yên nhất trong cuộc đời mình.

So điểm cao thấp đơn thuần, cách chơi vô cùng đơn giản.

Nhưng Thẩm Gia Minh lại để cô thắng một cách tuyệt đối, anh mở cho cô ba quân lục, còn mở ình ba quân nhất. Nam Bắc không nhịn nổi, bật cười: “Gia Minh, anh có thể đi diễn ‘Vua cờ bạc’ bản Đài Loan đấy nhĩ?”

“Anh thích được thua tuyệt đối.” Thẩm Gia Minh cười cười nửa đùa nửa thật.

Tiếng chuông điểm mười hai giờ lúc này chợt vang lên.

Trầm lắng mà nhịp nhàng

Tết đến rồi, năm cũ đã qua, năm mới lại tới.

Nam Bắc mỉm cười nói với anh: “Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ!” Thẩm Gia Minh nhìn cô, im lặng mấy giây, rồi mở miệng nói, “Trình Mục Dương vẫn còn sống.”

Chỉ vài chữ đơn giản vậy thôi.

Cô nhìn anh chằm chằm, nhưng không có bất cứ phản ứng gì. Thẩm Gia Minh lại nói cho cô lần hai, rành rọt từng chữ không đổi, Trình Mục Dương vẫn còn sống. Nam Bắc cảm thấy tay mình hơi run run, chống lên mép bàn dài trong suốt, nắm thật chặt, chặt hơn nữa, lòng bàn tay đau nhức vì bị đè xuống, cô đột nhiên đứng dậy: “Anh ấy đang ở đâu?”

Thẩm Gia Minh không thể nào lừa dối cô.

Nhưng cô rất sợ, sợ rằng câu tiếp theo anh sẽ nói chuyện này chỉ là trò đùa năm mới.

“Anh không biết.” Giọng Thẩm Gia Minh hơi trầm xuống, “Anh chỉ biết, hần vẫn còn sống.”

Dứt lời, anh cũng đứng dậy: “Thật ra lần này anh đến là do anh trai em sắp đặt chỉ đường.” Nụ cười của anh đầy vẻ tiếc nuối, “Cơ hội tốt biết bao, nhẽ ra anh nên cầu hôn em.”

Trái tim Nam Bắc đập loạn nhịp.

“Có lẽ Nam Hoài rõ chuyện này hơn anh nhiều, em có thể hỏi anh ấy.” Thẩm Gia Minh nhận ra, hần vĩa Nam Bắc đã chẳng còn lưu lại chồn này, ra hiệu bảo cô có thể rời đi trước, “Mau đi đi, gọi điện thoại cho anh trai em rồi em sẽ rõ tất cả, không cần lo cho anh.”

“Cảm ơn anh, Gia Minh, cảm ơn anh rất nhiều.”

Cô dứt lời, chạy thẳng một mạch vào thư phòng chẳng ngoái đầu lại.

Thẩm Gia Minh kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, nhìn về phía thư phòng, nét mặt đăm chiêu đến khó hiểu. Đôi khi duyên phận giữa người với người chỉ có thể dùng thời gian đo đếm. Nếu nói anh và Nam Bắc có duyên phận chừng sáu, bảy năm, thì rõ ràng Trình Mục Dương may mắn hơn anh nhiều.

Nếu hần thực sự may mắn, có lẽ duyên phận kia sẽ là trọn đời trọn kiếp.

Anh vò điều thuốc trong tay, mỉm cười, bước xuống cầu thang, rời khỏi căn phòng ấy.

Điện thoại được kết nối, Nam Hoài hỏi thăm Bảo Bảo trước tiên.

Cô không trả lời, hỏi ngay sang chuyện Trình Mục Dương.

Nam Hoài hơi ngạc nhiên, giọng điệu anh khi mới bắt đầu hết sức nóng nảy, chắc đang cố kiềm chế sự bức bối của bản thân. Anh không ngờ Thẩm Gia Minh lại nói với Nam Bắc. Nếu anh không nói, Thẩm Gia Minh không nói, có lẽ người cách biệt với sự đời là cô vĩnh viễn chẳng bao giờ biết được. Là một người anh trai, Nam Hoài tận mắt chứng kiến em gái lên đường đi du lịch, sống chết gang tấc, thương tích khắp mình, bụng mang dạ chứa trở về, anh cảm thấy mình chưa giết chết Trình Mục Dương là đã độ lượng lắm rồi.

Nhưng Nam Bắc lại yêu hần đến vậy.

“Em muốn gặp anh ấy.” Nam Bắc nói với anh trai, “Em nhất định phải gặp anh ấy.”

Bất luận Nam Hoài nói thế nào đi chăng nữa, cô cũng chỉ lặp lại đúng một câu này.

Cuối cùng cả hai người đều im lặng.

Chẳng ai nói gì thêm.

Mãi lâu sau, Nam Hoài đành thỏa hiệp, anh chỉ có một người thân duy nhất là cô, thỏa hiệp đã trở thành thói quen: “Đừng để tâm trạng của em ảnh hưởng tới Bảo Bảo, em ngủ ngon. Sáng sớm mai anh đưa người đó tới gặp em.”

Cô vâng một tiếng rồi cúp máy.

Vì lời nói của Nam Hoài, Nam Bắc mất ngủ cả đêm, cô ngồi cạnh chiếc giường con của Bảo Bảo ngắm nhìn con bé. Từ lúc Bảo Bảo quen ngủ một mình, tư thế ngủ trở nên rất ngoan ngoãn, lúc nào cũng nằm ngửa, hai bàn tay xinh đặt lên bụng.

Xưa nay chẳng ai ép buộc con bé phải ngủ như thế nào, nhưng hình như con bé sinh ra vốn đã thích ngủ kiểu đó.

Cô dựa dẫm vào Bảo Bảo thậm chí còn nhiều hơn con bé dựa dẫm vào mình. Vậy nên cô không chịu đặt tên cho Bảo Bảo, mà chỉ gọi con bé bằng cái tên mẹ “Bảo Bảo” này thôi, tất cả mọi việc cô đều tự lực cánh sinh, cách biệt với đời, chỉ toàn tâm toàn ý chăm lo cho đứa trẻ giống Trình Mục Dương như hai giọt nước.

Mỗi ngày cô đều ngắm nhìn Bảo Bảo say giấc nồng.

Duy chỉ hôm nay, lòng cô thấp thỏm không yên, chờ đợi “người đó” mà Nam Hoài đã nói.

Bảo Bảo tỉnh giấc rất đúng giờ, con bé còn chưa mở mắt, theo thói quen vươn hai cánh tay ra, nũng nịu gọi mama.

Nam Bắc mỉm cười, lấy chăn quấn quanh con bé, bế nó ngồi lên đùi mình.

“Papa đâu rồi ạ?”

Đúng là trí nhớ tốt thật, vẫn còn nhớ hôm qua cô có nói năm mới Nam Hoài sẽ đến thăm.

“Papa còn đang trên đường.” Nam Bắc đón lấy chiếc khăn mặt ẩm được đưa đến từ sau lưng, lau mặt sạch sẽ cho con bé, “Bảo Bảo yêu papa không?”

“Yêu ạ.” Bảo Bảo gật đầu lia lịa.

“Yêu mama không?”

“Yêu ạ.” Bảo Bảo tiếp tục gật đầu.

“Vậy ai xếp thứ nhất?”

Bảo Bảo nghĩ một lát: “Papa ạ.”

Nam Bắc bị con bé làm cho bật cười: “Còn mama thì sao?”

Bảo Bảo nghĩ ngợi cẩn thận, “Papa xếp thứ nhất, mama xếp thứ 0.”

“Tại sao nhỉ?” Nam Bắc càng buồn cười hơn.

Bảo Bảo ôm chầm cổ Nam Bắc, không cam chịu, nói: “Vì số 0 đứng trước số 1 mà.”

Cuối cùng cô đã hiểu.

“Bảo Bảo, mama bảo con này, con còn có một...” Nam Bắc nghĩ rất lâu, không biết miêu tả Trình Mục Dương ra sao, sau đó bản thân cô cũng không nhịn nổi, cười khúc khích, “Có một papa nhỏ. Con vui không?”

Bảo Bảo nghĩ hoặc nhìn Nam Bắc: “Papa nhỏ?”

“Chính vì người đó nhỏ tuổi hơn papa, nên con cứ gọi là papa nhỏ.”

Bảo Bảo kê má lên má Nam Bắc, cọ cọ: “Nhỏ tuổi hơn papa thì là papa nhỏ. Lớn tuổi hơn papa thì là papa lớn.”

Nam Bắc đỡ khóc đỡ cười, tiếp tục gặt con bé: “Không phải vậy nha, Bảo Bảo chỉ có hai papa thôi, những người khác đều không phải.”

Bảo Bảo vừa tiếp nhận một khái niệm mới đã bị phủ định ngay lập tức, điều này khiến con bé càng thêm mơ hồ.

Nó chậm rãi chớp mắt hai cái, như đang suy nghĩ điều gì.

“Thêm một người chơi cùng, con không vui à?” Nam Bắc tiếp tục dẫn dắt.

Con bé nhìn thấy Nam Bắc đang cười, hơn nữa còn cười rất tươi, rất xinh đẹp, nó cũng khúc khích theo: “Papa nhỏ sẽ tặng quà cho con chứ?”

Nam Bắc cười: “Đương nhiên.”

“Papa nhỏ sẽ thích Bảo Bảo chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

Chắc chắn người đó sẽ thích con bé đến phát điên.

“Mama thích papa nhỏ không?”

“Thích.”

Bảo Bảo cong khóe mắt: “Ngày mai papa nhỏ sẽ đến à?”

Nam Bắc khẽ lắc đầu, thơm lên má nó: “Chắc chưa đâu, nhưng rất nhanh papa nhỏ sẽ đến thăm Bảo Bảo.”

“Vâng.” Bảo Bảo gật đầu đồng ý, dán vào người Nam Bắc, nhỏ tiếng nhắc nhở, “Papa nhỏ lên đến thăm Bảo Bảo mà để papa biết được là papa sẽ giận đó.” Nam Bắc ừ một tiếng, không nhin nổi phải cười vang thành tiếng.

Nam Hoài hình như đã tính trước thời gian ăn sáng của Bảo Bảo, lúc đưa người đến, vừa khéo cô đang cùng Bảo Bảo tập tễ. Con bé tập trung tinh thần cầm chắc bút, bôi quét lên mặt giấy theo dòng ý thức, quản gia ra hiệu cho Nam Bắc có thể rời đi. Cô liền bảo hai cô gái bên cạnh trông nom Bảo Bảo, rồi đứng dậy lặng lẽ xuống tầng.

Đến tầng một, cô đã sải bước như bay.

Trong sân vườn kiểu Trung Quốc, trời đang đổ cơn mưa nhưng không lớn lắm, vài người đàn ông cầm súng lục mini chĩa vào một người vóc dáng mảnh khảnh, là Tiểu Phong. Chỉ hai năm, chàng trai đã trưởng thành thành một người đàn ông trẻ tuổi.

Mái tóc anh ta ướt sũng, vốn dĩ đang cau mày, sau khi nhìn thấy Nam Bắc, anh ta liền sững sờ trong giây lát. Nam Bắc cũng nhìn anh ta, một lát sau, hai người bỗng cười phá lên, họ đều vô cùng xúc động, vô cùng thoải mái như thể trút được gánh nặng.

Trong khoảng hạng nhất của máy bay, Nam Bắc nhỏ tiếng trao đổi với Ba Đông Cáp, cô cần nhanh chóng thu thập lượng lớn thông tin, suy đoán rốt cuộc Trình Mục Dương đang làm gì. Tất nhiên chuyện này rất khó, nhưng chỉ cần đoán được một hai điều cũng đã giúp ích cho cô khá nhiều rồi.

Hôm đó gặp được Tiểu Phong, anh ta viết mấy câu đơn giản bằng tiếng Trung cho cô, nói rằng mình đã ở Bỉ được một năm. Một tháng trước cuối cùng phát hiện ra Nam Bắc, tiếc là Nam Hoài quá cẩn thận, sau khi Nam Bắc lộ diện tại Brussels, anh đã thu xếp cho cô và Bảo Bảo chuyển đến thành phố khác. Tiểu Phong dẫn theo vài người, khó khăn lắm mới lần ra dấu vết đến được đây thì lại bị phát hiện hành tung rồi bị trông giữ.

Nam Hoài không hề làm khó họ.

Dưới góc độ nào đó mà nói, dù Nam Hoài ghét Trình Mục Dương thêm nữa cũng buộc phải đối xử đặc biệt với hắn như “người nhà”. Đương nhiên sẽ không giết người của Trình Mục Dương để diệt khẩu, nhưng giam cầm thì khó tránh khỏi.

Cuối cùng Tiểu Phong nói cho cô biết, Trình Mục Dương đang ở Ả Rập Xê Út. Hắn đã ở đó được một tháng nhưng vì Tiểu Phong bị giam cầm nên hai người cũng mất liên lạc mười mấy ngày nay.

“Anh biết anh ấy đi Ả Rập Xê Út làm gì không?”

Tiểu Phong cầm bút, lắc lắc đầu, viết ra: Cụ thể không rõ, chỉ biết là vì CIA.

Mười mấy ngày đủ làm nhiều chuyện, nhưng thực tế chẳng hề xảy ra bất cứ chuyện gì đáng để người ta phải chú ý. Hai ngày nay, mọi phương thức liên lạc đều đã được thử qua mà vẫn không tìm thấy người. Cả đoàn của hắn có mười ba người, chẳng ai có lấy chút tăm hơi. Nguyên nhân khiến kẻ bị khởi tố là “tội phạm chiến tranh” như hắn rời khỏi Moscow, bay đến một đất nước xa lạ, hắn phải vô cùng quan trọng.

Ngày hôm đó, Nam Bắc liền quyết định đến Ả Rập Xê Út cùng Tiểu Phong.

Cách hắn càng gần, càng có cơ hội tìm thấy hắn.

Dường như Nam Hoài hiểu cô định làm gì, bảo Ba Đông Cáp đã rất quen thuộc với các hoạt động ở Trung Đông đi cùng cô. “Người đó là Osama – trợ lý riêng của Al-Waleed Bin Talal.” Ba Đông Cáp uống ngụm nước giải khát, thì thầm, “Chủ nhân của anh ta là hoàng tử giàu có nhất Ả Rập Xê Út.” Nam Bắc gật đầu: “Nghe nói Ả Rập Xê Út có mấy nghìn vị hoàng tử?”

Ba Đông Cáp cười nói: “Chính xác, thành viên trong hoàng thất của họ nhiều vô cùng, cho nên tên của họ rất dài, mang cả tên cha và ông nội để tránh kết hôn cận huyết. Ví dụ như hoàng tử Al-Waleed Bin Talal này có “Bin” là tên cha và “Al” là tên ông nội.”

Cô “ồ” một tiếng.

Osama nhìn Ba Đông Cáp, bỗng ngừng trò chuyện với người bên cạnh, đi đến trước mặt hai người: “Ồ xem ai đây này? Bạn cũ của chúng ta đây sao? Nhẽ ra tôi phải xem thử danh sách hành khách lên máy bay, nếu không sẽ chẳng đợi đến lúc gần hạ cánh rồi mới nhìn thấy anh.”

Ba Đông Cáp đứng dậy: “Bạn cũ, không cần quá khách khí. Lần này chỉ là chuyến du lịch cá nhân ấy mà.”

Nam Bắc cũng đứng dậy.

Theo phong tục của Ả Rập Xê Út và cũng để tránh bắt mắt, cô sớm đã thay bộ áo dài màu đen, trùm khăn đội đầu và đeo mạng che mặt, không thiếu thứ gì, chỉ để lộ đúng đôi mắt.

Ngoài việc gật đầu chào hỏi ra, Osama không nhìn Nam Bắc lâu.

Tập tục này của tín đồ đạo Hồi hết sức có lợi đối với Nam Bắc, đàn ông Hồi giáo không nhìn phụ nữ quá lâu, đương nhiên họ chẳng thể nhớ nổi bất cứ đặc điểm gì của cô dưới lớp trang phục và mặt nạ ngàn người như một ấy.

Osama và Ba Đông Cáp có vẻ có rất nhiều chuyện để nói.

Hai người nhắc đến lễ hành hương về Mecca(1) từ năm ngoái, có người nước ngoài đến hành hương đã tổ chức biểu tình chống Mỹ. Đây hoàn toàn không phải một chủ đề bị cấm kỵ, bên cạnh họ có người đàn ông phương Tây, nói bằng lời lẽ danh thiếp: “Chiến tranh Iraq đã mở ra một chiếc hộp Pandora[2], đó là thảm họa của cả thế giới chứ không chỉ đơn thuần là thảm họa của một dân tộc.”

(1) Mecca là Thánh địa Hồi giáo.

[2] Chiếc hộp Pandora: Theo truyền thuyết Hy Lạp, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống sót.

Mọi người im lặng.

Nam Bắc và Ba Đông Cáp nhìn nhau.

Ở một mức độ nhất định, cuộc chiến tranh này chẳng những mở ra chiếc hộp Pandora ma quỷ đối với Trung Đông, mà còn với cả bản thân nước Mỹ. Mỹ đóng quân tại Iraq, mỗi ngày đều lôi kéo các tổ chức tiến hành “thánh chiến” bảo vệ thánh địa. Thương vong vẫn chưa ngừng lại, một quốc gia có cơ chế chính trị khép kín, quá độ lên thành một nơi liên tiếp xảy ra những xung đột đẫm máu.

Đây chính là “tự do” mà người Mỹ vẫn nói.

Máy bay sắp hạ cánh, rất nhiều người phụ nữ ăn mặc thời trang đều trở về buồng cá nhân thay áo dài đen và mang khăn đội đầu.

Nam Bắc đi đến buồng riêng của Tiểu Phong, gõ lên vách ngăn, anh ta liền nhanh chóng ra mở.

Lúc cô nhìn thấy Tiểu Phong, anh ta vừa mới đóng chiếc máy tính của buồng riêng, lắc đầu.

Ý anh ta là, vẫn chưa có tin tức của Trình Mục Dương.

Theo lời Tiểu Phong nói, tin tức lần cuối cùng của hắn bảo rằng mình phải đến phía Đông của Ả Rập Xê Út – Hasa. Vì vậy trước khi lên máy bay, Ba Đông Cáp đã sắp sẵn lộ trình. Nào ngờ họ vừa xuống đến nơi đã được cho hay, vừa nảy gần sân bay đã bắt được một chuyến xe chở tên lửa phòng không, cả sân bay đều đang trong tình trạng cảnh giác, kiểm tra hết sức nghiêm ngặt.

May mà họ gặp được Osama ở trên máy bay.

Lúc Nam Bắc xuất trình hộ chiếu của mình tại phòng khách quý, viên cảnh sát kiểm tra kia chợt nhìn cô lâu hơn một chút, lập tức đã bị Osama khẽ nhắc nhở.

“Xin lỗi cô.” Viên cảnh sát trung niên dịch chuyển tầm mắt, liếc nhìn hộ chiếu của cô, “Theo quy định, tất cả hành khách sẽ phải ở lại thủ đô ba ngày, sau khi xác minh thân phận xong mới có thể tiếp tục lên đường.”

“Xin lỗi.” Ba Đông Cáp chẳng chờ Nam Bắc kịp lên tiếng đã mở miệng trước, “Tôi là người giám hộ của cô đây, xin cứ thương lượng với tôi.”

Viên cảnh sát trung niên gật đầu, vừa định nói gì đó, Osama đã cau mày: “Vị này và cô đây đều là bạn cũ của hoàng tử, tôi có thể đảm bảo cho họ, họ tuyệt đối không phải kẻ địch của Ả Rập Xê Út.”

Đúng như Ba Đông Cáp nói, ông chủ của Osama là hoàng tử giàu có nhất Ả Rập Xê Út, cũng là cháu trai quốc vương, dĩ nhiên phải có địa vị tôn quý. Osama đã lên tiếng, cảnh sát cũng không dám nói gì, sau khi xin chỉ thị từ cấp trên, vội đổi giọng: “Vậy thì, cô và ngài đây hãy nói rõ hành trình ba ngày tới của mình để chúng tôi tiện liên lạc với các vị.” Cảnh sát tươi cười giải thích, “Đương nhiên, chúng tôi làm vậy cũng vì muốn bảo vệ an toàn cho các vị khi ở trên đất nước chúng tôi, dẫu sao ai biết được đồng tên lửa phòng không này là nhằm vào hành khách nào.”

Yêu cầu này không quá đáng lắm.

Ba Đông Cáp nói, tối cùng ngày mình sẽ ở tại Hasa, nếu không xảy ra chuyện gì bất trắc, ba ngày tới họ đều ở Hasa và thành phố Hofuf. Phía bắc Hofuf là sa mạc trải dài, không có nhiều điểm tham quan tự nhiên, cảnh sát chỉ xem như mấy người này muốn cảm nhận phong cảnh sa mạc mà thôi, nên cũng không cảnh giác gì nhiều, nhanh chóng ghi lại phương thức liên lạc và khách sạn nghỉ ngơi rồi cho qua.

Nam Bắc vừa ra khỏi sân bay Riyadh, liền lên xe hơi riêng tiến thẳng đến Hasa.

Khách sạn họ nghỉ lại rất gần sa mạc, ở ngay rìa ốc đảo.

Bởi vì gió cát, đồi núi xung quanh đều mang hình thù kì dị, âm thanh buổi đêm cũng có phần thê lương.

Nam Bắc lắng nghe tiếng gió, dưới ánh trăng, những ngọn núi kia trông như từng tòa tháp Phật lặng yên đứng đó sừng sững. Khi cô gọi điện cho Bảo Bảo, con bé vừa mới uống sữa xong, chuẩn bị đi ngủ. Cô nghe ra Bảo Bảo rất vui sướng vì Nam Hoài đã đến Bỉ vào chiều cùng ngày cô đi, định bụng chăm sóc cho Bảo Bảo trong khoảng thời gian cô không ở đó.

“Mama.” Bảo Bảo nũng nịu gọi cô.

“Ừ.” Nam Bắc bắt giác cong khóe miệng, “Hôm nay Bảo Bảo đã làm những gì nào?”

“Con đang chơi đạn với papa.”

Nam Bắc giật mình, sau khi Nam Hoài cầm điện thoại giải thích qua loa xong, cô mới biết lúc chiều Bảo Bảo nhớ cô, khóc mãi không dỗ được. Nam Hoài bèn lấy đạn trong hai khẩu súng trên người mình ra, dùng khăn lau sạch rồi đưa con bé chơi, tự nhiên nó lại nín. “Chơi” kiểu con bé cũng chỉ là cầm đạn trong tay, đếm hết lần này đến lần khác, tự lấy đó làm vui. Trước khi cúp máy, Bảo Bảo đột nhiên bảo Nam Hoài đi ra khỏi phòng, thì thầm hỏi cô: “Papa nhỏ có vui không ạ?”

“Vui lắm.” Nam Bắc gạt nó, “Nhìn thấy mama là vui vẻ ngay, vèo một cái đã khỏi ốm rồi.”

Nếu cô không nói “Papa nhỏ” bị ốm, không nhìn thấy mama thì không vui nổi, không khỏi bệnh được, chắc Bảo Bảo sẽ chẳng mềm lòng chịu cho cô rời xa.

“Vây, ngày mai mama có thể về chưa?” Bảo Bảo khê hỏi.

Nam Bắc nghe mà thấy xót xa. Đây là lần đầu tiên Nam Bắc rời xa con bé từ khi nó chào đời. Mặc dù đứa nhỏ tỏ ra hiểu chuyện, nhưng lúc nào cũng nhớ cô. “Ngày mai thì chưa được rồi.” Nam Bắc nhỏ tiếng dỗ dành, “Lần trước Bảo Bảo ốm tận mười ngày mới khỏi, papa nhỏ là người lớn, sẽ ốm lâu hơn Bảo Bảo chút xíu.”

Bảo Bảo đáp vâng.

Sau khi cúp máy, Nam Bắc càng khó ngủ.

Cô không biết Trình Mục Dương đang ở đâu, bao giờ mới có thể gặp được hắn. Tại sao lần này hắn đến đây? Hắn định làm gì? Cô chẳng biết gì hết. Đúng lúc suy nghĩ có phần hỗn loạn, điện thoại trong phòng bỗng reo vang, cô tưởng đó lại là Bảo Bảo, nhanh chóng bắt máy. Nhưng cô vẫn thận trọng chưa lên tiếng trước, sợ không phải đường dây kết nối riêng, nếu là người ngoài có độ nhạy bén cao, cô sẽ bị họ nhận ra giọng nói. Mỗi đường đi nước bước tại đây đều phải cực kỳ cẩn thận, thậm chí cô từ đầu đến giờ đều chưa từng gỡ mạng che mặt xuống.

Đầu dây bên kia cũng không lên tiếng.

Một đoạn tụng Tâm Kinh từ từ vang lên, ban đầu Nam Bắc sững người, rồi nhịp tim bỗng đập nhanh hơn. Nếu là người bình thường, họ đều sẽ tưởng người bên kia bị bệnh thần kinh, sau đó lập tức cúp máy, nhưng trực giác mách bảo cô, cuộc điện thoại này có liên quan đến Trình Mục Dương. Tiếng tụng kinh kết thúc, từ điện thoại vọng ra một dãy số.

Nam Bắc ghi nhớ trong lòng.

Cúp máy, cô liền gọi đến dãy số này.

Sau sự chờ đợi ngắn ngủi, điện thoại được kết nối.

“Bắc Bắc?” Là giọng của Trình Mục Dương, có phần hơi mệt mỏi mà hấp dẫn kỳ lạ, nghe thật ảo diệu.

“Ừ.” Cô trả lời, không thốt lên nổi chữ thứ hai.

“Anh rất nhớ em.” Giọng hắn hơi trầm xuống.

Khóe mắt Nam Bắc nóng hổi, chỉ nghe một câu ấy của hắn thôi, nước mắt đã tuôn rơi mất rồi.

“Ở đây không được uống rượu, nên bây giờ anh càng muốn em hơn.”

Rất vô lại, rất lưu manh, cũng rất Trình Mục Dương.

Hắn cười, cuối cùng nói: “Em mở cửa ra, anh sẽ qua đó ngay.”

Cô còn chưa dám tin, điện thoại đã ngắt máy.

Cô chạy đến trước cửa phòng, mở ra, liền nhìn thấy ở một bên hành lang, Trình Mục Dương sải từng bước rất lớn, đi về phía mình nhanh như bay. Cô mở to mắt, tưởng rằng đây chỉ là ảo giác, nhưng Trình Mục Dương đã đi đến trước mặt cô, ôm chặt lấy eo cô, đi thẳng vào phòng, đâm sầm vào cửa.

Nam Bắc còn chưa kịp mở miệng đã bị hắn kéo mạng che mặt xuống, ép lên vách tường, rồi siết lấy đôi môi.

Một bên khuỷu tay hấn chống lên cánh cửa, ghì chặt cô bằng cơ thể của mình, không cho cô bất cứ cơ hội phản ứng nào. Nụ hôn dai dẳng và sâu lắng, hấn không chịu buông cô ra, cô cũng không nỡ đẩy hấn.

Cô thiếu dưỡng khí tới nỗi lồng ngực đau nhức, cuối cùng được hấn thả lỏng đôi môi.

“Con gái mình tên gì?” Trình Mục Dương lúc nói vẫn không chịu ngừng nghỉ, hôn cô đứt quãng.

Nam Bắc ôm cổ hấn, thở hổn hển, lồm bồm đáp: “Bảo Bảo.”

“Tên hay.” Bàn tay hấn bắt đầu cởi áo dài đen và khăn đội đầu của cô.

Cô hít thở không đều: “Tên lưu manh, anh chỉ hỏi đúng một câu này là đủ rồi à? Không thích con gái sao?”

“Anh thích đến phát điên ấy.” Hấn mỉm cười, giọng nói đầy mê hoặc, “Lát nữa lên giường rồi anh sẽ hỏi dần dần, hỏi thật rõ ràng, hỏi thật cẩn thận.”

15. Chương 14

Chương 14: Quyết đấu tại Ả Rập

Nam Bắc bật cười, là nụ cười bất lực, nhưng kèm theo cả sự hưởng thụ.

Trình Mục Dương mà cô biết chính là như vậy, luôn mang tấm lòng hướng Phật, nhưng cũng cùng cô tận hưởng niềm vui sướng như cá gặp nước. Hấn cởi quần áo của cô, Nam Bắc giữ chặt tay hấn, liếc nhìn phòng tắm.

Cô muốn tắm xong đã, bị bộ quần áo của tín đồ đạo Hồi quấn quanh người nên cô đã nhẽ nhại mồ hôi.

“Nói trước nhé, không được làm trong phòng tắm, để em tắm sạch sẽ đã.” Nam Bắc bỏ hấn lại ngoài phòng kính.

Tường kính trong suốt nhanh chóng được phủ lên một lớp hơi nước.

Hấn cởi trần, đang mặc chiếc quần dài, ngoan ngoãn tựa lên khung cửa của phòng tắm ngắm nhìn cô. Dòng nước trong mờ không ngừng xối từ trên mái tóc cô xuống, men theo gò bồng đảo, rồi xuống bụng dưới, xuống đùi, chạy thẳng xuống mặt sàn gạch trắng men sứ. Từ khi nhìn thấy những tấm ảnh kia, hấn từng tưởng tượng vô số lần bụng dưới của cô đã to lên như thế nào mà sinh được một đứa bé gái.

Thật đúng là, mất đi rồi lại có được.

Người con gái này, hấn mất đi rồi lại có được cô quá nhiều lần.

Trình Mục Dương chống tay lên mặt kính, cong ngón trở gồ nhẹ nhẹ. Nam Bắc kéo cửa kính ra: “Sao thế?” Hấn mỉm cười không nói, giữ lấy cằm, chậm rãi thưởng thức đôi môi cô.

Không còn bá đạo và nóng vội như ban nãy, lưỡi hấn cử động hết sức dịu dàng trong miệng cô, không quấn quýt, chỉ hưởng thụ. Nam Bắc mỉm cười hôn lại hấn, một lát sau, hấn buông cô ra: “Tắm nhanh lên.”

Nam Bắc bị ngọn lửa sắc đục bùng lên trong mắt hấn thiêu đốt tới nỗi mơ màng, vương vẩn đóng cửa kính lại, xả sạch bọt xà phòng trên người.

Cô khỏa thân bước ra ngoài, kéo khăn tắm trước gương xuống lau tóc. Trình Mục Dương bắt đầu cởi quần của mình, lúc cô treo khăn tắm lại chỗ cũ, hấn ôm chầm lấy cô từ phía sau, nhìn vào gương không chớp mắt, ngón tay say sưa vuốt ve đôi môi cô hết lần này đến lần khác, rồi luồn vào trong, nhẹ nhàng chạm lên đầu lưỡi của cô.

“Chiếc nhẫn... anh chuẩn bị xong rồi.”

“Màu hồng ngọc?”

Hắn cười, ấn một tay cô lên mặt gương: “Màu hồng ngọc”

Cơ thể đã lâu chưa hề có sự động chạm, nay kề sát bên nhau làm ọi khung cảnh diễm tình lập tức hiện hiện rõ nét.

Bàn tay Trình Mục Dương trượt xuống, nắm lấy một bên đùi cô, cưỡng ép cô phải tách chân ra. Cô hít thở gấp gáp, cảm giác bàn tay hắn như đang hồi tưởng điều gì đó, vuốt ve qua lại từ trước ngực cô, đến đùi cô, rồi thâm nhập vào cơ thể cô từng chút một.

Đến khi hắn ghì chặt lấy cô, mạnh mẽ xuyên vào bên trong thân thể cô từ phía sau, nam Bắc cuối cùng không nén nổi, khẽ rên lên thành tiếng.

Động tác của hắn không nhanh, nhưng rất sâu. Bàn tay cô từ từ trượt xuống, lại bị hắn nắm lấy, đè lên mặt gương, chống cơ thể của hai người. Có lúc Trình Mục Dương nhìn cô qua gương, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn nơi giao hợp giữa hai người.

Phòng tắm nóng như đổ lửa, qua tấm gương, có thể nhìn thấy rõ ràng mồ hôi của hắn rơi xuống như thế nào.

“Lúc sinh Bảo Bảo... em đau không?” Hắn nhắm nháp tai cô từ phía sau.

Nam Bắc ừm một tiếng: “Đau hơn... trúng đạn.”

Giọng nói của cô đứt quãng mơ màng, và hắn cũng vậy.

Cơ thể hắn ma sát lên tấm lưng cô, mồ hôi của hai người hòa làm một, cơ thể trần trụi giống nhau, nhưng nhiệt độ cơ thể hắn nóng bỏng hơn cô nhiều. Cô thoát ly ý thức, nắm chặt bàn tay trong lúc hắn mãi miết ra vào cơ thể mình, ánh mắt đắm đuối ngắm Trình Mục Dương trong gương, lúc tưởng mọi chuyện sắp kết thúc, hắn bỗng ngưng lại, lôi chiếc khăn tắm treo trước gương xuống, trải trên mặt sàn.

Hắn đặt Nam Bắc lên khăn tắm, đè xuống người cô, tiếp tục tiến vào thêm lần nữa.

Lần này không cần dùng đến gương, cô có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc cằm, sống mũi và cả đôi mắt của hắn: “Trình Mục Dương.” Cô gọi hắn, hắn liền đáp lời cô, cô lại gọi hắn, hắn vẫn kiên nhẫn trả lời, nhưng động tác càng ngày càng mãnh liệt, khiến tên của hắn phát ra từ miệng cô còn kèm theo cả tiếng rên rỉ, hắn đã hoàn toàn chiếm trọn được cô. Hắn càng ngày càng chậm lại, mỗi lúc cô tưởng hắn sẽ tách ra khỏi mình, thì ngay lập tức, hắn liền tiến tới càng dữ dội hơn.

Bao nhiêu lần thân mật như vậy cùng Trình Mục Dương, chưa có một lần nào cô khó lòng chống đỡ, chỉ muốn bật khóc như lần này.

Cuối cùng cô có bật khóc hay không?

Cô không còn nhớ nữa.

Trình Mục Dương bế ngang người cô, chân trần đi ra khỏi phòng tắm. Hai người còn chưa lên giường đã bị vấp phải sofa, lăn xuống thảm trải sàn, quăn quắt lấy nhau, lâm trận thêm lần nữa. Sau cùng, Nam Bắc thấy cơ thể không còn là của mình nữa, trong khi cô đang ngủ say, bị Trình Mục Dương lật người lại từ phía sau rồi ôm chặt cô trước ngực. Hai người kéo tấm chăn màu trắng qua, rúc trên sofa ngủ hai tiếng đồng hồ.

Nam Bắc mấy lần định xoay người, đều suýt rơi khỏi sofa, cô thì thầm rằng muốn lên giường ngủ.

Trình Mục Dương gạt bỏ lời thỉnh cầu. Kẻ thích tự ngược đến phát điên này nhận ra, ngủ trên sofa còn tốt hơn vạn lần ngủ trên giường, chỉ có ở nơi chật hẹp như thế, Nam Bắc trong lúc ngủ say mới ôm hắn thật chặt vì sợ bị ngã rơi xuống dưới.

Trời sáng rất mau.

Cô tỉnh giấc, cảm thấy thắt lưng nhức như sắp gãy rời, nhẹ nhàng rút cánh tay ra khỏi người hắn, định lên giường ngủ một lát cho thoải mái. Hình như Trình Mục Dương ngủ rất say, quả nhiên buông thả dục vọng là cực kỳ mất sức. Cô chui ra khỏi, lấy ra chăn bông dự phòng từ trong tủ quần áo, quăng mình lên giường.

Thậm chí cô vùi cả đầu vào trong chăn, che lấp ánh sáng.

Đúng lúc đang mơ màng ngủ, cô cảm giác lạnh cóng do có sự động chạm, ban đầu là lòng bàn chân, rồi từ từ di chuyển sang chỗ khác. Cô dở khóc dở cười, biếng nhác rên rỉ mấy tiếng: “Đồ lưu manh. Anh cho em ngủ một tí đi.” Trình Mục Dương chậm rãi hôn lên chân và đùi cô, dần dà tiến lên trên, cho đến lúc tìm được đôi môi cô, hai người trao nhau nụ hôn nồng nhiệt giữa nơi tối tăm, chân dè lên chân, người ép lên người, quần quýt lấy nhau.

Trình Mục Dương giữ hai tay cô trên đầu, lúc định làm tới lần nữa, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Hai người chợt ngẩng ra, Nam Bắc vội đẩy hẳn sang một bên, nhắc máy.

Lập tức từ đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Bảo Bảo: “Con chào mama.”

“Bảo Bảo đó à.” Nam Bắc khẽ thở gấp, cố gắng để giọng mình được bình thường.

“Bảo Bảo ngoan, con có uống hết sữa không?”

Trình Mục Dương đã hiểu cô đang nói chuyện với ai, hẳn ôm lấy Nam Bắc từ sau lưng, kéo cả người cô vào lòng, nói bằng khẩu hình: Anh muốn nói chuyện với con. Nam Bắc liếc nhìn hẳn, hẳn thấy cô chẳng động tĩnh gì, đành kẻ sát bên tay cô nghe ngóng.

“Con uống hết rồi.” Bảo Bảo tự hào nói, nhân tiện vẫn không quên tố cáo, “Nhưng papa chưa uống hết ạ.”

Nam Bắc bất giác bật cười: “Ừ, papa không ngoan.”

Trình Mục Dương vô cùng ngạc nhiên nhìn Nam Bắc.

Cô bịt điện thoại, suýt một tiếng.

Bảo Bảo ngoan ngoãn báo cáo xong tình hình bữa sáng, rồi quan tâm đến tình trạng sức khỏe của “papa nhỏ”, cuối cùng lưu luyến cúp điện thoại. Nam Bắc còn chưa kịp giải thích, đã bị Trình Mục Dương sấp đến gần, nheo mắt quan sát tỉ mỉ: “Papa mà Bảo Bảo nói có phải anh trai em?”

“Đúng rồi.” Nam Bắc bất ngờ, “Sao anh biết?”

“Ngoài Nam Hoài anh không thể nghĩ ra nổi ai khác.” Trình Mục Dương không biết nên khóc hay là nên cười, “Cho nên ‘papa nhỏ’ kia chắc là anh nhỉ?”

Cô đáp ừ, kéo chăn qua, gối đầu lên cánh tay hẳn.

Hắn khẽ thở dài: “Anh cướp đi một cô em gái của anh ta, anh ta cướp đi một đứa con gái của anh, kể ra cũng công bằng.” Hắn cúi đầu, áp mặt lên má cô.

“Anh không thích Bảo Bảo à?” Nam Bắc vươn tay vuốt ve gương mặt hẳn.

Trình Mục Dương rất phối hợp, nhắm mắt lại, cảm nhận ngón tay của cô: “Anh thích, cách con nói chuyện thật giống em.”

Nam Bắc ừm một tiếng, dịu dàng nói: “Con rất nghe lời.”

“Nhưng em gái thì chỉ có một, xem ra Nam Hoài đáng thương hơn anh chút rồi.”

Cô bật cười.

Sáu giờ mười ba phút.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy nắng sớm lan tỏa, còn có thể nhìn thấy rặng đá trầm tích tự nhiên đằng xa kia bị phong hóa thành đủ loại hình dáng. Vốn dĩ đây chính là tháp phật mà tối qua cô nhìn thấy, nhưng khi xuất hiện dưới ánh mặt trời, nó lại có đủ muôn hình vạn trạng, trông xa giống như từng khối hình mặt người đứng sừng sững. “Tối qua em nhìn những rặng đá trầm tích kia giống hệt tháp phật.” Cô nói.

“Lúc anh mới đến đây cũng có cảm giác như vậy.” Trình Mục Dương xoay người cô lại, hôn từ bờ vai cô dọc theo đường cong của sống lưng, “Sau đó liền nghĩ đến em.”

Hắn làm cô thấy ngứa ngứa, muốn trốn nhưng không được: “Tại sao?”

Hắn im lặng cười một lát, nói: “Bởi vì có em anh mới không thể thờ phật.”

Nam Bắc vùi đầu vào gối, cười khúc khích: “Sến quá đi. Nếu không có em thì chắc giờ anh đã cạo đầu xuất gia rồi ấy nhỉ?”

“Chắc vậy, anh từng nói anh rất tin vào căn phật.” Trình Mục Dương ôm lấy eo cô, nghiêng người phủ lên, nơi nhạy cảm nhất của hai người ma sát qua nhau, nhưng hần từ đầu đến giờ không hề thâm nhập vào cô.

Nam Bắc động thất lưng cảm thấy đau nhức như sắp gãy rời: “Trình Mục Dương, tiết chế một chút...”

Bàn tay hần lướt từ bụng dưới cô lên đến trước ngực, nhẹ nhàng bắt lấy, thì thầm nói: “Anh sẽ cố gắng.”

Trình Mục Dương quả là nói được làm được, lần này hần dịu dàng tới nỗi chẳng giống hần chút nào. Hần như kẻ tiết dục đến cùng cực, chỉ yên tĩnh tiến hành mà thôi. Đến khi kết thúc, hần gọi bữa sáng lên, không cho phép Nam Bắc động vào một ngón tay, đích thân bón cho cô từng món một, thậm chí ngay đến quần áo cũng phải tự tay hần mặc từng chiếc cho cô.

Mất đi rồi lại có được, chỉ làm hần càng thêm cố chấp.

Chẳng có gì quan trọng hơn Nam Bắc của hần nữa.

Cô nhìn hần cài ỉnh từng nút áo.

“Sao anh biết lộ trình của em? Biết em hôm qua đến đây? Hơn nữa ngay đến khách sạn em ở anh cũng nắm rõ?”

“Ngày trước ở Philippin, em từng nói ra cái tên em thường sử dụng trên hộ chiếu.” Hần nói, “Hôm qua lúc em đến sân bay cầm hộ chiếu ra, mà cảnh sát kiểm tra hộ chiếu của em là người của anh. Lộ trình của bọn em đều nằm trong tay anh, vậy nên anh lập tức tới đây.”

Câu trả lời nằm ngoài dự liệu.

Song, cũng chỉ có mỗi cách này. Để tiện cho việc xếp chuyển du lịch của “đoàn doanh nghiệp”, Ba Đông Cấp đã thay toàn bộ hộ chiếu ấy người Tiểu Phong, nếu Trình Mục Dương muốn nắm bắt thông tin ngay tức thời, trừ phi chính hần phải ở sân bay, bằng không mỗi ngày lưu lượng khách dày đặc như vậy, chẳng khác gì mò kim đáy bể.

“Bởi vậy, anh sợ có bấy nên đã gọi điện thoại cho em trước?”

Trình Mục Dương chẳng nói gì.

“Tại sao anh cho em nghe Bát Nhã Tâm Kinh?”

“Anh đoán em có thể hiểu được.”

“Nếu em không hiểu ra thì sao?” Nam Bắc hỏi xong, lại phát hiện một nghi vấn khác, “Anh còn có cách an toàn hơn mà, ví dụ như liên lạc với Tiểu Phong trước, sau khi xác nhận được hành tung của em thì đến tìm.”

“Không phải cách hay.”

“Tại sao?”

“Cách này không hay hơn à? Lúc chưa ai biết chuyện mà anh đã tìm thấy em rồi.”

Cô không nhịn được cười: “Anh còn chưa nói cho em biết, tại sao lần này anh đến Ả Rập Xê Út?”

“Từ sau khi Iraq khai chiến, đã lan truyền tin đồn ở Trung Đông có quốc gia xây dựng nhà máy hạt nhân. CIA đang điều tra chuyện này, cũng coi như có chút tác động, họ đã dụ dỗ thành công ba nhà khoa học...” Trình Mục Dương cài nút áo cuối cùng cho cô xong, cầm cốc sữa lên bón cho cô uống, “Hai người trong số đó đang nằm trong tay bọn anh, người quan trọng nhất còn lại kia đã bị họ đưa đi vào tháng Mười năm ngoái trong chuyến hành hương về thánh địa Mecca, đến nay vẫn chưa ra khỏi Ả Rập Xê Út.”

Nam Bắc muốn đỡ lấy cốc sữa, hần không buông tay, cô đành sắp lại gần để hần ỉnh uống từng ngụm một. “Anh muốn cướp lại người từ phía họ?”

Trình Mục Dương ngữ khí bình thản nói: “Không sai, họ muốn đưa người kia ra khỏi Ả Rập Xê Út, còn anh muốn giành lại người.”

“Tại sao?”

“Chuyện CIA dụ dỗ nhà khoa học hạt nhân nếu lộ ra ngoài sẽ trở thành khủng hoảng quốc tế, em biết đó, những người bạn Trung Đông của bọn anh, đối với bọn bè luôn hết sức thân thiện nhưng đối với kẻ địch tuyệt đối không khoan nhượng.” Trình Mục Dương ra hiệu cho cô uống thêm ngụm nữa, Nam Bắc ngoan ngoãn uống, cuối cùng hần đặt cốc xuống, nói, “Vậy nên chỉ cần anh nắm được người đó trong tay là coi như nắm được quyền chủ động. Mục đích rất đơn giản, nếu họ đã ép chết Trình Mục Dương thì phải để C trở thành nhà từ thiện công khai.”

“Nhà từ thiện?” Nam Bắc quan sát hần từ trên xuống dưới.

“Phải, hiện tại anh là tội phạm truy nã quốc tế, hành động không thuận tiện lắm.” Trình Mục Dương nói, “Chuyện này kết thúc, anh sẽ giao nhà họ Trình cho Trình Mục Vân, sau này anh ta là người buôn bán vũ khí, còn anh, anh là nhà từ thiện.”

Nam Bắc hỏi Trình Mục Dương, điểm dừng chân tiếp theo của hần là tại đâu. Trình Mục Dương đang nắm tay cô, bèn hôn nhẹ vào lòng bàn tay, làm cô thấy ngứa ngứa. “Anh chẳng đi đâu hết, chỉ ở đây thôi, ngay tại Hasa.” Hần ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách có sức hấp dẫn nguy hiểm, “Đây là một trò chơi rất thú vị, người tin vào Phật phải làm cho con chiên của Thượng Đế thất bại thảm hại trên thánh địa của Thánh Allah.”

Dứt lời, hần với tay đeo mạng che mặt màu đen lên giúp cô.

“Đợi đến khi mặt trời lặn, anh đưa em đi ngắm ‘tháp Phật’ của chúng ta.”

Thành phố Hasa mà họ đang ở có mỏ dầu Ghawar lớn nhất thế giới, còn bên phụ trách ăn uống sinh hoạt Trình Mục Dương tại đây không phải một cá nhân mà là công ty dầu khí lớn nhất thế giới: Saudi Aramco.

Sau khi Ba Đông Cấp biết chuyện này, liền mỉm cười nói quả là “dân kinh doanh” có trình độ.

Có điều, Ba Đông Cấp cũng nhắc nhở Nam Bắc. “Đây là khu vực khá nhạy cảm, ở Ả Rập Xê Út có hai giáo phái đạo Hồi, giáo phái thuộc vùng này đối lập với giáo phái chủ chính của Ả Rập Xê Út.” Anh ta nói với Nam Bắc, “Không biết Trình Mục Dương định làm gì.”

“Anh ấy không nói với tôi.” Nam Bắc nghĩ một lát, tiếp tục, “Có lẽ trong lúc chúng ta chẳng biết gì, anh ấy đã làm xong tất cả mọi chuyện rồi.”

Ba Đông Cấp cười: “Nhờ mối quan hệ của cô với hần nên giờ tôi chẳng sợ gì. Chỉ cần không trở thành kẻ địch với loại người như Trình Mục Dương, làm gì cùng hần chắc cũng đều rất thú vị.”

Quả là rất thú vị.

Cô nhớ đến cuộc gặp gỡ ở Đài Châu, Trình Mục Dương đưa mình đi ngắm thành cổ dưới nước của hồ Thiên Đảo. Dưới đáy nước tối đen như mực không một gợn sóng, hần đã đem đến ỉnh sự ngạc nhiên và vui thú như thế nào về thành cổ nghìn năm kia.

Hần luôn có thể khiến người ta bất ngờ nhưng hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm.

Có lẽ, chỉ là đối với cô mà nói mà nói mới không có nguy hiểm.

Những rặng đá cao ngất tưởng như gần trong gang tấc kia xa hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Hoàng hôn buông xuống, sau khi Trình Mục Dương được bác sĩ kiểm tra xong, liền đích thân lái xe đưa cô tiến vào xa mạc, qua cửa sổ, cô có thể nhìn thấy những chú lạc đà được chần thả phía xa xa kéo từng chiếc bóng đen dài thong thả bước đi.

Xe chạy chậm chậm trên sa mạc, Trình Mục Dương đi rất từ tốn để cô có thể thường thức phong cảnh nơi đây.

“Bắc Bắc?”

“Ừm?”

Cô quay đầu nhìn.

Hắn một tay cầm vô lăng, tay kia cầm chiếc nhẫn: “Đưa tay đây cho anh.”

Nam Bắc đỡ khóc đỡ cười.

Song, cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời đưa tay ra, nhìn hắn đeo chiếc nhẫn hồng ngọc cổ điển vào ngón áp út của mình: “Chiếc nhẫn này có niên đại bao nhiêu năm rồi?” Trông có vẻ là từ thời Trung Cổ.

Cô không thích nghiên cứu về châu báu lắm, chỉ là cảm thấy ẩn chứa trong chiếc nhẫn này có câu chuyện nào đó.

“Anh không rõ, có lẽ niên đại rất xưa rồi, anh chỉ nghe người ta kể về những nữ chủ nhân từng sở hữu nó đều vô cùng xinh đẹp, hơn nữa cuộc sống hôn nhân đều hạnh phúc nên đã giữ nó lại chuẩn bị tặng cho em.”

Cô ừm một tiếng, giơ tay lên cẩn thận ngắm nhìn chiếc nhẫn ấy.

Sau đó liền nghe thấy Trình Mục Dương nói: “Anh lúc nào cũng muốn nói với em, chuyện anh hối hận nhất kiếp này chính là đã để em lại một mình tại Philippin, rồi rời khỏi trang viên trước. Sau đó chắc là em phải chịu rất nhiều khổ cực...”

“Chút chút.” Nam Bắc thích chiếc nhẫn này vô cùng, “Chỉ là thỉnh thoảng nhớ lại em thấy hơi sợ. Nếu muộn thêm chút nữa thôi, có lẽ em đã không giữ được Bảo Bảo rồi.”

Trình Mục Dương nhìn cô.

Dường như Nam Bắc cảm giác thấy điều đó, cũng quay đầu nhìn lại hắn.

Cô thừa nhận, cho dù là lúc ở bên cạnh Nam Hoài, hay ở nhà họ Thẩm, thậm chí là ở Bỉ, cô chưa từng gần kề ranh giới sự sống và cái chết như lúc ở Philippin. Sự sắp xếp của Trình Mục Dương rất ổn thỏa, nhưng CIA đã lợi dụng mọi cơ hội, còn Philippin vốn dĩ không phải địa bàn của hắn và cô, bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cũng đủ để mất mạng.

“Trong kiếp này, chuyện em hối hận nhất cũng là lúc ở Philippin đã nói với Đỗ những lời kia.” Nam Bắc vuốt ve bờ vai hắn, nhớ đến cảnh tượng ban nãy hắn bị tiêm vào bắp thịt, “Nếu khi ấy em biết anh đang ở bên kia bức tường, tuyệt đối sẽ không nói những lời đó. Trình Mục Dương, anh giận em không? Có phải khi ấy anh giận qua hóa liều rồi không?”

“Không phải anh giận em.” Hắn vừa cười vừa nói, “Là do anh mất đi lý trí, lại còn mất lý trí hoàn toàn nữa.”

Đúng là “hoàn toàn” thật.

Cho nên chắc chắn hắn bị thương rất nặng.

Nam Bắc dịch người đến bên cạnh hắn, với tay ôm cổ hắn, khoanh khắc hắn quay đầu lại, cô dịu dàng dùng môi cọ cọ lên môi hắn. Lúc Trình Mục Dương định giữ chặt sau đầu cô, kích thích nụ hôn này thêm sâu lắng, cô liền mỉm cười trốn khỏi.

“Sao trên con đường này không có người?”

Người ở đây khá thưa thớt, người của công ty dầu khí biết anh muốn đưa bà xã đến đã kịp thời niêm phong con đường này, giúp chúng ta an toàn hơn chút.”

Nam Bắc hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Nói trôi chảy gớm.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Cô xua tay, “Bà xã anh nhất định là một người dễ tính nhất quả đất.”

“Nhưng anh là ông bố khó tính nhất quả đất...” Hắn tủm tỉm cười, nhỏ tiếng nói, “Anh trai em định bao giờ trả lại con gái cho anh? Có cần anh tặng mấy cô nàng Moscow cho anh ấy, bảo họ sinh cho anh ấy vài đứa con để anh chuộc con gái mình về không?”

Nam Bắc tức cười nhìn hấn: “Em tưởng anh chẳng quan tâm.”

Hấn không lập tức phản bác, bỗng nhiên hỏi cô. “Em nghe câu ‘nắm trọng điểm, bỏ tiểu tiết, giành thắng lợi’ bao giờ chưa?”

Cô cười: “Em từng nghe qua, bắt nguồn từ cuốn ‘Chiến lược cờ vây 2’ của Thi Tương Hạ.”

Cô nhớ lúc trên con tàu đánh bạc, cô còn cùng Trình Mục Dương bày thế cờ “Đương Hồ thập cục” của Thi Tương Hạ nữa.

Vậy nên Trình Mục Dương có thể nói ra lời của cao thủ cờ vây thời Thanh cũng chẳng có gì kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ, hấn đang muốn nói điều gì.

Trình Mục Dương nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, tự nhiên bật cười.

“Anh ấy à, chỉ muốn làm Nam Hoài nói lỏng cảnh giác trước...” Hấn trầm giọng nói, vẻ mặt hết như một con hồ ly đa mưu túc trí, “Mama của Bảo Bảo về Moscow cùng với anh rồi, chẳng nhẽ Báo Bảo vẫn ở Bỉ chắc?”

Hấn quả là biết “nắm trọng điểm, bỏ tiểu tiết.”

“Nham hiểm.” Nam Bắc không nhịn được cười. Trình Mục Dương, anh đúng là kẻ nham hiểm.”

Đến gần rặng núi đá kia, cô mới nhận ra chúng rất giống “Nhất Tuyến Thiên”(1) của núi Nga Mi tại Trung Quốc. Nhưng núi Nga Mi có dòng nước chảy và cá cây cổ thụ cao vút tầng mây, còn ở đây chỉ có cát vàng. Trình Mục Dương cùng cô ngẩng nhìn chúng, hai người bò từ vách đá nứt ra bên dưới lên đỉnh núi. Cũng không phải cảnh sắc đẹp để gì lắm, chỉ có thảm thực vật trải dài phía xa tạo nên một màu xanh thiên nhiên vô cùng giản dị.

(1) Nhất Tuyến Thiên tạm dịch là “Một đường trời”: Là một vách núi hẹp, dài khoảng 130 m, rộng khoảng 6 m, nơi hẹp nhất là 3 m, có cầu treo cho 2 người qua lại được. Đây cũng là một cảnh đẹp của núi Nga Mi, do hai vách núi hẹp sát cạnh nhau nên từ dưới nhìn lên sẽ thấy lộ ra một vệt sáng từ bầu trời, bởi vậy nơi đây mang tên “Nhất Tuyến Thiên”.

“Là cây chà là.” Trình Mục Dương ôm eo cô từ sau lưng “Là đặc sản của những vương quốc sa mạc này, họ gọi loài cây đó là quốc bảo. Nơi đây có đến hàng ngàn mẫu rừng chà là thuộc sở hữu của thái tử Ả Rập Xê Út.”

Nam Bắc nhìn những rừng cây chà là kia, nghĩ đến việc chỉ riêng tại Vân Nam đã có vô số loài thực vật kỳ diệu. Còn tại quốc gia trên sa mạc thiếu nước này, chỉ thích hợp cho loài thực vật kia sinh trưởng.

“Ông trời quả là công bằng.” Nam Bắc nói, “Thứ ông trời trao cho người nơi này chỉ có sa mạc, lại chôn vùi dưới lòng đất thứ dầu mỏ tốt nhất. Anh nói những cánh rừng chà là kia là của thái tử?”

Trình Mục Dương “ừ” một tiếng.

“Em nghe nói Hasa này là mỏ dầu lớn nhất trên Ả Rập Xê Út, nhưng các phe phái ở đây không hòa hợp với đẳng phái của hoàng tộc đương quyền?”

“Cũng gần vậy, cho nên hoàng tộc trồng rừng chà là cũng coi như một cách bày tỏ thành ý.” Hấn nói “Ngày mai, phát ngôn viên của công chúa Ả Rập Xê Út sẽ đại diện công chúa khai mạc Hội nghị thượng đỉnh khoa học công nghệ thế giới.”

“Là Hội nghị thượng đỉnh kinh tế?”

“Phải.” Trình Mục Dương cười, “Năm tới Ả Rập Xê Út muốn xây dựng trường đại học khoa học công nghệ tốt nhất trên thế giới, họ mời về những giáo sư đầu ngành, tìm kiếm nguồn học viên tài năng nhất, bởi vậy mấy năm nay, năm nào họ cũng mở hội nghị khoa học công nghệ kiểu này để thu hút nhân tài, tiện cho công tác tuyên truyền.”

Nam Bắc tò mò tại sao hấn lại quan tâm đến việc này.

“Đừng nói với em rằng anh không những muốn làm nhà từ thiện mà còn muốn làm giáo sư đại học đấy nhá?” Cô tựa người về phía sau, gối đầu lên vai hấn, “Anh nói vậy làm em chợt nhớ ra anh là sinh viên xuất sắc của khoa Vật lý.”

Hồi đó học đại học ở Bỉ, cô và hẳn đều thuộc viện khoa học.

Rất nhiều người bàn tán đến cái tên “Trình Mục” này, ai cũng phục hẳn sát đất, hẳn là người có trình độ IQ rất cao, ngay Thẩm Gia Minh lúc ban đầu miêu tả về Trình Mục Dương với cô cũng dùng từ ngữ như vậy. Có điều... Nam Bắc quả thực nghĩ không ra, Trình Mục Dương làm nghiên khoa học kiểu gì, nghiên cứu đạn hạt nhân bom nguyên tử chắc?

“Đây là hoạt động quốc tế quy mô lớn duy nhất trong tháng này của Ả Rập Xê Út, sẽ có rất nhiều học giả và nhà nghiên cứu nước ngoài đến tham dự.” Trình Mục Dương cong ngón tay, búng lên trán cô, “Cũng chính là con đường tốt nhất để đưa ‘người đó’ đi, phạm vi xuất nhập cảnh rộng như vậy, chắc chắn sẽ có giấy phép đặc biệt của quốc vương, là cơ hội tuyệt nhất dành cho CIA.”

“Anh luôn bảo ‘người đó’ cực kỳ khó tìm, lẽ nào anh không có tư liệu gì?”

“Không hề có bất cứ tư liệu hình ảnh nào bởi cô ta là phụ nữ.”

“Phụ nữ?”

Nam Bắc búng tỉnh.

Hèn chi, tại quốc gia này, trừ người bên ngoài tới, tất cả phụ nữ ăn mặc tối trang điểm đều chẳng có chút khác biệt. Dù có hơi khác ở đôi mắt, nhưng cũng rất khó nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Huống hồ, đây là quốc gia kiêng kị việc chụp ảnh.

Bởi vậy, muốn tìm tư liệu hình ảnh hoàn chỉnh rõ ràng về người này, quả khó hơn lên trời.

Song, nếu Trình Mục Dương đã dám đến đây, dám mang danh tội phạm truy nã quốc tế đến Ả Rập Xê Út này, nhất định hẳn đã sắp đặt xong thiên la địa võng. Sự sùng bái của cô dành cho hẳn cũng giống hệt như với Nam Hoài vậy.

Chỉ cần vấn đề xuất hiện, luôn luôn có phương pháp giải quyết.

Buổi tối hai người trở về khách sạn, lúc Nam Bắc cùng hẳn dùng bữa tối, cô nhìn thấy “Ninh Hạo” trong truyền thuyết.

“Ồ, cô gái trong truyền thuyết.” Ninh Hạo mỉm cười nhắc vành mũ của mình lên cao, nhìn Nam Bắc, “Thật vinh hạnh, vinh hạnh quá, tôi luôn khâm phục những cô gái có bản lĩnh, đặc biệt là người như cô đây, còn có thể khiến ông chủ của chúng tôi không màng đến cả tính mạng.”

Cô nhớ rất rõ, hồi đó lúc bị vây hãm trên đảo hoang, chính là giọng nói này sau khi thông báo từng tin tốt lành cho Trình Mục Dương một cách vui vẻ, còn trêu đùa động hành lãng mạn ôm phụ nữ nhảy xuống biển của hẳn.

Vậy nên cô chẳng hề bất ngờ trước câu nói của Ninh Hạo.

Ninh Hạo lại lăm nhăm thêm mấy lời xong mới ngồi xuống, bắt đầu đưa Trình Mục Dương xem từng mẫu tư liệu.

“Hôm đó chúng ta vận chuyển chuyển xe chở tên lửa phòng không ở gần sân bay, thực sự đã chặn được bọn họ.” Ninh Hạo chỉ vào người đàn ông trung niên tóc vàng và một số nam nữ bên cạnh ông ta, đàn ông đều mặc đồ tây đi giày da, hai phụ nữ đều mặc áo dài đen đeo mạng che mặt, “Một nhóm người của cơ quan an ninh số hai đi theo bọn họ, sau khi phát hiện tên lửa phòng không, cả sân bay đều ở trong tình trạng cảnh báo cấp một, chuyến bay cũng bị trì hoãn cất cánh mất hai tiếng đồng hồ. Vừa nãy tôi đã khóa toàn bộ hộ chiếu của họ, họ sẽ buộc phải bỏ lỡ chuyến bay.”

Bỏ lỡ chuyến hay đồng nghĩa với việc quay trở về tình trạng ẩn nấp.

Tiếc ghê.

Hộ chiếu trong tay những người đó có thể thay đổi bất cứ lúc nào, sau khi rời khỏi sân bay họ sẽ dễ dàng làm mới thân phận và diện mạo. Muốn điều tra họ thì phải làm lại từ đầu. Trình Mục Dương đứng dậy, đi đến một phía của căn phòng, nhìn ra ngoài trời, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nam Bắc ngẩng nhìn toàn bộ bức ảnh tĩnh, luôn cảm giác có điểm gì đó kì quái: “Phóng to lên một chút được không?”

Ninh Hạo phóng to ảnh cho cô xem.

Đường như cô nhìn thấy gì đó, chỉ vào một góc ảnh, Ninh Hạo lập tức hiểu ý, tiếp tục phóng to chi tiết.

Nam Bắc hơi sững người, gọi Trình Mục Dương qua, chỉ vào góc ảnh hỏi hẩn: “Anh cảm thấy lần này anh ta đến đây là bạn hay là thù?” Bàn tay Trình Mục Dương đặt trên vai cô một cách hết sức tự nhiên, nhẹ nhàng trượt ngón tay qua lại, vuốt ve bờ vai cô qua lớp vải áo.

Một lát sau, mới bật cười hào hứng: “Anh không biết, khó nói lắm.”

Chàng trai trẻ tuổi, khuôn mặt đậm chất tri thức, Nam Bắc còn nhớ anh ta nhỏ hơn mình những mấy tuổi.

Cô cũng không ngờ, người này lại một thân một mình đứng đó, tựa người vào va li không lớn lắm bên cạnh, đầu cúi xuống như đang lau mắt kính trong tay.

“Anh ta đến Ả Rập Xê Út, nhất định không phải vì chuyện sưu tầm Ngô Ca.” Nam Bắc nhỏ tiếng nói.

Quả thật không ngờ người này là Châu Sinh Thần.

Cô tưởng gia tộc có bề dày truyền thống trên dưới năm ngàn năm lịch sử kia có lẽ chẳng tồn tại bất cứ quan hệ nào với bọn này. Chắc hẳn hàng ngày họ đều sống trong ngôi nhà lớn cổ kính rêu phong phủ đầy, luyện viết thư pháp, thấp hương vẽ tranh.

Ninh Hạo tra ra thông tin nhập cảnh, anh ta vẫn dùng thân phận thực sự của mình.

Chỉ cần có thông tin nhập cảnh thì không khó điều tra.

Mục đích chắc cũng là Hasa.

“Cùng ở một khách sạn cơ đấy.” Ninh Hạo bật cười, “Khách sạn anh ta sắp tới lại chính là khách sạn hai người đang ở. Anh ta là một trong số khách quý được đích thân công chúa mời đến, những vị khách khác được mời tham dự diễn đàn kinh tế lần này đều là các nhà khoa học hoặc học giả nổi tiếng trong lĩnh vực chuyên môn.”

Học giả nổi tiếng á?

Anh chàng Châu Sinh Thần mới hai mươi mấy tuổi ấy à?

Hoàng tộc đề hết sức xem trọng diễn đàn kinh tế lần này, khách quý đặc biệt mời đến được bố trí ở trong khách sạn của hoàng tộc. Khách sạn không dùng để kinh doanh này có hệ thống bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt bởi khách quý cần tiếp đón đều có thân phận đặc biệt.

Trước hai tuần khai mạc diễn đàn, người ra vào khách sạn đều đã xác nhận số lượng và thân phận xong xuôi.

Chỉ có tổng cộng chín mươi sáu người, hai mươi sáu nữ, bảy mươi nam.

Đoàn người của Trình Mục Dương chỉ có hẩn và Kyle ở tại đây, bên ngoài là khách quý do công ty Saudi Aramco mời đến. Còn Nam Bắc và Ba Đông Cấp trước đó không hề dự tính cần phải tham gia hội nghị kinh tế chính thức kiểu này, bởi vậy ngày cuối cùng họ mới nhận được thư mời đặc biệt của hoàng tộc từ chỗ Osama, trở thành hai người mới tăng thêm duy nhất tại khách sạn.

Kiểm tra an ninh khắp xung quanh, mọi thứ tiến hành trong mười ngày đều bắt đầu tại khách sạn này và kết thúc cũng tại nơi đây.

Sau khi họ vào ở, tối hôm đó liền nhận được thời gian biểu.

Toàn bộ là hội nghị chuyên đề.

“Cám ơn.”

Nam Bắc nhận lấy cốc trà Trung Quốc mà người của phòng phục vụ đưa cho, nhìn hai mươi mấy người phụ nữ trong phòng nghỉ nữ. Phần lớn người trong đây không phải tín đồ đạo Hồi, nhưng 80% đều tôn trọng

truyền thống của quốc gia này, họ ăn mặc áo dài đen và đeo mạng che mặt, chỉ có lác đác vài người mặc áo sơ mi quần dài, để lộ toàn bộ gương mặt.

Đây là phòng riêng dành cho phụ nữ, đàn ông không được tiến vào, vậy nên không có nhiều người, cũng thoải mái hơn hẳn. Sau khi mở màn, họ có thể xem hội nghị phát sóng trực tiếp thông qua màn hình kín bức tường.

Nam Bắc lén nhìn những người phụ nữ bên cạnh, đa phần họ đều yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng thì thầm trò chuyện, họ dùng tiếng anh thông dụng. Nội dung không có gì mới, là về trường đại học Quốc Vương mà Ả Rập Xê Út sắp khánh thành.

Theo lời Trình Mục Dương, nhà khoa học họ cần tìm nhất định nằm trong số những người phụ nữ này. Bốn nhóm người đến từ Moscow sớm đã tìm hăm hăm hết phạm vi hoạt động của CIA, họ có muốn rời đi bằng con đường thông thường cũng đã muộn rồi.

Vì vậy, CIA nhất định sẽ để nhà khoa học nữ kia trà trộn trong đám người này.

Bởi tất cả khách quý đều sẽ được đưa đến sân bay Riyadh sau khi hội nghị kết thúc để rời đi từ sân bay chuyên dụng của hoàng tộc.

Lộ trình vô cùng chặt chẽ cẩn thận, cũng là cơ hội duy nhất để “người đó” an toàn biến mất ngay trước mắt Trình Mục Dương.

Nam Bắc dùng cả buổi để ghi nhớ từng đôi mắt của mỗi người phụ nữ, đôi mắt họ không hề giống nhau, chúng luôn có điểm đặc biệt. Đoàn người của Trình Mục Dương chỉ có thời gian mười ngày để tìm ra nhà khoa học này. Đến khi kết thúc, cô nhìn thấy trên màn hình phát sóng trực tiếp, Trình Mục Dương đang chuyện trò vui vẻ với vài người, hình như họ bàn về việc gì đó khá thú vị.

Hắn trong màn hình mặc bộ âu phục màu đen đơn giản mà đứng đắn, áo sơ mi và nơ cài màu xám nhạt. Đứng bên cạnh mấy người đàn ông Trung Đông mặc áo dài truyền thống màu trắng, hắn bỗng trở nên vô cùng nổi bật.

Nam Bắc ngấm nhìn một lúc, không biết bao giờ hắn mới kết thúc trò chuyện này, cô quyết định trở về phòng trước.

Cô và mấy người phụ nữ áo dài đen chờ thang máy riêng dành cho phụ nữ, khéo làm sao, cuối cùng ngày hôm nay, sau khi vào khách sạn này được một tuần, cô đã nhìn thấy Châu Sinh Thần. Anh ta đang trò chuyện với vị giáo sư già bên cạnh, cũng dùng tiếng Anh thông dụng, nhưng thỉnh thoảng lại chèn thêm vài từ giống như tiếng Tây Ban Nha.

“Thần. “Giáo sư già vỗ vai anh ta nói, “Đại học hoàng gia tại đây do hoàng tộc đầu tư, dự định kỳ thứ nhất sẽ bỏ vốn mười tỷ đô la mỹ, ngân sách nghiên cứu khoa học rất hấp dẫn, phải không? “

Châu Sinh Thần đồng ý nhưng không mấy quan tâm, đáp: “Mục đích của Ả Rập Xê Út khá rõ ràng, họ muốn xây dựng một Học viện Công Nghệ Massachusetts của Trung Đông.”

“Vậy nên họ muốn mời em sau khi tốt nghiệp về đây nhận giảng dạy.”

Anh ta lắc đầu: “Em không thích khí hậu vùng này.”

Châu Sinh Thần dứt lời, giả bộ liếc nhìn những người mặc áo dài đeo mạng che này.

Nam Bắc chỉ mới nghe đến đó đã đi vào trong thang máy rồi.

Từng người phụ nữ trong thang máy lần lượt rời khỏi, cô nhìn con số chuyển động, rất nhanh liền đến tầng của mình. Lúc mở cửa, người đứng chắn ở đó lại là Châu Sinh Thần đang cười tươi như hoa. Hắn nhìn vào ánh mắt Nam Bắc, rõ ràng đã nhận ra cô sau lớp mạng che mặt. Nam Bắc đi đến gần, câu đầu tiên hắn nói là: “Em trai tôi lúc nào cũng nhớ đến cô, lần trước sau vụ nổ bom trên du thuyền, nó không tìm thấy cô, khóc suốt cả đêm.”

Nam Bắc “ừm” một tiếng, cười nói: “Tôi cũng rất nhớ nó.”

Người đàn ông trẻ tuổi này có khuôn mặt bình thường, nhưng chính vẻ tri thức điềm đạm không một chút uy hiếp đã lưu lại ấn tượng khá tốt trong cô. Mặc dù mới có duyên gặp mặt một lần, hơn nữa cũng không thể coi là cuộc chạm trán hữu hảo.

Châu Sinh Thần chỉ vào mắt mình, nói : “Chỗ này của cô cực kỳ dễ nhận ra.”

Nam Bắc bắt ngờ.

Anh ta lại nói: “Tôi rất tò mò, lần này cô đến đây là vì chuyện gì?”

Cô ngạc nhiên, anh ta có thể hỏi trực tiếp như vậy sao.

Có điều, cô xuất hiện tại hội nghị học thuật kiểu này, chắc chắn không phải đơn thuần là sự tình cờ. Nam Bắc do dự đôi chút xem mình sẽ trả lời đến mức độ nào. Nếu Châu Sinh Thần là phe địch, vậy cô nói gì cũng không quan trọng, anh ta chắc chắn sẽ biết quá nhiều chuyện. Nếu Châu Sinh Thần là người ngoài cuộc, cô nói gì lại càng không quan trọng, anh ta nhất định sẽ tránh khỏi sự việc nhạy cảm như thế này.

“Tôi đến tìm một người.” Nam Bắc nghĩ một lát, trả lời đơn giản, “Là một nhà khoa học hạt nhân nữ.”

“Khó tìm lắm à?”

“Rất khó.” Nam Bắc chỉ vào mạng che mặt mình, mỉm cười nói, “Anh biết đó, tập tục nơi này luôn gây ra chút phiền phức.”

Châu Sinh Thần gật đầu, nói: “Chúc chuyến đi Ả Rập Xê Út của cô vui vẻ.”

Anh ta mập mờ tránh khỏi chủ đề nhạy cảm này.

Hai người nói thêm vài câu, Nam Bắc không mấy tò mò, hỏi anh ta tại sao đến đây.

“Đừng xem tôi như người nhà họ Châu Sinh, ở đây tôi chỉ là nghiên cứu sinh được mời đến.” Châu Sinh Thần từ tốn cười nói, “Lần đó trên tàu du lịch, cũng vì biết sắp có chuyện không hay xảy ra, tôi mới lập tức quyết định lên thuyền đón Tiểu Nhân. Từ đầu đến cuối, thế giới của bọn cô đều chẳng liên quan gì tới tôi, tôi cũng chỉ muốn gặp cô để chào hỏi người quen cũ mà thôi.”

Nếu câu nói ban nãy, anh ta lảng khỏi chủ đề nhạy cảm.

Vậy thì câu nói hiện tại, anh ta đã tỏ thái độ hết sức rõ ràng, rằng bản thân không hề có bất cứ can hệ gì tới chuyện của cô.

Chuyện này, đợi Trình Mục Dương về phòng cô sẽ kể cho hắn nghe.

“Anh tin không? Lời anh ta nói ấy? “

“Anh?” Trình Mục Dương ngồi trên sofa, ra hiệu cho Nam Bắc lại gần, hắn bế cô đặt lên đùi mình, nghiêm túc suy nghĩ, “Chắc là tin. Anh từng có hồ sơ điều tra kỹ càng về anh ta, cuộc sống từ nhỏ tới lớn của anh ta hoàn toàn giống một người bình thường.”

“Người bình thường?”

Nam Bắc và Trình Mục Dương không giống vậy.

Bởi Hoài Nam luôn gắng sức cho cô có được cuộc sống đơn giản, cho nên tất cả mọi thứ mà cô biết chỉ là sở thích vượt trên sự tò mò. Còn Trình Mục Dương từ khi mười bốn tuổi đặt chân đến Moscow đã phải tìm kiếm vị trí của mình trên đất Đông Âu, từng đường đi nước bước đều cần hắn ra mặt, vậy nên hắn hiểu rõ sự uy hiếp đối với bản thân hoặc những kẻ ẩn bên trong phe địch.

“Chỉ số IQ của anh ta rất cao, cực kỳ cao, cuộc sống từ trước tới nay hầu như chỉ có liên quan đến nghiên cứu khoa học.” Trình Mục Dương bật cười, hai cánh tay ôm lấy Nam Bắc, tiện thể kéo nơ xuống, cởi cổ áo sơ mi, “Tối nay người của công ty Saudi Aramco cũng nhắc đến anh ta, trong số những người khách quý tham dự lần này, anh ta là người được công chúa Ả Rập Xê Út vô cùng xem trọng. Vậy nên sự xuất hiện này có lẽ chỉ là trùng hợp.”

“Một người thú vị đây.”

“Rất thú vị đằng khác, đặc biệt, những tấm bình phong thêu Ngô Ca kia khiến người ta ấn tượng sâu sắc.”

“Đúng vậy, tranh xuân đồ Ukiyo-e...” Cô dùng ngón tay khẽ ấn vào lòng bàn tay hắn, “Nên dĩ nhiên hắn có ấn tượng hết sức sâu sắc rồi.”

Trình Mục Dương cười mà như không, ngón tay luồn vào mái tóc dài của cô, vuốt xuống ngọn tóc: “Đêm khuya chẳng búi đầu, tóc tơ phủ kín vai...” Dứt lời, bàn tay lại từ chân cô trượt xuống, nắm lấy mắt cá chân của Nam Bắc, “Lả thân xuống gối chàng, ái tình đượm nhân gian.”

“Lưu manh.” Nam Bắc tùm tùm cười, gạt tay hắn ra.

Cô còn nhớ bốn câu thơ này chính là từ ngữ đối trọi hắn dùng để chế nhạo cô lúc ở trên tàu.

Hắn cười cười, cầm máy tính mini qua, đặt lên đặt lên đùi Nam Bắc: “Tất cả tư liệu hình ảnh của các vị khách nữ mà chúng ta lấy được hôm nay đều bị che mặt rồi. Ninh Hạo cũng tra được ra ngày hôm đó, người rời khỏi sân bay trong khoảng thời gian sơ hở có bốn người.”

Trình Mục Dương vừa nói vừa cho cô xem ảnh.

Bốn tấm ảnh đều là người mặc áo dài đen đeo mạng che mặt na ná như nhau.

“Em có ấn tượng gì không?” Hắn hỏi cô.

“Bốn người này?” Nam Bắc hỏi tưởng chừng đôi mắt nhìn thấy lúc chiều, “Em đều từng gặp họ.”

Trí nhớ của cô xưa nay rất tốt.

Chỉ cần để tâm thì việc ghi nhớ hai mươi mấy đôi mắt hoàn toàn không khó.

Huống hồ, bốn đôi mắt này đều đặc biệt, lại khác nhau khá nhiều: Đôi mắt có nếp nhăn nơi khóe mắt hằn sâu, đôi mắt có đồng tử màu xanh lam, đôi mắt có nốt ruồi chỗ khóe mắt, còn có một đôi mắt đen lầy.

Nếu giới hạn được phạm vi, muốn tìm ra “người đó” không hề khó.

Trình Mục Dương đặt cô lên sofa, bảo phục vụ mang trà Trung Quốc tới.

Vì là người Hoa nên ở đây họ được đối xử trọng hậu, ngay đến cốc trà cũng được người ta hết lòng chuẩn bị. Phục vụ đặt cốc xuống trước mặt họ, trong cốc trà bằng sứ men xanh, có một đóa hoa sơn trà đang từ từ nở rộ, hương thơm thanh thuần.

Không cần biết trà này quý giá hay nổi tiếng tới mức nào, nhưng chỉ riêng tấm lòng kia đã khiến người ta vô cùng thoải mái.

Lúc Nam Bắc bưng cốc trà lên, phục vụ đã lui ra khỏi phòng, nhưng cô chưa kịp uống hai ngụm, đã có người khẽ gõ cửa. Trình Mục Dương đi đến mở cửa, nhân viên lễ tân mặc áo dài trắng hơi khom người, dùng tiếng Anh chính gốc nói với họ một cách đơn giản, thủ đô Riyadh và thành phố Hasa cùng lúc xuất hiện đánh bom, công chúa vô cùng kinh hãi, lập tức sắp xếp đưa khách quý lần này rời khỏi Hasa, đi đến thủ đô Riyadh.

Lúc anh ta thông báo, có thể nghe thấy trước cửa phòng bên cạnh cũng vang lên giọng nói lịch sự giống vậy, câu chữ cũng hệt nhau.

Xem ra là vụ đánh bom hết sức nghiêm trọng, người Ả Rập lịch sự như vậy cũng chỉ cho tất cả mọi người ba mươi phút chuẩn bị. Để tiện cho việc bảo vệ hành khách, ban tổ chức không sắp xếp xe riêng cho từng người mà xếp một xe cho khách nữ, ba xe cho khách nam, chạy về phía thủ đô Riyadh trong trùng điệp các vòng bảo vệ.

Trình Mục Dương đóng cửa phòng, Nam Bắc đã đặt cốc trà xuống.

“Riyadh cũng đang xảy ra đánh bom, tại sao phải tới đó?”

“Ở Hasa chủ yếu là giáo đồ phái Shiite, không hòa hợp với giáo phái của nhà cầm quyền.” Trình Mục Dương nói với cô, “Hội nghị lần này tổ chức tại đây coi như một lần ‘bày tỏ hữu hảo’ của hoàng tộc. Nhưng khi đã xảy ra các cuộc tấn công khủng bố, hoàng tộc cũng cần đảm bảo an toàn cho khách quý, đương nhiên sẽ chuyển tất cả về thủ đô để bảo vệ trong địa bàn của mình.”

Nam Bắc “ừm” một tiếng: “Vừa rồi người kia nói, hội nghị lần này sẽ dời ngày, bắt đầu từ ngày mai, tất cả khách quý có thể tự do sắp xếp lộ trình. Thời gian của chúng ta không còn nhiều.”

Đây cũng là điều mà Trình Mục Dương luôn lo lắng.

Hắn không thể đồng thời bắt cóc bốn vị khách quý ngay trong lãnh thổ Ả Rập Xê Út, đặc biệt thời gian này còn có diễn đàn kinh tế quan trọng như vậy được tổ chức.

Mười ngày rút ngắn bớt một ngày, hắn nhất định phải tìm ra nhà khoa học nữ kia trước khi ra sân bay.

16. Chương 15

Chương 15: Canh bạc chí mạng

Cuộc tấn công khủng bố đột nhiên xảy ra đã thay đổi mọi kế hoạch.

Trò chơi với CIA hình như luôn trong tình trạng này.

Trình Mục Dương ôm chặt vai cô, mỉm cười khê nói: “Em đi thu dọn hành lý, để anh gọi điện thoại.”

Nam Bắc nhìn hắn.

Hắn cười: “Yên tâm.”

“Nếu anh không đấu trận này với CIA, sau này cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn tới anh, anh có cần mạo hiểm đến vậy không?” Cô ra sức nói ngăn gọn, “Ý em là, việc anh đưa khoa học hạt nhân của Trung Đông rời đi ngay tại quốc gia hùng mạnh nhất Trung Đông ấy.”

“Ảnh hưởng rất lớn đó.” Trình Mục Dương trầm giọng nói với cô, “Nếu trở thành kẻ địch của CIA, họ sẽ phải vô số đặc công cứ kẻ trước hi sinh kẻ sau tiếp bước, xông đến lấy mạng một người hoặc lật đổ cả một chính phủ ví dụ như Iraq Afghanistan... Một kế hoạch của họ có thể kéo dài mấy chục năm, anh không muốn dùng nửa đời còn lại để trốn tránh bọn họ.”

Hắn nói không sai.

Kinh phí chiến tranh tốn kém, còn cả việc liên tục đào tạo đặc công, không chỉ một người thậm chí cả một gia tộc phải đối đầu.

“Bởi vậy anh cần một cơ hội, xuất hiện với thân phận khác, trở thành nhân vật của công chúng.” Bàn tay Trình Mục Dương chạm lên má cô, ngón tay khê cạo vào làn da cô, “Làm từ thiện, đi đầu tư, bỏ phần lớn số vốn vào Mỹ, trở thành nhà đầu tư nước ngoài lớn nhất của họ, trở thành bạn hữu và là người đóng thuế cho họ.”

Nam Bắc vừa nghe hắn nói, vừa giúp hắn tháo nút áo sơ mi rồi cởi xuống, cầm một chiếc áo sạch đưa cho hắn.

“Em biết không, tất cả mọi kinh phí của CIA đều lấy ra từ trong túi của người nộp thuế.” Trình Mục Dương mặc áo sơ mi lên, cài từng nút từ trên xuống dưới, “Nếu anh chẳng những không cho nổ cao ốc của họ lại còn tặng họ tiền, chắc mười năm sau CIA cũng phải bảo vệ anh ấy chứ.”

Cô chọn cà vạt đeo lên giúp hắn: “Vậy nên chỉ thiếu đúng một thẻ bạc đàm phán hòa bình nữa thôi.”

Hắn ừ một tiếng, chậm chậm cúi đầu hôn cô say đắm.

Cô cũng từ từ đáp lại hắn: “Anh cũng thật nham hiểm. Đầu tiên coi CIA như kẻ thù, loại trừ họ triệt để từ trong nhà họ Trình đến cả Moscow, làm họ rơi vào cảnh ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’. Đến nay anh lại muốn họ thỏa hiệp nhận thua, coi anh như bạn bè à?”

“Anh sẽ không làm bạn lâu dài với bất cứ ai, càng không có kẻ địch lâu dài.” Trình Mục Dương nhỏ tiếng trả lời cô, “Ấy mới là con đường để sinh tồn.”

Đúng là kẻ gian xảo quỷ quyệt, tàn khốc vô tình.

Cô nhớ Ba Đông Cáp từng nhận xét: Hãn chưa từng phát động bất kì cuộc chiến tranh nào, song lại có thể dễ dàng khiến những chính khách và thế lực ngầm ở Đông Âu đối chọi nhau, rồi ngồi không chờ hưởng lợi từ đó. Thậm chí, ở Moscow hãn còn có được “Luật im lặng” bất cứ chuyện gì liên quan đến nhà họ Trình, dù là buôn lậu hay ám sát đều không có cơ quan chính phủ nào ghi chép hay truy nã.

Nam Bắc không biết trước kia hãn ở Moscow đã làm được điều đó bằng cách nào.

Nhưng bây giờ, Trình Mục Dương đang gỡ mảnh cũ áp dụng với nước Mỹ.

Vì sự cố bất ngờ lần này, Trình Mục Dương nhanh chóng thương lượng xong đối sách với tập đoàn Saudi Aramco. Lúc Nam Bắc lên xe đi về phía thủ đô Riyadh, người phụ trách trên xe nói vì mục đích chính của chuyến đi lần này là tuyên truyền về trường đại học khoa học công nghệ hoàng gia sắp thành lập với các vị học giả, nên thái tử và công chúa Ả Rập Xê Út đã đưa ra quyết định phút chót, trước khi các vị rời đi phải mở tiệc chiêu đãi các vị tại Riyadh.

Họ mời một số học giả đến để giới thiệu dự án nghiên cứu của họ.

Người phụ trách phát thiệp mời được chế tác tinh xảo, cô nhìn thấy bốn người Trình Mục Dương giới hạn đều nằm trong danh sách.

“Chắc hẳn các vị rất hiếu kỳ, tại sao tiệc lần này lại có phụ nữ xuất hiện trong danh sách?” Người phụ trách cười nói, quan sát tất cả, “Vì trường đại học khoa học công nghệ hoàng gia trong tương lai của chúng tôi sẽ lần đầu tiên phá bỏ truyền thống, cho phép nam nữ cùng học tập trong trường. Bởi vậy, chúng tôi đã mời bốn khách nữ trên xe tham dự buổi diễn thuyết của các học giả lần này, mở ra một tiền lệ cho Ả Rập Xê Út.”

Đúng là lý do hợp tình hợp lý.

Nam Bắc nhớ tới cuộc điện thoại chưa đầy mười phút kia của Trình Mục Dương trước khi rời khỏi phòng.

Hãn không những có một cái đầu đáng kinh ngạc mà còn có cả tập đoàn người cấp tốc giúp hãn thực hiện kế hoạch.

Từ khi rời khỏi phòng cô đã đeo máy thu tín hiệu ẩn hình.

Vì cô là phụ nữ nên mới có cơ hội ở cùng với nhà khoa học nữ kia, còn sau khi chính thức bước vào hội trường, sau cùng vẫn là nhiệm vụ của Trình Mục Dương và Kyle. Ba người họ cần nắm bắt cơ hội tốt đưa nhà khoa học này đi.

Và việc đầu tiên cần làm chính là tìm thấy cô ta.

Xe chạy từ Hasa có lực lượng vũ trang chính phủ với số lượng đông đảo bảo vệ, rất nhiều nữ học giả đều chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, một số đã bắt đầu không kiềm chế nổi, ánh mắt lo âu, thì thầm trò chuyện. Cô nhìn thấy trong bốn người kia, có người bình thản, cũng có người hoang mang, nhưng về bên ngoài này hoàn toàn không thể dùng làm căn cứ phán đoán.

Máy thu tín hiệu cũng yên lặng từ này đến giờ.

Xe chạy giữa màn đêm. Cô nhắm mắt tựa lên ghế ngồi, đang lúc định nghỉ ngơi một lát, chợt nghe thấy có âm thanh vang lên.

“Cơ quan an ninh số hai của Moscow đã mời các nhà khoa học hạt nhân về, họ sẽ nghe bài diễn thuyết của bốn người này tại trụ sở chính ở Moscow.” Oman tiếp tục, “Hi vọng có thể tìm thấy chút manh mối trong đó.”

Sau khoảnh khắc im lặng.

Trình Mục Dương nói: “Đã biết.”

Rồi lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh, giọng Trình Mục Dương vang lên trong máy thu tín hiệu, hơi trầm mặc nói: “Bắc Bắc, ngủ một lát đi, tối qua em ngủ không được ngon lắm.” Đây là dải tần số công khai, cô nghĩ đến điều này, bất giác hơi đỏ mặt.

Không biết là ai đã bật cười vô cùng đúng lúc.

“Trước khi diễn thuyết, tắt hết các thiết bị thu phát tín hiệu.” Trình Mục Dương thờ ơ bổ sung thêm một câu.

Ngay lập tức, các đường truyền liên tạm thời ngừng kết nối.

Ba tiếng sau, mọi người đã đến Riyadh.

Nơi này là thủ đô của Ả Rập Xê Út, cũng là nơi tập trung quyền lực. Lần này Ả Rập Xê Út xây dựng trường đại học kia cũng coi như dốc hết tâm sức, sau khi các học giả đến nơi, thái tử và phát ngôn viên của công chúa đích thân xuất hiện nghênh đón hơn chín mươi nhân tài của các ngành khoa học mũi nhọn được mời đến tham dự hội nghị.

Lộ trình tiếp theo được thắt chặt hết sức.

Đây cũng là lần đầu tiên những nữ học giả và nam học giả có cơ hội cùng giao lưu. Sau khi thái tử đích thân giới thiệu hình ảnh mô phỏng của Đại học khoa học công nghệ Ả Rập Xê Út, có phần tự hào nói với đám đông trong hội trường: “Nếu các vị đã đến đây sẽ phát hiện tiền lương nước chúng tôi trả cho các vị, nước khác không thể bì kịp. Ngoài mức lương cố định chúng tôi đưa ra, còn có thêm 50% tiền phụ cấp sinh hoạt ở nước ngoài, gấp bốn lần mức lương tại đại học Mỹ. Hơn nữa trường chúng tôi chỉ tuyển thạc sĩ và tiến sĩ, đều được cung cấp học bổng toàn phần như nhau.”

Phần lớn học giả đều cảm thấy hơi xao động, có người hỏi kinh phí nghiên cứu khoa học ra sao.

“Các vị không cần xin kinh phí nghiên cứu khoa học, chúng tôi có đủ khả năng giúp các vị thực hiện bất cứ nghiên cứu nào các vị muốn.”

Một lời đề nghị vô cùng hấp dẫn.

Trình Mục Dương mỉm cười lắng nghe từ đầu đến cuối, hẳn không phải học giả mà là khách quý. Còn Châu Sinh Thần vừa khéo đứng ngay cạnh hẳn lại như thể hoàn toàn không nhận ra Trình Mục Dương, nhỏ tiếng trao đổi cùng vị giáo sư già bên cạnh, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng lắc đầu.

Nam bắc biết, sau khi bước vào đây, phía Ninh Hạo đã giám sát chặt chẽ bốn người phụ nữ kia.

Nếu nhà khoa học đó muốn rời đi từ sân bay của hoàng tộc, thì trước tiên phải nghe hết toàn bộ chương trình.

Trong tay cô là danh sách phát biểu hoàn chỉnh, về phía nam giới có cả Châu Sinh Thần.

Vật liệu trong ứng dụng năng lượng với luận đề là: Chất pha chế và thuộc tính của Halogen chống cháy Silane liên kết ngang với hợp chất PoE.

Đúng là trình độ cao siêu.

Còn bốn người phụ nữ kia, lĩnh vực khoa học chủ yếu của họ lần lượt là máy tính, địa chất, môi trường và hải dương học. Xem ra chẳng có liên quan mấy tới kỹ thuật hạt nhân. Cô không biết những nhà khoa học dự thính tại Moscow có thể tìm ra sơ hở của bốn người này nhờ vào điều gì, chỉ có thể làm theo sự sắp xếp, ngồi đó lắng nghe, quan sát sân khấu diễn thuyết được trang trí theo phong cách Trung Đông.

Buổi diễn thuyết đang được tiến hành thuận lợi.

Máy thu tín hiệu vẫn im thin thít từ đầu đến giờ.

Cho đến khi người phụ nữ đầu tiên lên sân khấu, cô bắt đầu nghe thấy có mấy giọng nói khác nhau, đều đang trao đổi bằng tiếng Nga. Có người nói chậm rãi, có người nói cực nhanh, cô chẳng hiểu gì, nhưng giọng điệu của họ đều rất nghiêm túc, thậm chí là căng thẳng.

Tiếng vỗ tay vang khắp hội trường, Oman dùng tiếng Trung nói nói với Nam Bắc: Không phải người này. Cô nhẹ nhõm đôi chút, ngay giây tiếp theo, cô càng căng thẳng quan sát ba người còn lại. Họ ngồi cùng một dãy, xem ra đều đang chăm chú lắng nghe.

Tỉ lệ nam giới khá cao, sau hai người mới đến lượt một phụ nữ trong số kia. Nhưng vẫn không phải.

Cuối cùng người phụ nữ thứ ba bước lên, trong máy thu tín hiệu, nổ ra cuộc tranh luận vô cùng kịch liệt, chứ không chỉ đơn giản là cuộc trao đổi giống trước đó. Người phụ nữ trên sân khấu, chỗ khóe mắt có nốt ruồi, giọng nói trầm thấp, trong cả quá trình diễn thuyết ánh mắt đều rất bình tĩnh. Nam Bắc vừa nghe mấy thứ ngôn ngữ cô mù tịt kia, vừa cẩn thận quan sát.

Cho đến khi cô ta đi xuống, Oman thở dài một hơi: “Có khả năng là cô ta.”

Là “có khả năng” chứ không phải “chắc chắn”, cũng có nghĩa phải chờ người cuối cùng.

Trong tiếng nói của Oman, người phụ nữ thứ ba đã đi xuống sân khấu.

Khi người cuối cùng bước lên, sau mười phút thuyết trình, máy thu tín hiệu lại bất ngờ im lặng một lát, sau đó là tiếng thì thầm trao đổi, thực sự khiến người khác bất an. Nam Bắc chờ đợi kết luận cuối cùng của Oman.

Giọng hẳn rõ ràng và quyết đoán, làm người ta phải rung mình sợ hãi.

Những nhà khoa học Moscow nín thính trong chốc lát, sau đó bắt đầu tranh luận kịch liệt, song họ vẫn khá kiềm chế giọng nói, có thể nhận ra là rất sợ hãi.

Ánh mắt của Nam Bắc chuyển rời khỏi sân khấu diễn thuyết trong giây lát, liếc nhìn quanh hội trường, Trình Mục Dương không có ở đây.

Chắc chắn đang ở nơi nào đó có tầm nhìn rộng rãi, xem xét kỹ người diễn thuyết trên bục.

Cuộc tranh luận vẫn chưa ngừng lại, người phụ nữ cuối cùng có đôi mắt đen láy đã kết thúc chủ đề của mình. Cô ta nói cảm ơn bằng giọng London bản địa. Lúc định đứng dậy, bỗng có người nói “sorry”.

Tất cả mọi người đều hơi bất ngờ, vì hôm nay không hề có màn giao lưu trao đổi.

Châu Sinh Thần đứng dậy, lịch sự nói bằng tiếng Anh: “Xin lỗi, tôi vô cùng hứng thú với đề tài cô vừa trình bày, tôi có thể mạo phép đưa ra vài câu hỏi không?” Việc trao đổi học thuật một cách vô cùng lịch sự thế này chẳng có ai lại từ chối cả.

Đương nhiên người phụ nữ trên sân khấu cũng không có ý kiến khác.

Chủ đề của cô ta là công trình về môi trường, Châu Sinh Thần lại là chuyên gia về vật liệu trong ứng dụng năng lượng, dường như chẳng liên quan gì đến nhau. Nhưng vấn đề họ trao đổi nghe có vẻ hết sức bình thường, chẳng có bất cứ câu nào động chạm đến thứ kiểu như lò phản ứng hạt nhân.

Mọi người đều chăm chú nghe.

Máy thu tín hiệu cũng giữ yên lặng đến bất ngờ.

“Tôi thực sự đánh giá cao điều đó.”

Châu Sinh Thần ngồi xuống, Nam Bắc nhìn về phía anh ta.

Cô nhìn thẳng vào Châu Sinh Thần, anh ta cũng rất khẳng định gật đầu với cô.

Cô có chút ngạc nhiên.

Khoảnh khắc ấy, cô hơi nghi ngờ. Nhưng trực giác mách bảo cô, Châu Sinh Thần đã giúp họ một tay, đây chắc chắn là người mà Trình Mục Dương tốn bao công sức tìm kiếm bấy lâu.

Lúc người phụ nữ mắt đen kia xuống sân khấu, cô ta liền rời đi theo con đường của giới truyền thông, tiến thẳng về phía phòng vệ sinh. Nam Bắc bất giác đứng dậy, lặng lẽ đi theo.

Cô chỉ kịp dùng động tác tay mờ ám bảo Ba Đông Cáp ngồi hàng sau cùng trong hội trường đi theo mình.

Lần này, cô lựa chọn tin tưởng Châu Sinh Thần.

“Bắc Bắc?” Giọng Trình Mục Dương vang lên trong máy thu tín hiệu, có vẻ vô cùng bất ngờ.

Máy thu tín hiệu chỉ có thể nghe mà không thể trả lời.

Cô không biết Trình Mục Dương đang ở đâu, nhưng hiện tại sự việc cấp bách, cần theo dõi sát sao mọi hành động của người phụ nữ này, không thể để cô ta rời khỏi tầm mắt. Cửa phòng vệ sinh trong suốt, ngay vừa lúc đóng lại, Nam Bắc đã lại đẩy ra lần nữa.

Có người ở trong phòng, là một cô gái trẻ, đang dùng nước rửa sạch mặt.

Nam Bắc chẳng thèm nhìn họ, đi vào gian phòng, đóng cửa lại. Từ khe cửa, Nam Bắc nhìn thấy cô gái xa lạ chuyển ánh mắt về phía nhà khoa học nữ.

Cùng lúc đó, các nhà khoa học Moscow trong máy thu tín hiệu vẫn đang làm nhiệm vụ không ngừng.

Bỗng Trình Mục Dương nói câu gì đó bằng tiếng Nga, cô nghe không hiểu, nhưng có thể dễ dàng cảm nhận được hấn đã thật sự tức giận, không còn tỏ ra bình thản khách khí nữa. Những người của trụ sở chính ở Moscow đều nín thính, chỉ duy trì sự im lặng của dải tần số.

“Kyle.” Trình Mục Dương đổi sang tiếng Anh, để tiện cho Nam Bắc cũng nghe được sự sắp xếp của mình, “Bảo người của anh chuẩn bị đi, người phụ nữ cuối cùng chính là người chúng ta cần tìm.” Hấn rất thông minh, hành động của Nam Bắc đã cho hấn biết đáp án cuối cùng.

“Trình, bọn tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.” Giọng Kyle nhàn nhã, “Chỗ tôi hiện tại có đủ tài liệu lịch trình bay của tất cả mọi người, những khách quý này sẽ chia làm ba nhóm đi đến sân bay Riyadh. Tôi sẽ nghĩ cách ép xe của người phụ nữ đó tách khỏi đoàn hoặc làm hấn một vụ đánh bom ngay tại chỗ đưa người đi luôn.”

Giọng Trình Mục Dương chẳng có bất cứ cảm xúc nào: “Bất luận anh làm thế nào, chỉ cần đưa cô ta rời khỏi Ả Rập Xê Út là được.”

Nam Bắc nhìn chằm chằm hai người phụ nữ sau cánh cửa, yên lặng nghe cuộc đối thoại giữa Trình Mục Dương và Kyle.

Cô nhìn thấy nhà khoa học nữ trong tấm gương kéo mạng che mặt xuống, lấy mascara mang theo người ra bắt đầu trang điểm. Nữ học giả này có gương mặt gốc châu Á.

Đồng thời cô gái kia cũng ưỡn thẳng lưng, lấy ra tờ khăn giấy khô màu trắng lau má mình. Hai người trong gương giống hệt như hai người bình thường, chẳng có chút liên hệ gì. Nếu không phải cô cố ý nhìn trộm, làm sao ngờ được quan hệ giữa hai người họ.

Bỗng cô gái vứt khăn giấy sang một bên, rời khỏi phòng vệ sinh.

Khăn giấy trắng bị vò nhăn nhúm, ở ngay cạnh bồn rửa tay.

Nhà khoa học nữ kia cúi đầu nhìn, Nam Bắc cũng nhìn cùng một điểm với cô ta thông qua khe cửa. Sau khi nghe xong sự sắp xếp vừa nãy của Trình Mục Dương, cô cũng yên tâm phần nào. Chỉ cần nữ học giả này thuận lợi nghe hết toàn bộ hội nghị, ngồi lên xe đi đến sân bay Riyadh, thì sẽ có người lo liệu tất cả, không cần Nam Bắc phải bận tâm thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Nghĩ tới đó, bàn tay cô vịn chặt nắm cửa, định điềm nhiên đi ra ngoài, rời khỏi phòng vệ sinh.

Không ngờ lúc đó, nhà khoa học nữ đột nhiên lùi di động của mình ra, cúi đầu vừa nhìn chiếc khăn giấy, vừa nhập một dãy số. Nam Bắc lập tức ngừng lại.

Một cuộc điện thoại hết sức yên lặng.

Nhà khoa học nữ kiêu ngạo như vàng, từ đầu đến cuối chỉ nhỏ tiếng nói một câu “Sân bay King Fahd”. Nghe có vẻ như cô ta đang nghi ngờ, không chắc chắn lặp lại lời của đầu dây bên kia.

Sân bay King Fahd?

Nam Bắc nhớ vừa rồi trong máy thu tín hiệu, sân bay mà Kyle nói hoàn toàn không phải cái tên này.

Tuy cô không biết tiếng Ả Rập, nhưng có thể đoán được đây chắc chắn là sân bay khác của Ả Rập Xê Út.

Người phụ nữ đã cúp máy, xé nát mảnh giấy kia, vứt vào thùng rác.

Nam Bắc không còn thời gian suy nghĩ, càng không thể tìm chứng cứ.

Cô liền đẩy cửa, sai bước bịt chặt miệng người phụ nữ kia, giơ bàn tay lên đập mạnh vào sau gáy cô ta, rồi im lặng đặt cô ta lên mặt sàn.

Nam Bắc đứng cạnh gương, trông xuống người phụ nữ đang hôn mê.

Cô biết trò chơi mèo vờn chuột này chỉ vừa mới bắt đầu.

Cuộc điện thoại ban nãy nói rõ, CIA đã thay đổi lộ trình rời đi của phụ nữ này.

Nếu bây giờ Nam Bắc đưa cô ta ra khỏi phòng vệ sinh giữa bàn dân thiên hạ, CIA sẽ phát hiện ngay lập tức, nếu họ không có được nhà khoa học này, rất có khả năng sẽ chơi lại Ả Rập Xê Út một vố, nói Trình Mục Dương bắt cóc kỹ sư hạt nhân của Trung Đông.

Đến khi đó, đừng nói là người phụ nữ này, ngay cả đoàn người của Trình Mục Dương cũng khó thoát khỏi Ả Rập Xê Út.

Nhưng cô cũng không thể lén lút đưa cô ta rời đi.

Ngộ nhỡ CIA phát hiện người phụ nữ này không quay lại hội trường, họ sẽ nhanh chóng đoán ra nữ kỹ sư đã bị bắt đi rồi.

Đột nhiên.

Ba Đông Cấp ho khan một tiếng, nghe giống như tiếng sắc thuốc lá.

Đây là phòng vệ sinh công cộng, lúc nào cũng có thể có người ngoài bước vào. Nam Bắc không có thời gian suy nghĩ, tức tốc kéo người phụ nữ vào trong một gian phòng rồi đóng cửa lại, lấy đồng hồ và di động của cô ta ra trao đổi áo dài đen và giày với cô ta.

Đồng thời, cô lôi mất kính trong túi cô ta ra.

Trong giây lát vừa rồi, cô quyết định phải đánh cược một ván.

Cô phải để người phụ nữ này lại phòng vệ sinh, bảo Ba Đông Cấp thông báo cho Trình Mục Dương, dùng cách thức nhanh nhất đưa cô ta rời khỏi Ả Rập Xê Út. Trong vài tiếng đồng hồ, việc duy nhất cô phải làm chính là thay thế người phụ nữ này.

Thay thế người phụ nữ này tiếp tục nghe hết mọi chủ đề diễn thuyết.

Thay thế người phụ nữ này lên xe rời khỏi đại sảnh của hội nghị.

Thay thế người phụ nữ này đến sân bay King Fadh.

Sau đó tìm cơ hội tách khỏi sự giám sát của CIA, gặp lại Trình Mục Dương.

Cô chắc chắn trong vòng ít nhất một tiếng, CIA khó lòng tiếp cận cô ở khoảng cách gần và nhận ra cô là kẻ giả mạo. Nam Bắc nhanh chóng xé một tờ giấy, viết lại lời nhắn ngắn gọn bằng mascara cho Ba Đông Cấp: Giao cô ta cho Trình Mục Dương, đưa đi nhanh nhất có thể.

Làm xong những việc này, Nam Bắc để lại người phụ nữ trong gian phòng rồi đóng chặt cửa. Sau đó đi đến trước gương, chải ỳnh mấy lớp mascara dày đậm, dùng đầu mascara tô qua loa, nguyệt trang hình dáng đôi mắt.

Cuối cùng, cô đeo mắt kính lên.

Nam Bắc trong gương mặc dù có sự khác biệt với nữ học giả kia, nhưng đã che giấu vô cùng kỹ lưỡng.

Cô quan sát bản thân, trông mong vào vận may của Trình Mục Dương thêm lần nữa.

Người hấn tìm chính là một phụ nữ có đôi mắt đen lầy, mà người phụ nữ này từ đầu đến cuối đều đeo mạng che mặt, ngoài đôi mắt ra thì chẳng ai biết trông cô ta ra sao. Huống hồ, những nhà khoa học này đều mới chỉ quen biết nhau một ngày, sẽ không nhớ kỹ diện mạo của đối phương.

Nếu không có những điều kiện thuận lợi này, Nam Bắc hoàn toàn không có cơ hội giả mạo cô ta.

Sắp xếp ổn thỏa xong, Nam Bắc đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Ba Đông Cáp từ đầu đến giờ đứng ở khu hút cách đó không xa nhìn về phía này, lúc Nam Bắc đi về phía mình, anh ta còn chẳng để ý, cho đến khi cô tới gần, thì thầm nói bằng tiếng Myanmar: “Vào nhà vệ sinh lấy đồ.”

Bàn tay kẹp điều thuốc của Ba Đông Cáp mới chợt run rẩy.

Nam Bắc không dừng bước, nhanh chóng trở về hội trường. Ngồi vào chỗ của người phụ nữ kia.

Trong máy thu tín hiệu, tất cả các dải tần số đều đã im bật, không còn bất cứ cuộc trao đổi nào.

Kyle nhất định nghĩ rằng, người đang ngồi vị trí này chính là nữ kỹ sư kia.

Nhưng con mồi thật sự của anh ta lại đang yên lặng nằm ở gian phòng phía cuối cùng bên tay phải trong nhà vệ sinh.

Theo lộ trình, tất cả khách quý quả thực chia làm ba nhóm như lời Kyle nói.

Có người phụ trách kiểm kê cẩn thận số người, đến phiên Nam Bắc, trợ lý của người phụ trách bỗng thì thầm nói câu gì đó. Người phụ trách lập tức gật đầu, mỉm cười nói với cô: “Cô Khanna, chúng tôi đã biết mong muốn của cô và một cô gái khác, nghe nói cô rất muốn được thể nghiệm chuyến tàu bắc ngang sa mạc từ thủ đô Riyadh đến thành phố Dammam, chúng tôi vô cùng vinh hạnh khi được sắp xếp khoang hạng nhất cho cô. Sau khi đến Dammam, cô sẽ rời khỏi Ả Rập Xê Út từ sân bay quốc tế King Fahd, chúc cô có chuyến đi vui vẻ.”

Nam Bắc không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, coi như lời đáp lịch sự.

Không ngoài dự tính, quả nhiên CIA đã thay đổi vào phút chót.

Nam Bắc buộc phải cảm thán, kẻ địch này của Trình Mục Dương hết sức nhạy bén khi đánh hơi thấy nguy hiểm. Lúc các nhà khoa học hạt nhân tại Moscow còn đang tranh luận, người Mỹ đã nhận ra cô ta có thể sẽ để lộ thân phận nên họ lập tức đưa ra đối sách.

Theo lời của người phụ trách, trước tiên cô sẽ ngồi tàu hỏa xuyên qua sa mạc, sau đó mới đến sân bay King Fahd.

Cô làm theo sự sắp xếp, rời khỏi đám người đông đúc, cùng một nữ học giả khác đi tới nhà ga Riyadh.

Cô gái phụ trách tiếp đón đang nhẹ nhàng giới thiệu nhà ga này.

Tuyến đường đi cổ xưa nhất bán đảo Ả Rập bắc ngang qua sa mạc, nghe có vẻ rất thú vị.

Cô ngồi trên xe ô tô đến nhà ga Riyadh, tiến vào khoang hạng nhất trên tàu, từ nãy đến giờ cô không nhìn đồng hồ, nhắm tính trong lòng từng giây từng phút. “Cô Khanna, chủ đề cô vừa trình bày ban nãy, tôi cũng cảm thấy vô cùng hứng thú.” Một cô gái khác cùng đi với cô luôn hứng thú với “Khanna”, chắc là do bài diễn thuyết đặc sắc trong hội trường ban nãy, lại còn cuộc giao lưu trao đổi với Châu Sinh Thần đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cô ta.

Nam Bắc do dự một lát, im lặng không nói.

Sự lạnh lùng của cô rõ ràng làm tổn thương đến cô gái trước mặt.

“Xin lỗi.” Cô gái kia hơi mất tự nhiên, lịch sự đứng dậy đổi chỗ ngồi.

Người ra vào nhà ga Riyadh rất ít, trên chuyến tàu này cũng chỉ có vài người, sau khi cô gái ngồi cạnh Nam Bắc rời đi, cả hàng ghế này chỉ còn mỗi mình cô.

Máy thu tín hiệu vẫn giữ im lặng. Cô không đoán được chỗ Trình Mục Dương đã xảy ra vấn đề gì, chỉ hi vọng mình không mạo hiểm vô ích, có thể giúp hắn thành công trong việc chặn họng CIA...

Tàu hỏa bắt đầu từ từ chuyển bánh, Nam Bắc ngồi ở vị trí sát tường, cuối cùng cô cúi đầu xuống, nhìn đồng hồ đeo tay.

Nửa tiếng đồng hồ vừa trôi qua.

Từ chuyến tàu này đến trạm cuối cùng phải mất khoảng năm tiếng.

Người của CIA có thể xuất hiện bất cứ lúc nào để bàn bạc với cô. Nếu họ thật sự xuất hiện thì cô phải làm sao mới không bị lộ? Cô nên im lặng không nói ư? Rõ ràng là không thể.

“Bắc Bắc.”

Trong máy thu tín hiệu đột nhiên vang lên giọng nói của Trình Mục Dương.

Nam Bắc mãi chìm đắm vào dòng suy nghĩ của mình, chợt nghe thấy giọng hắn, trái tim liền giật thót mấy cái.

Máy thu tín hiệu nhét trong tai, lời hắn nói như đang thì thầm ngay cạnh.

“Anh đuổi kịp em rất nhanh thôi.” Giọng Trình Mục Dương rất dịu dàng, cũng rất bình tĩnh, chỉ riêng với Nam Bắc hắn mới như vậy, “Chú ý an toàn nhé.”

Rất nhanh sẽ đuổi kịp ư?

Đuổi bằng cách nào? Hắn chẳng hề nói, nhưng chắc chắn Trình Mục Dương đang cách cô rất gần.

“Xin hỏi.” Có tiếng vang lên bên cạnh: “Bây giờ cô có muốn dùng bữa không ạ?”

Cô gái đưa thức ăn đang nghiêng người hỏi cô.

Lúc Nam Bắc định lắc đầu, trong máy thu tín hiệu lại truyền tới giọng của Trình Mục Dương: “Nhớ kỹ... “Cô tập trung lắng nghe, giọng nói bỗng dưng biến thành tạp âm hỗn độn, liên lạc bị ngắt quãng giữa sa mạc.

“Xin hỏi bây giờ cô có muốn dùng bữa không ạ?”

Bên cạnh có người lịch sự hỏi thêm lần nữa.

Nam Bắc quay đầu qua định mở miệng từ chối, nhưng bị giật mình bởi gương mặt kia. Tuy mấy năm không gặp nhưng vừa nhìn cô đã nhận ra ngay cô ta. Trong thoáng chốc, họ cùng lúc nhận ra nhau.

Khoảnh khắc cô gái rút súng ra, Nam Bắc lập tức giữ chặt cổ tay cô ta rồi đập mạnh lên lưng ghế ngồi, đánh rơi khẩu súng lục màu bạc trong tay cô gái.

Giữa những tiếng la hét thất thanh của mấy nữ hành khách, hai người xảy ra ẩu đả.

Nước lạnh trộn lẫn với sữa lạc đã nóng hổi.

Bắn tung tóe khắp nơi.

Lúc Nam Bắc nhảy lên ghế, cô cởi áo dài đen trên người xuống, quần lầy, tạm thời vô hiệu hóa cánh tay cô ta. Nhưng khi cánh tay vừa mới khóa chặt cô ta của cô cướp lấy một khẩu súng khác, đằng sau bỗng có người ôm chặt eo cô.

Cận chiến là sở trường của cô.

Nhưng không gian hẹp như thế này rất dễ bị bao vây.

Có người hò hét cầu cứu cảnh sát ở trên tàu, Nam Bắc nhân cơ hội cầm búa thoát hiểm lên đập vỡ cửa kính, tay nắm chặt khung cửa sổ, lật người nhảy lên nóc tàu.

Trong không gian nhỏ hẹp, một người tấn công trái phải thì không có lợi chút nào.

Còn hiện tại, trên nóc tàu gió cát mờ mịt mùn, cô có thể thi triển sở trường rồi.

Rất nhanh, cô gái kia cũng nhảy lên theo cô.

Tàu hỏa chạy giữa sa mạc đang gặp phải một trận bão. Mật độ cát bao phủ trong không khí rất cao, che lấp cả mây trời, hết như màn đêm đổ ập xuống.

Nam Bắc nheo mắt quan sát bóng người cách mình chừng năm, sáu mét.

“Afafu.” Cô thốt lên cái tên này.

Cô gái thuộc trụ sở của quân Moro phản chính phủ tại Philippin lại xuất hiện bất ngờ trên Ả Rập Xê Út. Không cần bất cứ sự giải thích nào, cô liền biết Afafu đang phục vụ cho ai. Quả nhiên đặc công của quốc gia đó đâu đâu cũng có, luôn sẵn sàng nhúng tay vào mọi việc.

Trên cánh tay Nam Bắc có sữa lạc đà còn sót lại.

Cát dính lên lớp sữa, để lại một vết dính dài, Afafu và cô gái bên cạnh cô ta cũng vậy.

“Kỹ sư ấy đang ở đâu?” Afafu nhìn cô chăm chăm.

Bão cát làm đứt đoạn mọi âm thanh.

Nam Bắc không định trả lời câu hỏi này của cô ta.

Một chọi hai, trong toa tàu rất dễ bị khống chế. Còn tại nơi rộng rãi này, càng dễ giúp cô thoát thân. Nhưng rõ ràng nếu họ phát hiện việc mất tích của nữ học giả kia, sẽ gây trở ngại ọi kế hoạch, vậy nên bây giờ việc cô cần làm là khiến họ không thể truyền tin ra ngoài.

Đây là quyết định trong thoáng chốc của Nam Bắc

Afafu tưởng cô sẽ chạy trốn, lập tức lao người về phía trước, nhưng không ngờ phải hứng chịu một cú đâm của Nam Bắc.

Đây là trận chiến trong im lặng, nắm đấm thụi vào xương, chấn chấn xương chỗ đó đã gãy, nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng kêu nào, chỉ có bão cát gào thét. Nam Bắc gắng sức giữ ắt mình sạch sẽ, nhưng mắt phải lập tức bị cát tràn vào, cô không thể mở ra nổi, nhưng bắt ép bản thân cố gắng định hình hai đối thủ.

Afufu có kỹ thuật cao hơn hẳn một bậc so với cô gái còn lại.

Cô gái kia nhanh chóng bị Nam Bắc đá ngã khỏi nóc tàu trong gió cát mịt mù, rơi vào giữa sa mạc mênh mông.

Còi báo hiệu vang lên

Nam Bắc đoán con tàu này chuẩn bị dừng lại.

Cô bắt buộc phải tốc chiến tốc thắng.

Xưa nay cô luyện quyền để tự vệ, đây là lần đầu tiên độ sức mang tính công kích với người khác. Suy cho cùng, nền tảng kỹ thuật do đích thân Nam Hoài dạy ặc dù chẳng bì được với khả năng giết người đậm chất nghệ thuật của anh sau mười mấy năm khổ luyện không ngừng, nhưng chắc chắn vẫn vô cùng lợi hại, cô không chút kiêng dè tấn công thẳng vào điểm yếu của đối phương.

Khi cô đâm trúng lồng ngực Afufu, cô ta lập tức phun ra một ngụm máu.

Mùi tanh của máu tươi trộn cùng đất cát xộc vào mũi cô.

Lúc cơ thể cô ta đang đưa sắp ngã, Nam Bắc lao tới trước ép cô ta lên nóc tàu.

Nam Bắc xé áo Afafu, trói tay và chân cô ta lại.

Sau đó, trong giây phút tĩnh tảo cuối cùng của người này, Nam Bắc áp sát bên tai cô ta, khẽ nói: “Tôi không muốn ép cô chết, cho nên cô khỏi cần vùng vẫy.”

Đây không phải độ sức liều mạng, không cần đuổi cùng giết tận, chỉ cần ngăn cản cô ta tiết lộ hành tung của mình, chỉ cần vài tiếng đồng hồ là có thể giải quyết mọi vấn đề.

Lúc còi báo hiệu vang lên lần nữa, tốc độ đoàn tàu đã chậm đi rõ rệt.

Chắc những người trong khoang đều hoảng loạn vô cùng.

Khách quý được mời đến đột nhiên ẩu đả với người ta, nhảy cả lên nóc tàu.

Trong mắt những người đó, đây chính là sự kiện tấn công khách quý, “khách quý” này còn là nhà khoa học do đích thân công chúa mời đến. Đáng tiếc khi dừng hẳn, trên nóc tàu đã chẳng còn dấu vết của bất cứ ai. Sau khi những cảnh sát trên tàu lục soát xung quanh không thu được kết quả, đành báo cáo lên trụ sở, trên tàu xảy ra vụ xung đột bạo lực.

Nhưng rốt cuộc họ vẫn là cảnh sát trên tàu, trước tiên chỉ có thể để đoàn tàu chạy đến trạm cuối cùng, sau đó đánh dấu địa điểm, tìm kiếm thêm tư liệu điều tra.

Giữa sa mạc trong ánh tà dương, đoàn tàu tiếp tục lăn bánh chậm rãi chạy về phía xa dọc theo đường ray.

Nam Bắc đứng dậy từ phía sau ụ cát.

Vừa nãy cô nhân lúc tàu giảm tốc độ đã nhảy xuống bị thương ở chân. Còn Afafu đang hôn mê bên cạnh bị thương nghiêm trọng hơn cô nhiều, chẳng biết liệu tối nay cô ta có thể tỉnh lại không?

Cô mang theo một người nên rất khó hành động.

Mặc dù đây là “của nợ” phiền phức, nhưng cũng là con tin.

Nam Bắc chắc chắn khi Trình Mục Dương tìm mình, người của CIA cũng đang tìm cô gái này. Vậy cô nên bỏ lại cô ta hay là đưa cô ta theo? Nam Bắc nghĩ một lát, ngồi thụp xuống.

Nếu Trình Mục Dương nói hẳn sẽ đuổi kịp cô nhanh thôi, vậy thì cứ đợi hẳn là được rồi.

Chung quy trên sa mạc rộng lớn nhường này, cô muốn đi cũng chẳng có đường.

Bão cát dần dần yếu đi, trời cũng từ từ chuyển tối.

Đây là lần đầu tiên cô không mặc áo dài đen kể từ khi đến quốc gia này, chỉ mặc sơ mi và quần bò ngồi giữa sa mạc. Hiện giờ đã là mùa đông, sau khi mặt trời khuất núi, nhiệt độ trong không khí cũng giảm dần.

Chẳng có quần áo hay lửa giữ ấm.

Cô ngồi trên cồn cát, quan sát ánh trăng mờ, cảm thấy trong kẽ răng có hạt cát.

Thậm chí hơi cử động hàm răng cũng có ảo giác nghe thấy tiếng ma sát nhỏ xíu.

Ngay lập tức, cô thấy phía xa có hai ba bóng lạc đà trải dài trên nền cát. Ban đầu Nam Bắc tưởng chỉ là lạc đà hoang, không ngờ bỗng xuất hiện mấy bóng người.

Trình Mục Dương? CIA? Hay là lái buôn lạc đà?

Đoàn lạc đà kia đi về phía cô, cuối cùng Nam Bắc nhận ra một bóng người vô cùng quen thuộc trong số đó, là Trình Mục Dương. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn hẳn tiến đến gần mình.

Dưới ánh trăng lạnh giá, làn da trắng của hẳn càng thêm nổi bật, hẳn đội mũ phớt màu đen, bóng mũ phủ lên gương mặt.

Cho tới khi đứng vững trước mặt cô, hẳn mới để lộ đôi mắt sáng ngời.

“Trình Mục Dương.” Nam Bắc không nhịn nổi liền bật cười, “Thì ra anh cười lạc đà đuổi theo tàu hỏa của em đây à?”

Trình Mục Dương dùng lòng bàn tay vỗ vỗ trán cô: “Anh đã đặt máy theo dõi trong người em. Nhìn thấy em dừng tại đây anh mới bỏ xe dừng lạc đà đó, lái buôn lạc đà tại đây đông lắm, làm vậy mới không để lộ hành tung.”

“Máy theo dõi?” Nam Bắc nghi ngờ nhìn hẳn.

Trình Mục Dương “ờ” một tiếng, nhỏ nhẹ nói với cô: “Trong đồ lót của em, chỉ cần em không đến gần từ trường mạnh thì anh luôn có thể tìm thấy em.”

Người đàn ông này quả thực có lúc khiến người ta tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô đỡ khóc đỡ cười: “Vây kỹ sư hạt nhân kia đâu?”

“Đã ở trên máy bay rồi.” Trình Mục Dương trả lời cô, “Ngày mai sẽ đến Moscow.”

“Anh giao cho cơ quan an ninh à?”

Hắn “ừ” một tiếng, lấy mũ phớt của mình xuống đội lên cho cô, giúp cô chắn gió cát buổi đêm: “Moscow tuyệt đối không giúp đỡ anh miễn phí, người phụ nữ này chắc tầm tám, chín tháng phải tiếp nhận các cuộc thẩm vấn bạo lực hoặc dùng thuốc. Về cơ bản, họ và Mỹ chẳng có gì khác biệt, đều muốn giành được nhiều thông tin cơ mật.”

Kyle dẫn theo mấy người dắt lạc đà đứng ở đằng xa.

Trình Mục Dương ra hiệu cho Nam Bắc đi cùng mình.

Nam Bắc lúc này mới nhắc hắn, bên cạnh cô còn có con tin của CIA. Trình Mục Dương liếc nhìn Afafu, ra hiệu bằng tay rõ ràng với Kyle, lập tức có hai người lại gần, đặt Afafu đang hôn mê lên lạc đà.

Đối với họ, trong tay nắm giữ người của CIA chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Đêm đã khuya, tiếng gió phần phật, lập tức lại có bão cát ập đến.

Bọn họ không gấp rút lên đường mà đến một trại nuôi lạc đà gần đó. Dạo này việc kinh doanh mua bán lạc đà rất thuận lợi, nhiều thương nhân từ nơi xa đến giao dịch cho nên chỗ trọ khan hiếm vô cùng, họ được sắp xếp ở trong một lều vải tạm thời. Chỉ có túi ngủ và sữa lạc đà chủ trại tặng cho.

Đêm tối, vẫn có tiếng gió rít gào.

Nam Bắc yên lòng trở lại, việc đầu tiên chính là gọi điện cho Bảo Bảo.

Bảo Bảo nhắc mấy muộn hơn giờ đã hẹn hằng ngày nửa tiếng đồng hồ, con bé nũng nịu gọi mama, vừa nói vừa nghẹn ngào.

“Bảo Bảo ngoan.” Nam Bắc dịu dàng dỗ dành, “Papa nhỏ đang bị tiêm này, papa rất sợ tiêm nên mama đang ở cùng papa.”

Bảo Bảo “ồ” một tiếng, vẫn cảm thấy tủ thân.

Nam Bắc xót con, trong lòng rối bời, cầm điện thoại tiếp tục dỗ dành, cuối cùng Bảo Bảo thấu tình đạt lý nói với cô muốn nghe mama hát. Nam Bắc liếc nhìn Trình Mục Dương luôn lắng nghe bên cạnh, rõ ràng thấy ánh mắt hứng thú xem trò vui của hắn.

“Papa nhỏ nói papa biết hát đó, Bảo Bảo muốn nghe không?” Nam Bắc nheo mắt tùm tùm cười nhìn Trình Mục Dương.

Bảo Bảo yên lặng ngẫm nghĩ: “Vâng ạ.”

Cô đưa di động đến bên tai Trình Mục Dương.

Hắn hơi căng thẳng khẽ ho một tiếng: “Bảo Bảo?”

Quả là Bảo Bảo thoải mái hơn hẳn nhiều: “Papa nhỏ!”

Giọng nói nũng nịu phảng phất hương thơm của sữa.

Trình Mục Dương “ừ” một tiếng, giọng nói dịu dàng hơn nhiều. Hắn của ngày trước không hề ngờ rằng trên thế giới này, ngoài Nam Bắc ra còn có ai khác khiến hắn mềm lòng đến vậy.

Đáng tiếc hắn không để cho Nam Bắc được như ý.

Đúng là máu mủ ruột già, còn chưa gặp mặt, mới nói chuyện qua điện thoại mà Bảo Bảo đã bị vài ba câu của hắn ép đầu hàng rồi. Quan hệ huyết thống quá thực có thể xóa tan hoàn toàn mọi khoảng cách.

Lúc Bảo Bảo quên mất chuyện nghe hát, nhỏ tiếng kể tường tận với Trình Mục Dương các loại hoa quả của bữa tối hôm nay, Nam Bắc đã phục hắn sát đất. Người đàn ông này, rõ ràng chính là khắc tinh của mẹ con cô.

“Bảo Bảo, có thể gọi ta là papa không?” Giọng nói của Trình Mục Dương mang theo ý cười, trong vắt như làn nước.

Bảo Bảo giữ vững lập trường: “Bảo Bảo có papa rồi.”

“Lén gọi cơ mà?” Hấn tiếp tục dụ dỗ.

Bảo Bảo nghĩ một lát, thì thầm nói: “Papa sẽ giận đó.”

“Chỉ có hai người chúng ta biết thôi, được không?”

“Papa sẽ giận mất.” Bảo Bảo hơi dao động, có chút uất ức.

“Papa sẽ không biết đâu.” Trình Mục Dương tiếp tục gạt con bé, “Mắt của papa màu đen, còn mắt của ta và Bảo Bảo giống hệt nhau, cho nên đây là bí mật giữa ta và Bảo Bảo.”

Nam Bắc nghe xong bật cười thành tiếng.

Chẳng ai chỉ dạy mà hấn cũng tự học thành tài, loáng một cái đã biết dỗ trẻ con như thế nào rồi.

Bảo Bảo tiếp tục bị dao động, đưa ra lựa chọn vô cùng đau đớn.

Trình Mục Dương nhẫn nại chờ đợi.

“Mắt của mama cũng là màu đen.”

Trình Mục Dương âm ừ: “Thế nên chúng ta cũng không nói ama biết nhé, ngoài Bảo Bảo và ta ra sẽ không có ai biết hết.”

Bảo Bảo “ồ”.

Một lát sau, giọng nói bé nhỏ cuối cùng đã vang lên trong điện thoại: “Papa.”

Nam Bắc vô cùng kinh ngạc.

Nói một cách nào đó, Bảo Bảo chắc chắn là người cố chấp giống hệt Trình Mục Dương. Cô không ngờ chỉ có đôi ba câu mà Bảo Bảo đã thật sự thỏa hiệp với hấn. Nếu nói nguyên nhân trong chuyện này là gì, ngoài huyết thống ra thì chẳng còn lý do nào khác.

Đôi mắt Trình Mục Dương trở nên dịu dàng biết bao.

Đến khi cúp máy, hấn đặt điện thoại sang một bên, bê cốc sữa lạc đà lên cúi người hôn Nam Bắc, dùng miệng bón sữa cho cô uống. Chất lỏng tràn vào miệng, lúc cô nuốt xuống, chiếc lưỡi của hấn đã quăn lấy lưỡi cô.

Giây phút này, cô mới cảm thấy ngày hôm nay coi như được bình an trôi qua.

“Bảo Bảo chắc hấn rất giống em hồi nhỏ.” Trình Mục Dương tắt ánh đèn chiếu sáng tạm thời, cẩn thận nhét cô vào trong túi ngủ, bản thân cũng chui vào ôm chặt lấy cô, “Anh có thể cảm giác được con rất giống em.”

Nam Bắc gối đầu lên cánh tay hấn, đáp lời: “Anh trai em cũng nói vậy.”

“Bắc Bắc?”

“Ừ?”

“Lần sau đừng mạo hiểm như vậy nhé.”

Cô cọ cọ vào lòng hấn, khẽ ừ một tiếng.

“Nhắc lại lời anh nói đi.” Hấn bỗng nói.

“Hả?”

“Nhắc lại lời anh nói.” Hấn đúng là kẻ cố chấp.

“Lần sau em sẽ không mạo hiểm như vậy nữa.” Nam Bắc áp mặt lên áo sơ mi của hấn, thì thầm.

Trình Mục Dương dùng tay khẽ vuốt ve tấm lưng cô.

“Ngoài em ra, tất cả mọi thứ khác đều là vật ngoài thân đối với anh.”

Nam Bắc hơi bất mãn, lẩm bẩm nói: “Còn Bảo Bảo thì sao?”

Trình Mục Dương cười nhẹ: “Con là một phần của em. Từ trong ra ngoài đều là một phần của em.”

Cô mệt quá rồi, bỗng chốc ngủ quên mất.

Trình Mục Dương ôm cô nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng từ đầu đến giờ luôn giữ đầu óc tỉnh táo.

Trước khi rời khỏi Ả Rập Xê Út vào ngày mai, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm, để bảo vệ Nam Bắc, hắn không được phép ngủ. Câu hỏi vừa rồi của Nam Bắc, hắn trả lời hết sức mơ hồ. Có lẽ người từng thờ Phật như hắn đều có tấm lòng đại từ đại bi nhưng lại rất khó có tình cảm nào cụ thể.

Trong hầu hết mọi chuyện, hắn quả thực vô cùng lạnh lùng.

Nhưng nghĩ đến việc trên thế giới có một sinh mạng nhỏ bé kia, là một phần của Nam Bắc, hắn biết mình chắc chắn sẽ yêu thương con bé hết mực. Cho dù khởi nguồn của tình cảm là gì đi chăng nữa, kết quả cuối cùng vẫn là: Hắn yêu tất cả mọi thứ có liên quan đến Nam Bắc.

17. Chương 16

Chương 16: Đòn phản kích cuối cùng

Họ đang ở tại vùng đất bỏ hoang gần thủ đô Riyadh.

Máy bay tư nhân đón Trình Mục Dương sẽ đáp đến sân bay Riyadh vào sáng sớm ngày hôm sau, trước thời điểm này, dường như hắn muốn ở cố định tại đây, chung quy so với thành phố, sa mạc vẫn là nơi thích hợp hơn với người như hắn. Ngộ nhỡ xảy ra xung đột đâm máu bất đắc dĩ, hắn cũng dễ che giấu, thi thể và vết máu đều sẽ bị cát chôn vùi lấp.

Nơi này khá gần chợ mua bán lạc đà lớn nhất thế giới.

Buổi chiều, Trình Mục Dương đưa cô đi xem nơi mua bán lạc đà kia.

Không những buôn bán lạc đà mà còn có sữa lạc đà, thậm chí cả hamburger thịt lạc đà.

Trình Mục Dương đưa một chiếc cho cô, Nam Bắc cầm lấy, nét mặt quái dị hỏi: “Thứ này ngon thật sao? Giống vị của thứ gì? Thịt gà? Thịt dê? Hay là thịt bò?”

“Đều không giống lắm.” Hắn mỉm cười nói, “Có điều chắc chắn sẽ không làm em béo phì. Người Ả Rập Xê Út luôn cho rằng vị của thịt lạc đà rất tươi ngon, hơn nữa hàm lượng chất béo rất thấp vì đa phần chất béo đều trong bướu.”

Nam Bắc ồ một tiếng, cắn miếng nhỏ.

Hương vị này biết tả ra sao nhỉ, không thấy ngon lắm.

Cô nhìn Trình Mục Dương không mua phần nào ỉn, liền đưa chiếc hamburger trong tay đến bên miệng hắn, ra hiệu bảo hắn ném một miếng. Nào ngờ Trình Mục Dương chỉ lắc đầu, cô lại đưa sữa lạc đà cho hắn.

Trình Mục Dương lại lắc đầu, nhỏ tiếng nói với cô: “Quên không cho em biết, trong mắt đàn ông Ả Rập, sữa lạc đà chính là thuốc tráng dương tự nhiên, hiệu quả vô cùng.”

Nam Bắc kêu “á”, lập tức chẳng muốn uống nữa.

Cô nhớ lại tối qua, Trình Mục Dương không những tự uống mà còn dùng miệng bón sữa lạc đà ỉn, bỗng nhiên cảm thấy mặt nóng bừng.

Vì là chợ mua bán gia súc lớn nên nơi này khá phức tạp, còn có dịch vụ giết mổ tại chỗ, mùi máu tươi trộn lẫn trong không khí khiến người ta không thoải mái chút nào. Nam Bắc lấy làm khó hiểu, tại sao Trình

Mục Dương đặc biệt đưa mình tới đây, cho đến khi họ đi vào một lều vải lớn, nhìn thấy bạt ngàn các hòn đá đẹp tuyệt vời.

Đá lớn đá nhỏ bày đầy trong lều vải. Ông chủ đang mỉm cười nhìn họ.

Những hòn đá này đều màu vàng nâu, mặt ngoài như có sỏi cát, được thợ điêu khắc thành hai, ba bông hoa hồng. Hòn đá cát trong tủ kính lớn nhất kia thậm chí có gần trăm cành hoa.

Hình dáng mỗi hòn đá tuy khác biệt, nhưng đều có cánh hoa tầng tầng lớp lớp.

“Hoa hồng sa mạc.” Trình Mục Dương giữ chặt vai cô, nói, “Hòn đá hoa lớn nhất kia anh đã đặt trước chuẩn bị đưa đến nhà của chúng ta tại Moscow.”

“Hoa hồng sa mạc?”

Hắn gật đầu: “Nơi đào được hòn đá này chính là sa mạc đỏ, cho nên đá hoa hồng được kết tinh thành giống hệt như hoa hồng sa mạc của Úc, đều là màu đỏ cam, giá trị nghệ thuật khá cao.”

Nam Bắc sờ vào hòn đá nhỏ gần mình, có thể cảm nhận được cát sỏi trên bề mặt.

Trình Mục Dương nhỏ tiếng giải thích cho cô.

Hắn nói với cô, một địa điểm cụ thể nào đó tại Ả Rập Xê Út rất dễ dàng đào được những hòn đá hoa hồng sa mạc kia. Sau khi dùng xẻng đào ba bốn mét, nếu chạm đến tầng đất ẩm thì sẽ có đá, nếu may mắn thì chính là loại đá hoa hồng sa mạc này.

“Cát chảy không thể nuôi dưỡng hoa hồng thật sự nhưng có thể kết tinh thành hoa hồng sa mạc có niên đại mấy trăm năm, mấy nghìn năm, vĩnh viễn chẳng bao giờ tàn phai.” Trình Mục Dương ôm chặt eo cô từ phía sau, thì thầm nói bằng tiếng Trung mà người bên cạnh đều không hiểu, “Valentine vui vẻ.”

“Valentine vui vẻ.”

Nam Bắc đáp lời hắn.

Đây là món quà vô cùng lãng mạn.

Hắn cười: “Thích Ca Mâu Ni lúc hai mươi chín tuổi ngộ ra con người có khổ nạn sinh lão bệnh tử, liền vứt bỏ thân phận hoàng tộc, từ biệt vợ con, xuất gia tu hành.” Hắn nói mạch lạc, “Anh luôn cho rằng hành động của ông rất chính đáng. Đêm qua suy nghĩ lại cẩn thận, anh bỗng thấy tại sao lại có người có thể vứt bỏ vợ con chỉ vì thoát ly bể khổ sinh lão bệnh tử cơ chứ? Đúng là ngốc nghếch.”

Nam Bắc bật cười: “Thích Ca Mâu Ni từ khi sinh ra đã có hoa sen nâng đỡ bảy bước chân đầu đời, đó không phải cảnh giới mà người phàm như anh có thể so bì được.” Cô nắm chặt bàn tay đặt trên bụng mình, cười đùa nói, “Trình Mục Dương, anh hơi một tý là lại nhắc đến điển cố nhà Phật, người tay cầm dao sát sinh như anh chắc chắn là khắc tinh của tất cả phụ nữ.”

Trình Mục Dương cười nhẹ, không nói thêm gì nữa.

Ông chủ cửa lều vải hoàn toàn không hiểu hai người phương Đông này nói những gì. Ông chỉ lịch sự mỉm cười, đứng bên cạnh cùng hai người ngắm hoa hồng sa mạc muôn hình vạn trạng. Thậm chí còn dùng thứ tiếng Trung học cấp tốc, luôn miệng nói “vĩnh viễn chẳng bao giờ tàn phai”.

Nam Bắc nghe mà buồn cười không chịu nổi, nghĩ rằng nhất định là có người bày mưu kế trước, bảo ông chủ này phải lấy lòng Trình Mục Dương, còn Trình Mục Dương lại tỏ ra bình thản như thường. Hai người bước ra khỏi lều vải, trông xa có một đàn lạc đà bắt mắt bất ngờ xuất hiện, đa số đều là lạc đà một bướu có nhiều tại vùng đất Ả Rập.

Chỉ là đàn lạc đà nổi bật này có làn da trơn nhẵn, đôi mắt to tròn, giống lạc đà dùng để làm cảnh hơn.

Cô hứng thú quan sát, Trình Mục Dương ở bên cạnh nói với cô, quý tộc Ả Rập Xê Út đặc biệt thích đua lạc đà, cho nên đây chính là lạc đà đua loại A được người dân bản địa chăm sóc chuyên dùng để thi đấu: “Có lúc gặp được lạc đà loại thượng đẳng, mỗi con rẻ nhất là năm trăm nghìn đô la mỹ, cao nhất có thể lên đến hàng triệu.”

“Những con này thì sao?” Cô tò mò nhìn đàn lạc đà.

“Lạc đà đua quý giá đều không giao dịch tại đây.” Trình Mục Dương cười nói.

Lúc hần nói, có một số người Ả Rập ăn vận lịch sự, tướng mạo quyền quý đang mua lạc đà loại A cho chủ nhân của họ. Họ đang lớn tiếng trò chuyện, Trình Mục Dương chăm chú nghe một lát, sau đó dịch lại cho cô: “Buổi chiều sẽ có một cuộc đua lạc đà nho nhỏ, chúng ta có thể theo họ đi xem thử.”

Cô chẳng hề do dự.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở đây.

Sau đó cô và Bảo Bảo sẽ trở về Moscow cùng Trình Mục Dương, sống cùng hần trong ngôi nhà của họ.

Khoảng một tiếng sau, cuộc đua lạc đà được bắt đầu.

Có một trường đua mới cách chợ giao dịch lạc đà mấy kilomet. Rất nhiều đàn ông Ả Rập mặc áo dài trắng trên khán đài, Nam Bắc và Trình Mục Dương chọn được một góc, quan sát tay đua đang ngồi trên lạc đà trong trường đấu.

Theo lời Trình Mục Dương, độ tuổi của tay đua càng nhỏ, trọng lượng dồn trên người lạc đà sẽ càng nhẹ, đương nhiên chạy càng nhanh.

Bởi vậy những cậu bé ngồi trên lưng, tay ôm chặt bấu lạc đà kia đều chỉ tầm mười hai, mười ba tuổi. Sau khi cuộc đua bắt đầu, khán giả trên khán đài sục sôi tinh thần, liên tục có người đứng dậy to tiếng gào thét.

Nam Bắc cũng hào hứng vô cùng, không nhin nổi nắm tay chặt Trình Mục Dương, nhưng phát hiện hần đang nhìn về phía cách đó không xa. Cô hơi khó hiểu, vừa định nhìn theo tầm mắt hần, Trình Mục Dương đã lặng lẽ giữ chặt vai cô, nhỏ tiếng nói: “Đừng quay đầu, họ đến rồi.”

“Ai?”

“Là kẻ địch hiện tại cũng là bạn hữu tương lai của chúng ta.”

Đặc công CIA?

Nghe ngữ khí của Trình Mục Dương rõ ràng hần chẳng bắt ngờ lắm.

Tâm trạng được thả lỏng hơn nửa ngày của Nam Bắc cuối cùng lại bị làm cho hỗn loạn, căng như dây đàn. Thật ra cô đã đoán được sau khi họ đưa nữ học giả kia đi, lại bắt cóc nhân viên đặc công của CIA, sớm muộn gì họ cũng sẽ đuổi đến đây.

Lần này sẽ là trận chiến không kiêng nể.

Trước ngày hôm qua, nhiệm vụ hàng đầu của CIA là đưa nữ học giả kia ra khỏi Ả Rập Xê Út, thì hiện tại, nhiệm vụ của họ đơn giản hơn nhiều. Ngay tại đây, ám sát tội phạm bị truy nã xếp đầu bảng trong danh sách của CIA.

Trình Mục Dương chắc cũng phải biết nhất định sẽ xảy ra cuộc đấu lần này.

Bởi vậy hần mới chọn dừng chân tại ngoại ô thành phố Riyadh, ngay trên vùng sa mạc, đấu một trận trực diện với CIA.

Lạc đà chạy băng băng, cát bụi bay mù mịt.

Trình Mục Dương đột nhiên cầm lấy tay cô, nhảy khỏi khán đài, rồi vươn tay ra đỡ cô. Nam Bắc nhảy xuống theo hần. Trình Mục Dương ôm chắc eo cô, lúc học quay người lại, đám lạc đà đã đâm đầu về phía trước.

Mấy người mặc áo dài trắng cách đó không xa cũng đứng bật dậy men theo khán đài chạy qua đây.

Quá đông khán giả la hét, chẳng ai thềm bận tâm sự khác thường của mấy người mặc áo dài trắng. Chỉ có Trình Mục Dương và Nam Bắc băng qua đấu trường với tốc độ rất nhanh, khiến người trên khán đài khắp nơi la ó.

Các tay đua đang chạy nước rút, bấu lặc đà nảy lên dồn dập, tay họ ghì chặt dây cương, không ngừng quất lặc đà tới tấp.

Với tốc độ này cơ bản không thể tránh được hai người.

May mà đây là Trình Mục Dương và cũng may đây là Nam Bắc.

Hai người chạy như bay băng qua đấu trường trong cát bụi cuồn cuộn, lúc Trình Mục Dương vừa bước ra khỏi đường đua, móng lặc đà phía sau lập tức lao đến, giẫm ngay lên chỗ bọn họ vừa băng qua. Trong lúc nhân viên còn đang ngơ ngác, hai người liền cướp lấy dây cương lặc đà chuẩn bị ra đấu trong tay họ. Trình Mục Dương bẻ Nam Bắc lên rồi chính mình cũng leo lên cùng, nhanh chóng cưỡi lặc đà rời khỏi đấu trường.

Đằng sau là tiếng hoan hô vỗ tay của khán giả, còn có cả tiếng la hét rất cổ bồng hòng của nhân viên.

“Anh ta đang hét gì thế?” Nam Bắc nghiêng đầu hỏi Trình Mục Dương áp sát mình.

“Anh ta nói đây là con lặc đà quán quân.” Trình Mục Dương vừa cười vừa nói, “Ý tại ngôn ngoại ấy mà, hàm ý là con lặc đà rất có giá trị.”

“Có đến hàng triệu đô không?”

“Không chỉ như vậy đâu.”

“Trắng trợn.” Nam Bắc cười, “Anh không những là tên lưu manh mà còn là đồ trắng trợn.”

Cuộc đối thoại của hai người bị gió làm nhiễu đi.

Không hổ danh lặc đà quán quân, mặc dù đằng sau có người đuổi theo nhưng họ đã bỏ xa tất cả. Sa mạc mênh mông không thấy biên giới, Nam Bắc đeo mạng che mặt màu đen lên, cản gió cát ngày càng thổi mạnh.

Trình Mục Dương đi vào giữa sa mạc tránh đám người không liên quan.

Cô không biết hẳn định làm gì, nhưng chẳng hề lo lắng.

Nếu hành trình tại Philippin là bất đắc dĩ, thì lần này chính là hành trình được sắp xếp công phu.

Cát nhỏ như hạt phấn, dưới ánh nắng mặt trời hiện lên màu đỏ cam chói mắt.

Không giống như ngựa, lặc đà chạy đi bằng cách nhảy, đúng là một kiểu hành xác người cưỡi.

May mà hẳn dùng hai cánh tay giữ cô rất chặt, không để cô lắc lư quá dữ dội.

Trình Mục Dương sợ cô bị cát thổi gây khó chịu, trong lúc chạy nạn vẫn cẩn thận kéo mạng che đen lên phủ kín gương mặt cô, ngay cả đôi mắt cũng không tha.

Tầm nhìn của Nam Bắc được một lớp màu đen mờ phủ lên trên, ngăn mắt cô bị ảnh hưởng bởi nắng gắt và cát bụi.

Nhưng cô thấy hơi khó thở.

“Trước mắt sẽ có núi Âm Dương.” Trình Mục Dương cúi đầu, nói bên tai cô, “Nhảy xuống lặc đà, Oman sẽ đón chúng ta.”

Nam Bắc ừ một tiếng, ngay sau đó liền mơ hồ nhìn thấy cồn cát và núi đá phía xa.

Hắn thật xảo quyệt, đây là cạm bẫy đã được sắp đặt sẵn ư?

“Trình Mục Dương.” Cô khẽ phản đối, “Lần sau anh có thể thông báo trước không?”

“Thông báo trước?” Hắn cười, “Sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng vui chơi của em, lợi bất cập hại.”

Lý do được lắm.

Phải nói rằng hẳn luôn luôn có lý, cho dù là chính đáng hay không.

Lúc này, hoàng hôn dần buông xuống, ánh tà dương chuyển đỏ, cả sa mạc nhuộm màu máu.

Núi đá bị phong hóa ngày càng gần họ.

Những đồi núi bị gió cát bào mòn trăm năm kia mang đủ loại hình dạng, từng từng đứng đẳng xa, cho dù đáng vẻ ban ngày của chúng như thế nào, đến đêm khuya, dưới ánh trăng, chúng vẫn cứ phác nên hình ảnh của từng tòa tháp Phật. Nhớ lại lúc vừa đến Ả Rập Xê Út, cô đã bị khung cảnh này thu hút, Trình Mục Dương cũng từng nhắc đến tháp Phật dưới ánh trăng.

Mặt trời lặn chỉ trong thoáng chốc.

Sau khi họ bỏ lạc đà lại, tiến vào bên trong khe núi thiên nhiên, nơi này đã biến thành đêm tối. Trình Mục Dương rất thông thạo địa hình nơi này, mấy lần gặp lối rẽ, hẳn đều lựa chọn một cách quyết đoán. Địa hình còn cát trên phạm vi rộng như vậy rất dễ mất phương hướng, sáu, bảy CIA đuổi theo sau lưng họ thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Cuối cùng Trình Mục Dương đi ra khỏi núi Âm Dương như mê trận, sau khi dạo quanh gò cát rộng lớn, liền nhìn thấy hai, ba đồng lửa, những người chờ đợi họ từ trước đều đang ngồi xung quanh.

Còn có cả lều vải được dựng sẵn.

Oman và Kyle đang thì thầm trò chuyện, nhìn thấy hẳn xuất hiện, Kyle liền mỉm cười ngẩng đầu, nói bằng giọng tiếng Trung kì quặc: “Chúc hai người Valentine vui vẻ.”

Trình Mục Dương chẳng thèm để ý đến anh ta, đi ngang qua.

Tất cả mọi người ngồi cạnh đồng lửa đều lập tức đứng dậy, yên lặng nhìn hẳn.

Trình Mục Dương vươn người cẩn thận quan sát thịt đang nướng trên lửa, tiện tay rắc ít gia vị lên.

“Kế hoạch định sẵn của chúng ta là có người đóng giả cô và Trình dẫn dụ CIA tới đây.” Kyle cười híp mắt nhìn Nam Bắc, “Tiếc rằng hôm nay là lễ tình nhân, Trình kiên quyết đòi chúc mừng cô.”

Nam Bắc tủm tỉm cười.

Kiểu lãng mạn của Trình Mục Dương không phải thứ người bình thường có thể tiếp nhận.

Ví dụ như, niềm vui mừng kinh ngạc hẳn mang đến cho bạn lớn chừng nào, thì phía sau cũng có chừng ấy nguy hiểm đang rình rập. May mà hẳn là Trình Mục Dương.

Ninh Hạo bên cạnh Oman từ đầu đến giờ luôn dùng máy tính giám sát CIA bên trong đồi núi kia. Chấm đỏ thể hiện nhiệt độ cơ thể không ngừng di chuyển trên màn hình, thỉnh thoảng những chấm đỏ kia tập hợp lại cùng nhau, thậm chí có thể nghe thấy cách đây không xa có tiếng đọ súng trong phạm vi hẹp. Xem ra Trình Mục Dương không những sắp xếp mê cung này mà còn sắp xếp rất nhiều chướng ngại vật.

Ngay lập tức, tiếng súng dồn dập liền biến mất.

Trình Mục Dương rút ra một con dao găm từ sau lưng, cắt một miếng ngon nhất đi đến bên cạnh Nam Bắc, ngồi xuống đút cho cô ăn.

Nam Bắc cắn nửa miếng, nhẹ nhàng nhai kỹ.

“Ngon không?” Hẳn hỏi.

“Không tồi.” Cô cười, “Ngon lắm.”

Trình Mục Dương mỉm cười ăn một miếng thịt khác, nói với Oman hẳn cần tắm nước nóng, tất cả mọi chuyện đều làm theo kế hoạch đã định, sau một tiếng nữa bắt đầu, nhất định phải giải quyết xong mọi vấn đề trước bảy giờ sáng mai.

Hẳn dẫn dò xong xuôi, liền đưa Nam Bắc đi vào một căn lều nhỏ.

Dụng cụ tắm rửa đã được chuẩn bị từ trước, còn có cả nước dùng để tráng người.

“Ở đây nước còn quý hơn dầu mỡ, ông chủ Trình, ông thật là xa xỉ.” Nam Bắc gội sạch tóc dưới dòng nước chảy, giữ sạch cát bụi bám trên tóc, lớp bột trắng xóa trên mái tóc cô mê hoặc đôi mắt hẳn.

Trong cảm xúc dâng trào, bàn tay hẳn giúp cô lau sạch tai và cằm, là những nơi không dễ rửa sạch bột.

Sau đó thuận theo cổ Nam Bắc, bàn tay ấy trượt xuống bắt lấy khuôn ngực cô.

“Lưu manh.” Cô mở to mắt, lăm lăm cười mắng hấn.

“Không phải lưu manh.” Hấn trêu đùa, “Là trắng trợn.”

Đây là câu cô trêu lúc chiều, không ngờ hấn vẫn còn nhớ rõ.

Cô cong miệng mỉm cười, im lặng không nói.

Trình Mục Dương áp sát cơ thể cô, tắm gội cho cô, từ mái tóc cho đến cơ thể, đều được hấn cẩn thận rửa sạch: “Anh thấy hơi khó hiểu, tại sao Châu Sinh Thần lại giúp em.”

Nam Bắc nghĩ một lát, lắc đầu: “Có lẽ vì đây là việc dễ như trở bàn tay với anh ta, hoặc là vì em trai anh ta rất quý em, nhưng lý do kiểu này đều rất mơ hồ.”

Đôi mắt Trình Mục Dương trong làn hơi nước ánh lên màu rực rỡ tuyệt đẹp.

Chỉ có điều lúc này đôi mắt ấy không được vui cho lắm.

Nam Bắc mỉm cười, dùng ngón tay ấn lên má hấn: “Hay là cứ nghỉ thế này đi, dòng máu người Hoa đều đang chảy trong chúng ta, có thể dễ dàng giúp đỡ nhau thì có gì đâu mà phải từ chối?” Trình Mục Dương im lặng, chỉ cúi đầu hôn cô.

Cơ thể hai người kề sát nhau, khao khát phản ứng của đối phương ngay lập tức.

Nhưng trong lúc họ đang thân mật, bỗng phía xa vang lên tiếng đọ súng, có lẽ CIA lại gặp phải người làm “chướng ngại vật” trong khe núi. Nam Bắc nhân thời cơ kéo tay hấn ra: “Bên ngoài nhiều người lắm.”

Hấn cười: “Hôm nay là lễ tình nhân.”

Cô nhìn vào mắt hấn, khẽ nói: “Sau này đền cho anh.”

“Gấp đôi?”

“Gấp đôi.”

“Sáu ngày sáu đêm, thấy sao?”

Ham muốn khủng khiếp thật.

Nam Bắc buồn cười, gật đầu bừa, cầm lấy khăn tắm, vội vàng lau khô nước trên người rồi mặc quần áo sạch vào. Sau đó cô nhanh chóng mặc thêm áo dài đen, mang khăn đội đầu và mạng che mặt. Trải qua cuộc chạy trốn trên sa mạc ban nãy, cô tự nhiên thích cách ăn mặc của phụ nữ Ả Rập Xê Út, ít nhất cát bụi nhỏ li ti sẽ không lún lách khắp nơi, khiến cả người dơ dáy không chịu nổi.

Họ bước ra khỏi lều, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một đội người trèo lên từ mặt bên sườn, đi trên cát đá gồ ghề chỗ núi cao, có thể nhìn xuyên qua khe hở thấy mọi cảnh quan phía dưới. Trình Mục Dương cầm súng tiểu liên, dẫn theo đám người băng qua đỉnh núi. Cho đến khi tiến vào vòng vây phạm vi hẹp, Nam Bắc nhìn thấy có vài người đàn ông nằm sấp trên đỉnh núi, lẩn vào sau phiến đá to, không ngừng bắn chiến với người bên dưới.

Đây là một cái bẫy được sắp đặt kỹ lưỡng, đáng tiếc người của CIA vẫn chưa rõ điều này.

Những đặc công tự nhận là ưu tú nhất trên toàn cầu kia, trong lúc thi hành nhiệm vụ ám sát lại rơi vào cái bẫy mà kẻ địch sắp sẵn, Nam Bắc nghĩ, bất kể như thế nào họ cũng sẽ không dám thừa nhận chuyện này.

Tiếc rằng điều mà Trình Mục Dương muốn làm chính là khiến họ phải tuyệt vọng.

Trình Mục Dương lấy ra chai rượu nhỏ bằng bạc của mình, uống từng ngụm rượu nhỏ, từ sau khi đến quốc gia này, đây là lần đầu tiên hấn vi phạm lệnh cấm nơi đây. Hấn thường luôn tôn trọng tín ngưỡng của bạn bè, còn đối với kẻ địch, hấn chẳng bao giờ nhân từ như vậy.

Sa mạc buổi đêm, gió cát thổi mạnh.

Mái tóc hấn cũng bị thổi rối bời, che khuất gương mặt, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén nhìn thẳng phía trước.

Quan sát cuộc chiến vùn vụt năm phút, hắn nói mấy câu với thuộc hạ đang bắn chiến cùng CIA, đều là những câu ngắn gọn bằng tiếng Nga. Ánh mắt của những người đó đều có phần do dự, nhưng rất nhanh, họ liền thu súng ngừng bắn.

Trình Mục Dương đeo kính nhìn ban đêm vào, lập tức giương súng trong tay lên, ngắm trúng bên dưới, tiếng đạn bay rít gào xé rách màn không, hắn không lưỡng lự, không lưu tình, Nam Bắc liên tục nhìn thấy có bóng người vụt súng xuống nhưng chẳng ai ngã hết.

Hắn chỉ bắn rơi súng của họ.

Nói cách khác, hắn đang làm họ khiếp sợ.

Dáng vẻ bắn súng của hắn rất đẹp, đặc biệt khi ở trong xa mạc, càng toát lên sức uy hiếp đến ghê tởm.

Người của Trình Mục Dương và đặc công của cơ quan an ninh Moscow trên đỉnh núi chắc tổng cộng khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu người, nhưng chỉ có mình hắn thị uy tiến hành cuộc bắn tỉa này.

“Tôi không muốn giết các người.” Cuối cùng hắn buông súng, nói bằng tiếng Anh với những người Mỹ kia, “Trái lại, tôi còn muốn trả lại cho các người một người bạn, để các người an toàn trở về nước. Bởi vậy, hãy hạ súng xuống, việc này có lợi cho tất cả chúng ta.”

Bóng người dưới chân núi kia không nhúc nhích, nhưng rõ ràng họ đã ngừng bắn.

Trình Mục Dương vụt súng cho Oman bên cạnh, rồi đi về phía sau, ngồi cạnh Afafu đang bị trói chân tay và bịt miệng, nói: “Tôi biết mục đích chuyến đi đến Ả Rập Xê Út lần này của các người, và chắc chắn các người cũng biết tôi đến để làm gì.”

Afafu trừng mắt nhìn hắn.

Trước khi gặp người đàn ông này, Afafu đọc khá nhiều tài liệu, nhưng đều rất sơ sài, cho đến khi hắn đột nhiên xuất hiện tại Philippin, cấp trên lập tức xóa bỏ mật lệnh nằm vùng bao nhiêu năm của cô, đổi thành việc theo dõi hành tung của tên trùm vũ khí này.

Rốt cuộc hắn là kẻ như thế nào?

Một người đàn ông quan tâm dùi dằm hết mực tới cô bạn gái đi cùng trên hòn đảo Philippin, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Afafu về hắn. Sau đó, cuộc tấn công khủng bố của tổ chức phản chính phủ ở Philippin đã làm cô mất dấu vết. Khi trở về tổng bộ, cô mới nhìn thấy băng ghi hình đầm máu cảnh hắn một mình tàn sát mấy đặc công CIA. Nếu dùng câu nói của người phương Đông để hình dung, hắn chính là ác quỷ bước ra từ địa ngục Atula.

Tội phạm quốc tế bị truy nã, nhân vật quan trọng trong danh sách ám sát lại ngang nhiên cướp đi kỹ sư hạt nhân mà họ lôi kéo ở Ả Rập Xê Út, thậm chí hắn còn bắt cóc cô, vậy hãm đặc công phụ trách ám sát mình của CIA ngay giữa sa mạc.

Trình Mục Dương nhìn vào mắt Afafu, kéo băng bịt miệng xuống.

“Người muốn làm gì?” Afafu khàn giọng hỏi hắn.

“Giao các người cho Ả Rập Xê Út.” Về mặt hắn bình thản, có sự lạnh lùng bàng quan, “Đương nhiên, cô có thể tố giác với họ tôi đã cướp đi kỹ sư hạt nhân kia, cho dù họ tin hay không cũng sẽ lấy mạng cô trước tiên, sau đó sẽ có một lượng lớn tin đồ tôn giáo thù hận đất nước của cô, những cuộc tấn công khủng bố kéo dài không dứt, khó mà lường trước được.”

Vì hắn nói chậm nên càng thể hiện rõ sự lạnh lùng và mềm mại trong ngữ điệu.

Phân tích một cách khách quan, giọng nói ấy khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Mỗi câu nói của Trình Mục Dương đều chẳng sai chút nào. Trên thế giới này, Mỹ đã đắc tội với khá nhiều quốc gia và tôn giáo, mối quan hệ này đã không thể thay đổi. Cho nên họ luôn làm những việc như không ngừng tìm kiếm cơ hội kim hãm, khống chế những quốc gia này, Trung Đông là một nơi nguy hiểm, nếu sự việc này bị vạch trần sẽ dẫn đến nhiều thù hận hơn nữa.

“Nếu đã nghĩ thông suốt rồi, tôi sẽ thả cô đi.” Trình Mục Dương mỉm cười, “Những ngày tháng sau này, các người sẽ phải tiếp nhận thẩm vấn bằng thuốc và tra tấn tâm lý trong thời gian dài, sau đó, đất nước của cô sẽ thỏa hiệp với Ả Rập bằng việc đầu tư kinh tế để đổi lấy những đặc công là các người.”

Hắn dứt lời liền đứng dậy ra hiệu cho người xung quanh cởi trói cho Afafu.

“Chúc cô may mắn.”

Hắn chẳng màng đến cô ta nữa, quay người đi đến cạnh Nam Bắc, dịu dàng gạt lọn tóc rối rồi hôn lên trán cô. Như thể hắn và Nam Bắc chỉ tình cờ đi qua nơi này, thả cho Afafu một con đường sống mà thôi.

“Trình Mục Dương.” Nam Bắc khẽ nói, “Thỉnh thoảng anh thật đáng sợ.”

“Thật à?”

Khóe mắt cô hơi cong lên, “Thật đó.”

“Anh không có cảm tình lắm với người Mỹ.” Hắn trầm giọng, “Lúc nào cũng phân biệt chủng tộc nên anh muốn dọa họ một chút.”

Nam Bắc dần nghe thấy âm thanh của cánh quạt quay nhanh, tiếng ồn đình tai nhức óc ngắt quãng cuộc đối thoại của họ. Cùng với âm thanh càng ngày càng lớn, càng ngày càng gần, có ánh sáng cực mạnh chiếu qua đây, hơn nữa không chỉ là một chùm sáng.

Chùm tia sáng hỗn loạn chiếu khắp trên dưới cồn cát, rọi qua gương mặt của từng người.

Áo dài đen của Nam Bắc bị gió cuộn tung bay phần phật. Cô ngẩng đầu, có thể nhìn thấy bóng dáng của bốn, năm chiếc trực thăng đang lượn vòng trong đêm đen. Một dây thang được thả xuống từ trên đó.

Cảnh sát Ả Rập Xê Út? Hay là ai khác?

Cô không nhìn rõ người bám trên thang.

Cho đến khi người đó nhảy xuống trong âm thanh hỗn độn của gió xoáy cực mạnh. Lúc anh ta đi về phía Nam Bắc, cô nhận ra đó là Ba Đông Cáp. Đương nhiên trong khoảng thời gian ngắn cô rời đi, Ba Đông Cáp đã trở thành một phần trong kế hoạch của Trình Mục Dương.

“Thái tử biết được có nhiều đặc công Mỹ như vậy trên đất Ả Rập Xê Út, liền vô cùng kinh ngạc.” Ba Đông Cáp cười nói, “Đồng thời, người cũng hết sức lo lắng cho sự an toàn của những vị khách quý.”

Ba Đông Cáp nhìn thấy Nam Bắc, gật đầu chào hỏi.

“Tôi rất ổn.” Trong tiếng ồn ào, Trình Mục Dương cười nói, “Chỉ là hơi kinh hãi đôi chút.”

Ba Đông Cáp ngẫm hiểu: “Câu này, tôi sẽ giúp anh truyền đạt nguyên xi tới họ.”

“Cảm ơn.”

Chùm sáng hỗn loạn không ngừng lướt qua người, qua mặt Trình Mục Dương, ánh sáng mạnh như vậy càng làm nổi bật làn da của hắn, cơn gió xoáy do trực thăng gây nên thổi mái tóc hắn rối bù, hòa lẫn cùng cát bụi cuộn trào.

Nam Bắc chỉ dấu môi ra hiệu hắn sau này giải thích ỉn nghe.

Người có thể khiến Ba Đông Cáp xuất chiêu chỉ có Nam Hoài và cô. Vậy nên rõ ràng là Nam Hoài đã giúp hắn.

Mặc dù chung quy cũng là người một nhà, nhưng cô không dám chắc Nam Hoài có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy, sau cùng còn lợi dụng mối quan hệ giữa mình và hoàng tộc Ả Rập Xê Út để giúp Trình Mục Dương đổi trắng thay đen.

Bấy giờ từ phía xa tít của sa mạc đã thấy có mấy chục chiếc xe cảnh sát và xe có vũ trang quân đội chạy về phía này. Trình Mục Dương đưa súng cho Ba Đông Cáp, Ba Đông Cáp hiểu ý đưa hung khí gây thương tích này cho tâm phúc của thái tử.

Bắt đầu từ việc giao súng của Trình Mục Dương, “sự thật” đã được định hướng như sau: Toàn bộ quá trình phát sinh sự việc hết sức đơn giản, khách quý của Á Rập Xê Út là hắn khi đang thưởng thức cuộc đua lạc đà, bỗng nhiên bị đặc công Mỹ tấn công. May mà thái tử anh minh sáng suốt đã nắm được tin tình báo trước tiên, kịp thời cứu hắn.

Và từ đầu đến cuối, vị khách quý là hắn hoàn toàn không biết những chuyện liên quan tới kỹ sư hạt nhân kia.

Còn những chuyện sau đó là vướng mắc riêng giữa Mỹ và Á Rập Xê Út.

Trình Mục Dương đưa Nam Bắc và người của mình lên trực thăng rời khỏi cồn cát. Nam Bắc từ trên không gian cao ngất nhìn xuống, nơi ấy đã bị đèn xe chiếu rọi, sáng như ban ngày. Rất đông lực lượng vũ trang bao vây khu đó như thể họ đã gặp phải kẻ địch rất nguy hiểm, chỉ là những người kia hoàn toàn không biết máy đặc công CIA dưới chân núi sớm đã bị Trình Mục Dương đánh tan lòng tin, đành buông súng đầu hàng.

Nam Bắc quan sát mặt đất càng ngày càng xa mình, cô thêm phần khâm phục người đàn ông bên cạnh.

“Em đang nghĩ gì thế?” Hắn đặt cằm lên vai cô.

Cô cười, “Đang nghĩ đến chuyện anh bóp méo sự thật, đổi trắng thay đen.”

Hắn cười nhưng không nói gì.

Nam Bắc tiếp tục: “Những người đó nhất định sẽ bị khởi tố tội gián điệp. Hơn nữa việc này chắc hắn cũng sẽ khiến mối quan hệ giữa Mỹ và Trung Đông trở nên căng thẳng, lần này Moscow phải cảm ơn anh rồi.”

Trình Mục Dương “ừ” một tiếng: “Họ lại nợ anh một lần.”

“CIA thật đáng thương.” Nam Bắc cảm thán, “Dốc hết tâm sức lôi kéo kỹ sư hạt nhân kia nhưng lại bị anh nã súng tạt Nga. Hiện giờ họ chẳng những để mất nữ kỹ sư mà còn phải nuốt giận tiếp nhận khởi tố tội gián điệp.”

Hắn lại đáp “ừ”.

Một lát sau hỏi cô: “Em muốn uống rượu không?”

“Không muốn.”

“Chỉ uống một ngụm nhỏ thôi.”

“Em say mất, rượu của anh toàn là cồn.”

“Không thể nào.” Hắn cười.

“Nếu em say thì sao?”

“Anh sẽ đưa em về nhà.”

Câu trả lời lạc điệu nhưng lại là lời Trình Mục Dương cố tình nói. Họ cách nhau rất gần, đến nỗi cô cảm thấy chỉ cần nói thêm một chữ nữa thôi, môi hai người sẽ chạm phải nhau. Trong đôi mắt kia vẫn hiện lên lời hứa hẹn và cả ánh nhìn mê hoặc.

Cô liền phì cười.

Đây rõ ràng là những lời hắn cám dỗ mình vào lần đầu tiên họ gặp nhau trên đường quốc lộ. Từ ánh mắt đến giọng điệu đều ẩn chứa sự mập mờ mê hoặc lòng người. Cô nghĩ đến đây, không nhịn nổi, trêu đùa hắn: “Nói thật đi, có phải hồi đó anh muốn chuốc em say khướt không?”

Hắn cười: “Ừ.”

Nam Bắc nhướn mày, đúng là tên lưu manh mà.

Trình Mục Dương trầm giọng nói, “Nếu lúc đó anh chuốc em say khướt thì sẽ không có Trình Mục Dương của bây giờ. Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, kết cục giữa hai ta chỉ có một.”

Lời yêu thương đọng đầy dự hoặc.

Nam Bắc vốn dĩ muốn tiếp tục bắt hấn nói nhảm biết rõ cuộc là vì lý do gì mà hấn có thể khiến anh trai cô chịu thỏa hiệp, giúp một tay trong thời khắc cuối cùng này, khiến toàn bộ sự việc được diễn ra càng thêm hoàn mỹ. Tiếc rằng cô còn chưa kịp mở miệng, Ninh Hạo bên cạnh đột nhiên đưa tai nghe qua ra hiệu cho Trình Mục Dương nhận điện thoại.

Xem ra là việc phía Moscow.

Cô nén nhịn lòng hiếu kỳ của mình, ngày tháng còn dài, đợi sau này hỏi cũng được.

Ngày họ rời Ả Rập Xê Út đã có phương tiện truyền thông tung tin việc đặc công Mỹ hoạt động tại đây đã bị bắt, còn mục đích và nội dung hoạt động đều không xác định được. Nam Bắc ở trên máy bay xem thấy chương trình phát sóng đặc biệt của đài truyền hình nào đó thuộc Trung Đông, ban đầu cô vô cùng ngạc nhiên, không hiểu tại sao nhanh như vậy đã có người biết thông tin này. Nhưng ngay lập tức cô liền thông tỏ.

Đây chắc chắn là sự sắp xếp của Trình Mục Dương và Moscow thông qua cuộc điện thoại trên máy bay vừa rồi.

Chuyến đi lần này đến Ả Rập Xê Út mặc dù ngắn ngủi nhưng lại có ích vô cùng, cô phục sát đất bản lĩnh bày mưu tính kế của Trình Mục Dương và cơ quan đầu não chính trị quốc tế.

Cô có thể tưởng tượng được tất cả mọi hướng đi đều sẽ phát triển theo dự tính của Trình Mục Dương. Song ban đầu, Trình Mục Dương chỉ định bắt tay với Moscow, lấy kỹ sư hạt nhân kia làm cái cớ uy hiếp Mỹ phải thừa nhận thân phận thương nhân từ thiện của Trình Mục Dương. Còn sự giúp đỡ cuối cùng từ phía Nam Hoài đã khiến Trung Đông trở thành đồng minh của hấn.

Thời gian sau đó, những quốc gia này sẽ tiến hành một số thỏa thuận lợi ích lại từ đầu.

Trình Mục Dương và cả Nam Bắc đều tin rằng, trong xã hội hiện đại, bất cứ hoạt động gây chiến, kích động, phân chia hay hoạt động gián điệp ám sát nào đó chẳng qua cũng là để phục vụ cho lợi ích kinh tế. Lợi ích kinh tế cao hơn tất cả, đây mới là cốt lõi của cuộc đấu tranh.

Cho nên chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mọi chuyện đều sẽ được giải quyết êm thấm tại một bàn tròn thỏa hiệp khác.

Tổng diện tích lục địa và đại dương trên thế giới này gần 510 triệu kilomet vuông. Và thế giới ngằm giống vậy, cũng luôn tồn tại song hành. Có lẽ quy luật sinh tồn khác nhau, nhưng mỗi xó xỉnh nơi đó đều có một số thế lực đang tiếp diễn cuộc tranh đấu lừa gạt lẫn nhau vì người dân thuộc vùng đất của mình.

Giống như Nam Hoài hay nói: Bắc Bắc, gia tộc của chúng ta ra đời cũng vì muốn bảo vệ người thân và quê nhà của mình, cho dù chiến tranh đói nghèo, triều đại đổi thay, nhất định phải bảo vệ được người dân nơi này.

Trình Mục Dương cũng đã từng nói câu tương tự.

Nam Bắc nghĩ, sự rung động đầu tiên của cô với Trình Mục Dương chính bởi cô nhìn thấy con người thật sự của hấn, nhìn thấy Trình Mục Dương cùng thuộc một thế giới với mình. Cô thật sự vui mừng vì mình đã gặp được hấn.

18. Phần Kết

Phần kết

Ả Rập Xê Út và Bỉ có múi giờ gần nhau.

Lúc họ đến Bỉ, Bảo Bảo đang chuẩn bị ăn trưa.

Ngoài phòng khách, Bảo Bảo ngồi đó.

Cô bé mặc bộ váy liền vải len được đặt may, kẹp tóc nhỏ xinh, đôi mắt màu nâu, da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun mềm mại vén sau tai, giống hệt con búp bê vải phương Tây. Lúc Nam Bắc nhẹ nhàng đi qua, con bé đang ngồi ngay ngắn, cúi đầu xem tập tranh vẽ, lật xem được một lát, đôi mắt nó rời khỏi cuốn sách, nghiêm túc nhìn về phía đồng hồ.

Nam Bắc cũng nhìn theo ánh mắt nó.

Cô có thể đoán được trong cái đầu bé nhỏ của Bảo Bảo chắc hẳn đang nghĩ đến thời gian ăn trưa.

Không hiểu con bé mang gene di truyền của ai mà lại đặc biệt nhạy cảm với thời gian, làm việc gì cũng phải đi xem đồng hồ, sắp xếp lịch sinh hoạt của mình đâu vào đấy.

Cô ngắm Bảo Bảo như vậy chỉ cảm thấy buồn cười.

Trình Mục Dương bên cạnh đã đi trước qua đó một bước, Nam Bắc không kịp ngăn hãm lại, hần đã đứng trước mặt Bảo Bảo, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Bảo Bảo có chút sợ hãi, nhưng không hề tránh né.

Con bé quan sát gương mặt Trình Mục Dương, chậm rãi nhìn theo từng đường nét ngũ quan của hần, cho đến khi nhìn thấy đôi mắt kia. Cuối cùng Bảo Bảo đã hiểu ra điều gì đó, khóe mắt con bé cong cong, nó cười tươi như hoa: “Papa nhỏ.”

Trình Mục Dương “ừ” một tiếng. Hần cũng đang cười, thậm chí khóe miệng hần và Bảo Bảo đều có độ cong giống hệt nhau.

Bảo Bảo cười khúc khích: “Papa nhỏ hết ốm rồi ạ?”

Con bé nhút nhát chìa tay ra, thử sờ lên trán Trình Mục Dương. Mỗi lần mẹ bị ốm, con bé đều sờ lên trán mẹ như vậy, xoa nhẹ nhàng và chậm rãi, sau đó mẹ sẽ mau chóng khỏe.

Trình Mục Dương nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của con bé, đặt lên trán mình: “Papa hết ốm rồi.”

Giọng nói hần dịu dàng bất ngờ.

Bảo Bảo cũng đáp vâng.

Nam Bắc nhìn hai người họ, trong lòng rối bời.

Một lát sau, cuối cùng con bé chợt nhớ ra điều gì đó, khóe mắt bỗng đỏ lên. Có lẽ là vì chưa quen với Trình Mục Dương, con bé không dám hỏi trực tiếp. Trình Mục Dương nhận ra sự khác thường của Bảo Bảo, dịu giọng hỏi: “Bảo Bảo sao thế?”

“Papa nhỏ hết ốm rồi.”

“Ừ.”

“Vậy, có thể trả lại mama cho Bảo Bảo không?”

Trình Mục Dương im lặng, bất giác phì cười.

Nam Bắc nghe thấy mà xót xa, lặng lẽ đi tới, ôm lấy cơ thể bé nhỏ của Bảo Bảo từ phía sau, cọ má mình vào má nó, nói: “Mama về rồi đây.” Lần này Bảo Bảo ngẩn người, ba bốn giây sau bỗng khóc òa, mắt hần đáng vẻ điềm tĩnh ngoan ngoãn ban nãy, nó rúc vào lòng Nam Bắc, nhất quyết không chịu rời ra.

Nếu vừa nãy Bảo Bảo vẫn giữ lễ phép với Trình Mục Dương như đối với khách, thì bây giờ khi nhìn thấy Nam Bắc, nhìn thấy người mẹ chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn, Bảo Bảo quả thực không kìm nổi. Con bé hết khóc to rồi lại nghẹn ngào, lúc nào cũng vùi mặt vào ngực Nam Bắc.

Trình Mục Dương định vươn tay bế Bảo Bảo, Nam Bắc vội ngăn cản, nói bằng khẩu hình: Bây giờ đừng động vào con bé.

“Bảo Bảo đừng khóc nữa, papa sắp về rồi.” Nam Bắc dịu dàng dỗ con, “Bảo Bảo quên papa nói gì rồi à? Papa từng nói là nếu Bảo Bảo khóc quá năm phút, sẽ không được ngủ trưa cùng mama còn gì?”

Đây là cách thức quản thúc cổ quái gì vậy?

Trình Mục Dương nghe xong chợt nhướn mày.

Nào ngờ Bảo Bảo rất vâng lời, nhớ đến Nam Hoài liền sụt sịt ngừng khóc. Nhưng âm mũi vẫn rất nặng, con bé nhỏ tiếng nói: “Bảo Bảo nhớ mama.”

Nam Bắc “ừ” một tiếng: “Mama cũng nhớ Bảo Bảo.”

Bảo Bảo ngẩng đầu nhìn Nam Bắc, vươn bàn tay xinh xắn vuốt ve gương mặt cô: “Bảo Bảo ở nhà ngoan lắm, ngày nào cũng nhớ mama bầy tiếng.”

Nam Bắc bị con bé làm cho bật cười.

Con bé cau mày, vội vàng nói với cô: “Thật đó!”

“Ừ, là thật mà.”

Cô cứ dễ dàng Bảo Bảo từng chút một như thế, Trình Mục Dương nửa đứng nửa ngồi, ngắm Nam Bắc và Bảo Bảo trong lòng cô, không nói gì thêm. Hắn từng nghĩ rằng đứa bé này chắc chắn sẽ rất giống Nam Bắc, nhưng không ngờ lại giống nhiều như thế, ngoài màu mắt giống hắn ra, đường nét còn lại trên gương mặt đều giống hệt cô.

Cảm giác này không thể biểu đạt bằng lời.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra lý do Nam Hoài yêu thương Bảo Bảo đến vậy.

Sau khi Nam Bắc thể thân cho kỹ sư hạt nhân kia, Ba Đông Cáp đã tìm đến hắn trước, giao kỹ sư hạt nhân cho hắn, đồng thời chuyển cuộc gọi của Nam Hoài. Nam Hoài, hắn từng gặp anh ta thời niên thiếu, nhưng không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy họ lại kết nối cuộc điện thoại này với nhau vì chuyện Nam Bắc mất tích.

“Nói cho tôi biết kế hoạch tại Ả Rập Xê Út của cậu.” Giọng Nam Hoài vô cảm.

Trình Mục Dương không cảm thấy có vấn đề gì, kể toàn bộ kế hoạch của mình với Nam Hoài trong vòng dăm ba câu.

Nam Hoài nghe xong, im lặng rất lâu, sau đó mới đưa ra sáng kiến chu toàn thêm cho kế hoạch của hắn, và sáng kiến này chính là điều sau đó hắn và Nam Bắc đã thực hiện: Dẫn dụ CIA xong xuôi, giao lại cho chính phủ Ả Rập Xê Út. Đương nhiên, sáng kiến này của Nam Hoài hắn cũng từng nghĩ qua, tiếc rằng nguy hiểm quá lớn, suy cho cùng Trình Mục Dương cũng chỉ đem theo bốn tổ đặc công Moscow tới đây.

Trừ khi có thỏa thuận ngầm với hoàng tộc Ả Rập Xê Út rằng Trình Mục Dương vô hại.

“Tôi nghĩ, điểm khó xử lý trong chuyện này nằm ở thân phận khách quý, an toàn rời khỏi Ả Rập Xê Út. Một người bạn cũ của tôi là nhà đầu tư cá nhân lớn nhất hiện nay tại Mỹ, những công ty kia đều có cổ phần của anh ta, vậy nên anh ta cũng rất hi vọng có thể khiến quan hệ hai nước trở nên căng thẳng.”

“Sau đó anh ta lại đích thân khôi phục quan hệ, giành lấy thiện cảm của nhân dân Mỹ?”

Giọng nói Nam Hoài vui vẻ: “Chính xác.”

Đương nhiên Trình Mục Dương biết người anh ta nhắc đến là ai.

Chính là người đã mời Ba Đông Cáp và Nam Bắc: Hoàng tử giàu có nhất hiện nay của Ả Rập Xê Út.

Đúng là sự hợp tác có lợi cho cả đôi bên, Trình Mục Dương chẳng có lý do gì để từ chối. Hắn vui vẻ đồng ý, lập tức bàn bạc cách thức thực hiện, thời gian và địa điểm cùng Nam Hoài. Họ làm việc ăn ý ngoài dự tính, hắn phát hiện mình và Nam Hoài có rất nhiều điểm chung, ví dụ như mục tiêu rõ ràng, yêu cầu đối với việc thực hiện vô cùng hà khắc.

“Trình Mục Dương.” Hôm đó, trước khi cúp máy, Nam Hoài nói với hắn, “May mà là cậu. Nếu là người khác, tôi nhất định sẽ khiến hắn lạng lẹ bỏ mạng trên đất Ả Rập Xê Út.”

Trình Mục Dương cười: “Tại sao là tôi thì lại có ngoại lệ?”

“Bởi vì lần nào Bắc Bắc cũng mạo hiểm vì cậu.”

Ý tứ ẩn trong câu nói Nam Hoài khá dễ hiểu, Nam Bắc vì Trình Mục Dương mà chẳng màng đến tính mạng, nên anh ta chỉ còn cách thỏa hiệp.

Nam Bắc dùng khăn mặt ẩm lau mắt và tay cho Bảo Bảo xong, mới hỏi con bé: “Papa đâu rồi?”

Trình Mục Dương nghe câu này vẫn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, lắc đầu cười cười, coi như chẳng nghe thấy.

“Papa?” Bảo Bảo nghĩ một lát, nhỏ tiếng nói với Nam Bắc, “Papa bảo hôm nay papa nhỏ tới làm khách. Papa nói, papa không thích papa nhỏ, cho nên hôm nay sẽ không ở nhà.”

Nam Bắc dở khóc dở cười, gật đầu: “Trước khi đi papa còn nói gì với Bảo Bảo nữa không?”

Bảo Bảo tiếp tục suy nghĩ, giọng nũng nịu: “Không có.”

Nam Bắc nghĩ, anh trai cô chắc giận thật rồi. Nhưng không sao hết, xưa nay anh chẳng bao giờ giận cô thật cả.

Lúc Trình Mục Dương ăn cơm cùng Bảo Bảo, con bé đã trở nên thân thiết với hắn. Đây chính là sức mạnh của tình ruột thịt, cho dù khoảng cách lớn tới đâu, thời gian lâu đến mức nào, đều không thể làm phai nhạt sức mạnh tình thân.

Nam Bắc nhìn Trình Mục Dương lau sạch tay, đích thân bóc vỏ tôm cho Bảo Bảo, lại còn xắt ra từng miếng bòn cho bé ăn. Bảo Bảo chỉ ngoan ngoãn nhìn hắn, đến khi bàn tay hắn đưa đến bên miệng, con bé mới khẽ há miệng ăn.

Hắn mỉm cười, Bảo Bảo cũng cong khóe mắt mỉm cười.

Hơn nữa, họ đều ăn cơm không nói chuyện.

Nam Bắc chỉ lặng lẽ quan sát, liền cảm thấy hồi xưa mình có thể giữ được Bảo Bảo ở Philippin rồi sinh con bé ra, nhất định là ân đức lớn nhất mà Phật Tổ ban cho.

Sau bữa cơm trưa, Bảo Bảo chỉ không nhéo Nam Bắc một lúc rồi ngoan ngoãn trèo lên giường đi ngủ.

Trình Mục Dương lúc này mới đến gần cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng từ phía sau, hạ thấp giọng nói: “Anh biểu hiện có tốt không?”

“Rất tốt.” Cô thì thầm đáp, “Tốt cực kỳ.”

“Có khen thưởng không?”

Cô cười: “Anh muốn khen thưởng cái gì?”

“Bây giờ anh chưa biết, cứ để đó đã, sau này tính tiếp.”

“Trình Mục Dương.” Nam Bắc dở khóc dở cười, “Anh có cảm thấy mình có lòng tham vô đáy không?”

Trình Mục Dương mỉm cười, lắc đầu nói: “Không thể tính là lòng tham vô đáy được, thật ra lòng tham tình yêu của anh nhỏ hẹp vô cùng, chỉ cần mình em là đủ rồi.”

“Anh có thể thử đặt Bảo Bảo lên trước em không?”

“Anh rất yêu Bảo Bảo.” Trình Mục Dương trầm giọng, “Nhưng, anh sợ mình không đưa con bé theo được, cho nên nhất định phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng trước, tránh việc thất vọng quá mức.”

“Tại sao?”

Trình Mục Dương nhìn cô, nói đúng hai chữ: “Nam Hoài.”

“Không phải chứ.” Cô thấy hơi khó tin, “Anh trai em không nhân tâm như vậy đâu.”

“Anh ấy không nhân tâm, chỉ là anh ấy quá yêu thương hai mẹ con em.” Trình Mục Dương lại có thể giải thích hộ Nam Hoài, “Em, thì anh nhất định phải đưa đi rồi, còn lại thì xem duyên phận. Anh nghĩ nếu Bảo Bảo có duyên gọi anh ấy là papa, dĩ nhiên anh ấy phải có chút khác biệt trong lòng con bé.”

Nước Bỉ là nơi cô và Trình Mục Dương gặp mặt lần đầu.

Cô có rất nhiều hồi ức liên quan đến hắn, toàn dính dáng tới mùa đông.

Và bây giờ vừa khéo chính là mùa đông tại Bỉ, nhiệt độ thấp nhất đêm khuya chỉ khoảng 0 độ, tuy mưa tuyết rơi nhiều, nhưng đa phần là mưa phùn dày đặc và tuyết nhỏ vừa chạm đất đã tan.

Ngày hôm nay họ chuẩn bị rời khỏi nơi này, Nam Bắc đã thử liên lạc với Nam Hoài nhưng đều không có kết quả.

Đây không phải lần đầu tiên anh trai cô như vậy, cô cảm điện thoại nghĩ một lát, có lẽ đã đoán được anh thật sự không nở rời xa mình và Bảo Bảo. Thật ra nhiều năm trước kia, phần lớn thời gian cô đều ở xa Nam Hoài. Nhưng đó chỉ là sự chia cắt về mặt không gian, còn lại trong lòng họ luôn sống dựa vào nhau, cùng chung hoạn nạn.

Vậy mà giờ đây, không còn đơn giản là việc cùng chung hoạn nạn giữa cô và anh trai nữa, cô đã có Trình Mục Dương, đã có Bảo Bảo.

Nam Bắc cầm chiếc áo khoác lông nhỏ xinh, mặc lên cho Bảo Bảo đang đứng trên giường, rồi đội chiếc mũ lông dày dặn lên cho bé. Gương mặt xinh xắn như vậy mà bị vùi trong đồng áo mũ, chỉ có đôi mắt hé ra chăm chú nhìn Nam Bắc. Lúc Nam Bắc cầm găng tay lên, Bảo Bảo không chịu nổi, khẽ nói: “Bảo Bảo muốn đi tìm papa cơ!”

Nam Bắc hơi bất ngờ, mỉm cười hỏi con bé: “Tại sao phải tìm papa? Bảo Bảo nhớ papa rồi à?”

Bảo Bảo nghĩ một lát, nói: “Papa giận mất rồi.”

Nam Bắc vốn đã thấp thỏm không yên, bị giọng nói còn thơm mùi sữa của Bảo Bảo làm cho ghen ngào, mũi cô bỗng thấy hơi cay cay, cô nhớ lại rất nhiều chuyện hồi nhỏ, những năm tháng không thể nào phai mờ trong mình. Thậm chí cô cảm thấy bản thân rất tàn nhẫn, không những muốn đi Moscow, còn đưa cả Bảo Bảo mà anh trai cô yêu thương nhất đi cùng.

“Mama?” Bảo Bảo hoang mang nhìn cô, “Không đi nữa à?”

Cô không biết nói sao, nhưng sợ Bảo Bảo hi vọng gặp Nam Hoài, đến lúc rời khỏi đây tới Moscow, con bé sẽ thật sự thất vọng và bị tổn thương. Cho nên, bất luận ra sao đi chăng nữa, cô vẫn phải khéo léo nói với con bé sự thật: “Bảo Bảo đi cùng mama, sau này chúng ta sống cùng với papa nhỏ, được không?”

Bảo Bảo không hiểu: “Papa có đi không?”

“Papa sẽ thường xuyên đến thăm Bảo Bảo, mama cũng sẽ thường xuyên đưa Bảo Bảo đi thăm papa.”

Bảo Bảo càng thêm hoang mang, thậm chí có phần nôn nóng, nắm chặt hai ngón tay Nam Bắc, giọng tủi thân hỏi cô: “Mama không cần papa nữa à?” Nam Bắc lắc lắc đầu, con bé nói làm cô muốn òa khóc: “Không phải mama không cần papa, chỉ là, mama phải ở cùng papa nhỏ, sau này papa cũng sẽ có một... mama nhỏ.”

Đúng là mối quan hệ logic hỗn loạn, lần đầu tiên Nam Bắc nhận ra không thể nào giải thích rõ ràng mối quan hệ này.

Huống hồ Bảo Bảo còn nhỏ vậy.

Bảo Bảo đáp vâng.

Một lát sau Bảo Bảo ngồi hẳn lên giường con, hai tay gỡ mũ lông trắng xuống, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, nhưng chưa kịp nói gì, con bé đã khóc trước mặt rồi, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Nam Bắc hoảng hốt nhìn Bảo Bảo, vuốt ve gương mặt, định ôm con bé vào lòng, nào ngờ Bảo Bảo ôm lấy mũ của mình, lần đầu tiên không cho cô ôm.

“Mama cần papa nhỏ.” Bảo Bảo nức nở, “Bảo Bảo cần papa.”

Về mặt con bé uất ức nhưng rất kiên định.

Nam Bắc không biết nói gì, chỉ có thể thử dỗ dành: “Bảo Bảo quên rồi sao? Papa nhỏ cũng rất yêu Bảo Bảo, Bảo Bảo cũng từng gọi papa nhỏ là papa còn gì?” Bảo Bảo mím chặt môi, đôi mắt nâu ngấn lệ: “Bảo Bảo cần papa.”

Cho dù Nam Bắc nói gì, Bảo Bảo cũng không đổi câu khác.

Nam Bắc sững sốt trước sự cố chấp của con bé, người hằng ngày ở bên Bảo Bảo phải là người mẹ, là cô mới đúng. Tuy tình cảm giữa Nam Hoài và Bảo Bảo vô cùng thân thiết, nhưng thời gian anh ở bên con bé rất ít... Bảo Bảo khóc mãi không thôi, cuối cùng rúc vào góc giường ngủ quên mất, hai tay vẫn ôm chặt chiếc mũ, hình như con bé cảm thấy chỉ cần không đội chiếc mũ này lên, thì sẽ không phải rời xa nơi này.

Nam Bắc không dám cưỡng ép Bảo Bảo, con bé làm cô cũng khóc theo.

Cuối cùng vẫn là Trình Mục Dương đi vào, đặt Bảo Bảo nằm lên giường, đắp cho con bé một chiếc chăn bông nhỏ. Hắn nhìn thấy Bảo Bảo ôm chặt chiếc mũ lông, cũng không lấy đi khỏi tay bé, mà đưa Nam Bắc rời khỏi phòng Bảo Bảo.

“Bắc Bắc, đừng ép Bảo Bảo, trước tiên cứ để con bé ở lại.” Hắn nói, “Có lẽ, sự lựa chọn của Bảo Bảo chính là anh trai em. Nếu Bảo Bảo hối hận, chúng ta sẽ có thể đón con bé đến Moscow ngay lập tức.”

Nam Bắc biết hắn nói đúng, nhưng cô cũng không nỡ rời xa Bảo Bảo.

Hai người đứng cạnh cửa sổ khá lâu, cuối cùng Trình Mục Dương thuyết phục được cô cho Bảo Bảo một cơ hội chọn lựa. Nam Bắc thật sự không nỡ xa con gái, nhưng nghĩ đến việc tạm thời để lại Bảo Bảo cho anh trai cô cũng thấy yên tâm phần nào. Trình Mục Dương đã nói, chỉ cần muốn gặp, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Hai người rời khỏi Bỉ nhưng không bay thẳng sang Moscow mà đến Bắc Kinh trước, chuyển sang ngồi tàu hỏa từ Bắc Kinh đến Moscow.

Họ ở trong một toa tàu hết sức đặc biệt.

Ngoài người mà Trình Mục Dương sắp xếp ra, thì không có hành khách bên ngoài nào khác.

Ánh mặt trời xuyên vào từ ngoài cửa kính, đập xuống mặt sàn, đoàn tàu đang đi qua lục địa Siberia, khoảng cách hàng nghìn dặm giữa những ga tàu chỉ có rừng rậm và thảo nguyên bạt ngàn, tuyệt đối không phải khung cảnh có thể nhìn thấy ở Viễn Đông.

Nam Bắc đang nhỏ tiếng dỗ dành Bảo Bảo, chẳng có tâm trạng ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

“Anh trai em đưa Bảo Bảo về Vân Nam rồi?” Nam Bắc ngắt cuộc điện thoại với Nam Hoài, hơi căng thẳng nhìn về phía Trình Mục Dương.

Còn tưởng Trình Mục Dương muốn cho cô một niềm vui bất ngờ nên mới đột ngột thay đổi lộ trình.

Ví dụ như trên chuyến tàu này, Bảo Bảo bỗng nhiên xuất hiện, kết quả lại chẳng có gì hết. Thêm một tin kém vui nữa là, Nam Hoài đang đưa Bảo Bảo rời khỏi Bỉ trở về Vân Nam.

Nhưng Trình Mục Dương không hề bất ngờ, ừ một tiếng: “Anh ấy đã nói với anh sẽ đưa Bảo Bảo đi ba năm.”

Bàn tay hắn dọc theo sống lưng Nam Bắc trượt xuống đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh nỡ để thế sao?” Nam Bắc luôn cảm thấy ẩn trong chuyện này có gì đó kỳ lạ.

Hắn lắc đầu: “Anh không nỡ.”

“Vậy mà anh vẫn đồng ý với anh ấy?”

“Anh ấy là anh trai em.”

“Nhưng Bảo Bảo là con gái anh.”

“Em là em gái anh ấy.” Trình Mục Dương nói, “Anh cướp đi em gái của anh ấy, hơn nữa Bảo Bảo lại thích anh ấy hơn anh, thậm chí còn thích hơn cả mẹ của con bé.” Những gì hắn nói là thật, nhưng Nam Bắc vẫn nghi hoặc, hai người này rốt cuộc đang chơi trò gì vậy?

Cô thăm dò hắn: “Anh trai em đồng ý giúp anh là vì muốn đưa Bảo Bảo đi?”

“Không phải nguyên nhân chính, chỉ là điều kiện kèm theo thôi.”

“Nguyên nhân chính là gì?”

Trình Mục Dương mỉm cười, giọng nói trầm xuống nhưng không hề trả lời câu hỏi của cô: “Bắc Bắc, em không nhận ra con đường này có phong cảnh đẹp đến nhường nào à?” Nam Bắc liếc nhìn ngoài cửa sổ, nghe thấy hắn tiếp tục nói, “Đường ray từ Bắc Kinh đến Moscow này khoảng cách giữa những ga tàu lên đến hàng nghìn dặm, chỉ toàn rừng rậm và thảo nguyên bạt ngàn, vô cùng thích hợp cho việc yên tĩnh đọc sách, hoặc là làm một số việc theo sở thích.”

“Quả thực rất đẹp.” Cô thuận miệng trả lời đối phó.

“Quan trọng nhất là, cả lộ trình vừa đúng sáu ngày sáu đêm.”

Cuối cùng thì cô đã hiểu ý của hắn. Thì ra người đàn ông này vẫn nhớ cô đã đồng ý điều gì với hắn tại Ả Rập Xê Út.

Trình Mục Dương mỉm cười không nói, nhận điện thoại nội bộ, dặn dò người mang bữa tối đến.

Lập tức có một cô gái Moscow bưng rượu mạnh và đồ ăn ngon tới.

Lúc cô gái kia đặt khay xuống, Nam Bắc mới thuận mắt liếc nhìn, lập tức giật mình ngạc nhiên. Là Kachiusa – Người bạn cùng phòng của cô hồi còn học ở Bỉ – Cô gái Moscow bao nhiêu năm rồi chưa gặp. Kachiusa chỉ nhẹ nhàng cười với cô, cung kính nói câu gì đó với Trình Mục Dương bằng tiếng Nga rồi lui khỏi gian phòng.

Nam Bắc càng thêm hoang mang, quay đầu nhìn Trình Mục Dương.

Xem ra cô thật sự cần một lời giải thích hợp lý cho chuyện này, có phải tất cả những gì liên quan đến nước Bỉ, liên quan đến cuộc gặp gỡ giữa Trình Mục Dương và mình đều do hắn cố tình sắp đặt: “Cô ấy là người của anh?”

“Không phải.” Trình Mục Dương ôm chặt eo, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, “Cô ấy là người của cơ quan an ninh.”

Nam Bắc tránh né bàn tay hắn nhưng không tránh nổi ánh mắt đột nhiên hướng về phía mình, như thể hắn đang nhìn một món đồ đã mong muốn từ lâu lắm rồi.

Ánh mắt ấy rất dễ khiến cô phải thỏa hiệp.

“Câu hỏi này, về sau em sẽ hỏi lại anh.” Giọng cô bất giác trầm hẳn xuống, “Nói cho em biết, anh trai em đồng ý giúp anh, nguyên nhân chính là gì?”

Trình Mục Dương yên lặng nhìn cô, một lát sau, hắn đột nhiên bật cười.

“Anh kể em nghe một câu chuyện. Là chuyện anh từng trải qua năm mười bốn tuổi.”

Hắn vừa kể, đôi môi đã đặt lên cơ thể cô: “Năm anh mười bốn tuổi từng đến Uyển Đình thuộc thành phố Thụy Lệ, từng gặp em. Hồi đó em còn rất nhỏ, lúc cười khoe mắt hơi nhếch lên, xinh đẹp vô cùng.” Cô ngạc nhiên nhìn hắn, Trình Mục Dương vẫn cười nói: “Bất ngờ chưa? Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, chỗ này của anh...” Hắn chỉ vào vị trí thái dương của mình, “Hoàn toàn không còn chỗ cho thứ khác tồn tại.”

Họ còn nhiều thời gian, hắn không việc gì phải vội. Câu chuyện dài như vậy, hắn cần thông thả kể cô nghe:

Hắn, Trình Mục Dương, đã nợ cô một mạng sống như thế nào.

Và tại sao, hắn lại mang lòng tham không đáy, muốn có cô trọn đời trọn kiếp.

19. Phiên Ngoại – Hoàn

Phiên ngoại: Here with me

Ngồi trên tàu hỏa vào ban đêm luôn có cảm giác mọi thứ đầy hư ảo.

Bên tai Nam Bắc là tiết tấu âm vang của bánh tàu hỏa chạy qua đường ray, cô tựa người lên vách tường của khoang tàu, có thể cảm giác đôi chút rung động. Tất cả những tiết tấu này đều có quy luật, âm thanh, xúc cảm, đều có thể khiến người ta nhớ lại vô số mảnh ghép ký ức xưa cũ.

“Em nhớ, lần đầu tiên mình ngồi tàu hỏa...” Cô dùng cánh tay kéo chăn, áp má lên trên, ngấm Trình Mục Dương ngồi cạnh cửa sổ. Còn hần đang mặc bộ quần áo thường ngày đơn giản, chân đi đôi dép trắng, ngồi đó lật xem tờ báo trong tay.

Bên cạnh hần có một ấm trà.

Giống hệt một buổi sáng tinh mơ nào đó bên hồ Thiên Đảo, khi hần và cô còn chưa bắt đầu.

“Rất đặc biệt sao?”

“Cũng hơi.” Giọng Nam Bắc trầm xuống, “Đoàn tàu hỏa đó vô cùng rách nát, ngồi bên trên cảm giác cơ thể nghiêng ngả, lúc ấy em không biết tại sao mình phải ngồi trên con tàu không thoải mái như vậy nên khóc mãi. Ấy? Anh đừng cười, anh biết hồi đó em chỉ mới mấy tuổi thôi, lần đầu chịu cực khổ nên quả thực chỉ biết khóc nhè.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Em nhớ mình ngồi trên tàu một đêm, anh trai bế em một đêm, nhỏ tiếng dỗ dành suốt. Trời sáng, tàu dừng tại một nơi hẻo lánh, sau khi anh trai để em lại nhà ga cũ kỹ, liền tìm dây thừng trói tay chân em, còn bịt cả miệng em, rồi tìm thấy mấy mảnh vải và chiếu rách nát phủ lên người em, anh ấy trói em như vậy những một ngày.”

Trình Mục Dương cau mày nhìn cô.

Song cô có vẻ vui mừng đặc ý, cảm giác hồi ức kia chẳng hề buồn bã chút nào.

“Khi đó em căm ghét Nam Hoài vô cùng, ban ngày trời nắng như vậy nên rất khó chịu, còn có rất nhiều côn trùng nữa, em hận Nam Hoài lắm, cảm thấy anh ấy muốn hại chết mình.”

“Sau đó?”

“Sau đó à, thì không có sau đó nữa.” Nam Bắc cười khê, ngửa mặt nằm trên giường, “Anh ấy trở về, đưa em đi, cho em ăn uống. Rồi tiếp tục tìm một nơi khác trói em như vậy, không cho em cử động hay lên tiếng suốt mấy tiếng đồng hồ, có lúc là một ngày một đêm, xong lại quay về đưa em đi. Cho đến khi em lớn, không còn khóc nhè, biết rằng anh ấy làm vậy để đánh lạc hướng những kẻ truy sát bọn em, lúc đó em mới không căm ghét anh ấy nữa.” Dứt lời, cô liền im lặng.

Chỉ có Nam Hoài biết hồi nhỏ cô hận anh nhiều đến mức nào.

Cô cắn Nam Hoài, để lại những vết sẹo đầy trên cánh tay anh. Hồi đó quả thật cô còn quá nhỏ, không hiểu chuyện.

“Lần đầu anh ngồi tàu hỏa là khi nào vậy, Trình Mục Dương?”

“Năm mươi bốn tuổi.” Hần đặt tờ báo xuống, đến nằm bên cạnh cô, ôm trọn cô vào lòng, “Khi ấy, lần đầu tiên anh đến Đông Nam Á, không ngờ có một nơi nóng như vậy, đâu đâu cũng là muỗi và côn trùng, người bị bắt nắng đen thui. Em biết không, ở Moscow, con gái có làn da trắng hơn tuyết.

Nam Bắc kinh ngạc nhìn hần: “Anh từng đến Đông Nam Á?”

“Phải, hơn nữa...” Trình Mục Dương nhìn vào đôi mắt lấp lánh đen lay láy của cô, nói, “Anh từng đến Myanmar.”

“Mười bốn tuổi?”

“Mười bốn tuổi.”

“Anh đến đó làm gì?” Cách đây mười lăm năm, nơi đó không yên bình chút nào.

“Đi xem thử đất nước coi Phật giáo là quốc giáo.”

Nam Bắc trêu đùa, “Đúng là số mệnh khác nhau, hồi đó em chạy trốn khắp nơi tại Myanmar, anh thì lại đi vân cảnh?”

“Ban đầu là vậy, về sau...” Giọng hần bị bẻ cong, cuốn hút vô cùng, “Về sau, anh gặp phải một tai họa, bị bắt cóc.”

“Bắt cóc?”

“Ừ... Để anh kể tiếp cho.”

Hần thì thầm bên tai cô: “Anh rất thông minh, nhân cơ hội xúi giục mấy cô bé Myanmar cùng bỏ trốn với mình, trên đường từng người trong số họ nếu không bị bắt đi thì là bị bắn chết. Sau đó, còn mình anh rơi vào bước đường cùng giữa rừng sâu, bên tai toàn là tiếng súng đạn và tiếng gào thét nghe không hiểu, anh tưởng lúc đó mình chết chắc rồi.”

Nam Bắc nín thở lắng nghe, như thể chính mắt đang chứng kiến.

“Anh cầu xin Phật Tổ, em biết đó, người trong nhà anh luôn tin Phật, vậy nên anh cũng tin, nhưng Phật Tổ không xuất hiện. Rồi anh lại cầu nguyện Thượng Đế, nếu Thượng Đế đồng ý đưa tay cứu giúp anh, anh sẽ thờ phụng Thượng Đế tới chết, nhưng cũng vô ích.”

Ngón tay hần lướt nhẹ trên gương mặt cô: “Lúc đó anh thấy cô gái trèo lên cây bị bắn chết rồi rơi xuống đất, máu bắn tung tóe ngay tại chỗ mình. Anh không dám động đây, nằm bò trong bụi cỏ, thất vọng nào nề.”

“Rồi sao nữa?”

Cô khẽ thở ra một hơi.

“Và rồi anh được cứu sống, đầu tiên có người bắn tĩa, lần lượt giết chết bốn, năm người Myanmar trong một đội kia.” Giọng của Trình Mục Dương mang theo ý cười, hần bình thản nói với cô, “Anh nhìn thấy một chàng trai, thậm chí còn chẳng lớn hơn anh là bao, tay cầm súng bước ra và một tiểu mỹ nữ theo sau anh ta.”

Nam Bắc bắt chợt mở to đôi mắt.

“Cô bé đó nói, ‘anh à, anh đừng tìm nữa’. Anh nghĩ cô bé biết nếu tìm thấy bất cứ người nào, anh trai mình sẽ giết sạch, không để lại nhân chứng sống, cho nên cô bé đó đã mềm lòng.”

“Trình Mục Dương...”

“Để anh nói hết.” Hần ngắt lời cô, “Một người theo đạo, khi đối diện trước những thứ mà mình thờ phụng, họ đều hết mực thành kính. Giây phút anh tuyệt vọng nhất, xuất hiện trước mắt anh không phải Phật Tổ, không phải Thượng Đế, mà là cô bé đó.”

Cô không dám tin nữa.

Trong mấy năm tai họa ập đến kia, cô từng gặp hần.

Nam Bắc muốn ngồi dậy hỏi hần tường tận.

Nhưng lại bị hần đi trước một bước, dùng cánh tay kim hãm, “Không việc gì phải vội vàng hỏi anh, chúng ta làm chút việc chính trước đi.”

“Đồ lưu manh.” Nam Bắc lẩm bẩm, trái tim trong lồng ngực lại đập dữ dội.

“Lưu manh?” hần cười, “Anh là người rất có lòng hướng thiện đó, anh niệm Tâm Kinh cho em nghe nhé. Quán Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời...” Nam Bắc bị hần quấy rầy làm cho bật cười, cô trượt ra khỏi người hần định trốn đi, tiếc rằng bản lĩnh chẳng bằng hần, bị hần kéo ngay lại.

Họ cứ dây dưa mãi như vậy, Tâm Kinh phát ra từ miệng hấn vẫn chưa hề ngừng lại.

Từng câu từng chữ như lời yêu thương hấn trao cho cô.

Nhưng cuối cùng lúc dùng đầu lưỡi mở miệng cô ra, hấn chẳng kịp để tâm những lời này nữa.

Bồ Tát nương huệ năng, thì tâm không chướng ngại; vì tâm không chướng ngại, nên không có sợ hãi, xa lìa mọi vọng tưởng, xa lìa mọi điên đảo, xa lìa mọi khổ não, đạt đến cõi Niết Bàn. Đạt đến cõi Niết Bàn?

Tâm còn chướng ngại thì chốn trần thế này vẫn là một cõi điên đảo ảo mộng.

Hấn không thể nghĩ nổi câu chữ tiếp theo nữa.

Trước mắt hấn, chỉ có mỗi đôi mắt đen láy kia mà thôi.

Vì cô, hấn cam tâm tình nguyện.

Trọn kiếp đa tình đạo hạnh buông.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-tron-kiep>